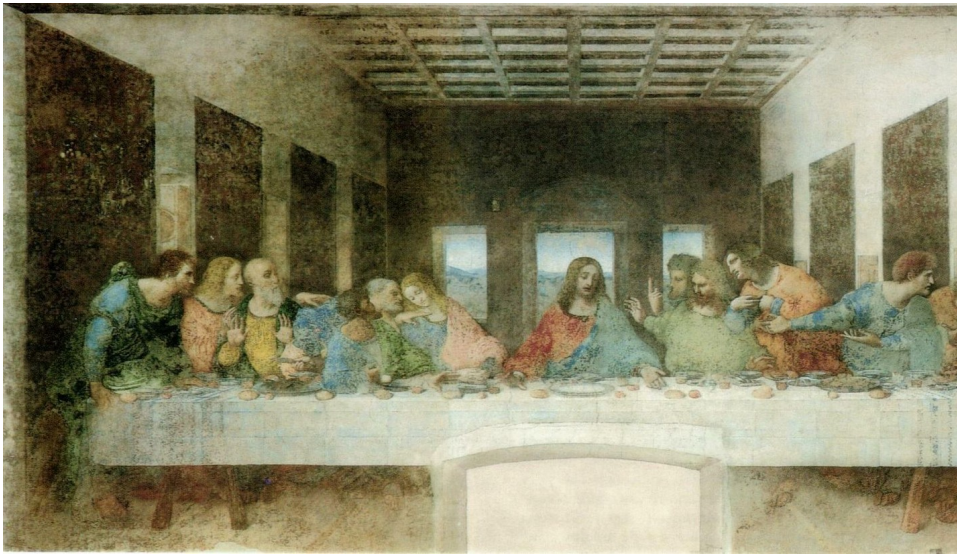

Leonardo Da Vinci-Cina cea de taină

NEVOIA DE ADEVĂR

Cap. I

Moto:

„*Nimic nu este mai opus adevărului decât ceea ce seamănă cu adevărul. Duşmanul cel mai aprig al adevărului nu este minciuna, ci aparenţa de adevăr*”. – Autor necunoscut.

Trăim într-o societate intoxicată de informaţie, de adevăruri şi neadevăruri, mai mult sau mai puţin importante, zi de zi, vrând-nevrând, fiind supuşi unui aflux informaţional şi unui bombardament mediatic, realizat, cu sau fără intenţie educaţională.

Descoperirea adevărului? În general, o chestiune legată de puterea intelectuală, cea din care derivă raţiunea de a discerne binele de rău sau de a intui viclenia pentru că, în majoritatea cazurilor, mai toate informaţiile recepţionate sau cu care intrăm în contact, sunt plauzibile, unde realitatea pare evidentă, gândirea noastră

nemaianalizând, cel mai adesea veridicitatea lor şi doar o mică parte sunt îndoielnice, unde realitatea ne este prezentată sub forme diferite, iar adevărul mai greu de acceptat. Celor mai multor oameni le este greu însă să se orienteze în acest puhoi de informaţii cu care sunt bombardaţi din moment ce nu şi-au dezvoltat suficient de mult puterea de a discerne şi răbdarea de a face acest lucru, dorinţa de a cerceta şi mobilizarea înspre a despărţi adevărul de minciună sau binele de rău.

Oamenii ştiu însă, nu toţi desigur, că pot fi manipulaţi şi că manipularea unui individ sau al unei societăţi poate fi făcută şi prin intoxicarea cu informaţii, din ce în ce mai multe şi mai verosimile, unele veridice, altele nu, astfel încât, în final, valoarea de adevăr, sau dorinţa de a afla adevărul, să poată scădea. Pentru că; cine mai poate să le ştie sau să le analizeze pe toate?

Iar rezultatul: apariţia oboselii şi a refuzului de a căuta dincolo de „scenă” şi ca urmare, renunţarea la cunoaştere şi totodată tendinţa de a urma turma… fiindcă e greu să găseşti un adept al teoriei conspiraţiilor fericit şi mulţi nu suportă ca cineva să le conteste adevărurile în care cred.

Şi totuşi oamenii au nevoia de a înţelege esenţa lucrurilor şi a ceea ce se întâmplă cu ei şi cu cele din jurul lor, de a înţelege universul perceptibil din care fac parte şi dacă se poate, esenţa fenomenelor, a genezei, a ştiinţei, a religiei, pentru că despre aceste adevăruri vreau să vorbesc şi despre gândirea oamenilor care se pune, mai mult sau mai puţin în mişcare, pentru a prelucra şi verifica informaţiile, şi despre claritatea expertizelor acestora care le solicită cunoştinţele, răbdarea şi atenţia în efortul de a descurca iţele diabolic încurcate de conjuraţiile răului sau de ignoranţă. „Până când oamenii nu vor începe să caute adevărul în locul senzaţionalului, magicului, cu mai mult discernământ, vieţile lor nu vor fi mai bune – şi nici omenirea nu va scăpa de conflicte, războaie, răutate şi prostie. Pentru că această atitudine mega credulă şi naivă duce la discriminări, rasism, ură, violenţă, frică, separare”.

– Ioan Stoenică

Analizată însă din surse diferite, realitatea ni se dezvăluie deseori ca fiind înconjurată de contradicţii, iar metodele de analiză, generatoare de controverse. Şi atunci…? Unde putem găsi adevărul? Poate fi el cunoscut sau acesta este doar apanajul a unor grupuri mici de oameni ce au considerat că descoperirea lui ar putea crea haos sau pierderea de privilegii?

Internetul, radioul, presa şi televiziunea, ca instituţii mass-media sau instituţiile statului: guvernul, şcoala, biserica, sau societatea, aproapele, pot fi surse de încredere? Sau trebuie să conchidem, că, de cele multe ori, chiar acestea încearcă să ne manipuleze şi că Omul trebuie să înţeleagă că este liber şi că trebuie să gândească pentru el, că nu are nevoie de o autoritate care să analizeze în locul lui sau să-i impună cum să gândească, iar unele lucruri chiar nu sunt ceea ce par a fi şi că umanitatea încă nu cunoaşte adevărul? Sau, pentru păstrarea fericirii omenirii, pentru ca omul de rând să-şi poată trăi liniştit traiul, este necesar ca nimeni să nu poată afla mai mult decât îi este îngăduit?

Milenii întregi, Biblia a fost considerată sfântă, adică monumentul sacru al Dumnezeului unic şi al adevărului veşnic, dar odată cu dezvoltarea cunoaşterii şi cu extinderea frontierelor din domeniul ştiinţelor şi tehnologiilor, a tehnologiei informaţiei şi comunicaţiilor şi a celor din industria aero-nautică îndeosebi, au venit timpuri noi. S-a creat astfel posibilitatea individului de rând, de accesa şi furniza informaţie; imagini, documente, teorii etc şi de a percepe în mod direct, prin propriile simţuri, realităţi evidente şi astfel, valoarea unor anumite adevăruri a crescut.

De exemplu, cine mai poate astăzi contesta sfericitatea pământului? Un adevăr neîndoielnic acum, dar contestat de biserică în trecut. Eratostene din Cyrene (cca. 276 – cca. 195 î.Hr.) matematician, poet, atlet, geograf şi

astronom antic grec, a fost probabil primul care a făcut măsurători concrete pentru determinarea circumferinţei Pământului, când deja se presupunea că Pământul are forma unei sfere:

— În timpul solstiţiului de vară, la ora 12: 00 el a observat că razele solare sunt perpendiculare pe suprafaţa Pământului, la Assuan (Syenne) oraşul situându-se pe tropicul Racului.

— La aceeaşi dată şi oră, în oraşul Alexandria, situat aproximativ pe acelaşi meridian ca şi Assuan (diferenţă de 2 grade), umbra lăsată de un turn reprezenta 1/50 din circumferinţa unui cerc. Aceasta corespunde unui unghi de aproximativ 7 grade şi 12 minute.

— Distanţa dintre cele două localităţi este de aproximativ 5.000 de stadii (o stadie antică grecească are aproximativ 158 metri). Având în vedere că unghiul A este egal cu unghiul B (figura de mai jos), iar unui unghi de 7 grade şi 12 minute, îi corespunde o distanţă de 5.000 de stadii, pentru un cerc mare al sferei, cu care era aproximat Pământul, rezultă: 50 x 5.000 = 250.000 stadii = aproximativ 39.500 km circumferinţa Pământului. Valoarea acceptată actual este de 40.000 km.

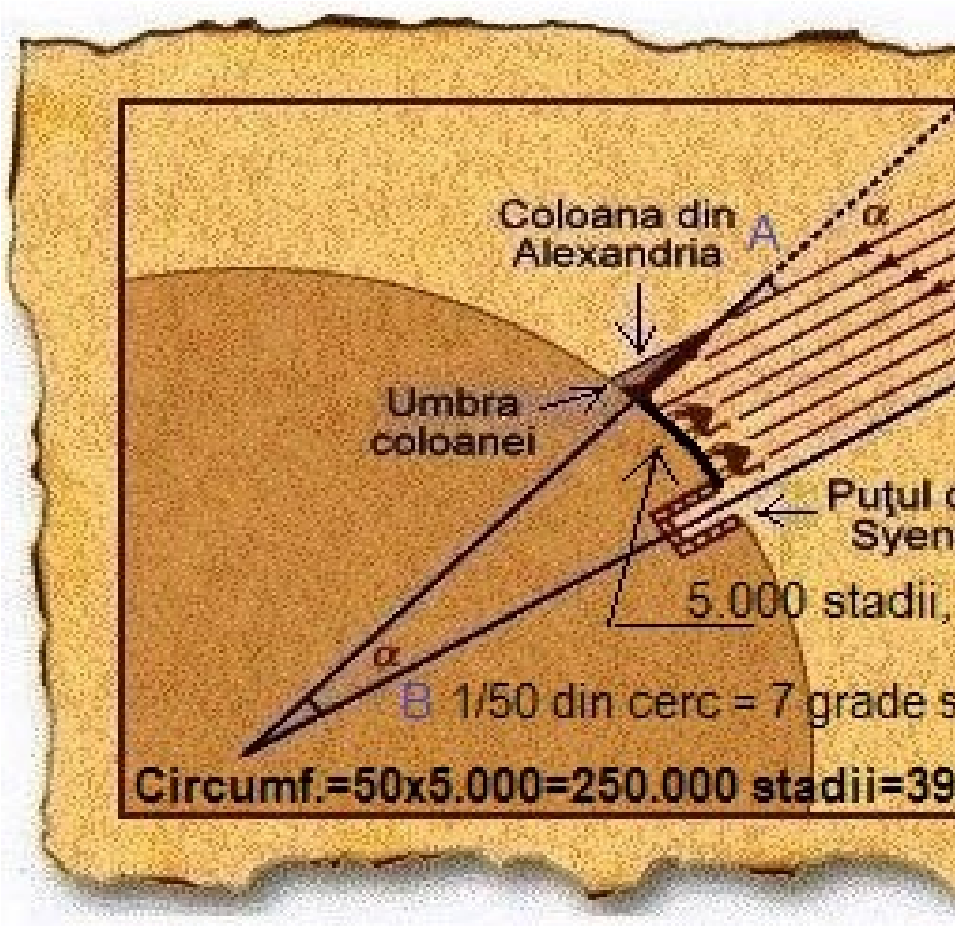

Sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Eratostene

Aceiaşi realitate privită la intervale diferite de timp capătă o valoare diferită, valoarea fiind dată de numărul celor care o validează. Un fals adevăr devine adevăr şi invers odată cu dezvoltarea cunoaşterii şi a accesului publicului la ea. Dar: ***„adevărul nu se schimbă dacă e crezut sau nu de o majoritate a oamenilor”***, spunea Giordano Bruno, precum şi: ***„adevărul nu se decide prin vot”***, Emil Gherasim – şi atunci ce rămâne? Cunoaşterea şi manipularea. Dar, ***„Cunoaşterea se află în mâinile celor puţini, iar ceilalţi sunt menţinuţi în ignoranţă.***

Aceasta este structura clasică a manipulării şi controlului" David Icke. Adică acea tehnică de a influenţa, prin diverse mijloace, modul de a gândi şi de a acţiona al unei persoane sau al unei colectivităţi, modalitatea de a manevra sau antrena, prin mijloace de influenţare psihică, masele, la acţiuni al căror scop aparţine unei voinţe străine de interesele lor.

Dar, societatea modernă, cea care-şi propune să formeze şi să domesticească omul, să-l facă liber şi fericit, oare chiar doreşte să înlocuiască valorile divine, religia şi chiar morala prin cunoaştere? Ea chiar vrea, să-L înlocuiască pe Dumnezeu prin cunoaştere? Cunoaşterea ştiinţifică, exactă, incisivă. Sau sunt necesare dezvăluiri de adevăruri cutremurătoare pentru a punere în loc, o altă divinitate, pentru că cea vechie era perimată?

Dar, cu mijloacele mele modeste, eu nu îmi propun să analizez cunoaşterea în esenţă, poate nu aş înţelege nimic, iar despre manipulare şi tehnicile de manipulare, s-au scris pagini întregi… şi nu mă pricep. Eu îmi propun doar să colectez informaţiile, adică să adun o serie de înscrisuri, de la diversele surse şi să le analizez, compar etc. Au ele vreo noimă? Pot să identific un sens? Pot descoperii texte în care minciuna este erijată în sistem drept corolar?

În toată cartea sfântă, nu găsim un cuvânt despre forma sferică a pământului, în schimb, aflăm că pământul este plat! (Iezechel 7: 2, Apocalipsa 7: 1, Iov 38: 13, Isaia 40: 28 etc.). Iar Biblia, este insuflată de divinitate: „*Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos pentru* ***învăţătură,*** *pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate*, „. (2 Timotei 3: 16). Greşeli de interpretare sau…? „*Biblia în sine nu este o carte de ştiinţă. De aceea nu ne putem aştepta ca ea să ne ofere răspunsuri ştiinţifice la probleme noastre*". Aşa cum a explicat teologul astronom de la Vatican Gabriele Funès. Atunci se pune întrebarea, Biserica cunoştea faptul că pământul este sferic? Se roteşte şi nu este în centrul Universului, iar galaxiile, stelele şi planetele sunt într-o continuă expansiune? Cu siguranţă, NU. Dar a ucis, fără să

dorească măcar „descoperirea” adevărului!

Omul, este cununa creaţiei lui Dumnezeu care a zis: *„Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice...”* etc (Geneza 1: 26) şi în consecinţă, nu întâmplător, cele mai multe biserici au pereţii pictaţi cu exprimarea artistică a imaginaţiei de Dumnezeu. Paradoxal nu? Pentru că în Biblie scrie: *„Faţa Mea însă **nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul faţa Mea şi să trăiască**”*. (Ieşirea 33: 20), dar şi: *„Iacov a pus locului aceluia numele Peniel; „căci”, a zis el**: „am văzut pe Dumnezeu faţă în faţă** şi totuşi am scăpat cu viaţă”*. (Geneza 32: 30). Ce-o fi văzut Iacov? Ca să nu mai vorbim, că o viaţă care se termină cu o moarte (prin boli şi suferinţă) face ca prima aserţiune, „după chipul şi asemănarea Noastră”, să fie falsă prin definiţie. Din punctul acesta de vedere, creaţionismul ar putea fi criticat prin imperfecţiunea creaţiei. Dar să privim pentru o clipă pictura murală „Cina cea de taină” realizată de Leonardo Da Vinci în fosta sală de mese a bisericii dominicane Santa Maria delle Grazie din Milano. Pictura reprezintă scena biblică a ultimei cine a lui Iisus Hristos, aşa cum este descrisă în Evanghelia după Ioan (13: 21). Este aceasta o ficţiune? Uitaţi-vă şi la decor...

Şi să continui cu realităţile; José Gabriel Funès, astronomul şef al Vaticanului şi consilierul ştiinţific al Papei Benedict al XVI-lea, a declarat că pot exista extratereştrii şi aceştia sunt o parte a creaţiei lui Dumnezeu *„În opinia mea, această posibilitate există. Nu putem exclude că viaţa s-ar fi putut dezvolta în altă parte. Numărul mare de galaxii, cu propriile lor planete, face posibil acest lucru”*, a spus reverendul Funès, într-un interviu acordat ziarului Vaticanului, L'Osservatore Romano. Or fi realizaţi tot după *„chipul şi asemănarea noastră”*?! Sau, vorbind despre o expoziţie ştiinţifică pe care Vaticanul a organizat-o la Pisa, Funès a declarat că: ***„Teoria Big-Bang-ului nu este în contradicţie cu credinţa”***.

Să înţelegem bine? Big-Bang-ul, apoi Dumnezeu, care a creat Pământul iar în a patra zi, conform Bibliei, Luna, Soarele şi stelele şi apoi Omul şi fraţii noştri extratereştri? sau Dumnezeu, pe urmă Big-Bang-ul, Pământul, Luna, Soarele, stelele...? De fapt, nici nu mai contează, principalul este să *„**Ştim că Dumnezeu este Creatorul**, că este un Tată bun ce are un plan providenţial pentru noi, pentru copiii Săi, şi că orice putem afla, folosind raţiunea despre originea universului, nu este în contradicţie cu mesajul religios al Bibliei”.* a adăugat Funès. Serios!

Dar ce parşiv şi Dumnezeul acesta, să nu lase El vreun mesaj, vreo insuflare, ceva... cum c-am avea fraţi; să nu ne întâlnim, aşa din întâmplare, în vreo cruciadă şi să ne căsăpim! sau poate că deja am făcut-o!

Dar, ce spune PAPA? Papa Francisc, născut Jorge Mario Bergoglio, la liturghia de la Casa Santa Marta, Vatican, în dimineaţa zilei 14 ianuarie 2014, a spus că religia catolică a fost o biserică a *„uşilor deschise”*, unde creştinii au acceptat Duhul Sfânt. *„Dacă, spre exemplu, mâine o expediţie a marţienilor ar veni la noi şi unul ar spune „Vreau să fiu botezat!”, ce se va întâmpla*?”. *„Duhul Sfânt este prezenţa vie a lui Dumnezeu în Biserică. El face ca Biserica să existe, păstrează Biserică să meargă mai departe. Mereu şi mereu, dincolo de limite. Duhul Sfânt cu darurile Sale călăuzeşte Biserica*”. Dar, care limite?!

*„**E posibil să crezi şi în Dumnezeu şi în extratereştri**. Se poate admite existenţa unor alte forme de viaţă din alte lumi, mai evoluate decât a noastră, fără să punem la îndoială credinţa în creaţie şi în reîncarnare*”, a afirmat Şeful Departamentului de Astronomie de la Vatican Gabriele Funès pentru Corriere de la Serra. Interesant nu? pentru că până acum ştiam că în reprezentarea lumii creştine, extratereştrii, fanteziile lumii moderne nu îşi găseau locul; din punct de vedere creştin, singurele entităţi nepământene experiate (experimentate... n.a.) mistic şi documentate relaţional fiind Dumnezeu, îngerii şi sufletele morţilor. (care uneori ne mai bântuie) Atât şi nimic mai mult. Cât despre credinţa *„în Dumnezeu şi în*

extratereştri" sau în reîncarnare Biblia afirmă contrariul: „*Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine*" (Exodul 20: 3) sau „*Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata*" (Evrei 9: 27). Biblia nu vorbeşte nicăieri explicit despre reîncarnare.

Tot Papa Francisc mai spunea: „*Biserica nu mai crede în Iadul literal ca fiind locul în care oamenii suferă şi sunt chinuiţi de către Satana. Această doctrină este incompatibilă cu dragostea nemărginită pentru Dumnezeu. El nu este un judecător dur, ci un prieten şi un iubitor al umanităţii. Dumnezeu caută să nu condamne ci doar să îmbrăţişeze. Precum povestea despre Adam şi Eva, unde vedem Iadul ca un instrument literal*". El a mai adăugat: „*Toate religiile sunt adevărate, pentru că există în inimile tuturor care cred în ele*".

O fi Vaticanul stăpânit de vreun demon sau Papa vreun profet mincinos?

Evanghelia relatează cum Iisus Hristos, îi scotea pe demoni din oameni întrucât aceştia fuseseră posedaţi de ei. Mai mult, există şi rugăciuni în acest sens, cele ale Sfântului Ioan Gură de Aur, ale Sfântului Vasilie cel Mare etc. Dar, în ultimii ani, nu se mai săvârşesc exorcisme. Conducerea Bisericii Creştine îi consideră pe „demonizaţi" doar simpli bolnavi cu probleme psihologice şi psihice şi îi trimite la psihiatri şi la spitalele de psihiatrie. S-a schimbat ceva în doctrina creştină? sau, ni se pregăteşte ceva?

Ori de câte ori un plan secret este pe punctul de a fi implementat, există o perioadă în care informaţiile ascunse trebuie să iasă, cumva, la suprafaţă, pentru a putea susţine un ultim asalt; iar tehnica...?! Orice neconcordanţă dintre cuvinte şi fapte, dintre cuvinte şi realitate ar trebui să reprezinte un semnal de alarmă. El anunţă un şiretlic în spatele căruia se ascunde, ceva: o ameninţare voalată, un pericol...

Cum a apărut ideea Big Bang-ului?

Credinţa creştină spune că Dumnezeu a creat totul, şi a început cu Pământul, însă acest mit conţine şi o altă aserţiune, preluată probabil de la Ptolemeu: aceea că

Pământul se află în centrul Universului.

Primele probleme pentru perspectiva creştină asupra Universului au început să apară în secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, când noile tehnologii precum telescopul au permis descoperirea unor dovezi care o contraziceau. Copernic a adus dovezi puternice în favoarea ipotezei că Pământul se învârte în jurul Soarelui, iar **călugărul** eretic Giordano Brúnó a argumentat că stelele sunt sori, iar universul este probabil **infinit.** Ulterior, oameni de ştiinţă precum Newton sau Galileo au aprofundat consecinţele acestor idei, încercând însă să păstreze cât se poate de mult din mitul biblic al creaţiei.

Dar, dacă timpul şi spaţiul sunt infinite, înseamnă că universul nu are nici limite şi niciun moment al creaţiei. Această perspectivă îl îndepărtează tot mai mult pe Dumnezeu de crearea Universului. Şi această perspectivă are câteva probleme. Prima din ele provine din teoria termodinamicii, care sugerează că totalul energiei folosibile din Univers este în continuă scădere (sau, cu alte cuvinte, că entropia creste). Într-un Univers cu o vârstă infinită, consecinţa ar fi fost că nu ar mai fi existat energie pentru a crea nimic, ceea ce este în mod evident neadevărat. Acest lucru sugerează că Universul nu putea să fi existat dintotdeauna.

O altă problemă este faptul că noaptea este întuneric. De ce? Kepler a fost primul care a afirmat că un număr infinit de stele ar face ca cerul nocturn să fie perfect strălucitor. Astăzi, această problemă poartă numele de „paradoxul lui Olber", astronomul german care a popularizat-o. O posibilă soluţie pentru această problemă ar fi, ca universul să nu fie infinit în dimensiuni. Acest lucru ar rezolva paradoxul lui Olber, dar ar crea altă problemă, căci Newton observase că, în cazul în care Universul nu ar fi fost infinit, atunci gravitaţia ar fi atras toată materia în centrul universului. Evident, acest lucru nu se întâmplase. De aceea, problemele teoriei newtoniene au fost în mare parte ignorate în secolul al XIX-lea.

În prima jumătate a secolului al XX-lea au început să

fie descoperite tot mai multe dovezi care susţineau o teorie alternativă, care astăzi poartă numele de „cosmologia Big Bang”. Această teorie rezolvă atât problema entropiei, sugerând că Universul nu există dintotdeauna, cât şi paradoxul lui Olber, descriind un Univers finit atât ca timp cât şi ca spaţiu. De asemenea, teoria rezolvă şi problema gravitaţiei, arătând că Universul se extinde prea repede pentru a permite gravitaţiei să strângă toată materia într-un singur punct. Conform aceste perspective, Universul a început ca o entitate infinitezimal de mică care s-a extins rapid şi care continuă să se extindă şi astăzi.

Ideea că Universul nu este static, ci se află într-o stare de expansiune, a fost propusă încă de la începutul anilor 1920, însă a fost privită cu o doză mare de scepticism. Unul dintre cei mai mari critici ai acestei idei a fost chiar Albert Einstein, care credea că Universul este static. Primul om care a propus ideea unui univers în expansiune, a fost matematicianul rus Alexander Friedmann, dar care a murit înainte ca ipoteza să fie acceptată.

Cu toate acestea, ideea sa nu a dispărut. Ea avea să reapară la câţiva ani după moartea lui Friedmann, datorită unui **preot** tânăr din Belgia pasionat de cosmologie, **Georges Lemaître**. Înzestrat cu două doctorate, în matematică şi fizică, Lemaître tocmai îşi începuse cariera de profesor la Universitatea Catolică din Leuven. Preotul a pornit de la teoria generală a relativităţii a lui Einstein pentru a propune că Universul se află de fapt într-o continuă expansiune. În mod logic, dacă Universul se extinde, înseamnă că în trecut era mai mic decât astăzi. Acest lucru sugerează că, dacă privim suficient de mult înapoi, întregul univers ar fi fost comprimat într-o regiune foarte mică.

Realizarea cheie a lui Lemaître a fost faptul că teoria generală a relativităţii a lui Einstein **sugera existenţa unui moment al creaţiei**. Cu siguranţă, această realizare trebuie să-i fi surâs tânărului preot, chiar dacă pasiunea sa ştiinţifică nu era afectată de credinţele sale religioase.

Lemaître a concluzionat că universul a început într-o mică regiune compactă care a explodat şi care a evoluat pentru a deveni universul în care trăim astăzi. Belgianul şi-a imaginat că toate stelele erau înghesuite într-un univers super-compact pe care l-a intitulat „atomul primitiv”. Atunci când acest atom atotcuprinzător s-a descompus subit, el a generat toată materia din Univers.

Scepticismul avea să continue timp de câteva decenii, însă eforturile depuse de un alt cercetător, aflat dincolo de Oceanul Atlantic, aveau să susţină ipoteza lui Lemaître. Omul de ştiinţă era astronom, iar numele său avea să intre în istorie: **Edwin Hubble.**

Am încercat prin aceste câteva exemple, pe care le voi continua şi în capitolele III şi IV, să demonstrez, cu argumente aflate la îndemâna oricui, cât de uşor se poate schimba valoarea unui adevăr şi totodată să arăt cât de uşor putem fi dezorientaţi. Iar concluzia: Biserica Creştină nu ne prezintă un Dumnezeu al adevărurilor universal valabil, ci o divinitate a controverselor, a golurilor din cunoaştere, a speculaţiilor din istoria credinţelor religioase antice, atât şi nimic mai mult. Dar, poate consideraţi că Biblia nu este o „carte” vrednică de crezare? Nu! Ea este o colecţie de adevăruri şi neadevăruri bine amestecate într-o compoziţie, din care „fiecare” poate înţelege ce vrea, sau ce poate! dar „adevărată”, în sensul că dezvăluie secrete ştiinţifice, dar exprimate pe măsura înţelegerii antice.

Omul, în sine, are nevoie de ceva în care să creadă, de ceva care să-l stârnească să simtă că viaţa sa are semnificaţie, că este necesar în această lume, aşa cum spunea Hannah Szenes, dar *„dacă oamenii sunt buni doar de frica unei pedepse sau în speranţa unei răsplăţi, atunci suntem într-adevăr o adunătură jalnică”*. la fel, cum spunea Albert Einstein.

Ne place sau nu, noi singuri ne croim viaţa, cădem pradă uşor iluziilor simţirilor, credem în ceea ce vedem sau în ce auzim dar ignorăm cât de surzi şi de orbi suntem în realitate şi mai ales refuzăm să acceptăm că există un

singur adevăr iar cunoaşterea lui implică şi o dorinţă de cunoaştere.

Desigur, nu ne este uşor să constatăm că adevărurile în care am crezut sunt false, ni s-a mai întâmplat asta, atunci când am descoperit că Moş Crăciun nu există. Iar o exegeză, adică o analiză critică şi complexă a textelor biblice din perspectivă multidisciplinară provoacă în noi un sentiment de jenă şi de sacrilegiu, deoarece ea tinde să distrugă o legendă care a provocat deliciul copilăriei noastre şi de care suntem profund ataşaţi. Dar adevărul nu este făcut din concesii sentimentale şi trebuie să acceptăm ceea ce merită a fi adevărat. „*Nefericirea oamenilor vine din uşurinţa cu care se lasă păcăliţi*”, scria Tudor Arghezi. Oare „preafericiţii părinţi” cât sunt de fericiţi?

Şi totuşi, „produsul” există, adică **Omul** şi celelalte vieţuitoare şi poate şi alte fiinţe, să le numim extraterestre, dar nu cunoaştem fabricantul şi nici procesul de fabricaţie şi nici alte procese sau fenomene, numite paranormal, deocamdată!

Ieşind puţin din jocul impus de biserică, în sensul de a nu accepta teoria căreia strămoşii noştri sunt un bărbat şi o femeie, creaţi din lut, după chipul şi asemănarea unei fiinţe divine, veşnice, omniprezentă, atotştiutoare, atotputernică, sfântă, milostivă şi dreaptă etc, dar nici pe aceia a evoluţiei, cazul trecerii de la o specie la alta, pentru că aproape nimic nu dovedeşte că mamiferele se trag din reptile, iar omul se trage din maimuţă şi că tot din reptile ar fi evoluat şi păsările, şi tatonând, selectând adevărurile probabile, eliminând falsurile dovedite, am putea stabili o ordine a marilor evenimente care să ne ofere o fată a trecutului. Astfel, constatând că toate marile religii din lume vorbesc despre personaje venite din cer sau care au legătură cu cerul, întocmai ca în rugăciunea creştină „Tatăl nostru care eşti în ceruri”, şi eliminând teza eronată a preistoriei, în care Omul era un biet animal neştiutor, putem spune că omul pământean a avut strămoşi superiori şi oarecum în curs adaptare prin fericita

întâmplare provocată de o mutaţie, prin care muşchii întregii cutii craniene, folosiţi de primate pentru muşcătură, au slăbit, ceea ce, a provocat extinderea craniului şi dezvoltarea unui creier mai mare.

Deci, nu putem să nu acordăm o atenţie deosebită unei astfel de ipoteze care, din punctul unora de vedere, ascunde adevărul despre geneza noastră. Iar ştiinţa şi religia cu, multele lor probleme divergente, se ascund într-o linişte scandaloasă: nu ştiu, nu pot sau nu vor să ne prezinte adevărul, ignorând totul într-un război secret care se desfăşoară în umbră, lăsând loc interpretării într-un sistem ce poate manipula, ce poate controla emoţiile, comportamentul, gândirea iar *„cea mai mare durere ţi-o provoacă incertitudinea”* Alexandre Dumas-tatăl. Aproape că am ajuns la nivelul marilor civilizaţii anterioare şi asemenea strămoşilor noştri, dispăruţi ne putem îndrepta către o posibilă catastrofă, atomică, biologică etc. Deci, devine destul de limpede că **cunoaşterea adevărului, este calea de identificare a binelui şi răului**, de desprindere a omului de regnul animal, lipsit de această abilitate.

Desigur, sunt şi oameni pe care nu-i preocupă această problemă. Pentru ei n-are importanţă cum au ajuns să existe. E suficient că pot trăi 60, 70 sau 80 de ani. Nu-i interesează nici de ce s-au născut, nici de ce trebuie să moară şi cu atât mai puţin ce se va întâmpla cu ei după moarte. Pentru ei a încerca să afli ceva despre toate acestea este o pierdere de timp. Ei ştiu că existenta pe pământ este totul, că aici trebuie să aibă o viaţă cât mai abundentă, fie chiar şi în detrimentul altora, eventual au spus o rugăciune şi Dumnezeu le-a iertat greşelile; sunt împăcaţi. Oare când o să conştientizăm că faptele noastre şi vorbele noastre au implicaţii mult mai profunde? „Există o lege cosmică, (acţiune-reacţiune n.r.) după care tot ce facem altora se repercutează asupra noastră, mai devreme sau mai târziu, prin boală, necazuri şi nefericire.” Dumitru

Constantin-Dulcan – medic neurolog şi psihiatru autor al numeroase tratate şi lucrări ştiinţifice printre care şi „Inteligenţa materiei”.

Pe toată durata vieţii ne tot dezvoltăm, prin intermediul instituţiilor şi al experienţelor cotidiene, ne formăm deprinderi şi precepte, ne structurăm convingerile şi atitudinile, ne poziţionăm de o parte sau alta a ideologiilor existente, dar cât de solide sunt aceste fundamente? Poate raţiunea să descopere adevărata realitate?

Există multe explicaţii, pentru orice, aproape, există explicaţii, mai greu este descoperirea acelora care sunt purtătoare de adevăr.

Adevărat sau fals, pro sau contra? În unele cazuri pro în altele contra, uneori indecişi, dar de cele mai mute ori oamenii acţionează raţional! Dar ce înseamnă raţional?

Pentru mine, a fi raţional înseamnă a formula un concept despre realitate. Înseamnă a găsi un adevăr care să reprezinte soluţia ecuaţiei, care să satisfacă condiţia de echilibru dintre cererea de cunoaştere şi puterea de înţelegere, care să domolească acele gânduri care ne bombardează intelectul cerându-ne răspunsuri. A fi raţional nu înseamnă a îţi nega nevoile, sentimentele, dorinţele sau emoţiile, ci a gândi în armonie cu ele conştientizându-le şi adaptându-le situaţiilor.

Iar raţiunea, căutând o definiţie, este facultatea de a gândi; de a analiza critic relaţiile dintre percepţii şi realitate, dintre fenomene, dintre cauză şi efect spre a le înţelege sensul pentru a putea alege cele mai bune decizii în vederea atingerii scopurilor; este instrumentul uman prin care gândirea analitică, disociază părţile componente ale realităţii le cercetează prin cunoaşterea memorativă, comparaţie sau deducţie şi catalogheză.

Tot timpul gândim: bine-rău, amic-duşman, adevărat-fals… Gândesc deci exist, „C***ogito ergo sum***” un concept filosofic al lui René Descartes apărut în „Discurs despre metodă” la sfârşitul perioadei renaşterii, punctând astfel începutul unei noi etape în istoria culturii umanităţii:

perioada modernă. Dar, exprimat invers, acest concept poate însemna mai mult, un pas către un alt concept, în care după unii, sensul vieţii este: gândirea, gândirea creatoare: exist deci gândesc, exist pentru a gândi, gândesc deci transform...! Tot ceea ce mintea noastră crede, poate realiza...

„Cel mai teribil adevăr este acela că noi ne creăm realitatea în care trăim". *„Noi toţi participăm la crearea realităţii şi a lumii"*.

BRUCE LIPTON-FIZICA CUANTICĂ ŞI CREAŢIA

Am început atât de larg această expunere pentru a vorbi despre nevoia de adevăr şi despre puterea raţiunii de a descoperi adevărul, adevărul fiind privit din perspectiva unei poziţionări, de o parte sau de cealaltă a teoriilor existente, sau altfel spus chintesenţa realităţii, pentru că omul are nevoie de adevăr şi nu de aparenţa la el sau de iluzia înţelegerii realităţii. Astfel, dintre nenumărate teorii, mai greu sau mai uşor de înţeles, pe care dintre acestea trebuie să le accepte ca fiind purtătoare de adevăr?

Evoluţie sau creaţie?

Indiferent din câte teorii sau curente ne este prezentată o realitate, o abordare înţeleaptă ar fi studierea tuturor teoriilor.

A accepta teoria darwinistă sau a accepta creaţia aşa cum este ea prezentată de Biserica Creştină mi se pare amăgitor pentru că; nu există încă, un răspuns raţional şi unanim acceptat la întrebările: **„ce este viaţa?", „cine suntem noi, de unde venim şi încotro mergem?", „cine este creatorul?".** Pentru că; nu există încă, un răspuns raţional şi unanim acceptat la întrebările**: „există Dumnezeu?", „cine este Dumnezeu?", „ce este Dumnezeu?", şi „unde este Dumnezeu?"**

Pentru mine, nici ştiinţa şi nici religia nu au putut da un răspuns convingător la aceste întrebări, iar în lipsa lui am acceptat un concept despre realitate, care să reprezinte soluţia echilibrului dintre dorinţa de cunoaştere

şi puterea de înţelegere: un Dumnezeu entitate nedeterminabilă creat… posibil din informaţie subtilă, energie, materie şi vibraţie, timp şi interacţiune, elemente care se întrepătrund şi interferează într-un proces continuu de transformare şi remodelare.

Dacă am accepta ideea că: între creaţia divină şi cea rezultată din natură nu este nicio diferenţă majoră, viaţa fiind, în esenţă, produsul aceluiaşi creator, dar noi oamenii, din diverse motive nu vrem să vedem acest lucru, nu pare raţional? Dar, dacă teoria darwinistă, reprezintă doar o bâlbă, dintr-o frază… încă nerostită, iar textele biblice conţin şi pasaje nemodificate, versete cu înţelesuri încă neînţelese „inspirate” de o inteligenţă superioară nouă numită Dumnezeu, nu pare raţional? Dar, dacă o civilizaţie nepământeană a intervenit în procesul de evoluţie al speciei umane, Adam şi Eva, primii oameni menţionaţi în multe culturi antice, fiind produsul hibrid, mai mult sau mai puţin reuşit al acelor civilizaţii străine, nu pare raţional? Dar, dacă în loc de Dumnezeu am folosi termenul de comandant extraterestru, iar în loc de îngeri, zeităţi etc, termenul de extratereştri, nu pare raţional? Omul, nu a fost făcut (proiectat, înzestrat, dotat) să ucidă, precum animalele de pradă, în jurul cărora supravieţuieşte, arma lui fiind doar inteligenţa. Atunci care ar putea fi scopul creării lui? Am putea presupune, aşa cum rostesc deseori preoţii în bisericile creştine, când se referă la enoriaşi; robul şi roaba Lui Dumnezeu, nişte fiinţe create să trudească? Dar dacă „îngerul decăzut” Lucifer sau „Şarpele” sau „Prometeu” etc etc este un personaj extraterestru care s-a răzvrătit cu Dumnezeu, comandantul extratereştrilor, pentru a da umanităţii lumina – cunoaşterea – pentru a fi **„ca dumnezeii, cunoscând binele şi răul”** nu pare raţional? Din ce pom voiau Dumnezeii biblici, în geneză, să nu mănânce creaţiile? Animalele prădătoare, nu au făcut şi nu vor face distincţie între bine şi rău. Ba chiar aş putea comenta că fac răul cu plăcere… Totuşi, omul e un animal inteligent! Parcă nu mai e dracul atât de negru, nu-i aşa?

La fel că mulţi alţii şi eu încerc să înţeleg legătura dintre scrierile antice, care au stat la baza tuturor religiilor majore ale umanităţii şi ştiinţă, dintre mit şi realitate, dintre fabula creaţiei divine din geneza biblică şi o intervenţie genetică în structura ADN-ului omului pământean propulsat rapid pe scara evoluţiei de la animal ghidat de instinct la fiinţă creatoare, dintre structurile complexe antice existente pretutindeni în lume, piramide, aerodromuri, construcţii megalitice etc şi civilizaţiile avansate tehnologic existente în acele timpuri. Oare pe aici trebuie căutat adevărul?

Toate au fost realizate în armonie una cu cealaltă: lumină şi întuneric, apă şi uscat, vegetaţia marină şi terestră, fiinţele marine şi terestre: peşti, reptile, păsări şi mamifere iar în final Omul, încununarea creaţiei… Dacă se urmăreşte atent firul evenimentelor se constată că religia a cunoscut de undeva faptele, firul evenimentelor, acesta fiind asemănător şi la una şi la alta. Ce şanse ar fi avut autorul, care a scris ***Geneza***, să fi nimerit din întâmplare această ordine? Doar că evoluţionismul cercetează doar materia şi pune apariţia omului pe semiinteligenţa unei maimuţe devenită conştientă de sine, deşi veriga lipsă, lipseşte cu desăvârşire. Din patrupedă, devine bipedă, iar mersul vertical îi asigură o vedere mai bună a împrejurimilor şi astfel ea se deşteaptă şi apoi ajunge să articuleze, renunţând la onomatopee, rezultând vorbirea, iar mai apoi capacităţile de a transforma natura… Supoziţii ştiinţifice, fragmente de realitate, bazate pe incertitudini; elementele primordiale au devenit conştiente de sine şi s-au gândit să se reinventeze, eliminând din ecuaţia fundamentală, cea care a făcut posibilă funcţionalitatea lor complexă, acţiunea inteligentă a unui laborant şef, acţiune ce o consideră a fi un joc al hazardului şi al selecţiei naturale şi care speră, să îl poată înlocui prin acţiunea inteligentă a omului ajuns zeu tehnic, dar mult înainte de a se fi coborât de tot din copac, cel puţin din punct de vedere moral.

1. Evoluţia este modificarea compoziţiei genetice. Teoria darwinistă despre originea speciilor este lacunară şi incompletă. Darwin nu avea niciun fel de cunoştinţe despre genetică, ştiinţa care are darul de a explica mecanismul evoluţiei şi care este încă la început de drum sau despre faptul că materia este purtătoare de informaţie iar noi acum încă nu cunoaştem cum informaţia, gândirea, influenţează materia. Astfel spus scânteia vieţii nu poate fi doar: viaţa = materie + timp + energie + întâmplare + adaptare.

2. În textele biblice sunt multe neconcordanţe, (doresc argumentat să evit termenul de „aberaţii”); cam: 5.000, după unii, după alţii, mult mai multe! Iar unele versete sunt chiar inacceptabile pentru a fi considerate de inspiraţie divină. Biserica a „moştenit” aceste scrieri; legende, povestiri, revelaţii, mărturii etc, care au suferit modificări denaturând unele concepte, din diverse interese sau mofturi, fie ale prelaţilor bisericii fie ale puterilor politice perindate de-a lungul vremurilor, şi care au degenerat în cele din urmă în dogme bisericeşti. O epurare a unor informaţii este totuşi de greu de realizat. Esenţa acestor relatări şi nu reprezentările oamenilor timpului, cred că nu trebuie neglijată.

Exemple: Textele vechi care au stat la baza Bibliei originale au conţinut numeroase referiri la reîncarnare. Împăratul Iustinian care a convocat în anul 553 consiliul Ecumenic al Constantinopolului la Niceea a ordonat scoaterea din Biblie a tuturor referirilor la reîncarnare. Totuşi au rămas suficiente versete care să sugereze acest concept. Sau, în **Daniel 10: 5 – 6**: *5. „Şi mi-am ridicat ochii mei şi iată un om îmbrăcat în veşminte de in iar coapsele lui închise cu aur curat şi de preţ; 6. Trupul lui ca şi crisolitul şi faţa lui ca fulgerul, iar ochii lui ca flăcările de foc, braţele şi picioarele lui străluceau ca arama lustruită şi sunetul cuvintelor lui ca sunetul unei mulţimi”*, **sugerează întâlnirea personajului biblic cu o fiinţă aparţinând altor civilizaţii.** De asemenea în **Cartea lui Enoh**, care este una dintre cele mai vechi scrieri biblice şi

care a fost scoasă din Biblia canonică, fiind catalogată *apocrifă* de către teologi, textul ei conţinând 105 capitole, alternând călătoriile cereşti ale lui Enoh, cu tradiţii de astronomie, meteorologie, cu istoria evreilor, cu păcatele şi ierarhiile îngerilor decăzuţi etc, **arată clar un contact cu fiinţe ciudate,** posibil extraterestre. De asemenea în Ezechiel 1: 1 – 28, Ieşirea 33: 20 – 23, Facerea 6: 1 – 4, găsim descrieri bizare, fantasmagorice, pentru părinţii bisericii secolelor trecute, dar care pentru noi capătă astăzi sens! (Ezechiel 1: 4 „*M-am uitat şi iată că de la miazănoapte a venit un vânt năprasnic, un nor gros şi un snop de foc, care răspândea de jur-împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea că o aramă lustruită care ieşea din mijlocul focului*" – probabil un reactor fiindcă vedea un snop de foc. Ezechiel 1: 24, 25: „*Când umblau, am auzit vâjâitul aripilor lor, ca vâjâitul unor ape mari şi ca glasul Celui Atotputernic. Când mergeau era vuiet gălăgios, ca al unei oştiri, iar când se opreau îşi lăsau aripile în jos. Şi venea un vuiet care se pornea deasupra cerului întins peste capetele lor iar când se opreau lăsau aripile în jos*". Această descriere se potriveşte elicei de la elicopterele moderne. Ezechiel 1: 5: „*Tot în mijloc se vedeau patru făpturi vii a căror înfăţişare avea o asemănare omenească*". Ezechiel 1: 12 „*Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor şi se întindea în aer sus peste capetele lor*": Ezechiel 1: 13: „*În mijlocul acestor făpturi vii erau ca nişte cărbuni de foc aprinşi care ardeau şi ceva ca nişte făclii, umblau încoace şi încolo printre aceste făpturi vii, focul acela arunca o lumina strălucitoare şi din el ieşeau fulgere*". Ezechiel 1: 15, 16: „*Mă uitam la aceste făpturi vii, şi iată că pe pământ, afară de făpturile vii era o roată la fiecare dintre cele patru feţe ale lor. Înfăţişarea acestor roţi şi materialul din care erau făcute, părea de hrisolit şi toate aveau aceiaşi întocmire. Înfăţişarea şi întocmirea lor era în aşa fel încât fiecare roata părea că este în mijlocul altei roţi*". Ezechiel observă o roată dar era mirat că părea în mijlocul altei roţi.

Ezechiel 1: 26 „*Deasupra cerului care este peste capetele lor, era ceva că o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie. Pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care şedea pe el.*”).

Autori precum Erich von Däniken, în „Amintiri despre viitor” sau Toni Victor Moldovan în „Programul Terra”, precum şi alţi autori dau înţeles unor versete din Biblie şi Coran precum şi altor texte religioase interpretându-le prin prisma unor interacţiuni dintre personaje pământene şi fiinţe extraterestre, „zeităţi” aparţinând altor civilizaţii. Argumentele lor, şi ale altora, (Robert Charroux, David Icke) demne de luat în considerare, pot modifica unele concepte despre evoluţia vieţii pe pământ, dar nu cred şi problema esenţială, cea a apariţiei ei.

Câteva link-uri utile:

1. Cinci mituri despre Biblie: http://www.youtube.com/watch? v = y1 CfXSGffAhttă: //frumoasaverde. blogspot.ro/search/label/Religii%20-%20 Ateism

2. „Amintiri despre viitor” http://frumoasaverde. blogspot.ro/search/label/ebooks

3. Dovada ştiinţifică a faptului că omenirea a fost creată prin inginerie genetică de către extratereştri http://www.editura daksha.ro/articles/view/dovada-ştiinţifica-a-faptului-ca-omenirea-a-fost-creata-prin-inginerie-genetica-de-catre-extratereştri-a209

4. Doctorul Roger Leir despre implanturile extraterestre la oameni/ http://www.editura daksha.ro/articles/view/doctorul-roger-leir-despre-implanturile-extraterestre-la-oameni-a193

5. Extratereştrii antici. Filmul şi toate seriile de documentare.

Sursele de documentare care au stat la baza scrierilor de mai jos sunt:

1. Biblia Ortodoxă a. http://www.bibliaortodoxă.ro/,

b. http://www.creştinortodox.ro/biblia/, c. http://www.ebible.ro/, http://www.biblegateway.com/, d. http://www.gotquestions.org/Romană/index.html

2. Pagini de exegeză biblică http://exegeza.net/

3. ISTORIA CREDINŢELOR ŞI IDEILOR RELIGIOASE – Mircea Eliade http://ebookbrowsee.net/mi/Mircea-eliade-istoria-ideilor-şi-credinţelor-religioase-vol-3 e. UtMY-kăxsdU

4. Michael Palmer – Freud şi Jung despre religie http://www.scribd.com/doc/3675618/Palmer-Michael-Freud-şi-Jung-despre-religie

5. Frumoasa verde Religii-Ateism (**Biblia hazlie**, Viaţa lui Iisus, Enigma vieţii şi a morţii, **Amintiri despre viitor**, etc.) http://frumoasaverde. blogspot.ro/

6. Nu crede cercetează – blog http://nu credecercetează. blogspot.ro/2011/10/geneza-o-explicaţie-penibila.html

7. Descoperă.ro http://www.descoperă.ro/ştiinţa

8. Programul Terra – Tony Victor Moldovan http://www.academia.edu/4743176/TONI VICTOR MOLDOVAN

9. Civilizaţia Inilor – Octav Chivulescu http://civilizatiainilor.wordpress.com/

10. Informaţia materiei – Mihai Drăgănescu (Eseist şi filosof român, specialist şi profesor în electronică) http://opac. biblioteca. a se.ro/opac/bibliographic view/149344; jsessionid = F9E34979637 bl13FEBDIC1434FBbl7C

11. Secretul suprem – David Icke http://fiituinsutimaa. files.wordpress.com/2014/04/1318881348 1234 ft72583 secretul-suprem vol i2.pdf

12. Cartea cărţilor – Robert Charroux http://conexiunilespiritului. blogspot.ro/2013/11/robert-charroux-cartea-cartilor.html

13. Friedich Neitzshe – Aşa grăita Zarathustra https://archive.org/details/Friedrich Nietzsche-Asa Graita Zarathustra 04

14. Documentare video http://documentare.digitalarena.ro/, Youtube.

(Biblia-01 – 02-In the Begining & Exodus (2013); Dovezi pentru Creator (2006); Cum a devenit Iisus un Christos" Miceal Ledwith; Istoria secretă a religiilor şi societăţile secrete – David Icke; Filmul Pe care Biserica Nu Vrea să-l Vezi; Mesia Cezarului: Conspiraţia romană care l-a inventat pe Iisus; David Icke chiar vreţi să cunoaşteţi un adevăr?; Minunile Vietii-01-Ce Este Viaţa? (2013); Descifrând Misterul Vieţii (Design Inteligent); Nassim Haramein – Teoria unificată a câmpului; De la Ştiinţa la Dumnezeu: Misterul Conştiinţei şi Semnificaţia Luminii (2005); Bruce Lipton: Noua Biologie; Teoria Athenei despre Tot (2012); Himera ştiinţei – Dogma ca metodă de (ne) cercetare ştiinţifică (2013); Pyramids were made by hand? don't think se; Aliens Created Humans; Ce naiba ştim noi, de fapt?; Extratereştrii antici: Filmul şi toate seriile de documentare.)

Oare să fii apărut viaţa, numai din anumite componente materiale din care prin întâmplare au apărut formele primitive, care au evoluat; sau să fi fost Omul adus de pe alte planete; sau pur şi simplu a fost creat de „cineva sau ceva", creaţie din creaţie... dar care refuză să ni se descopere? Nu are prea mare importantă. Există un creator? Există şi două noţiuni: naşterea şi moartea, iar ceea ce se petrece între ele, este irevocabil, ireversibil, şi astfel, de o nepreţuită valoare. Sau invers: viaţa nu înseamnă nimic dacă la sfârşitul ei nu este decât întuneric. Dar viaţa este un fenomen guvernat de ordine, de organizare, de o uimitoare complexitate şi de o inimaginabilă perfecţiune, o vedem, o susţin toate teoriile, poate fi ea doar un experiment al naturii? Poate fi scopul ei aducerea de laude creatorului, indiferent cine ar fi acesta? De la atom până la galaxii, întregul univers este guvernat de legi, de ordine, de perfecţiune, de sens, viaţa însăşi făcând parte din acest ansamblu; poate fi un „orgoliu

omenesc" descifrarea acestor mistere?

Deci, despre „Cine este creatorul?", „Cine este Dumnezeu?", „Ce este Dumnezeu?", „Unde este Dumnezeu?", „Ce sunt gândurile?", „Ce este sufletul?", „Ce este spiritul?", „Ce este conştiinţa?" „Ce este viaţa?", „Care este scopul vieţii?", „Cine suntem noi?", „Este adevărul cunoscut?", „Deţine cineva tot adevărul?", „Poate fi adevărul cunoscut?" – cu texte selectate de pe internet.

*„**Orice alt scop am vrea să atingem în viaţă, în afara voinţei lui Dumnezeu nu ne va aduce decât dezastru trupesc şi spiritual.** Noi suntem creaţi cu un scop bine determinat de Creatorul nostru şi El ne-a pus la dispoziţie toate mijloacele ca să-l atingem. Pentru mântuirea noastră El ne-a dăruit totul, chiar pe unicul său Fiu, pe Iisus Hristos, ca model de viaţă şi descoperitor al voinţei Sale. **A fugi şi a ne eschiva de la cunoaşterea voinţei lui Dumnezeu, în ceea ce priveşte sensul şi scopul nostru în viaţă şi a ne făuri unul personal după aprecierea noastră, înseamnă a ne condamna singuri la moarte veşnică.** Astfel deci, pe bună dreptate, **suntem datori să aducem laudele şi mulţumirile noastre Celui ce ne-a creat** şi nu ne-a lăsat pradă propriilor fantezii, conducându-ne în mod greşit, ci din contră ne-a arătat clar şi precis calea de urmat prin legile Sale. Mai mult ne-a trimis şi modelul unic, minunat, născut ca şi noi din carne şi sânge şi având aceleaşi cerinţe ca ale noastre pe care le-a demonstrat în mod palpabil cum trebuie să le rezolvăm"*.

Preot Arsenie Boca sursa: http://www.credinţa-ortodoxă.com/părintele-arsenie-boca-cugetari-şi-sfaturi-duhovniceşti/

***„Întreaga noastră fiinţă este concepută ca un instrument al laudei.** Precum un specialist în făurirea unei viori care creează un instrument gata să producă rezultate estetice maxime, la fel a făcut Dumnezeu corpurile, sufletele şi spiritele noastre, pentru a lucra în*

consonanţă şi pentru a produce expresii încântătoare ale laudei şi închinării. Când folosim limbajul trupului pentru a exprima lauda, ceea ce este intern devine vizibil".

Lamar Boschman, A heart for worship – Don McMinn

„Să zicem: poate Dumnezeu există, poate nu există... Să cântărim câştigul sau paguba pe care le-am avea dacă spunem că Dumnezeu există. Sunt două posibilităţi: dacă câştigi, câştigi totul, dacă pierzi, nu pierzi nimic. Deci nu mai şovăi, pariază că El există!"

Blaise Pascal

„Relevanţa adevăratului Iisus pentru noi în ziua de astăzi este concentrată ***în trei afirmaţii majore*** *pe care le-a făcut****.*** *Oricare dintre noi trebuie să le luăm absolut în serios dacă dorim să-l descoperim pe adevăratul Iisus, în opoziţie cu versiunea curăţată, omogenizată, editată care l-a transformat într-o fabulă.*

O fabulă pentru ***adorare,*** *în loc de* ***un ideal*** *spre a fi imitat. Îmi reamintesc cuvintele Papei Leon al X-lea, Giovanni de Medici, când a* ***spus „Cât de bine cunoaştem ce superstiţie profitabilă a fost această fabulă a lui Christos pentru noi",*** *citat de John Dale. Suntem interesaţi de faptul că chintesenţa mesajului său a fost rezumat în mari afirmaţii.*

Prima spune: *„Nu stă oare scris în propria voastră lege... că* ***sunteţi cu toţii dumnezei?".*** *Reacţia auditoriului a fost aceea de a-l ucide cu pietre pentru blasfemie, foarte similar cu ziua de astăzi. El a spus: de ce încercaţi să mă ucideţi cu pietre?* ***Nu fac altceva decât să citez ce se află în propria voastră Scriptură sacră***".

„Conştientizarea necesară de bază este aceea că ***suntem cu toţii dumnezei****, însă că trebuie să realizăm aceasta. Tehnologia de a face aceasta este ceea ce trebuie să învăţăm, şi nu să ascultăm ritualuri, legi şi porunci care nu fac deloc această muncă în locul nostru."...*

*„**Cea de-a doua** afirmaţie este consemnată în Marcu, versetul: **„Când vă rugaţi pentru ceva, credeţi că este deja al dumneavoastră şi aşa va fi”.***

*Ei bine, aşa ne rugăm noi? Nu! Pariez chiar că nu am fost niciodată învăţaţi să ne rugăm în acest fel. Ce spunem noi în schimb? O, Doamne, sunt un păcătos nenorocit, fără valoare, mizerabil, umil, nefolositor, sunt un vierme, un ne-bărbat şi ne-femeie, te rog ai milă şi miluieşte-mă, ajută-mă te rog! Ştim din fizica cuantică că **ceea ce ne imaginăm chiar aceea suntem**, chiar devenim, ceea ce menţinem profund şi adânc în minte este atras ca un magnet către noi în mod infailibil. Aşa că, dacă ne rugăm în acest fel, nici nu-i de mirare că lumea e în halul în care este astăzi”.*

„Cea de-a treia** lui afirmaţie este: **„Dacă faceţi ceea ce v-am învăţat, veţi face toate lucrări pe care le-am făcut şi chiar mai mari decât acestea veţi face”. Ioan foloseşte „lucrări” în acel sens tehnic, ca termen pentru miracole.

Nu-i aşa că este extraordinar?

***Iisus doreşte să ne dezvoltăm propriile potenţiale, el nu este un idol pentru a fi adorat.** Biserica l-a luat şi l-a împărţit în două: dedesubtul pârţii divine a împărţirii există aspecte ale lui care ne sunt permise să le imităm: iubeşte-ţi aproapele, fă bine celor care te urăsc, întoarce celălalt obraz etc. Însă deasupra liniei sunt aspecte ale lui Iisus care au fost făcute tabu pentru noi…*

*Nu este o blasfemie, nu este o aroganţă care merită să fie pedepsită, pentru că **viaţa divină e în noi**, Împărăţia Cerurilor, după cum a spus-o în mod repetat, e în noi toţi. Noi suntem copii lui Dumnezeu şi moştenitorii Lui. Aşa că trebuie să scăpăm de Yam Kippur pentru a-l vedea pe adevăratul Iisus, să realizăm **că niciodată nu a fost menit să fie un idol pentru adorare** ci un ideal magnific pentru ca să-l imităm, pentru ca şi noi să putem deveni ceea ce el ne-a arătat cum să fim”.*

Fragmente din transcriptul filmului Cum a devenit

Iisus un Christos – **Miceal Ledwith;** profesor universitar teolog, filosof, fost membru în Comisia Teologică Internaţională şi fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea. (Yam Kippur – Un univers sandviş în care omenirea este plasată la mijloc; între rai, în partea superioară şi iad în partea inferioară. n.a.)

„Rich Terrell, de la NASA Jet Propulsion Laboratory, California Institute of Technology crede **că Dumnezeu trebuie să fie un „programator de calculator cosmic”.** Iată ce ne spune el despre Dumnezeu: ***„Dumnezeu este o fiinţă inter-dimensională, conectată cu totul din Univers, este un Creator responsabil*** *pentru acest Univers şi, într-un fel, poate schimba legile fizicii dacă ar dori.* ***Cred că acestea sunt caracteristicile lui Dumnezeu”****.*

Terrell spune că a găsit dovada **existenţei lui Dumnezeu în natură.** *„Priviţi felul în care Universul se comportă: totul este cuantificabil, totul e format din pixeli. Spaţiul, materia, energia... toate sunt cuantificabile; absolut totul e format din pixeli individuali. Ceea ce înseamnă că Universul are un număr finit de componente... adică un număr finit de stări. Ceea ce înseamnă că* ***totul e un computer”****.* Omul de ştiinţă american trage astfel concluzia că Universul poate fi creat prin linii de cod care apar în programarea unui computer. Dovada spuselor lui Terrell este celebrul experiment din anul 1928 (experimentul Thomson) prin care s-a demonstrat că **materia** (atunci când o observăm) poate fi măsurată prin particule individuale, iar, când o ignorăm, ea este difuză, se împrăştie, nu are o formă finită în Univers: Aşadar, atunci când o observăm, materia ia forma unor „puncte”; atunci când nu o băgăm în seamă, ea îşi pierde forma fizică. Acest comportament straniu al materiei este compatibil cu cel existent într-o simulare? Omul de ştiinţă de la NASA crede că da: *„Universul îţi oferă ceea ce te uiţi, atunci când priveşti. Când nu-l priveşti, Universul nu-i necesar să fie acolo”.* De aici,

putem trage concluzia că Universul este pixelat şi capătă formă doar atunci când este observat. Aşa funcţionează simulările pe calculator.

Acum… ca să glumim puţin: în ce sistem de operare v-ar place să fie scris Universul nostru? Windows, Linux sau Android? sursa: http://www.lovendal.ro/wp52/dumnezeu-exista-şi-este-un-programator-cosmic-de-calculator-iar-intreg-universul-nostru-este-pixelat/

„***Viaţa, aşa cum o înţelegem noi, este o continuă ascensiune, o continuă perfecţiune morală şi spirituală, un neîntrerupt şir de cuceriri, de posesiuni, de înţelegeri, de experienţe.*** *Un om perfect, după judecata noastră, este acela care a cunoscut mai mult, s-a înălţat mai sus cu mintea şi cu sufletul, a înţeles mai mult. De la 12 la 60 de ani, să spunem, omul acesta perfect se trudeşte necontenit să ajungă mai sus, să se purifice, să înţeleagă, să cunoască. Ajunge în pragul morţii un om perfect. Şi atunci, printr-o simplă experienţă organică, el moare, se trezeşte deodată într-o altă lume, unde începe altceva, unde valorile sunt altele şi ascensiunea este înţeleasă altfel.*

Acesta este miracolul. Acesta este paradoxul; cheltuieşti o viaţă întreagă pentru a te înălţa, a te purifica şi a cunoaşte, ca să ajungi, în moarte, cine ştie, la cea mai de jos treaptă a perfecţiunii. Prin simplul fapt al morţii, o biată femeie bătrână poate ajunge mult mai sus decât un Bergson, un Einstein, un Rodin. Este o simplă închipuire a mea, fără îndoială, dar paradoxul şi miracolul morţii ne dă drept la orice închipuire. ***Mă gândesc însă la zădărnicia setei noastre de perfecţiune, de ascensiune*** *– atât timp cât există o moarte ale cărei legi nu le cunoaşte nimeni*”.

Mircea Eliade

„La început a fost cuvântul”, iar de atunci încoace, acesta s-a tot diversificat şi combinat, urmărind, firesc, sensul de evoluţie şi creându-ne astfel pe noi, oamenii, fiinţele duale, aflate la graniţa dintre animal şi inteligenţă,

*o **energie materializată** capabilă să raţioneze, să genereze informaţie creatoare, pentru că în ansamblu: „**Viaţa este evoluţie spirituală neîntreruptă**”.*

Lev Tolstoi

Oare câţi creatori există în Univers? Dumnezeu, natura şi… Omul? Oare Omul se găseşte în competiţie cu natura sau cu Dumnezeu atunci când creează? Ori, mai curând, aceeaşi natură creează prin om ca printr-un instrument perfecţionat, creând mai întâi singură iar mai apoi prin om, desigur, tot de ea creat? Omenirea ar putea fi chiar mâna spiritului universului mâna Mamei Naturi sau Mâna lui Dumnezeu? Este omenirea capabilă să asigure gestionarea resurselor epuizabile ale mediului natural al planetei noastre, şi al altora din univers? Până unde va merge acest proces? Homo tehnoştiinţificus mai poate fi mâna naturii sau mâna lui Dumnezeu?

„În trecut, totul era explicat prin ideea de Dumnezeu: tsunami-urile, uraganele, furtunile, trăsnetele, vremea rea, seceta, toate erau explicate prin intervenţia lui Dumnezeu. Apoi, am început să vedem că aveau alte cauze. Dacă mă îmbolnăvesc, n-o să mai cred că e o acţiune demonică, ci un virus, microb sau bacterie”. spunea **Miceal Ledwith** în „Cum a devenit Iisus un Christos”, iar remediul: un tratament medical, în locul unei jertfe sau al unei rugăciuni. Mai apoi am înţeles că aerul, apa, energia solară, câmpul gravitaţional, câmpul magnetic, fotosinteza etc, sunt interdependente şi nu numai că ne influenţează viaţa, dar susţin viaţa, că aceste elemente sunt guvernate de legi; că studierea şi înţelegerea lor ne este benefică; că suntem interconectaţi cu natura şi toate au un sens.

„Am ajuns să creştem gândind şi crezând că lumea şi realitatea în care existăm este ceva tangibil şi fizic şi ceva ce putem percepe. Acest proces nu doar că a devenit deziluzionant în raport cu diferitele fenomene greu de explicat, dar percepţiile noastre au devenit subiective. Ca urmare a numeroaselor progrese semnificative în cunoaşterea informaţiilor

asupra rasei umane, au fost formulate schimbări radicale în modul în care realitatea este percepută acum.

Universul care a fost văzut odată ca un spaţiu gol cu biţi de materie împrăştiată, acum este perceput ***ca o proiecţie holografică*** *rezultată dintr-o realitate care nu poate fi detectată cu instrumentele noastre biologice şi tehnice. Dovezile existenţei unei realităţi holografice au devenit destul de abundente,* ***prea multe pentru a nu fi luate în considerare****.* ***Ceea ce le dă mai multă veridicitate sunt mărturiile celor care au experimentat stări superioare de conştiinţă şi au căpătat eşaloane ale realităţii prin meditaţie****". Pentru a da un singur exemplu, totul a început în 1982, când la Universitatea din Paris s-au făcut câteva cercetări, în urma cărora s-a descoperit că, în anumite circumstanţe,* ***particulele subatomice, cum ar fi electronii, sunt capabile să comunice instantaneu unul cu celălalt, indiferent de distanţa care le separă****. Nu conta dacă se aflau la 10 metri sau 10 miliarde de kilometri distanţă. Fiecare particulă părea că ştie întotdeauna ce face cealaltă.*

Problema acestei descoperiri o constituie faptul că ea violează teoria lui Einstein, care spune clar că nicio comunicare nu poate depăşi viteza luminii. Din moment ce călătoria cu o viteză super-luminică semnifică spargerea barierei timpului, această nouă perspectivă i-a făcut pe mulţi fizicieni să încerce să găsească explicaţii pentru acest fenomen".

Sursa: Ecaterina Pop**financiarul.ro**

Cine sau ce este acea autoritate creatoare, pe care nu o putem vedea şi nici înţelege, dar care să revendice... raţiunea existenţei noastre? Ce inteligenţă a gândit pentru toate vietăţile acestui pământ, care au corpurile proiectate pentru a susţine viaţa, scopul lor, conştient sau instinctiv, ca un ţel suprem fiind menţinerea vieţii prin; reproducere, protejarea şi instruirea urmaşilor sau autoprotejarea

propriu-zisă? *„De la insecte la păsări, de la peşti la mamifere? Cu toţii se camuflează pentru a-i induce în eroare atât pe cei pe care-i vânează, cât şi pe cei de care se feresc să nu fie vânaţi... De unde cunosc genele întreaga încrengătură de lupte şi nevoi, existentă în afara organismului pe care îl formează? Sau ce mai putem înţelege văzând polenizarea plantelor făcută de către insecte? Insectele îşi îndeplinesc inconştient această sarcina, aflate fiind în drumul lor pentru hrană,* ***însă plantele au fost construite genetic cunoscându-se faptul că insectele vor realiza polenizarea. Cum au „văzut" genele plantelor în afara organismului pe care-l formează?***

Şi când te gândeşti că absolut tot ce mişcă în lumea noastră, de la comportamentul spinilor şi gluonilor din interiorul protonilor şi neutronilor ce alcătuiesc atomul, şi până la comportamentul galaxiilor, incluzând între aceste limite chiar şi comportamentul aparte al omului (cea mai complexă formă de organizare inteligentă pe care o cunoaştem astăzi în univers), totul, spuneam, stă într-o strânsă legătură şi, astfel, toate comportamentele sunt interconectate împreună. Ca un mecanism al unui ceas mecanic ce are atâtea rotiţe câte specii şi indivizi există pe pământ, alături de câte particule de materie elementară există în univers! Cine sau ce poate oare să aranjeze toate aceste miliarde şi miliarde de rotiţe astfel încât să formeze ceasul realităţii pe care o vedem?"

Octav Chivulescu-Civilizaţia Inilor

Cine sau ce poate aranja elementele să formeze molecule, gene, celulele, organe etc. pentru a forma viaţa într-o diversitate şi complexitate greu de imaginat, atâta timp cât elementele constitutive (C (carbon), H (hidrogen), O (oxigen), C (calciu), Ph (fosfor) etc) sau molecule grupate „artificial" nu îşi găsesc „voinţa" de a se autoorganiza într-o formă pe care să o putem numi viaţă?

Pentru mulţi credincioşi, răspunsul este unul simplu:

Dumnezeu; cum tot simplu este şi răspunsul ateilor: evoluţia şi adaptarea la mediu. Dar ce le mai rămâne de spus celor care ştiu destul de mult pentru a nu mai putea crede în dogme, dar în acelaşi timp, nici nu mai pot crede în doar simpla construcţie a hazardului...?

„Toţi cei preocupaţi serios de studiul ştiinţei ajung să fie convinşi ***că în legile universului se manifestă un spirit cu mult superior aceluia al omului...*** *(...) Cu greu veţi găsi printre spiritele ştiinţifice mai profunde vreunul lipsit de sentimentul religios.* ***El se deosebeşte însă de religiozitatea omului naiv****. Pentru acesta din urmă, Dumnezeu este o fiinţă de la care speri să tragi foloase şi de pedeapsa căruia te temi (...)* ***Dacă examinăm şi pătrundem cu mijloacele noastre limitate secretele naturii, vom vedea că dincolo de toate înlănţuirile observabile rămâne ceva subtil, intangibil şi inexplicabil****. Veneraţia faţă de forţa aceasta aflată dincolo de tot ce putem noi înţelege este religia mea (...) Religiozitatea mea este o admiraţie umilă faţă de spiritul infinit superior care se dezvăluie în puţinul pe care îl putem înţelege din lumea cognoscibilă. Convingerea aceasta profund afectivă****despre prezenţa unei puteri raţionale superioare, care se manifestă în universul incomprehensibil, reprezintă ideea mea de Dumnezeu***".

Albert Einstein-httă: //www.descoperă.org/

Pentru **Freud**, religia este o nevroză sexuală, ba mai mult, prin eliminarea nevrozei religioase omul se poate autovindeca prin descoperirea vieţii sale inconştiente, pasul final al argumentărilor lui fiind de fapt o teorie evoluţionistă a modului în care omul percepe universul. Pentru **Jung** există Dumnezeu, iar acesta este văzut ca o manifestare a celui mai profund nivel al spiritului inconştient, ***inconştientul colectiv***, deci **nu** putem dovedi **existenţa fizică a lui Dumnezeu.** Pentru Jung, nu prezenţa religiei este un simptom de nevroză, ci absenţa

ei; lui Dumnezeu trebuind să i se acorde calitatea de „adevăr psihologic" ca o realitate psihică; în mod evident empirică, dar să mai vedem şi alte opinii:

*„Unii fizicieni, ca de exemplu **David Bohm**, de la Universitatea din Londra, au introdus termenul de „**univers holografic**", întrucât el credea că descoperirile lui Alain Aspect demonstrează că realitatea obiectivă nu există, în ciuda aparentei sale soliditǎţi.*

***Universul este în sine o proiecţie, o hologramă**. Electronii dintr-un atom de carbon din creierul uman sunt conectaţi la particulele subatomice ale unui somon care înoată, la fiecare inimă care bate şi la fiecare stea care străluceşte pe cer.*

*Într-un univers holografic, nici spaţiul şi nici timpul nu mai pot fi privite ca fiind fundamentale. **Universul tridimensional în care trăim este holograma creată dintr-o realitate primară care se află în afara spaţiului şi timpului**, deci este o copie a ceva „real", de unde se duce faptul că **sinele nostru real este într-o altă realitate. Conştiinţa noastră suntem de fapt, noi"**.*

Traducere: Ecaterina Pop sursa: Financiaru.ro

„Numeroasele forme ale Cosmosului, ca şi procesele lor de manifestare şi dezvoltare nu există decât în măsura în care spiritul, Sinele, se ignoră şi prin această „neştiinţă", suferă şi este aservit, în momentul când ultimul Sine îşi va fi aflat eliberarea, în acea clipă Creaţia în ansamblul ei se va resorbi în substanţa primordială". (prakrti).

Mircea Eliade – ISTORIA CREDINŢELOR ŞI IDEILOR RELIGIOASE

*„Până acum, s-a constatat că **ordinea manifestată în existenţă este explicabilă numai prin intervenţia unei forţe raţionale;** s-au folosit intrapolări şi extrapolări în studiul ierarhiei şi evoluţiei existenţei, invocându-se, ca*

la Hegel, un principiu spiritual; au fost coroborate rezultatele cercetărilor antropologice şi ale progreselor tehnice, iar Teilhard de Chardin a formulat speculaţii privind existenţa unui principiu antropic, cu finalitatea apariţiei conştiinţei, anticipându-se, astfel, chiar comunităţile de lucru virtuale globale".

Laura Pană, intervenţie la masa rotundă în legătură cu apariţia cărţii Academicianului **Mihai Drăganescu: „SOCIETATEA CONŞTIINŢEI"**. Autori contemporani ca M. Mińsk, A. Moles sau Teilhard de Chardin au prevăzut şi au descris „oamenii minţii", „societatea intelectualilor" şi chiar o **„anvelopă de substanţă gânditoare care înconjoară lumea".**

Academicianul Mihai Drăgănescu, fondatorul şcolii româneşti de dispozitive electronice, fost director al Institutul de Cercetare în Informatică din România, eseist şi filosof, demonstrează că există o legitate tendenţială legată de manifestarea, în univers, a unei **conştiinţe fundamentale**, legitate care determină o evoluţie de la infraconştiinţă la forme de conştient organizate ale existenţei, astfel încât **un univers nu poate fi considerat perfect, dacă nu poate susţine o societate a conştiinţei.**

Mihai Drăgănescu defineşte **conştiinţa** ca o stare a minţii, arătând, în acelaşi timp, că ***„Mintea este mediul în care se dezvoltă conştiinţa"*,** dar şi dificultăţi ce ţin de faptul că ştiinţa nu poate încă să ofere o explicaţie satisfăcătoare a conştiinţei.

În materia profundă***, informateria*** şi ***fumaţia*** formează un „binom" al naşterii universurilor. **Informaterie** este un termen compus în limba română din *informaţie* + *materie*, „informaţia materiei". Informateria este un concept filosofic care desemnează o componentă a materiei profunde**, „o materie informaţională", fără să conţină inteligenţă/conştiinţă, dar constituindu-se în „ingredient" oricărui organism viu** ce, prin întredeschidere, are acces la aceasta, oferindu-i, potrivit

demonstraţiei filosofului Mihai Drăgănescu, *„proprietăţile fenomenologice de sens, continuitatea psihologică şi continuificarea realităţii spaţio-temporale”*.

„Informateria este o materie informaţională în care informaţia se manifestă în primul rând fenomenologic, ca proces fizic specific, ca o sensibilitate fizică. Asemenea procese în informaterie, se numesc ortosensuri. O generare de ortosensuri în informaterie, prin fluctuaţie, duce la o structurare a informateriei şi la constituirea unor legi ale universului fizic. Acesta se formează prin cuplarea dintre fumatie şi informateria structurată, menţinută structurat prin însăşi această cuplare. O parte din informaterie rămâne nestructurată, disponibilă pentru noi structurări. ***Datorită informateriei, profunzimile lumii materiale pot fi substratul unei potenţialităţi infinite de manifestări ale materiei****”.*

Mihai Drăgănescu – profesor şi eseist.

Pentru **Dr. Toni Victor Moldovan, personalitatea, memoria, gândirea, aparţin nu creierului, ci unui corp spiritual**, creierul fiind cel ce conectează fiinţa superioară la realitatea lumii materiale, creierul având doar rolul de a conecta informaţia ***„materiei negative”*** (materie subtilă, eterică) la viaţa fizică. Astfel ***„Fiinţa energetică globală OM menţine în totalitate informaţia A.D.N”*****. care este de fapt şi scopul vieţii.** Ideea că spiritul deţine informaţie A.D.N. este puternic sugerată de către Biblie, **astfel în cazul Bibliei asistăm la un program riguros de inginerie genetică.**

Descoperiri ştiinţifice uluitoare, legate de efectele biochimice ale funcţiilor creierului, **arată că celulele din corp sunt afectate de gândurile noastre. Dr. Bruce Lipton** – un renumit biolog în cercetarea funcţionării celulei – în ***Biologia Credinţei***, descrie traseele moleculare precise prin care se întâmplă acest lucru. Autorul foloseşte un limbaj simplu, imagini, exemple cotidiene şi mult umor, pentru a demonstra cum noua ştiinţă a **Epigeneticii revoluţionează felul în care**

înţelegem legătura dintre minte şi materie, dar şi profundul efect pe care îl are asupra vieţilor noastre personale şi asupra vieţii colective a speciei noastre. Implicaţiile acestei cercetări modifică în mod radical înţelegerea asupra vieţii. Ni se demonstrează că genele şi ADN-ul nu ne controlează corpul biologic, ci că **ADN-ul este controlat de semnale *din afara* celulei, inclusiv de mesaje energetice ce emană din gândurile noastre pozitive şi negative.**

*„Dr. Bruce Lipton ne oferă – nici mai mult, nici mai puţin – „**veriga lipsă**” dintre viaţă şi conştiinţă. Astfel, el află răspuns la cele mai vechi întrebări şi rezolvare pentru cele mai adânci mistere din trecutul nostru. Nu am nicio îndoială că Biologia credinţei va deveni o carte de referinţă pentru ştiinţa noului mileniu”*.

Gregg Braden

(Autorul bestsellerurilor **Codul lui Dumnezeu**, Efectul Isaia şi **Matricea Divină**)

„Realitatea vieţii noastre este visul materializat al Legilor Ordonatoare din Univers, iar Omenirea este chipul încă neîmplinit al Spiritului Universului”.

Noita R Ipsni

***„A explica natura în totalitate, este o sarcină mult prea dificilă pentru un singur om sau chiar pentru o întreagă generaţie. Este mult mai bine să descoperi câte puţin, dar să ai o certitudine, şi să laşi restul pentru cei care vor veni după tine, decât să explici toate lucrurile prin presupuneri, fără a fi sigur de nimic”*.**

Isac Newton

V-am obosit desigur, (intoxicat cu informaţie) prezentându-vă opiniile diferite ale unor gânditori, mai

mult sau mai puţin, cunoscuţi. De aceea, în rândurile care urmează, am să continui… şi am să prezint câteva noţiuni despre**: spirit, conştiinţă şi religie, pag. 25**, extrase din cartea lui Michael Palmer – **Freud şi Jung despre religie**, unde găsim o analiză a psihologiei religioase în viziunea celor doi mari psihanalişti, fascinaţi de religie dar ale căror puncte de vedere sunt divergente; precum şi un fragment din „**Angoasa în civilizaţie**” a lui Sigmund Freud, care tratează problema **scopului vieţii omului.** Fiind vorba despre Freud, probabil că vă gândiţi la ceva… legat de sex; da, şi de al lui Dumnezeu!

În capitolul **III pag. 29**, veţi găsi **Critici;** critici aduse celor două teorii. Astfel la punctul, **1. Teoria Evoluţionistă, pag. 29,** critici aduse teoriei evoluţionismului, iar la punctul **2. Teoria Creaţionistă,** pag. **33**, critici aduse teoriei creaţionismului**.** În speţă o scurtă prezentare a Bibliei şi o analiză (exegeză) a problemelor „spinoase” din biblie. Mitul (realitatea care pentru mulţi este invizibilă sau imperceptibilă) **Adam şi Eva**, la pag. **62**. La pagina **74**: **Istoria religiilor –** varianta alternativă-text selectat din **Secretul Suprem** de David Icke**.**

În capitolul **IV Ipoteza Extraterestră**. Am selectat, cu acordul autorilor, fragmente din lucrările: **Programul Terra, pag. 106** şi **Amintiri despre viitor**, **pag. 129;** ca argumente, aduse **ipotezei extraterestre**, precum şi câteva selecţii din **Secretul Suprem**, cap. 1, David Icke, **pag. 141** şi **Designul inteligent**, pag. **150**. Cei patru autori susţinători ai ipotezei extraterestre, adică a intervenţiei unei civilizaţii avansate în viaţa de pe Terra, ne prezintă într-o altă lumină scrierile religioase şi în special Biblia şi conceptul de Dumnezeu. La **pag. 152**, **ce spune ştiinţa despre originea vieţii extraterestre de pe pământ?**

În capitolul **V,** pag. **154**, prezint câteva fragmente extrase, cu acordul autorului Octav Chivulescu, din **Civilizaţia Inilor –** Civilizaţia Gândurilor **–** cartea care-şi propune să ofere răspuns la trei întrebări existenţiale: **„De**

unde venim, cine suntem şi încotro mergem?” într-un concept revoluţionar, de tip evoluţionist, de convieţuire al materiei şi informaţiei şi care m-a impulsionat să caut mai mult… şi în final să aştern pe „hârtie” aceste însemnări, cartea fiind sursa principală de inspiraţie din care am reprodus câteva idei şi expresii.

În capitolul **VI** **pag. 164**, prezint într-o analiză mai complexă, noţiunile de **Conştiinţă şi Suflet** (*Teoria managementului terorii, Căile nemuririi, Ce-ar fi dacă n-am muri?* ***Sufletul*** *– Povestea celei mai importante idei din istoria omenirii şi cum a influenţat ea civilizaţia umană*, **pag. 170**, precum şi o listă a **credinţelor iraţionale** care influenţează gândirea umană, pag. **180**, în viziunea (evoluţionistă) ştiinţifică a site-ului **descoperă.ro**.

În final, capitolul **VII** pag. **186, un exerciţiu de imaginaţie şi câteva concluzii**.

Ce aduc nou? Facilitatea de a avea esenţa unor scrieri într-o singură lucrare, sau „la un click distanţă de adevăr”, unele titluri conţinând link-uri către diversele surse de informaţie, şi fragmentul pe care l-am considerat cel mai potrivit pentru a descrie realitatea pe care a văzut-o autorul. Iar dacă am semănat cuiva dorinţa de a studia o lucrare în întregime sau de a analiza şi alte puncte de vedere pentru a-şi forma o imagine mai clară asupra realităţii, înseamnă că nu am muncit în zadar.

Căutând răspunsul la multe dintre întrebările esenţiale ale acestei temei am generat alte întrebări dar poate am găsit şi un răspuns acceptabil referitor la entitatea conceptului de Dumnezeu. Sau mai exact spus la intersecţia sensurilor tuturor religiilor, ce formează punctul comun dintre ştiinţă şi religie, numitorul comun dintre credincioşi şi atei; deopotrivă existenţi într-o aceeaşi lume unică, dar totuşi divizaţi, ba chiar învrăjbiţi. Ce reprezintă, de fapt, realitatea care ne-a creat şi pe care omul, de-a lungul vremurilor, a denumit-o Dumnezeu închipuindu-şi-l după cum a putut?

Cap. II

O scurtă analiză a psihologiei religioase
Freud şi Jung despre religie

Sigmund Freud (1856 – 1939), părintele psihanalizei şi o figură comparabilă cu Galileo, Darwin sau Einstein şi-a dedicat o mare parte din operă şi naturii religiei. **El consideră credinţele religioase ca fiind: *„... iluzii, satisfaceri ale celor mai vechi, celor mai puternice şi mai stăruitoare dorinţe ale omenirii”*.**

Spiritul este divizat de către Freud în: Sinele, Eul şi Supraeul. În Sine găsim **impulsiile inconştiente** şi **instinctele** care îl motivează pe individ. Cele primare fiind: instinctul vieţii (Eros) (sexual, conservare etc) şi instinctul morţii (Thanatos).

Eul, se ocupă cu realitatea, prima realitate fiind **conştiinţa noastră despre eurile corporale.** Sarcina primară a Eului este, autoconservarea, aceasta căutând să controleze nu pur şi simplu lumea din afara sa, ci şi lumea internă a Sinelui. În consecinţă, personalitatea se dezvoltă în relaţie cu Eul şi prin conflictul Eului cu lumea externă. Principalul obiectiv al **Sinelui este plăcerea,** iar principalul obiectiv al **Eului este securitatea.**

Supraeul este asociat cu atitudinea individului faţă de părinţi, autorităţi, societate. Sinele deţine influenţele eredităţii, iar Supraeul încorporează influenţele venite din partea celorlalţi oameni; între Sine şi Supraeu se situează Eul, care este determinat exclusiv de experienţele individului. Potrivit concepţiei lui Freud, toate aceste trei instanţe sunt în conflict, iar acest conflict este sursa majoră de tulburări psihice. Instinctele irezistibile ale Sinelui sunt în conflict cu Eul, care caută să controleze aceste instincte aşa cum o scoate la capăt cu lumea exterioară. Supraeul, în acelaşi timp, mediază între Eu şi Sine, aducând cu sine standardele şi idealurile învăţate de la părinţi şi de la societate în general. Îl simţim ca pe

„conştiinţa noastră morală”, adesea mai riguroasă în exigenţele sale decât orice părinte. Aşadar, Eul are a satisface cerinţele instinctive ale Sinelui şi dictatul moral al Supraeului.

Religia, în viziunea lui Freud, este o apărare mentală împotriva aspectelor mai ameninţătoare ale naturi; cutremure, inundaţii, furtuni, boli şi moarte. Religia este copilul animismului, în opinia lui Freud, pentru că **animismul stă la baza oricărei credinţe religioase.** Animismul este doctrina sufletelor sau, mai precis, credinţa că toate obiectele din lume, animate şi neanimate, sunt „animate” de nenumărate fiinţe spirituale, unele binevoitoare, altele răuvoitoare.

Noţiunea de tată divin.

În „Totem şi tabu”, „Viitorul unei iluzii” şi „Angoasa în civilizaţie”, Freud argumentează **de ce monoteismul este o religie a tatălui.** Cu alte cuvinte, monoteismul coincide cu ceea ce pare a fi **trebuinţa fundamentală a umanităţii întregi, anume raportarea la o autoritate pe care să o poată admira, înaintea căreia să se prosterneze, de care să fie cârmuită, asemenea unui tată ideal invincibil, impunător de respect dar şi bun, afectuos, asigurător al prosperităţii,** etc. (Totemul este de obicei un animal – iar uneori o plantă sau un fenomen natural, ca ploaia sau apa –, care este considerat de trib a fi spiritul său păzitor şi oracol, din această cauză membrii săi având obligaţia sacră de a nu ucide, distruge sau mânca totemul.) *„**Fiinţa divină*** – scrie el – *nu este altceva decât fiinţa umană, sau mai degrabă **natura umană purificată, scutită de limitele omului ca individ,** obiectivizată, cu alte cuvinte contemplata şi venerată ca fiinţă distinctă, diferită. **Toate atributele naturii divine sunt, prin urmare, atribute ale naturii umane***”. Ca nevroză obsesională, religia se formează prin suprimarea sau renunţarea la anumite impulsuri instinctuale, între care instinctul sexual. **Religia, este astfel o expresie a instinctelor suprimate.** „Religia dăunează jocului

adaptării şi selecţiei impunând propriile sale căi de a ajunge la fericire şi la imunitatea împotriva suferinţei. **Tehnica ei constă în a coborî valoarea vieţii şi deforma într-o manieră delirantă imaginea lumii reale, demersuri care presupun intimidarea inteligenţei.** Cu preţul acesta, fixându-i pe adepţii săi la infantilismul psihic şi făcându-i să împărtăşească un delir în masă, religia reuşeşte să-i scutească pe mulţi oameni de o nevroză individuală.

„**Problema scopului vieţii omului** a fost pusă de nenumărate ori; ea nu a fost niciodată rezolvată în chip satisfăcător **şi poate nici nu are o soluţie.** Multe din acele spirite problematice care au abordat-o, au adăugat: ***dacă s-ar dovedi că viaţa nu are niciun scop, ea şi-ar pierde orice valoare în ochii noştri.*** Ameninţarea această nu schimbă cu nimic situaţia şi se pare că avem mai degrabă dreptul de a ocoli problema, care are probabil la origine acel ***orgoliu omenesc*** ale cărui multe alte manifestări le cunoaştem Nu se vorbeşte niciodată despre ***scopul vieţii animalelor*** decât spre a le considera destinate să servească omului. Dar nici acest punct de vedere nu este inatacabil, deoarece există o mulţime de animale cu care omul nu ştie ce să facă, în afară de a le studia, a le descrie şi a le clasifica, iar numeroase specii de altminteri s-au sustras acestei utilizări prin faptul că au trăit şi dispărut înainte ca omul să le fi putut observa”. În acest caz religia ar putea da un răspuns la întrebarea privind scopul vieţii. „***Nu ne vom înşela câtuşi de puţin conchizând că ideea de a atribui un scop vieţii există în funcţie de sistemul religios***”. „Se impune, în consecinţă să înlocuim întrebarea precedentă cu o alta, mai puţin ambiţioasă: care sunt intenţiile şi obiectivele vitale trădate de conduita oamenilor, **ce cer ei de la viaţă, spre ce tind ei?** Nu ne vom înşela nicidecum dacă răspundem: ei aspiră la fericire; ***oamenii vor să devină şi să rămână fericiţii.*** Aspiraţia aceasta are două faţete, un scop negativ şi unul pozitiv: pe de o parte evitarea durerii şi a neplăcerii, iar pe de alta trăirea unor plăceri

intense***”… „După cum vedem, pur şi simplu principiul plăcerii este acela care determină scopul vieţii,*** guvernând de la bun început operaţiile aparatului psihic…”

Sigmund Freud – Angoasa în civilizaţie.

Freud, despre scrierile religioase: „Dar aceşti strămoşi ai noştri erau mult mai ignoranţi decât noi, ei au crezut în lucruri imposibil de admis pentru noi, cei de azi. Este cu putinţă, prin urmare, ca şi învăţăturile religioase să facă parte din această categorie. Dovezile pe care ei ni le-au lăsat moştenire sunt depozitate în scrieri care ele însele sunt, toate, caracterizate de lipsa de garanţie. **Sunt scrieri pline de contraziceri, de retuşări, de falsificări;** acolo unde relatează despre atestări reale, ele însele sunt neautentificate. De mare ajutor nu este nici afirmaţia că la originea textului sau doar a conţinutului acestuia ar sta revelaţia divină, dat fiind faptul că această afirmaţie este ea însăşi parte integrantă a învăţăturii a cărei verosimilitate trebuie cercetată, nicio propoziţie neputându-şi dovedi adevărul prin ea însăşi”.

Totuşi religia are o valoare: „Dacă li se demonstrează că nu există niciun Dumnezeu atotputernic şi drept, nicio ordine divină a lumii şi nicio viaţă viitoare, ei se vor simţi liberi de orice obligaţie de a urma prescripţiile societăţii. Fiecare va fi neînfrânat, neînfricat, dând curs instinctelor sale asociale, egoiste, căutând să-şi arate puterea; **se va instala din nou haosul,** căruia i-am pus capăt datorită miilor de ani de lucrare a civilizaţiei”.

Individuaţia: numit de Jung drept „conceptul central al psihologiei mele”, constituie elementul pe care se fundamentează argumentarea lui Jung conform căreia **religia este necesară pentru dezvoltarea psihică a omului.** Procesul de individuaţie: este definit ca fiind procesul prin care individul integrează părţi conştiente şi inconştiente ale personalităţii.

Jung (Carl Gustav Jung) consideră că **Dumnezeu este un arhetip**. Arhetipul este o manifestare a celui mai

profund nivel al spiritului inconştient, **inconştientul colectiv.**

(Conţinuturile arhetipului sunt compuse din elemente extrase din achiziţii personale şi experienţele sociale ale fiecărui individ. **Forma** e o dispoziţie a inconştientului de a construi imagini uniforme. Forma e incognoscibilă, independentă de experienţă şi nedobândită. **Conţinutul** arhetipului este modalitatea de realizare a formei, reprezentarea concretă a acesteia.)

Arhetipuri:

Persona – personalitate simulată. Exemple: Atunci când personalitatea artificială domină celelalte caracteristici, mai tipice şi le suprimă, omul devenind prea inflexibil ori prea maleabil.

Umbra – partea individului pe care acesta nu vrea să o dea în vileag ce constă din parţi întunecate, neadaptate sau refulate. Umbra este refulată, lucru care poate duce la dezechilibru şi la crearea unei personalităţi nevrotice, unilaterale.

Anima şi animus – latura contrasexuală a Psyche. Anima este latura feminină a bărbatului şi Animus e latura masculină a femeii. La bărbat Anima e mai întâi identificată în mama, apoi proiectată asupra altor femei care trezesc bărbatului sentimente pozitive sau negative.

Sinele – este „ţelul vieţii noastre, el fiind cea mai completa expresie a acelei combinaţii fatidice pe care o numim individualitate.”, aşadar un arhetip al integrării psihice. Sinele se manifestă în vise, imagini şi viziuni de tipuri variate. Forme: figuri umane sau animale puternice, în entităţi suprapersonale, în personalităţi religioase (Buddha, Iisus).

Deosebiri între concepţiile lui Jung şi Freud despre religie:

1. Jung respinge definiţia dată de Freud religiei ca nevroza sexuală… **chiar dacă religia ar fi o nevroză** aceasta nu e neapărat să fie una sexuală, el considerând că

acest concept cum că toate nevrozele sunt sexuale este o greşeală.

2. Jung respinge explicaţia dată de Freud mecanismului nevrozei religioase (refularea impulsurilor sexuale infantile)

3. Jung neagă explicarea exclusiv negativă de către Freud a religiei ca nevroză. Jung susţine că nevroza are atribute pozitive poate avea un rol pozitiv în dezvoltarea psihică prin deblocare.

4. Jung neagă explicarea exclusiv retrospectiva de către Freud a religiei ca nevroză.

A respinge religia pentru că este infantilă înseamnă a ignora prezentul şi caracterul ei prospectiv şi a nu reuşi să înţelegi că poate fi o încercare de integrare a aspectelor conştiente şi inconştiente ale Psyche în condiţiile schimbătoare ale vieţii.

Jung modifică radical şi definiţia inconştientului, vorbind despre inconştientul colectiv, un strat mult mai adânc decât inconştientul personal, în care se găsesc imaginile primordiale şi universale comune întregii umanităţi.

Concepte

Psyche – e compus din **3 niveluri: conştiinţa, inconştientul personal şi inconştientul colectiv.** Conştiinţa e partea spiritului direct accesibilă individului ce conţine atitudini prin care acesta se adaptează la lume exterioară. Sub ea este inconştientul personal, care este unic pentru fiecare individ şi e dobândit pe parcursul vieţii sale. Aici sălăşluiesc „amintiri pierdute, idei penibile refulate (adică uitate în mod premeditat), percepţii subliminale, prin care înţelegem percepţii senzoriale care nu sunt destul de puternice ca să atingă conştiinţa şi în sfârşit, conţinuturi care încă nu sunt coapte pentru conştiinţă”. **Inconştientul colectiv e cel mai adânc şi mai extins strat al Psyche şi e compus din imagini primordiale comune întregii umanităţi. El reprezintă fundamentul impersonal şi transpersonal al Psyche.**

Cap. III

Critici

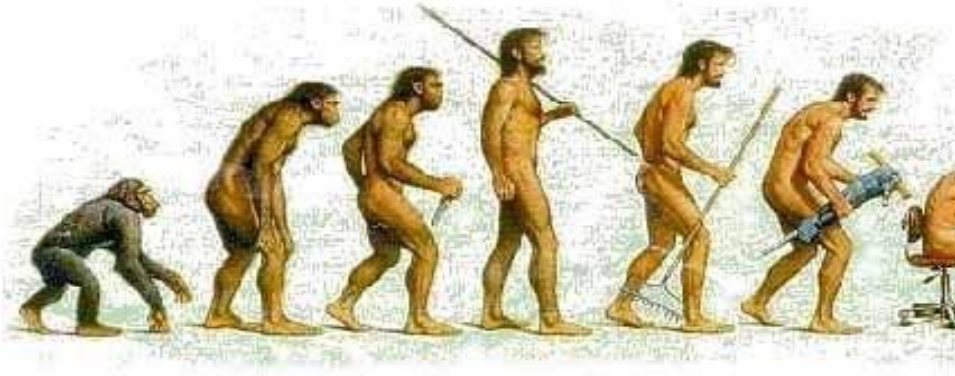

1. Teoria evoluţionistă

Teoria evoluţionistă a lui Darwin nu poate explica cum păsările au descins din reptile, mamiferele din primele patrupede, patrupedele din peşti, vertebratele din nevertebrate, în ceea ce priveşte marile maimuţe actuale, ele par a veni de nicăieri, nu au niciun trecut şi nici „arhive" fosile.

Teoria evoluţionistă susţine următoarele etape în evoluţia vieţii:

1. atmosferă primitivă proprie;
2. concentrare în oceane de „supe" organice de molecule simple necesare vieţii;
3. din această „supă" provin proteinele şi nucleotidele, compuşi chimici complecşi;
4. apariţia membranei celulare;
5. dezvoltarea unui cod genetic prin care primele fiinţe vii încep să se copieze.

Dar aceste etape sunt, oare, confirmate de fapte

incontestabile?

Atmosfera primitivă

În 1953, Stanley Miller a reuşit, printr-o descărcare electrică într-o atmosferă compusă din hidrogen, metan, amoniac şi vapori de apă, să producă câţiva dintre aminoacizi, dar el nu a putut obţine decât 5 aminoacizi din cei 100 ce intră în alcătuirea substanţei vii, din care 20 sunt absolut indispensabili vieţii. Sinteza compuşilor organici are loc numai în condiţii de reducere fără oxigen liber şi atmosferă, iar în absenţa oxigenului orice formă de proteină care s-ar fi putut produce ar fi fost distrusă de razele cosmice (ultraviolete).

S-ar fi putut crea o „supă" organică?

Aceeaşi energie, care ar fi descompus în atmosferă compuşii simpli, ar fi descompus şi mai repede orice aminoacid complex care s-ar fi format. S. Miller a reuşit sinteza celor 4 aminoacizi de care am amintit numai datorită faptului că i-a îndepărtat din raza descărcării electrice; dacă i-ar fi lăsat în raza de acţiune, scânteia electrică i-ar fi descompus. Dacă, totuşi, ar fi scăpat de acţiunea distrugătoare a razelor ultraviolete şi ar fi ajuns în oceane, în apă n-ar fi existat suficientă energie pentru a activa în continuare reacţiile fizice, căci apa inhibă dezvoltarea moleculelor complexe. Atunci aminoacizii, pentru a forma molecule mai mari, ar fi trebuit să iasă din apă, dar imediat ar fi fost distruşi de radiaţiile ultraviolete; descompunerea spontană este mult mai probabilă decât sinteza spontană. Există peste 100 de aminoacizi care intră în alcătuirea substanţei organice, 20 fiind absolut indispensabili vieţii. Ei sunt de două forme: D (dextrogiri) şi L (levogiri). Dacă s-ar fi constituit din întâmplare într-o teoretică „supă" organică, este mai mult decât probabil că jumătate ar fi fost dextrogiri şi jumătate levogiri, şi nu există niciun argument care să ne arate de ce viaţa preferă

una sau alta dintre aceste forme. Şi totuşi, cei 20 de aminoacizi numiţi esenţiali pentru producerea vieţii sunt cu toţii levogiri. Cum se poate ca „supa” organică să fi unit accidental numai aminoacizii levogiri?

Probabilitatea formării de proteine spontane

Ce şanse ar fi avut aminoacizii să se unească şi să formeze o moleculă proteică? Evoluţioniştii admit că este o singură şansă la 10113-adică un 1 urmat de 113 zerouri. Orice eveniment ce s-ar putea produce cu o şansă de l la 10113 nu se poate produce niciodată. Dar, în afară de proteine de construcţie, mai sunt necesare şi proteine care accelerează reacţiile chimice din celulă, numite enzime. Pentru buna funcţionare a celulei, sunt necesare aproximativ 2000 de astfel de proteine. Ce şansă ar fi putut avea aceste proteine ca să se formeze din întâmplare? Aceasta este de l la 1040.000. Celula trebuia să fie învelită într-o membrană extrem de complexă formată din proteine, glucide şi lipide. Membrana conţine canale şi pori care controlează strict circulaţia între mediul extern şi intracelular, a substanţelor nutritive şi a produşilor de uzură, a ionilor metalici ş.a.m.d.

Codul genetic

Mult mai greu de obţinut sunt nucleotidele de AM (acidul ribonucleic) şi de ADN (aciduldezoxiribonucleic) care formează codul genetic. ADN-ul este constituit din 5 histone, care se crede că sunt implicate în dirijarea activităţii genelor**. Şansa de a se forma în mod spontan numai o singură histonă este de l la 10100 – număr mai mare decât atomii din toate stelele şi galaxiile vizibile.** Şi mai greu de explicat este originea codului genetic, absolut necesar reproducerii celulei. În formarea lor, proteinele depind de ADN, dar ADN-ul nu se poate forma fără proteine preexistente. Ce a fost mai întâi, proteinele sau ADN-ul? Răspunsul este unul singur: ele s-au dezvoltat paralel – au fost create! Nu dispunem de niciun laborator care să ne permită simularea evoluţiei mecanismului genetic. În ciuda universalităţii codului

genetic, mecanismul necesar pentru a-l face operant este mult prea complex pentru a fi putut apărea dintr-odată.

FOTOSINTEZA

Celula primitivă trebuia să inventeze un fenomen fără de care nu ar fi putut exista viaţa – acesta este fenomenul de fotosinteză. În acest proces, plantele, cu ajutorul luminii solare, absorb bioxidul de carbon şi elimină oxigenul necesar animalelor şi omului. Fenomenul fotosintezei nu a putut fi reprodus în niciun laborator. Oxigenul format prin fotosinteză a putut crea şi o pătură de ozon care să protejeze viaţa împotriva radiaţiilor nefaste ale razelor ultraviolete. Aceasta se datorează oare tot întâmplării? **Admiţând prin absurd că evoluţia vieţii putea fi întâmplătoare, atunci evoluţia ar fi trebuit să lase în fosile forme de trecere treptată a unei forme de viaţă în alta.** O altă formă de viaţă, mai evoluată, are nevoie de forme intermediare. Fosilele ar trebui să arate începuturi de noi membre sau de noi organe. La primele organisme vii, ar fi trebuit să se găsească cel puţin unele fosile care să prezinte aceste organe noi în curs de apariţie, în curs de evoluţie. Dacă numeroasele specii au apărut brusc, aceasta contrazice teoria evoluţionistă, or tocmai apariţia bruscă de noi specii este confirmată. Teoria evoluţionistă afirmă că păsările au evoluat, trecând prin forme de tranziţie din reptilă, dar **nu s-a găsit nici măcar o singură urmă din această formă de tranziţie.** Pe de altă parte, linia evolutivă a calului nu a fost niciodată rectilinie. Peştii apar brusc în „documentele” fosile, părând că vin de nicăieri. Niciun peşte fosilă nu arată cum s-au dezvoltat oasele pelviene ale amfibienilor**. Există o prăpastie între amfibieni şi reptile; precum şi între reptile şi păsări.** Pe de altă parte, reptilele au sânge rece, iar păsările au sânge cald şi capacitatea de a-şi menţine temperatura constantă; atât păsările cât şi reptilele depun ouă; dar numai păsările clocesc ouăle, numai păsările au o zonă incubatoare în regiunea pectorală, o zonă lipsită de pene, dar cu o reţea de vase sangvine foarte dezvoltată,

fapt care le permite să menţină ouăle la căldură. Veriga lipseşte, de asemenea, între om şi maimuţele mari. **În ceea ce priveşte mutaţiile genetice care ar explica evoluţia vieţii în concepţia evoluţioniştilor, ele sunt considerate accidente în maşinăria genetică, or consecinţele unui accident nu sunt benefice, ci nefaste.** Mutaţiile par a fi mai degrabă un proces distructiv decât unul constructiv. Dacă o mie de mutaţii s-ar fi combinat la un singur individ, încă tot nu ar fi apărut o specie nouă. **Mutaţiile confirmă regula că formele de viaţă se reproduc numai conform speciei lor.** Oricât de importante ar fi mutaţiile genetice accidentale, ele nu provoacă transformarea unei specii în alta.

Oamenii de ştiinţă au dezgropat milioane de oase fosile şi de urme de viaţă din trecutul planetei. Dacă evoluţia ar fi un fapt incontestabil, ar trebui să existe dovezi ale transformărilor evolutive ale unor specii din altele, dar tocmai aceste dovezi nu vin în favoarea interpretărilor darwiniste ale istoriei vieţii. Nu se poate găsi în fosile un lanţ continuu, care să ateste o evoluţie lentă şi progresivă.

Lipsa formelor intermediare care să confirme o evoluţie lentă a făcut pe unii evoluţionişti să susţină teoria speculativă că procesul trebuie să se fi petrecut în salturi şi nu în ritm continuu. Ei au numit acest proces echilibru punctat. Speciile ar fi rămas multă vreme aceleaşi dar, la anumite intervale, s-ar fi produs o **„punctare”**, un mare salt prin care s-au transformat în altceva. Indiferent de teorie, este logic să căutăm cel puţin unele dovezi care să ateste că o formă de viaţă s-a transformat în alta. **Conform teoriei lui Darwin, a selecţiei naturale, cel mai bine dotat supravieţuieşte. Natura ar fi selectat în vederea supravieţuirii exemplarele cele mai bine dotate, întrucât acestea au dobândit trăsături noi, care s-au dovedit avantajoase pentru ele. Dar dovezile acumulate în mai bine de 130 de ani de la apariţia cărţii lui Darwin arată că, deşi exemplare mai adaptate pot supravieţui mai bine, acestea nu**

explică felul în care au apărut ele. Un leu poate fi mai bine adaptat decât altul, dar asta nu explică felul în care a devenit leu, iar toţi descendenţii lui vor fi lei şi nu altceva. Astfel, teoria evoluţionistă a eşuata în trei domenii de importanţă covârşitoare în care putea fi verificată:

1. Dovezile fosile arată mai degrabă un model de salturi evolutive, decât o evoluţie lentă treptată.

2. Genele sunt mecanisme de stabilizare a căror principală funcţie este aceea de a împiedica apariţia de noi forme.

3. Mutaţiile genetice întâmplătoare, produse pas cu pas, nu pot explica complexitatea organelor şi a vieţii în general.

Dacă Darwin e marele unificator al biologiei, el nu poate răspunde la problema fundamentală: Cum au devenit vii elementele chimice lipsite de viaţă, ce reguli se află în spatele codului genetic, cum dau genele formă lucrurilor noi...

Sursa: ENIGMA VIEŢII ŞI A MORŢII – DR. AUREL POPESCU-BĂLCEŞTI

„Totuşi, mintea ştiinţifică este predispusă să alunece în paradigma religioasă. De ce? Motivul este acesta: Fiind strict specializaţi şi prea obişnuiţi cu interpretarea newtoniană a lumii, oamenii de ştiinţă n-au cum să evalueze obiectiv alte paradigme de gândire, programe din afara sistemului lor, pentru că n-au fost formaţi să gândească şi altfel. Oricine îmbătrâneşte devine mai puţin suplu, face artrită, reumatism, are pierderi de memorie. Mai devreme sau mai târziu, se va considera norocos pentru o zi de viaţă în plus, până când viaţa lui chiar se sfârşeşte. Aşa ajungem să ne întrebăm dacă pur şi simplu încetăm să mai existăm. Sau binele şi iubirea adevărată nu mor niciodată şi continuă dincolo de mormânt. Acestea sunt întrebări care îi contrariază chiar şi pe oamenii de ştiinţă. Deci, de ce cad oamenii de ştiinţă în această capcană?”

Miceal Ledwit-teolog

2. Teoria creaţionistă-Religia

Dacă teoria evoluţionistă, criticată foarte sumar în paginile de mai sus, nu poate să răspundă satisfăcător la multe dintre întrebările fundamentale legate de apariţia vieţii şi a omului pe pământ, să vedem crezul principalelor religii şi ce spune teoria creaţionistă în viziunea creştină?

Hinduşii şi Budiştii cred că după moarte se vor reîncarna şi vor trăi o viaţă nouă. **Creştinii şi musulmanii cred că după ce vor muri vor petrece o eternitate în iad sau în rai în funcţie de comportamentul lor de pe pământ.**

Teoria creaţionistă. Un scurt rezumat:

Dumnezeu l-a creat pe om, după chipul şi asemănarea Sa, l-a făcut din ţărână, adică din elemente materiale, i-a dat suflare de viaţă şi l-a pus într-un mediu perfect. Tot Dumnezeu a făcut şi restul vieţuitoarelor, cerurile şi pământul, soarele şi luna, stelele şi tot ce mai există. „Totuşi, omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi a căzut de la ceea ce El a intenţionat să fie. Dumnezeu a

pus întreaga lume sub blestem datorită păcatului, însă imediat a pus în mişcare un plan de restaurare a omenirii şi a întregii creaţii la gloria ei de la început.

Ca şi parte a planului Său de răscumpărare, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din Babilon în Canaan (în jur de 2000 de ani! Cr.). Dumnezeu i-a promis lui Avraam, fiului său Isaac şi nepotului său Iacov (numit şi Israel) că El va binecuvânta lumea printr-un urmaş al lor. Familia lui Israel a emigrat din Canaan în Egipt unde s-a înmulţit şi a crescut atât de mult, încât a devenit o naţiune.

În jurul anului 1400 î.Hr. Dumnezeu i-a scos pe urmaşii lui Israel din Egipt, sub conducerea lui Moise, şi le-a dat Ţara Promisă – Canaanul, ca să fie al lor. Prin Moise, Dumnezeu a dat poporului Israel Legea şi a făcut un legământ (testament) cu ei. Dacă ei Îi rămân credincioşi Lui şi nu urmează idolatria popoarelor înconjurătoare, atunci vor prospera. Dar dacă îl părăsesc şi merg după idoli, atunci Dumnezeu va distruge naţiunea lor.

Aproape 400 de ani mai târziu, în timpul domniei lui David şi a fiului său Solomon, Israel a devenit o împărăţie mare şi puternică. Dumnezeu le-a promis lui David şi lui Solomon că un urmaş al lor va domni veşnic.

După domnia lui Solomon, poporul lui Israel s-a divizat. Zece seminţii din nord au fost numite „Israel” şi au dăinuit în jur de 200 de ani înainte ca Dumnezeu să-i judece pentru idolatria lor. Asiria l-a luat pe Israel în robie în jurul anului 721 î.Hr. Celelalte două seminţii din sud au fost chemate „Iuda” şi au existat separate un pic mai mult, însă în cele din urmă, şi ei I-au întors spatele lui Dumnezeu. Babilonul i-a luat în robie în jurul anului 600 î.Hr.

Aproximativ 70 de ani mai târziu, datorită milei şi îndurării Sale, Dumnezeu a adus o rămăşiţă de robi înapoi în ţara lor. Capitala Ierusalim a fost reconstruită în jurul anului

444 î.Hr. şi Israelul şi-a instituit încă o dată identitatea naţională”.

Această viziune despre realitate, prezentată în textul de mai sus, este susţinută de religia creştină şi totodată reprezintă un scurt istoric, al vechiului testament, parte componentă a bibliei, argumentul principal al acestei teorii creaţioniste.

„Noul Testament, (partea a doua a bibliei n.a.) începe în jur de 400 de ani mai târziu, cu naşterea lui Iisus Hristos în Betleem. Iisus era urmaşul sau sămânţa promisă lui Avraam şi lui David, Unul care să împlinească planul lui Dumnezeu de răscumpărare a omenirii şi de restaurare a creaţiei. Iisus şi-a încheiat lucrarea cu credincioşie: El a murit pentru păcat şi a înviat din morţi. Moartea lui Hristos este baza unui nou legământ (testament) cu lumea. **Toţi cei care au credinţă în Iisus vor fi mântuiţi de păcat şi vor avea viaţă veşnică.**

După învierea Sa, Iisus i-a trimis pe ucenicii Săi să răspândească în întreaga lume vestea bună despre viaţa şi puterea Lui de a-i mântui pe oameni. Ucenicii au mers peste tot răspândind vestea bună a mântuirii prin credinţa în Iisus. Ei au călătorit prin Asia Mica, Grecia şi tot Imperiul Roman. Noul Testament se încheie cu profeţia întoarcerii lui Iisus pentru a judeca lumea necredincioasă şi a elibera creaţia din blestem”.

Biblia

Cuvântul „Biblie” provine din limba greacă şi latină şi înseamnă „carte”. În Biblie sunt cuprinse şaizeci şi şase de cărţi diferite. Ele includ cărţi ale legii precum Levitic şi Deuteronom, cărţi istorice precum Ezra şi Faptele Apostolilor, cărţi poetice precum Psalmii şi Eclesiastul, cărţi profetice precum Isaia şi Apocalipsa, biografii precum Matei şi Ioan, cât şi epistole (scrisori formale) precum Tit şi Evrei”.

Autorii

„Aproximativ 40 de autori diferiţi au contribuit la scrierea Bibliei, de-a lungul a aproximativ 1500 de ani. Autorii erau regi, pescari, preoţi, oficiali din guvern, fermieri, păstori şi medici. Din toată această diversitate, în mod extraordinar, a rezultat o unitate incredibilă, cu teme comune întreţesute.

Părţile Bibliei

Biblia este împărţită în două părţi mari: Vechiul şi Noul Testament. Pe scurt, Vechiul Testament este istoria unui popor, iar Noul Testament – istoria unui Om. Poporul era calea prin care Dumnezeu L-a adus pe Omul Iisus Hristos în lume.

sursa**: Răspunsuri la întrebări din Biblie** http://www.gotquestions.org/Romană/Ce este-Biblia.html

„Pentru mine Biblia este printre cărţi mai presus ca fulgerul printre focuri şi ca platina printre metale. Este esenţa vie a Cuvântului care umple lumea cu nectarul fiinţării. Duhul lumii nu poate înghiţi duhul unic al Vechiului şi Noului Testament, căci îndumnezeirea cere o moarte şi o înviere într-o singură viaţa. **Nu este nevoie de reîncarnare sau „reînvierea osândei”, cum definesc ortodoxii, metempsihoza pentru a te uni cu Tatăl în îmbrăţişarea veşniciei, ci doar de respectarea celor 10 porunci** încununate de comandamentul Mântuitorului: **„Iubeşte pe Dumnezeul tău cu toată fiinţa ta şi pe aproapele, ca pe tine însuţi!”**. Dar acestea sunt greu de digerat pentru cel vândut Mamonei, care este subjugat de lăcomie, ignoranţă şi egoism. Oamenii citesc, mai degrabă orbeşte Biblia gândind că este ba o idilă a unui popor chinuit, **ba un vis utopic al raiului pe pământ, ori poate speranţa pământeanului în eternitatea cerului. Unii savanţi cred că textele sunt opera disparată a unor generaţii de scribi religioşi, alţii încearcă să**

demonstreze că nu este altceva decât o recompilare a textelor egiptene şi sumeriene. Despre Iisus unii cred că este Mesia şi aceştia se numesc creştini, iar alţii cred că a fost un impostor şi aceştia se numesc evrei. Atâtea războaie şi ură în încercarea fiecăruia de a-şi demonstra dreptatea. Ce sminteală! Biblia este scrisă din şi cu iubire, îndeamnă la pace şi fraternitate universală, dar în Bine. Este vorba şi despre război, dar unul sfânt, împotriva patimilor şi înşelătoriilor. Stăpânitorii lumii s-au temut întotdeauna de Biblie, căci cine a citit şi trăit-o, inevitabil se eliberează! Dacă cineva mă va întreba ce carte să-mi pună în mormânt, i-aş spune: „**Biblia, căci altfel cu ce mai voi ridica din moarte**?”

Teologul rus Dimitri Sergeivici Merejkovski

Atenţionare!

Dacă sentimentul religios, credinţa în Dumnezeu, înseamnă foarte mult pentru dumneavoastră; vă aduce bucurie, siguranţă, protecţie psihică, raţiunea de a fi, vă rog NU citiţi aceste pagini.

Se spune că: „***Majoritatea creştinilor sunt creştini deoarece nu au citit nici măcar odată în viaţa lor Biblia, iar atei sunt atei pentru că au studiat Biblia***”. sau „**Dacă vrei să te lecuieşti de creştinism, cel mai bine e să citeşti Biblia**” **– Mark Twain.**

De la insistenţii agitatori ai organizaţiei Martorii lui Iehova şi până la înalţii prelaţi ai Bisericii Creştine, trecând pe la preoţii diverselor sisteme, toţi au studiat Biblia; şi nu au devenit atei. Totuşi, pentru cei cărora credinţa în Dumnezeul prezentat de Biserica Creştină, le aduce: fericire, bucurie şi protecţie psihică, le sugerez **să nu citească** paginile următoare deoarece acestea vor conţine a altă viziune asupra bibliei şi a sistemului religios,

care ar putea să le influenţeze orientarea, precum susţin şi citatele de mai sus.

Observaţii:

1. Scopul celor prezentate mai jos nu este cel de a intra în polemică cu diverşii susţinători ai doctrinei creştine ci de **a descoperi adevărul în sursa de argumentare pe care o aduce Biserica Creştină în susţinerea teoriei creaţiei: BIBLIA.**

2. Din Biblie, am selectat doar câteva dintre versetele controversate, care să reprezinte o dovadă de neveridicitate a ei. Aceste versete vizează doar câteva dintre cărţile Bibliei dintre care cel mai substanţial: Geneza sau facerea. Episoade marcante precum: potopul, ieşirea din Egipt, sub conducerea lui Moise, distrugerea Sodomei şi Gomorei, Babilonul sau naşterea, viaţa, judecata şi răstignirea lui Iisus nefiind analizate în această expunere.

3. Textul unui verset din această cercetare se poate confrunta cu textul din Biblia Ortodoxă tipărită sau cu textul oferit de variantele electronice ale Bibliei indicate la începutul lucrării.

„Structural, Geneza 1 – 11 prezintă un fascinant aspect referitor la modul în care biblia a evoluat de la o colecţie de mituri politeiste şi legende, de la o variate de culturi într-o carte de legende monoteiste din istoria Israelului” (citat din „101 mituri ale bibliei” de Gary Greenburg scrisă în anul 2000; pagina 3). De menţionat că în biblie, în Vechiul Testament, miturile nu făceau referire la un singur zeu, ci la mai mulţi, cum ar fi: **Elohim** (în limba arameică însemnând „zei”), **Eli, Adonai**, **Zbaot** şi **Iahu** (sau **Iahve**). Dumnezeu de fapt nu a fost menţionat absolut deloc în Vechiul Testament, nici măcar odată. De aicea s-ar putea deduce că în Vechiul Testament, este prezentată religia politeistă. În secolul III d.Hr. un călugăr pe nume **Ieronim** a tradus Vechiul Testament în limba latină şi a înlocuit numele tuturor zeilor cu un singur nume: dumnezeu.

Arabii şi evreii au avut un izvor comun al legendelor din care se trag „istoriile sfinte ale religiilor lor. Minunata poveste a lui Iosif era cunoscută în Palestina şi în Arabia înainte de a fi fost scrisă Biblia. Cu timpul, s-au schimbat doar unele amănunte, dar legenda ca atare s-a păstrat şi la popoarele care se trag din Arabia. Astfel, potrivit Coranului, Putifar nu era eunuc, iar Asineta exista, dar era un prunc când mamă-sa l-a învinuit pe Iosif că a atentat la cinstea ei.

Exemple de inspirări:

- monoteismul evreu a fost copiat de la faraonul egiptean Akhenaton
- folosirea cuvântului de către Iahve pentru a crea, a fost copiat de la egipteni
- expresia „Să fie lumină” a fost copiată de la creaţia Thebei;
- separarea apelor a fost copiată din mitul creaţiei care aparţinea egiptenilor;
- Adam şi Eva sunt de fapt Geb şi Nut din mitul egiptean;
- crearea Evei din coasta lui Adam a fost copiată din mitul lui Enki şi Ninhursag;
- pedeapsa lui Adam şi Eva şi pierderea imortalităţii au fost inspirate din povestea mesopotamică a lui Adapa (Iahve înlocuindu-l pe Zeul Sumerian Enki);
- Cain, Abel şi Seth „copiaţi” de la Osiris, Set şi Horus;
- conflictul dintre Cain şi Abel a fost copiat de la Set şi Osiris sau Zeul Sumerian Dumuzi şi Enkimdu;
- evreul Samson a fost copiat de la Heracle: scoaterea ochiului se bazează pe Oedipus;

Geneza

Comentarii:

1. În Biblie scrie că de la începutul timpului, Dumnezeu a creat cerul şi pământul, aceasta

însemnă că pământul este cea mai veche planetă!

(Datările cu carbon estimează vârsta pământului la: 4, 5 miliarde de ani, iar a universului la 13, 9 miliarde de ani)

2. Conform versetului 1: 3 lumina a apărut în prima zi a creaţiei, înainte de a exista soarele şi luna, care apar în a patra zi a creaţiei, conform versetului 1: 14.

3. Luna nu este o sursă de lumină (luminător), ea doar reflectă lumina provenită de la soare.

4. Întunericul este lipsa luminii, care este sensul expresiei: „Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric”. din versetul 1: 4?

Geneza1: 1

1: 1 **La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul.**

1: 2 Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu. Se mişca pe deasupra apelor.

1: 3 Dumnezeu a zis: **„Să fie lumină”** şi a fost lumină.

1: 4 Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi **Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric.** 1: 5 Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: **aceasta a fost ziua întâi.**

5. Dumnezeu a făcut **iarba şi pomii roditori** de pe Pământ **în ziua a treia**; versetele; 1: 11 – 13. Aceasta înseamnă că vegetaţia a supravieţuit **fără prezenţa Soarelui** care a fost creat abia în ziua **a patra,** conform versetelor**; 1: 14 – 19.**

1: 11 Apoi a zis Dumnezeu**: „Să dea pământul din sine verdeaţă: iarbă, cu sămânţă într-însa, după felul şi asemănarea ei, şi pomi roditori, care să dea rod cu sămânţă în sine, după fel, pe pământ!”** Şi a fost aşa.

1: 12 Pământul a dat din sine verdeaţă: iarbă, care face sământă, după felul şi după asemănarea ei, şi pomi roditori, cu sământă, după fel, pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.

1: 13 Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: **ziua a treia.**

6. Conform versetului 1: 16, Dumnezeu a făcut în ziua a patra şi stelele.

Luna, Pământul şi chiar Soarele, nu înseamnă mare lucru în raport cu universul! Până şi **Soarele, principalul astru (stea) din lumea noastră solară, nu este decât o modestă stea, una dintre cele (100 – 400) miliarde de stele** care alcătuiesc un uriaş sistem stelar, galaxia noastră, Calea Lactee.

Geneza 1: 14 Dumnezeu a zis: „Să fie **nişte luminători în întinderea cerului**, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne cari să arate vremile, zilele şi anii

1: 15 şi să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul”. Şi aşa a fost.

1: 16 Dumnezeu a făcut cei **doi mari luminători**, şi anume**: luminatorul cel mai mare ca să stăpânească ziua**, şi **luminatorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea**; **a *făcut şi stelele.***

1: 17 Dumnezeu i-a aşezat în întinderea cerului ca să lumineze pământul.

1: 18 să stăpânească ziua şi noaptea şi **să despartă lumina de întuneric.** Dumnezeu a văzut ca lucrul acesta era bun.

1: 19 Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: **aceasta a fost ziua a patra.**

7. Conform versetului 1: 26; „Şi a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră...” Omul a fost creat în ziua a şasea. Şi totuşi OMUL a fost creat înaintea ierburilor şi copăceilor, respectiv a soarelui conform versetelor 2: 5 – 9, care au fost create în ziua a treia, conform versetului 1:

11 sau în ziua a patra, soarele, conform versetului1: 16!:

Geneza 2: 5. **Pe câmp nu se afla niciun copăcel, iar iarba de pe el nu începuse a odrăsli,** pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ şi nu era nimeni ca să lucreze pământul.

2: 6. Ci numai abur ieşea din pământ şi umezea toată faţa pământului.

2: 7. **Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţă lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie.**

2: 8. **Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden,** spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care-l zidise.

2: 9**. Şi a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi**, plăcuţi la vedere şi cu roade bune de mâncat; iar **în mijlocul raiului era pomul vieţii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.**

Observaţii:

1. Ştiinţa îi datorează astronomului danez Olaus Römer (1644 – 1710) descoperirea unui adevăr important, complet opus credinţelor vremii, şi anume **că lumina care se revarsă asupra lumii noastre provine de la Soare**, iar propagarea ei nu este instantanee.

2. Emphasised Bible, a lui Rotherham comentează asupra versetului 3 din primul capitol al Genezei: „Aceasta era lumina care provenea de la Soare, dar Soarele însuşi nu putea fi văzut prin norii care acopereau cerul. Aşadar, lumina care ajungea pe pământ era o lumină difuză”. Răspuns: Această observaţie putea fi făcută de un observator care se afla pe pământ, nu şi de creatorul cerurilor şi pământului, respectiv al universului, cu menţiunea că pământul trebuia să fie înconjurat de gaze, dar aceasta este numai o supoziţie a ştiinţei. De asemenea ştiinţa nu poate demonstra **când a apărut apa pe pământ,** care conform genezei a fost **făcută odată cu pământul**, ceea ce este puţin probabil.

- **Pământul nu este sferic!**

1. Pământul are laturi şi colţuri:

Iezechiel 7: 2 Şi tu, fiul omului, spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeul ţării lui Israel: Vine, vine sfârşitul asupra **celor patru laturi ale pământului.**

Apocalipsa 7: 1 După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în **cele patru colţuri ale Pământului**. Ei ţineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe Pământ, nici pe mare nici peste vreun copac.

Iov 38: 13 Ca să apuce **pământul de colţuri** şi să scuture pe nelegiuiţi de pe pământ?

2. Pământul are stâlpi:

Iov 9: 5 – 6 El mută deodată munţii şi-i răstoarnă în mânia Sa.

— Zguduie **Pământul din temelia** lui, de i se clatină **stâlpii.**

1 Samuel 2: 8 El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit ca să-i pună să şadă alături cu cei mari. Şi le dă moştenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă; Căci ai domnului sunt **stâlpii pământului, şi pe ei a aşezat el lumea.**

Psalmi 75: 3 (Cornilescu)

75: 2 „Atunci când va veni vremea hotărâtă”, **zice Domnul, voi judeca fără părtinire.**

75: 3 Poate să se cutremure pământul cu locuitorii lui: căci eu îi întăresc **stâlpii**. (cauza cutremurelor?)

- **Urmaşii lui Adam şi Eva s-au înmulţit prin incest.**

Dacă Adam şi Eva constituiau singurul cuplu creat de către Dumnezeu, atunci Cain a avut o relaţie incestuoasă cu sora lui. (în ebraică „Adam” înseamnă „om”) Acest „tip” de înmulţire nu poate explica apariţia raselor umane.

Geneza 4: 1 Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, şi a născut pe Cain. Şi a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!

În Biblie scrie că fiul lui Adam, Cain a făcut cu soţia sa un fiu pe nume Enoh:

Geneza 4: 17 Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată şi a născut pe Enoh. El a început apoi să zidească o cetate, şi a pus acestei cetăţi numele fiului său Enoh.

Răspunsul bisericii:

http://www.ortodoxiatinerilor.ro/întrebăriincomode/17573-urmasii-adam-eva-incest

Existenţa raselor umane; albi, negri, eschimoşi, aborigeni australieni, polinezieni, arieni, mongoli, pigmei, hotentoţi, malaezieni, thailandezi, hinduşi, vietnamezi, zuluşi, amerindieni de nord şi de sud, boşimani, semiţi, chinezi, tibetani; a grupelor de sânge etc, nu poate fi explicată prin acest tip de reproducere.

- **Moise, profetul şi liderul Israelului, a fost născut prin incest:**

Exod 6: 20 Amram **a luat de nevasta pe matusa**-sa Iochebed; şi ea i-a născut pe Aaron şi pe Moise. Anii vieţii lui Amram au fost o sută treizeci şi şapte de ani.

- **Lot a fost salvat de la distrugerea Sodomei şi Gomorei astfel el şi-a putut lăsa cele două fiice însărcinate:**

Geneza 19: 31 – 36 Cele două fete ale lui Lot **au rămas astfel însărcinate de tatăl lor.**

- **Dumnezeu I-a ordonat omului să îşi ucidă aproapele *(sânge pentru sânge)*:**

Geneza 9: 6 Dacă **varsă cineva sângele omului, şi sângele lui să fie vărsat de om;** căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui.

Exod 32: 26 – 28 (Cornilescu)

26 s-a aşezat la uşa taberei şi a zis: „**Cine este pentru Domnul să vină la mine**!” Şi toţi copiii lui Levi s-au strâns la el.

27 El le-a zis: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeţi şi străbateţi tabăra de la o poartă la alta, **şi fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul şi pe ruda sa**.

28 Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; şi **aproape trei mii de oameni** au pierit în ziua aceea din popor.

Levitic 20: 13 Dacă un om se culcă cu un om cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut un lucru scârbos; **să fie pedepsiţi cu moartea**, sângele lor să cadă asupra lor.

- **Dumnezeu i-a spus omului ca vărsarea de sânge este cerută spre iertarea păcatelor. Dumnezeu a cerut ca sângele să fie vărsat astfel încât el să îşi arate mila:**

Levitic 17: 11 (Cornilescu) Căci **viaţa trupului este în sânge**. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească **de ispăşire pentru sufletele noastre**, căci prin viaţa din el **face sângele ispăşire.**

Evrei 9: 22 (Cornilescu) Şi, după Lege, aproape totul este curăţit cu sânge; **şi fără vărsare de sânge, nu este iertare.**

- **Fumul cărnii arse şi al sângelui clocotit constituiau o mireasmă plăcută lui Dumnezeu:**

Geneza 8: 21 Domnul a mirosit un miros plăcut; şi Domnul a zis **în inima** Lui: „Nu voi mai blestema pământul, din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinereţea lui; şi **nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut.**

- **Iisus mai presus de familie:**

Matei 10: 34 – 36 Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ; **n-am venit să aduc pacea, ci sabia.** Căci **am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa, şi pe noră de soacră-sa**. Şi omul va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui.

Matei 10: 37 Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

- **Iisus a instigat la ucidere:**

Luca 19: 27 Cât despre vrăjmăşii mei, cari n-au vrut să împărăţesc eu peste ei, aduceţi-i încoace, şi **tăiaţi – i înaintea mea**.

- **Iisus este arogant:**

Matei 5: 1 – 3

5: 1 Când a văzut Iisus noroadele, S-a suit pe munte; şi după ce a şezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El.

5: 2 Apoi a început să vorbească şi să-i înveţe astfel:

5: 3 Ferice de cei **săraci în duh,** căci a lor este Împărăţia cerurilor! **(a fi sărac în duh înseamnă a fi prost sau fără suflet...)**

5: 4 Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi!

5: 5 Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul!

5: 6 Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi!

Dumnezeu poate fi văzut, dar poate fi şi duh!

Ioan1: 18. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut".

Judecătorii 13: 22 – 23

13: 22. Şi a zis nevestei sale: „Vom muri, căci **am văzut** pe Dumnezeu.

13: 23. Nevastă-sa i-a răspuns: „Dacă ar fi vrut Domnul să ne omoare, n-ar fi primit din mâinile noastre arderea de tot şi **darul de mâncare,** nu ne-ar fi arătat toate acestea, şi nu ne-ar fi făcut să auzim acum asemenea lucruri.

Geneza 32: 29. Iacov L-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău". El a răspuns: „Pentru ce îmi ceri numele?" Şi l-a binecuvântat acolo.

32: 30 Iacov a pus locului aceluia numele Peniel; „căci", a zis el**, „am văzut pe Dumnezeu faţă în faţă şi totuşi am scăpat cu viaţă**".

Isaia 6: 1 Cornilescu (RMNN) În anul morţii împăratului Ozia, **am văzut pe Domnul** şezând pe un

scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Ieşirea 33: 11 **Domnul însă grăia cu Moise faţă către faţă, cum ar grăi cineva cu prietenul său.** După aceea Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul.

33: 20 Apoi a adăugat: „Faţa Mea însă nu vei putea s-o vezi**, că nu poate vedea omul fata Mea se să trăiască”.**

Isaia 6: 1 – 5 Cornilescu (RMNN)

1 În anul morţii împăratului Ozia**, am văzut** pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau Templul.

2 Serafimii stăteau deasupra Lui, şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două zburau.

3 Strigau unul la altul, şi ziceau: „**Sfânt, sfânt, sfânt** este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui”!

4 Din pricina acestor strigăte, porţile se zguduiau din ţâţânile lor, iar templul s-a umplut de fum.

5 Şi am zis: „Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Şi pe Domnul Savaot **L-am văzut cu ochii mei**!”

Evanghelia Ioan 4: 24 **Dumnezeu este Duh**; şi cine se închina Lui trebuie să i se închine în duh şi în adevăr”.

- **Dumnezeu este nepieritor, infinit** (Deuteronom 33: 27; Psalmul 90: 2; 1 Timotei 1: 17)

Deuteronom 33: 27 Cornilescu (RMNN) Dumnezeul **cel vecinic** este un **loc de adăpost**, şi subt braţele Lui cele vecinice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaş dinaintea ta, şi a zis: „Nimiceşte-l”.

Timotei 1.17 **A Împăratului veşniciilor, a nemuritorului, nevăzutului şi singurului Dumnezeu,**

să fie cinstea şi slava în vecii vecilor! Amin.

- **Dumnezeu este drept,** nefăcând niciun favor nimănui:

Deuteronom 32: 4 Cornilescu (RMNN) El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârşite, Căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate, El este drept şi curat.

- **Dumnezeu este bun şi trebuie lăudat:**

Psalmi 117: 1 – 2 Cornilescu (RMNN)

1 Lăudaţi pe Domnul, toate neamurile, lăudaţi – L, toate popoarele!

2 Căci **mare este bunătatea** Lui faţă de noi, şi credincioşia Lui tine în veci. Lăudaţi pe Domnul!

- **Dar, Dumnezeu este şi; egoist, crud, răzbunător:**

Amos 4: 6 – 11

6. Şi Eu, de partea Mea**, v-am trimis foametea** în toate cetăţile voastre **şi lipsa de pâine,** în toate locuinţele voastre. Cu toate acestea, tot nu v-aţi întors la Mine, zice Domnul. – 7. N-am **vrut să vă dau nici ploaie**, când mai erau încă trei luni până la secerat; am dat ploaie peste o cetate, dar n-am dat ploaie peste o alta cetate; într-un ogor a plouat, şi altul, în care n-a plouat, s-a uscat.

8. Două, trei cetăţi s-au dus la alta ca să bea apa, şi tot nu şi-au potolit setea. Cu toate acestea, tot nu v-aţi întors la Mine, zice Domnul. – 9**. V-am lovit cu rugină în grâu şi cu tăciune;** grădinile voastre cele multe, viile, smochinii şi măslinii voştri i-au mâncat deseori lăcustele. Cu toate acestea, tot nu v-aţi întors la Mine, zice Domnul! – 10**. Am trimis în voi ciuma,** ca în Egipt; **v-am ucis tinerii cu sabia** şi am lăsat să vi se ia caii, am făcut să vi se suie în nări duhoarea taberei voastre. Şi cu toate acestea, tot nu v-aţi întors la Mine, zice Domnul. – 11. **V-am nimicit ca pe Sodoma şi Gomora,** pe care le-a nimicit Dumnezeu; şi aţi fost ca un tăciune scos din foc**. Cu toate acestea, tot nu v-aţi întors la Mine, zice Domnul...**

Levetic 26: 13 – 32

13. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru care v-am scos din tara Egiptului, care v-am scos din robie; Eu am rupt legăturile jugului vostru şi v-am făcut să mergeţi cu capul ridicat.

14. Dar dacă **nu** Mă **ascultaţi şi nu împliniţi toate aceste porunci.**

15. dacă nesocotiţi legile Mele şi dacă sufletul vostru urăşte rânduielile Mele, **aşa încât să nu împliniţi toate poruncile Mele şi să rupeţi legământul Meu.**

16. iată ce va voi face atunci**: voi trimite peste voi groaza, lingoarea şi frigurile, care vor face să vi se stingă ochii şi să piară viaţa din voi. Sămânţa o veţi semăna în zadar, căci o vor mânca vrăjmaşii voştri.**

17. Îmi voi întoarce fata împotriva voastră şi veţi fi bătuţi şi veţi fugi dinaintea vrăjmaşilor voştri; cei ce vă urăsc vă vor subjuga şi veţi fugi fără să fiţi urmăriţi chiar.

18. Dacă, cu toate acestea, nu Mă veţi asculta, va voi pedepsi de şapte ori mai mult pentru păcatele voastre.

19. Voi frânge mândria puterii voastre, voi face ca deasupra voastră cerul să fie de fier, şi pământul de arama.

20. Vi se va istovi puterea fără folos: pământul vostru nu-şi va da roadele, şi pomii de pe pământ nu-şi vor da roadele

21. Dacă şi după aceasta vă veţi împotrivi şi nu veţi voi să mă ascultaţi, va voi lovi de şapte ori mai mult pentru păcatele voastre.

22. Voi trimite împotriva voastră fiarele de pe câmp **care vă vor lăsa fără copii, vă vor nimici vitele şi vă vor împuţina;** aşa că vă vor rămâne drumurile pustii.

23. Dacă pedepsele acestea nu vă vor îndrepta şi dacă vă veţi împotrivi Mie.

24. Mă voi împotrivi şi Eu vouă şi va voi lovi de şapte ori mai mult pentru păcatele voastre. 25. Voi face să vină împotriva voastră sabie, care va răzbuna călcarea legământului Meu; şi când vă veţi strânge în

cetăţile voastre**, voi trimite ciuma în mijlocul vostru** şi veţi fi daţi în mâinile vrăjmaşului.

26. Când va voi trimite lipsa de pâine, zece femei vă vor coace pâine într-un singur cuptor şi vi se va da pâinea cu cântarul**;** veţi mânca, dar nu vă veţi sătura.

27. Dacă, cu toate acestea, nu Mă veţi asculta şi dacă vă veţi împotrivi Mie.

28. Mă voi împotrivi şi Eu vouă cu mânie şi vă voi pedepsi de şapte ori mai mult pentru păcatele voastre.

29. Veţi mânca până şi **carnea fiilor voştri, veţi mânca până şi carnea fiicelor voastre. 30.** Vă voi nimici înălţimile pentru jertfă, va voi dărâma stâlpii închinaţi soarelui, **voi arunca trupurile voastre moarte peste trupurile moarte ale idolilor voştri, şi sufletul Meu vă va urî.**

31. Vă voi lăsa cetăţile pustii, vă voi pustii locaşurile sfinte şi nu voi mai mirosi mirosul plăcut al tămâiei voastre.

32. **Voi pustii ţara**, **aşa ca vrăjmaşii voştri care o vor locui vor rămâne încremeniţi văzând-o.**

Cât de iubitor este Dumnezeu?

- **Dumnezeu ucide:**

Geneza 38: 7 – 10

38: 7 Ei, întâiul născut al lui Iuda, era rău înaintea Domnului; **şi Domnul l-a omorât.**

38: 8 Atunci Iuda a zis lui Onan: „Du-te la nevasta fratelui tău, ia-o de nevastă, ca cumnat, şi ridică sământă fratelui tău.

38: 9 Onan, ştiind că sământa aceasta n-are să fie a lui, vărsa sământa pe pământ **ori de câte ori se culca cu nevasta fratelui său**, ca să nu dea sământă fratelui său.

38: 10 Ce făcea **el n-a plăcut Domnului, care l-a omorât şi pe el.**

În primele Cărţi ale Bibliei, Geneza, Exodul, Leviticul, Deuteromul sunt mai mult de 700 de cazuri în care se sugerează că nu Dumnezeu a insuflat aceste cărţi, chiar nici profetul Moise nu le-a scris, deşi sunt cunoscute ca fiind cărţile lui Moise, ci sunt cuvintele unui povestitor asistent. În cele patru evanghelii **Nu** există nici măcar un cuvânt scris de cineva care l-a cunoscut personal pe Iisus.

2 Timotei 3: 16 – 17 Cornilescu (RMNN)

3: 16. **Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu** şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire.

3: 17. Pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

Exodul 31: 18 După ce **a încetat Dumnezeu de a grăi cu Moise**, pe Muntele Sinai, i-a dat cele două table ale legii, table de piatră, scrise cu **degetul lui Dumnezeu**.

Exodul 32: 7 Atunci a zis Domnul către Moise: Grăbeşte de te pogoară de aici, căci poporul tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului, s-a răzvrătit

32: 9 Şi a mai zis Domnul către Moise: Eu Mă uit la poporul acesta şi văd că este popor tare de cerbice;

32: 11 Moise însă a rugat pe Domnul Dumnezeul său şi a zis: Să nu se aprindă, Doamne, mânia Ta asupra poporului Tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului cu putere mare şi cu **braţul Tău cel înalt**

32: 33 Zis-a Domnul către Moise: Pe acela care a greşit înaintea Mea îl voi şterge din cartea Mea.

Lista completă şi totalul estimativ (inclusiv omorurile din textele apocrife)

Eveniment Criminal	**Referinţe**	**Nr d**

			Biblie
1	Potopul lui Noe	Geneza 7: 23	
2	Lupta lui Avram pentru a-l salva pe Lot	Geneza 14: 17 – 19	
3	Sodoma şi Gomora	Geneza 19: 24	
4	Nevasta lui Lot	Geneza 19: 26	1
5	Fraţii Dinei au măcelărit toţi bărbaţii cât erau în dureri	Geneza 34: 1 – 31, Judith 9: 2 – 3	2
6	Ei, păcătos în ochii Domnului	Geneza 38: 7	1
7	Onan, care şi-a vărsat sămânţa	Geneza 38: 10	1
8	O foamete globală de şapte ani	Geneza 41: 25 – 54	
9	Va fi sânge: Prima năpastă a Egiptului	Exodul 7: 15 – 27, înţelepciuni 11: 7 – 8	
10	A şaptea năpastă: grindina	Exodul 9: 25	
11	Primii născuţi ai egiptenilor	Exodul 12: 29 – 30	
12	Domnul le-a luat roţile de la carurile de război	Exodul 14: 8 – 26	6
13	Amalekiţi	Exodul 17: 13	
14	Cine e de partea Domnului?: Forţând prieteni şi rude să se omoare între ei	Exodul 32: 27 – 28	3
15	Viţelul de aur al lui Aaron	Exodul 32: 35	
16	Dumnezeu îi arde de	Leviticul	2

6		vii pe fiii lui Aaron pentru ofranda de „foc straniu”.	10: 1 – 3	
7	1	Un blasfemator este omorât cu pietre	Leviticul 24: 10 – 23	1
8	1	Când oamenii se plângeau, Dumnezeu îi ardea de vii	Numeri 11: 1	
9	1	Cât aveau încă carnea-ntre dinţi, Domnul i-a lovit cu o năpastă mare	Numeri 11: 33	
0	2	Zece cercetaşi sunt omorâţi pentru raportul lor cinstit	Numeri 14: 35 – 45	1
1	2	Un om care strânge beţe de Sabat este omorât cu pietre	Numeri 15: 32 – 35	1
2	2	Korah, tovarăşii lui şi familiile lor sunt omorâţi de viu	Numeri 16: 27	3
3	2	Dumnezeu arde 250 de oameni de vii pentru c-au aprins tămâie	Numeri 16: 35	2
4	2	Dumnezeu omoară 14, 700 de oameni care se plâng de uciderile lui Dumnezeu	Numeri 16: 49	1 0
5	2	Masacrul Aradiţilor	Numeri 21: 1 – 2	
6	2	Dumnezeu a trimis şerpi să-i muşte pe oamenii care se plâng de lipsa apei şi a mâncării	Numeri 21: 6	
7	2	Dubla crimă a lui Phineas: un omor pentru a pune capăt omorurilor lui Dumnezeu	Numeri 25: 1 – 11	2 2
	2	Masacrul Midianit: Le-	Numeri 31:	6

8		aţi lăsat în viaţă pe femei?	1 – 35	
9	2	Dumnezeu a ucis încet armata israelită	Deuteronomul 2: 14 – 16	
0	3	Dumnezeu, ucigaşul gigant	Deuteronomul 2: 21 – 22	
1	3	Dumnezeu îl face pe regele Sihon nepăsător pentru ca toţi oamenii să poată fi ucişi	Deuteronomul 2: 33 – 34	1
2	3	Og şi toţi bărbaţii, femeile şi copiii din 60 de oraşe	Deuteronomul 3: 6	1
3	3	Masacrul lui Ierihonului	Iosua 6: 21	
4	3	Achan şi familia lui	Iosua 7: 10 – 26	1
5	3	Masacrul din Ai	Iosua 8: 1 – 25	10
6	3	Dumnezeu opreşte soarele pentru ca Iosua să-şi poată face crimele pe lumină	Iosua 10: 10 – 11	
7	3	Cinci regi ucişi şi agăţaţi în copaci	Iosua 10: 26	5
8	3	Iosua a ucis cu neîndurare tot ce respira, aşa cum ordonase Domnul	Iosua 10: 28 – 42	7
9	3	Genocidul a 20 de oraşe: Nu mai era suflare de om	Iosua 11: 8 – 12	2
0	4	Anakimul: alte ucideri de uriaşi	Iosua 11: 20 – 21	
1	4	Domnul i-a predat pe Canaaniţi şi pe Perizziţi	Judecătorii 1: 4	10
2	4	Masacrul din Ierusalim	Judecătorii 1: 8	
	4	Cinci masacre, o nuntă	Judecătorii	

3		şi caruri de război de fier imune la Dumnezeu	1: 9 – 25	
4	4	Domnul l-a predat pe Chushanrishathaim	Judecătorii 3: 7 – 10	1
5	4	Ehud aduce mesaj de la Domnul	Judecătorii 3: 15 – 22	1
6	4	God predă 10.000 de Moabiţi viguroşi	Judecătorii 3: 28 – 29	10
7	4	Shamgar a omorât 600 de Filistini cu un toiag de boi	Judecătorii 3: 31	6
8	4	Barak şi Dumnezeu îi masacrează pe Canaaniţi	Judecătorii 4: 15 – 16	
9	4	Jael înfige un pripon de cort în craniul unui om care dormea	Judecătorii 4: 18 – 22	1
0	5	Povestea lui Gideon: Domnul a îndreptat sabia fiecărui om împotriva seamănului	Judecătorii 7: 22	100
1	5	Un oraş este masacrat şi 1.000 de oameni sunt arşi de vii din cauza spiritului malefic al lui Dumnezeu	Judecătorii 9: 23 – 27	1
2	5	Masacrul Ammoniţilor	Judecătorii 11: 32 – 33	
3	5	Fiica lui Jephthah	Judecătorii 11: 39	1
4	5	42.000 de oameni mor după ce pică testu „shibboleth”.	Judecătorii 12: 4 – 7	40
5	5	Samson a omorât 30 de oameni pentru hainele lor	Judecătorii 14: 19	3
6	5	Samson a ucis 1.000 de oameni cu mandibula	Judecătorii 15: 14 – 15	1

		unui măgar		
57	**5**	**Samson a omorât 3.000 de oameni într-un atac terorist sinucigaş**	**Judecătorii 16: 27 – 30**	3
58	**5**	**Un război civil sfânt (avea ceva de-a face cu bucăţile în putrefacţie ale corpului unei concubine trimise prin poştă)**	**Judecătorii 20: 35 – 37**	**60**
59	**5**	**Sfârşitul Judecătorilor: două genociduri şi 200 de virgine răpite**	**Judecătorii 21: 10 – 14**	
60	**6**	**Dumnezeu i-a ucis pe fiii lui Eli şi 34.000 de soldaţi israeliţi**	**1 Samuel 2: 25, 4: 11**	32
61	**6**	**God i-a pedepsit cu hemoroizi în locuri ascunse**	**1 Samuel 5: 1 – 12**	
62	**6**	**50,070 ucişi pentru că s-au uitat în arca Domnului**	**1 Samuel 6: 19**	50
63	**6**	**Dumnezeu a trosnit un tunet puternic asupra filistinilor**	**1 Samuel 7: 10 – 11**	
64	**6**	**Alt masacru al Ammoniţilor (şi alte mesaje trupeşti inspirate de Domnul)**	**1 Samuel 11: 6 – 13**	
65	**6**	**Primul măcel al lui Ionatan**	**1 Samuel 14: 12 – 14**	2
66	**6**	**Dumnezeu îi forţează pe filistini să se omoare între ei**	**1 Samuel 14: 20**	
67	**6**	**Genocidul Amalekiţilor**	**1 Samuel 15: 2 – 3**	
68	**6**	**Samuel îl măcelăreşte pe Agag de faţă cu Dumnezeu**	**1 Samuel 15: 32 – 33**	1

69	6	În valea lui Elah: Goliat	1 Samuel 17: 51, 2 Samuel 21: 19
70	7	David cumpără o soţie cu 200 de prepuţuri de filistini	1 Samuel 18: 27
71	7	Domnul i-a spus lui David, Du-te şi loveşte-i pe filistini	1 Samuel 23: 2 – 5
72	7	Dumnezeu l-a ucis pe Nabal (iar David s-a ales cu nevastă-sa şi alte chestii)	1 Samuel 25: 38
73	7	David comite acte aleatorii de genocid pentru filistini	1 Samuel 27: 8 – 11
74	7	David îşi petrece ziua omorând Amalekiţi	1 Samuel 30: 17
75	7	Dumnezeu îi ucide pe Saul, pe fii lui şi pe soldaţii lui (pentru că Saul nu i-a ucis pe toţi Amalekiţii)	1 Samuel 31:2, 2 Cronici 10: 6
76	7	David îi ucide pe mesageri	2 Samuel 1: 15
77	7	David a omorât, a mutilat şi i-a agăţat pe Rechab şi pe Baanah	2 Samuel 4: 12
78	7	Dumnezeu îl ajută pe David să-i lovească pe filistini din faţă şi din spate	2 Samuel 5: 19 – 25
79	7	Dumnezeu l-a ucis pe Uzzah pentru c-a încercat să prevină căderea arcăi	2 Samuel 6: 6 – 7, 1 Cronici 13: 9 – 10
80	8	David a omorât două treimi din prizonierii de război moabiţi şi pe restul i-a luat în sclavie	2 Samuel 8: 2
	8	Şi Domnul i-a dat lui	2 Samuel

1	David victorie oriunde mergea	8 – 10	0
2	8 David a ucis fiecare bărbat din Edom	2 Samuel 8: 13 – 14, 1 Împăraţi 11: 15 – 16, 1 Cronici 18: 12, Psalmii 60: 1	10
3	8 Aşa a făcut David cu toţi copii din Ammon	2 Samuel 11:1, 1 Cronici 20: 1	
4	8 Dumnezeu omoară încetinel un bebeluş	2 Samuel 12: 14 – 18	1
5	8 Şapte fii ai lui Saul sunt atârnaţi înaintea Domnului	2 Samuel 21: 1 – 9	7
6	8 Vitejii lui David şi omorurile lor fantastice	2 Samuel 23, 1 Cronici 11	1
7	8 Domnul a omorât 70.000 pentru că David a ţinut un recensământ la ordinul lui Dumnezeu (sau Satana)	2 Samuel 24: 15, 1 Cronici 21: 14	70
8	8 Solomon i-a ucis pe Iov şi pe Shimei (c-aşa a fost înţelepciunea lui David pe patul de moarte)	1 Împăraţi 2: 29 – 46	2
9	8 Povestea a doi profeţi	1 Împăraţi 13: 11 – 24	1
10	9 Fiul lui Ieroboam: Dumnezeu ucide încă un copil	1 Împăraţi 14: 17	1
11	9 Familia lui Ieroboam	1 Împăraţi 15: 29	
12	9 Rudele şi prietenii lui Baasha	1 Împăraţi 16: 11 – 12	
	9 Ziruri arde de viu	1 Împăraţi	1

3		16: 18 – 19	
94	Seceta lui Elia	1 Împăraţi 17: 1, Luke 4: 25, James 5: 17 – 18	
95	Elia omoară 450 de lideri religioşi într-o întrecere de rugăciuni	1 Împăraţi 18: 22 – 40	4
96	Primul măcel al sirienilor asistat de Dumnezeu	1 Împăraţi 20: 20 – 21	
97	Dumnezeu a ucis 100.000 de sirieni pentru că l-au numit zeu al dealurilor	1 Împăraţi 20: 28 – 29	100
98	Dumnezeu a ucis 27.000 de sirieni prin doborârea unui zid peste ei	1 Împăraţi 20: 30	20
99	Dumnezeu a trimis un leu să omoare un om pentru că nu l-a ucis pe un profet	1 Împăraţi 20: 35 – 36	
100	Dumnezeu l-a ucis pe Ahab pentru că n-a omorât un rege prizonier de război	1 Împăraţi 20: 42, 22: 35	
101	Dumnezeu a ars 102 oameni de vii pentru l-au rugat pe Elia să coboare de pe dealul lui	2 Împăraţi 1: 10 – 12	
102	Dumnezeu l-a ucis pe Ahazia pentru că nu l-a întrebat pe Dumnezeul corect	2 Împăraţi 1: 16 – 17, 2 Cronici 22: 7 – 9	
103	Dumnezeu a trimis urşi să omoare 42 de băieţi pentru c-au făcut mişto de capul chel al unui profet	2 Împăraţi 2: 23 – 24	4

104	Dumnezeu i-a predat pe Moabiţi	2 Împăraţi 3: 18 – 25	
105	Un sceptic este călcat în picioare	2 Împăraţi 7: 2 – 20	1
106	Foametea de şapte ani a lui Dumnezeu	2 Împăraţi 8: 1	
107	Iehoram din Israel	2 Împăraţi 9: 24	1
108	Iezebel	2 Împăraţi 9: 33 – 37	1
109	Fii lui Ahab’s sons: 70 de capete în două coşuri	2 Împăraţi 10: 6 – 10	7
110	Rudele din satul natal al lui Ahab, prieteni şi preoţi	2 Împăraţi 10: 11	
111	Jehu a omorât familia lui Ahazia	2 Împăraţi 10: 12 – 13, 2 Cronici 22: 7 – 9	4
112	Jehu şi partenerul lui omoară restul familiei lui Ahab	2 Împăraţi 10: 17	
113	Jehu i-a adunat pe urmaşii lui Baal şi i-a măcelărit pe toţi	2 Împăraţi 10: 18 – 25	
114	Mattan, preotul din Baal şi regina Athalia	2 Împăraţi 11: 17 – 20	2
115	Dumnezeu a trimis lei să-i mănânce pe cei ce nu credeau suficient de mult în el	2 Împăraţi 17: 25 – 26	
116	Un înger a ucis 185.000 de soldaţi care dormeau	2 Împăraţi 19: 34, 37: 36	100
117	Dumnezeu a făcut ca regele Sennacherib să fie ucis de fiii lui	2 Împăraţi 19: 37, Tobit 1: 21	1
	Iosuaia i-a usic pe toţi	2 Împăraţi	

18	preoţii din locuri înalte	23: 20	
19	Încă un război sfânt	1 Cronici 5: 18 – 22	
20	Dumnezeu a ucis jumătate de milion de soldaţi israeliţi	2 Cronici 13: 17 – 18	500000
21	Ieroboam	2 Cronici 13: 20	
22	Dumnezeu a ucis un milion de etiopieni	2 Cronici 14: 9 – 14	1000000
23	Foc amical: Dumnezeu a fostat „o masă mare de oameni” să se omoare între ei	2 Cronici 20: 22 – 25	
24	Dumnezeu i-a făcut intestinele lui Iehoram să cadă pe-afară	2 Cronici 21: 14 – 19	
25	Dumnezeu i-a ucis fiii lui Iehoram	2 Cronici 22: 1	
26	Ahazia a lui Iuda	2 Cronici 22: 7 – 8	
27	Ioas, prinţesa şi armata lui Iuda	2 Cronici 24: 20 – 25	
28	Dumnezeu l-a distrus pe Amazia	2 Cronici 25: 15 – 27	
29	Dumnezeu l-a omorât pe Ahaz, regele Siriei	2 Cronici 28: 1 – 5	
30	Dumnezeu a omorât 120.000 de bărbaţi viteji pentru că s-au lepădat de el	2 Cronici 28: 6	120000
31	Căderea Ierusalimului	2 Cronici 36: 16 – 17	
32	Omorurile din Purim: Dumnezeu făcut-a acestea	Esther 2 – 9, 10: 4	75300
33	Dumnezeu şi Satana îi ucid pe fiii şi sclavii lui Iov	Iov 1: 18 – 19	
	Hanania	Ieremia 28:	

34			15 - 16	
35	1	Nevasta lui Ezechiel	Ezechiel 24: 15 - 18	1
36	1	Oh! Suzana	Daniel 13: 6 - 62	2
37	1	Judith este binecuvântată între femei (pentru că a decapitat un om care dormea)	Judith 13: 6 - 10	1
38	1	Masacrul lui Judith: atârnaţi capul ăsta pe pereţii noştri	Judith 15: 1 - 6	
39	1	Crima dublă a lui Matatia	1 Macabei 2: 24 - 25	2
40	1	Matatia şi prietenii lui îi căsăpesc pe păcătoşi	1 Macabei 2: 44	
41	1	Dumnezeu l-a ucis pe Andronic profanatorul nenorocit	2 Macabei 4: 38	1
42	1	O gloată de evrei l-a ucis pe Lysimah profanatorul	2 Macabei 4: 42	1
43	1	Dumnezeu l-a ajutat pe Iuda Macabeu să-i distrugă pe păgâni	1 Macabei 3: 1 - 26, 2 Macabei 8: 5 - 6	8
44	1	Iuda şi oamenii lui neînarmaţi omoară 3.000 din soldaţii Gorgiei	1 Macabei 3: 44 - 4: 24	3
45	1	Crimele de Hanukkah	1 Macabei 4: 34-5: 7	5
46	1	Fraţii Macabi îi măcelăresc pe păgâni	1 Macabei 5: 21 - 51	10
47	1	Armata lui Nicanor: Cu Atotţiitorul ca sprijin moral, au măcelărit cam nouă mii de bărbaţi	1 Macabei 7: 32 - 47, 2 Macabei 8: 24, 15: 27	102
	1	Ionatan şi Simon	1 Macabei	1

48		distrug pe păcătoşii din Israel	9: 46 – 49, 2 Macabei 8: 30 – 33, 10: 61	
49	1	Cinci călăreţi divini aruncă suliţe şi fulgere de foc la inamici	2 Macabei 8: 32–10: 38	23
50	1	Dumnezeu l-a ucis pe Antioh cu o boală intestinabilă incurabilă	2 Macabei 9: 5 – 28	1
51	1	Idumeni, trădători şi evrei în două turnuri	2 Macabei 10: 16 – 17	40
52	1	Capul lui Nicanor: Un semn dovedit al ajutorului lui Dumnezeu	1 Macabei 7: 33 – 48, 2 Macabei 15: 1 – 35	30
53	1	Extratereştrii la Cades	1 Macabei 11: 74	3
54	1	Ioan arde de vii 2000 de oameni în turnul lui Azot	1 Macabei 16: 10	2
55	1	Dumnezeu a trimis viespii să distrugă lent oamenii	Înţelepciuni 12: 8 – 9	
56	1	Ananias şi Safira	Faptele Apostolilor 5: 5 – 10	2
57	1	Herod Aggripa	Faptele Apostolilor 12: 23	1
58	1	Iisus	Romani 8: 32, 1 Pet 1: 1820	1
		Total		364

- **Evanghelia după Matei, nu e scrisă de Matei!**

Matei 9: 9 De acolo, Iisus a mers mai departe, şi a văzut pe un om, numit Matei, şezând la vamă. Şi i-a zis:

„Vino după Mine”. Omul acela s-a sculat şi a mers după el.

- **Naşterea lui Iisus Cristos, un mister. Sau cu cine a făcut Dumnezeu toate lucrurile?**

Crezul: „Cred în unul Dumnezeu, Tatăl atotputernicul**, făcătorul cerului şi pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor. Şi în unul domn Iisus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, unul născut, care din Tatăl s-a născut, mai înainte de toţi vecii.** Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat**, născut, iar nu făcut, de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.”...**

Ioan1: 1 – 3 „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi **Cuvântul era Dumnezeu**. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.

Ioan1: 14 Şi **Cuvântul S-a făcut trup** şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slava întocmai ca slava **Singurului născut din Tatăl.**

Geneza 1: 26 – 27... Cornilescu (RMNN) Apoi Dumnezeu a zis: „**Să facem** om după chipul **Nostru,** după **asemănarea Noastră;** el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ”.

„Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt, şi aceştia trei una sunt”. (Prima Epistolă Sobornicească a lui Ioan 5: 7) şi **5: 8.** Şi trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul şi apa şi sângele, şi aceşti trei mărturisesc la fel.

Întâia epistolă sobornicească a Sfântului Apostol Ioan:

5: 20. Ştim iarăşi că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat nouă pricepere, ca să cunoaştem pe Dumnezeul cel adevărat; **şi noi suntem în Dumnezeul** cel adevărat, **adică întru Fiul Său Iisus Hristos. Acesta este adevăratul Dumnezeu şi viaţa de veci.**

Biblia spune că Iisus este Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia ne arată că Iisus era de la început

cu Dumnezeu şi Iisus era Dumnezeu. Mai apoi vedem că el a participat la crearea lumii împreună cu Dumnezeu. Tot ce a fost făcut a fost făcut prin Iisus şi nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. Şi totuşi Iisus a fost născut de o fecioară?

„Iisus este fără îndoială unul dintre personajele importante ale Bibliei, dar eu cred că personalitatea sa este hipertrofiată de religia creştină. Primul Consiliu Ecumenic din Niceea (325 e.n.), convocat de împăratul Constantin (288 – 337 e.n.) a înlocuit doctrina lui Arius din Alexandria ce susţinea că **Dumnezeu şi Iisus nu sunt egali, ci doar asemănători!** cu dogma unităţii fiinţei lui Dumnezeu şi a lui Iisus! Împăratul Constantin a hotărât includerea dogmei de mai sus în noua doctrină prin decret imperial, iar Constantin a fost numit mai târziu de Biserica Ortodoxă „cel Mare”. În anul 381 împăratul Theodosiu (347 – 395) a convocat Al Doilea Consiliu Ecumenic la Constantinopol. Unitatea fiinţei lui Dumnezeu şi a lui **Iisus devine din acel moment teoria trinităţii,** a egalităţii fiinţei Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh! Teribil de interesant! Al Treilea Consiliu Ecumenic din Efes convocat în anul 431 de împăraţii Imperiului Roman de Apus Valentin al II-lea (425 – 455) şi Imperiul Roman de Răsărit Theodosiu al Doilea (408 – 450) a hotărât adorarea Mariei ca Maică a Domnului. Al patrulea Conciliu Ecumenic din Calcedon, din anul 451, a **emis teoria dublei naturi a lui Iisus: divină şi omenească!** În acest mod, oamenii simpli au fost obligaţi să creadă în ceva impus de minţile „luminate” ale unor împăraţi, papi, oameni la rândul lor, cu cunoştinţe limitate şi cu posibilităţi de interpretare reduse”.

Toni Victor Moldovan-Programul Terra

„O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! **Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui!** Şi în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?” **(Romani 11: 33 – 34).**

- **Când a murit Iisus?**

„Atât autorul Evangheliei după Marcu cât şi cel al Evangheliei după Ioan dau indicaţii explicite asupra momentului în care Iisus a fost arestat şi crucificat. Numai că acestea diferă... Dar să luăm mai bine evenimentele cronologic.

Versiunea lui Marcu

Ni se spune că Iisus şi discipolii au făcut un pelerinaj la Ierusalim pentru sărbătoarea Paştelui. În Marcu 14: 12, discipolii îl întreabă pe Iisus unde să prepare masa de Paşte pentru acea seară. Cu alte cuvinte ne aflăm în Ziua de pregătire pentru Paşte:

Marcu 14: 1. Şi după două zile erau Paştele şi Azimile. Şi arhiereii şi cărturarii căutau cum să-l prindă cu vicleşug, ca să-L omoare... 12. Iar în ziua cea dintâi a Azimilor, când jertfeau Paştile, ucenicii Lui L-au întrebat: Unde voieşti să gătim, ca să mănânci Paştile? Iisus le dă instrucţiunile, iar ei fac pregătirile necesare şi în acea seară – începutul zilei de Paşte – ei iau masa împreună. Este într-adevăr o cină specială. Iisus ia mâncarea şi băutura simbolică şi le dă un sens şi mai simbolic. Luând pâinea nedospită, o frânge, zicând „acesta este trupul meu”. Adică trupul său trebuie să fie „frânt” pentru mântuire. Apoi ia paharul cu vin şi spune: „Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţi se varsă”, în sensul că propriul său sânge trebuie vărsat. După aceea, ies cu toţii în Grădina Ghetsimani ca să se roage. Iuda îl trădează pe Iisus, acesta este arestat şi îşi petrece noaptea în închisoare. Dimineaţa următoare este adus înaintea guvernatorului roman Pilat din Pont, care îl condamnă la moarte prin crucificare. Ni se spune că este răstignit în aceeaşi zi la ora nouă dimineaţa: **Marcu 15: 25**. Iar când L-au răstignit, era ceasul al treilea.

Conform Evangheliei după Marcu, Iisus este răstignit în ziua de Paşti, în dimineaţa de după consumarea mielului de Paşte.

Versiunea lui Ioan

Totul pare clar în Evanghelia lui Marcu. Problema că

la fel de clar pare totul şi pentru Ioan. Şi aici Iisus vine la Ierusalim în ultima săptămână a vieţii sale pentru a celebra Paştile. Şi aici există o ultimă cină, o trădare, un proces în faţa lui Pilat şi în cele din urmă, răstignirea. Dar este surprinzător că în relatarea lui Ioan, discipolii nu îl mai întreabă pe Iisus unde să pregătească masa pentru Paşte. Ei mănâncă o ultimă masă împreună, dar aici Iisus nu mai spune nimic despre pâinea care reprezintă trupul său sau despre cupa reprezentând sângele său ca şi în Marcu. În schimb acesta spală picioarele ucenicilor, poveste care nu se găseşte în niciuna dintre celelalte evanghelii Ioan 13: 1 – 20. După masă, ei ies afară, Iisus este trădat de Iuda, apare în faţa autorităţilor evreieşti, îşi petrece noapte în închisoare şi apoi este condamnat la moarte. Dar… *Ioan* 18: 28: **„Deci L-au dus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu şi era dimineaţa. Şi ei nu au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paştile”.**

Rezultă clar că Iisus era deja răstignit în amiaza zilei în care seara urma să se consume masa pascală.

Cum? Adică în Ziua pregătirii pentru Paşte? Ziua în care mieii erau sacrificaţi? Cum se poate? În Marcu Iisus supravieţuieşte aceste zile, discipolii îi pregătesc masa de Paşte, o mănâncă înainte de a fi arestat, este condamnat şi executat abia ziua următoare (ziua de Paşti) la 9 dimineaţa. Dar nu şi în Ioan**. În Ioan, Iisus moare cu o zi mai devreme, în ziua pregătirii pentru Paşti, undeva după prânz.**

Cercetătorii au încercat de-a lungul anilor să concilieze această discrepanţă, dar fără succes. Unii au argumentat că avem această diferenţă între Evanghelii deoarece unii evrei celebrau Paştele după un calendar incorect. Este adevărat că unele grupuri sectare fără legătură cu templul din Ierusalim credeau că autorităţile urmau un calendar greşit. Dar atât în Marcu cât şi în Ioan, Iisus nu se află în afara Ierusalimului cu vreun grup sectar de evrei. Este în oraş, acolo unde mieii erau sacrificaţi. Şi în Ierusalim exista doar o zi pe an pentru celebrarea

Paştelui.

Motivul: Sigur, la un anumit nivel pare un aspect minor. Adică cui îi pasă dacă Iisus a murit cu o zi mai devreme sau mai târziu? Ei bine, depinde… Dacă vrem să răspundem la întrebarea *de ce Iisus a fost crucificat în primul rând?*, detaliile contează. Să nu uităm că Evanghelia după Ioan – ultima scrisă, probabil la vreo 25 de ani distanţă de cea a lui Marcu – este singura care îl indică pe Iisus, prin gura lui Ioan Botezătorul, ca fiind „mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii.” (*Ioan* 1: 29). La fel putem citi şapte versete mai jos: 36. Şi privind pe Iisus, Care trecea, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu! De ce era atât de important pentru autorul acestei Evangheli ca Iisus să moară cu o zi mai devreme?

Poate pentru că în Evanghelia după Ioan, Iisus însuşi este mielul pascal… La fel ca şi mieii de Paşte, Iisus trebuie să moară *în ziua* (Ziua pregătirii) şi *la ora* (undeva după-masă) în care mieii erau jertfiţi în templu. Cu alte cuvinte, după toate indiciile ziua şi ora care apar în Marcu (prima Evanghelie scrisă) sunt cele corecte, iar autorul Evangheliei după Ioan a schimbat datele pentru a impune un punct de vedere teologic: Iisus însuşi este mielul care va fi sacrificat”.

Sursa: gândeşte raţional http://gândeşte-rational.blogspot.ro/2011/06/discrepante-istorice-in-noul-testament18.htmimore

- **Pe cine au văzut femeile când au ajuns la mormânt?**

Un înger? Matei (28: 5). Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeţi, că ştiu că pe Iisus cel răstignit îl căutaţi.

Un tânăr? Marcu (16: 5). Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.

Doi oameni? Luca (24: 4) Şi fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbaţi au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare.

Pe nimeni (când descoperă prima dată mormântul

gol) şi/sau doi îngeri (abia când vine a doua oară la mormânt)? Ioan (20: 1). Iar în ziua întâia a săptămânii (duminica), Maria Magdalena a venit la mormânt dis-de-dimineaţă, fiind încă întuneric, şi a văzut piatra ridicată de pe mormânt. 2. Deci a alergat şi a venit la Simon-Petru şi la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus... Ioan (20: 11). Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt. 12. Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus.

- **Ce li s-a spus femeilor?**

Să le transmită discipolilor să meargă în Galileea, unde se vor întâlni cu Iisus? Marcu (16: 7). Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veţi vedea, după cum v-a spus.

Să-şi amintească ce le-a spus Iisus în timp ce era în Galileea, şi anume că (el) trebuie să moară şi să învie? Luca (24: 5). Şi, înfricoşându-se ele şi plecându-şi feţele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi? 6. Nu este aici, ci S-a sculat. Aduceţi-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea, 7. Zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze. 8. Şi ele şi-au adus aminte de cuvântul Lui.

- **Ce fac femeile după asta?** Fug să spună apostolilor ce s-a întâmplat?

Matei (28: 8). Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică şi cu bucurie mare au alergat **să vestească ucenicilor Lui.**

Nu spun nimănui nimic pentru că le era frică? Marcu (16: 8). Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi **nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.**

- **Dacă da, cui spun?** Ucenicilor? Matei (28: 8). Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică şi cu bucurie mare au alergat să vestească **ucenicilor** Lui.

Ucenicilor şi tuturor celorlalţi? Luca (24: 9) Şi

întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea **celor unsprezece şi tuturor celorlalţi.**

Lui Petru şi unui ucenic nenumit? Ioan (20: 2). Deci a alergat şi a venit la Simon-Petru şi la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt şi noi nu ştim unde L-au pus. 3. Deci a ieşit Petru şi celălalt ucenic şi veneau la mormânt.

- **Au plecat sau nu ucenicii în Galileea?**

Să studiem un punct la care nu s-a ajuns la vreun consens până în zilele noastre: am văzut că **în Evanghelia lui Marcu** femeile sunt instruite să spună discipolilor să meargă să-l întâlnească pe Iisus în **Galileea**, dar de teamă acestea nu spun nimănui niciun cuvânt despre asta. În versiunea lui **Matei** ucenicilor li se spune să meargă în **Galileea** şi fac acest lucru imediat. El li se arată acolo şi le dă instrucţiunile finale.

Dar în Luca **nu** li se spune să meargă în Galileea. Li se spune doar că Iisus prevestise învierea lui în timp ce era în Galileea (în timpul activităţii sale de predicare). Şi ei nu părăsesc Ierusalimul. În ziua învierii, Iisus se arată la doi ucenici **„în drum spre Emaus”** (Luca 24: 13 – 25). Mai târziu, în aceeaşi zi, cei doi discipoli le spun şi celorlalţi ce au văzut şi Iisus li se arată din nou tuturor (Luca 24: 26 – 49). Apoi Iisus îi duce în Betania, la periferia Ierusalimului unde le dă instrucţiunile finale după care se înalţă la cer.

În volumul următor al lui Luca – Faptele Apostolilor – se scrie că discipolilor li s-a spus explicit de către Iisus ca după învierea lui **să nu părăsească Ierusalimul** până la Coborârea sfântului Duh (sau Ziua Cincizecimii), sărbătorită la 50 de zile după Paşte: Fapte (1: 4) Şi cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui, pe care (a zis El) aţi auzit-o de la Mine: 5. Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile. Şi ucenicii **stau în Ierusalim în toată această perioadă după cum aflăm din Fapte** 2: 1. Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc.

De aici şi discrepanţa: **dacă Matei are dreptate şi**

ucenicii au plecat imediat în Galileea să îl vadă pe Iisus înălţându-se la cer, cum poate avea Luca dreptate când spune că ei au stat de fapt în Ierusalim în tot acest timp (50 de zile), şi l-au văzut văzut pe Iisus înălţându-se de fapt de acolo?

Romani 4: 25, 1 Petru 3: 18, 1 Ioan 2: 2; 1 Corinteni 15: 3; Iisus a murit pentru păcatele noastre.

Ezechiel 18: 1 – 30, Deuteronom 24: 16, Psalmi 49: 7, Ieremia 31: 30; Nimeni nu poate să moară pentru păcatele altora.

- **Rugăciunea Tatăl nostru, rugăciunea cea mai cunoscută este plină de controverse!**

I se mai zice şi Rugăciunea Domnească, pentru că ea a fost dată de Hristos ucenicilor Săi, când aceştia L-au rugat să-i înveţe cum trebuie să se roage (Luca 11: 14.). Rugându-se, omul îşi arată dependenţa sa faţă de divinitate, mulţumind pentru darurile primite, lăudând-o pentru puterea şi creaţia Sa **şi mai ales Îi cere ajutor.**

Luca Capitolul 11: 14.

11: 1 Şi pe când. Se ruga Iisus într-un loc, când a încetat, unul dintre ucenicii Lui I-a zis: Doamne, învaţă-ne să ne rugăm, cum a învăţat şi Ioan pe ucenicii lui.

11: 2. Şi le-a zis: Când vă rugaţi, ziceţi: Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, **sfinţească-se numele Tău.** Vie împărăţia Ta. Facă-se voia Ta**, precum în cer aşa şi pe pământ.**

11: 3. Pâinea noastră cea spre fiinţă, dă-ne-o nouă în fiecare zi.

11: 4. Şi ne iartă nouă păcatele noastre**, căci şi noi înşine iertăm** tuturor celor ce ne greşesc nouă. **Şi nu ne duce pe noi în ispită**, ci ne izbăveşte de cel rău.

Tatăl se află în Ceruri, rezultă că El este o Fiinţă spirituală. „Sfinţească-se numele Tău”. adică nu e sfânt? „Şi nu ne duce pe noi în ispită”: Dumnezeu ne duce în ispită? Şi nu ne lăsa să fim duşi în ispită, sau nu ne lăsa să cădem în ispită, poate ar fi mai corect.

Epistola lui Iacov, capitolul 1 verset: 13. Nimeni, când este ispitit, să nu zică: **„Sunt ispitit de Dumnezeu”**, căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, **şi EL Însuşi nu ispiteşte pe nimeni.**

Isaia 6: 1 – 4 Cornilescu (RMNN)

1. În anul morţii împăratului Ozia**, am văzut** pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau Templul.

2. Serafimii stăteau deasupra Lui, şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două zburau.

3. Strigau unul la altul, şi ziceau**: „Sfânt, sfânt, sfânt** este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!

Site-ul **Creştin ortodox.ro** http://www.creştinortodox.ro/religie/rugăciunea-domnească-tatal-nostru-69304.html, ne lămureşte:

„Textul Rugăciunii Domneşti tatăl nostru.

Rugăciunea Domneasca ni s-a transmis de către Sf. Evanghelist Matei (VI, 9 – 13) şi de către Sf. Ev. Luca (XI, 2 – 4) sub două forme cu unele diferenţe de text. Din compararea celor două texte se observa ca textul de la **Sf. Evanghelist Luca este mai scurt decât cel de la Sf. Evanghelist Matei.** Astfel, în textul de la Sf. Luca lipsesc: a) **cuvintele „nostru care eşti în ceruri”** din adresare; b) cuvintele**: „facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ**”, din prima parte a rugăciunii şi c) cuvintele: „**ci ne izbăveşte de cel viclean**”, de la sfârşit. Aceste diferenţe au fost observate încă din primele secole creştine şi s-a pus problema: **care forma este cea originala sau cel puţin se apropie mai mult de cuvintele rostite de către Iisus?** Cărui fapt se datoresc aceste diferenţe de texte? Care este textul original al acestei rugăciuni? Ca răspunse la aceste întrebări au fost emise mai multe soluţii: a) **Iisus nu a dat o rugăciune exact formulata**; b) **Domnul Iisus Hristos a învăţat „Tatăl nostru” de două ori, sub două forme diferite**; c) **Sfântul**

Evanghelist Luca a reprodus mai exact cuvintele Mântuitorului, deoarece a păstrat mai bine circumstanţele în care a fost data rugăciunea şi pentru ca textul lui este mai scurt; d) Sf. Evanghelist Matei a păstrat textul original al R.D., e) Atât Sf. Matei cât şi Sf. Luca au transmis fidel textul R.D. care era în uz în comunitatea lor; f) Încercări de reconstituire a formei textului original al R.D.

În favoarea acestor soluţii s-au adus diferite argumente. **Nouă ni s-au părut mai convingătoarea cele în favoarea soluţiei că Sf. Matei a păstrat textul original al R.D., de aceea le şi expunem mai jos:** a) Deoarece Sf. Matei combate vorbăria în rugăciuni (VI, 7 – 8), era imposibil ca să se contrazică imediat după aceea prin amplificarea R.D. Această prevenire, desigur că a împiedicat şi pe copişti de a amplifica textul respectiv.

b) Formulele specifice Sf. Matei au o culoare semitica şi chiar „rabinică", care este în perfectă armonie cu restul R.D. Este greu de crezut că un amplificator ar fi reuşit o asemenea perfectă imitaţie.

c) R.D. în forma de la Sf. Matei se prezintă ca un poem în două strofe de câte cinci stihuri, cu rime şi hiatusuri, în perfect acord cu procedeele poetice de la Qumran. Aceasta armonie poetică este inexistentă în textul Sf. Luca. Este mai uşor de acceptat ca un prescurtător a deformat un poem semitic, pe care n-a ştiut să-l redea în traducerea sa greacă, decât a admite că „adaosurile" de la Sf. Matei au fost adăugate de către un literat abil, care a ţinut să transforme în poezie proza de la Sf. Luca.

d) Din studierea scrierilor Sf. Luca, s-a observat că acesta are o tendinţă permanentă spre scurtime, omiţând voluntar detaliile pe care le socotea de prisos. Astfel procedează cu fericirile, pe care le reduce de la opt sau nouă (Matei V, 3 – 11) la trei sau patru (Luca VI, 20 – 22); cu pilda semănătorului, în care o sămânţa a dat roada 30, alta 60 şi alta 100 (Marcu IV, 8 şi Matei XIII, 8) şi numai la Luca (VIII, 8) a rodit însutit. De asemenea, Sf. Luca omite repetiţiile sau dubla întrebuinţare. Astfel Sf. Luca ignoră a

doua înmulţire a pâinilor (Marcu VIII 1 – 19); blestemarea smochinului (Marcu, XI, 12 – 14, 20 – 25), deoarece pare a fi o dubla întrebuinţare cu parabola smochinului (Luca XIII, 6 – 9; XVII, 6). etc. În urma acestor observaţii s-a făcut judicioasa remarcă: în cazul R.D., Sf. Luca nu a procedat încă o dată conform obiceiului său, din dragostea de sobrietate, să înlăture din textul Sf. Matei ceea ce i s-a părut inutil sau neesenţial.

e) Sf. Matei scriind pentru creştinii recrutaţi dintre evrei, era normal să redea textul rugăciunii aşa cum a rostit-o Iisus, în timp ce Sf. Luca scriind pentru creştinii recrutaţi dintre păgâni, să omită ceea ce era de neînţeles sau greu de înţeles pentru ei.

f) Pentru înţelegerea corectă a R.D. din textul Sf. Luca este necesar să se introducă aşa-zisele „adaosuri" din textul Sf. Matei.

Limba originala şi forma literara a Rugăciunii Domneşti

Limba în care s-a păstrat cel mai vechi text al R.D. este limba greacă, deoarece atât Evanghelia după Matei, în forma ei actuală, cât şi Evanghelia după Luca au fost scrise în limba greacă. Această realitate impune ca interpretarea acestei rugăciuni să se facă luând ca bază textul grec. Cercetătorii acestei rugăciuni au constatat însă că ea are un bogat substrat semitic. Acest lucru este evident şi din faptul ca toate cele 48 de cuvinte ale rugăciunii sunt aşezate în fraze după regulile sintaxei limbilor semitice, **ceea ce duce la concluzia că textul grec al Rugăciunii Domneşti, care ni s-a păstrat până astăzi, nu este cel original, ci este o traducere servilă a unui original în limba aramaică – limba vorbită pe timpul Mântuitorului în Palestina, sau în limba ebraică** – limba oficială pentru rugăciuni a iudaismului ortodox. De aceea, la analizarea acestei rugăciuni trebuie să se ţină cont de substratul semitic care se afla în ea.

În ceea ce priveşte forma literara a R.D. putem afirma că aţâţ din textul grec, cât şi din retroversiunile lui care s-au făcut fie în aramaica fie în ebraică, reiese clar că

această rugăciune este o creaţie poetică. Mântuitorul a folosit şi în acest caz procedeele tehnice poetice ale stilului oral al epocii Sale, ca de altfel şi în alte ocazii, îndeosebi în parabolele Sale**, pentru ca aceasta să poată fi reţinută cu uşurinţa.**

P.S. Damaschin”.

- **Ce spune Biblia despre reîncarnare?** „Biblia nu vorbeşte nicăieri despre reîncarnare; de fapt, ea afirmă contrariul… „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9: 27)”.

- **Este adevărată istoria lui Adam şi Eva? Au existat Adam şi Eva cu adevărat?**

„Există dovezi serioase pentru a crede istoria lui Adam şi Eva – pentru a crede că ei au fost personaje istorice şi că de aceea au fost primele persoane care au trăit pe pământ.

Viaţa lui Adam şi Eva

În primul rând, Geneza 1 – 2 îi prezintă ca persoane reale şi chiar relatează evenimentele importante din viaţa lor. În al doilea rând, ei au avut literalmente copii care au avut copii la rândul lor (Geneza 4 – 5). În al treilea rând, expresia „aceasta este istoria”, pe care a folosit-o Moise pentru a relata istoria de mai târziu în Geneza (ex. Geneza 6: 9; 10: 1; 11: 10, 27; 25: 12, 19), apare în relatarea creaţiei (2: 4) şi cu privire la Adam, Eva şi urmaşii lor. În al patrulea rând, cronologiile ulterioare din Vechiul Testament îl aşază pe Adam în capul listei (Geneza 5: 1; 1 Cronici 1: 1). În al cincilea rând, Noul Testament îl aşază pe Adam la începutul genealogiei propriu-zise a lui Iisus (Luca 2: 38). În al şaselea rând, Iisus a vorbit despre Adam şi Eva ca „primul bărbat şi prima femeie”, făcând din unirea lor fizică fundamentul căsătoriei (Matei 19: 4).

Povestea lui Adam şi Eva în al şaptelea rând, cartea Romani declară că moartea a venit în lume printr-un singur „om” – Adam (Romani 5: 12). În al optulea rând,

faptul că Adam („primul Adam”) a fost comparat cu Cristos („ultimul Adam”) în 1 Corinteni 15: 45 arată că Adam a fost înţeles literalmente ca un personaj istoric.

În al nouălea rând, afirmaţia lui Pavel că „mai întâi a fost creat Adam şi apoi Eva” (1 Timotei 2: 13 – 14) **arată că el vorbeşte despre două persoane reale.** În al zecelea rând, în mod logic trebuie să fi existat o primă pereche de fiinţe umane, bărbat şi femeie, altfel rasa umană nu s-ar fi putut înmulţi. Biblia numeşte acest cuplu „Adam şi Eva” şi nu avem niciun motiv să ne îndoim de existenta lor. Relatarea din Geneza contrazice macro-evoluţia. Geneza vorbeşte despre faptul că Adam a fost creat din pământ şi nu că a evoluat din alte animale (Geneza 2: 7). De asemenea, vorbeşte despre o creaţie imediată şi directă, care a luat fiinţă la porunca lui Dumnezeu şi nu a rezultat în urma unui lung proces natural (conf. Geneza 1: 1, 3, 6, 9, 21, 27). Dumnezeu a creat-o pe Eva din Adam. Ea nu a evoluat separat. Adam a fost o fiinţă inteligentă, care a putut vorbi o limbă, a putut studia şi a putut da nume animalelor. El a fost implicat în activităţi care să susţină viaţa. Adam nu a fost o semimaimuţă ignorantă**”.**

Sursa: http://www.everystudent.ro/Adam/

- **Adam şi Eva – fragmente din Biblia hazlie**

Apoi domnul dumnezeu a poruncit să răsară din părint tot felul de pomi, frumoşi la vedere şi buni la mâncare; iar în mijlocul grădinii **erau pomul vieţii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului”** *(Facerea, II, 9)*. „Şi a poruncit domnul dumnezeu lui Adam; zicând: ≪Din toţi pomii grădinii vei mânca; **Dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, fiindcă în ziua când vei mânca din el vei muri! ≫**” *(Facerea, II, 16—17).* **Dumnezeu a avut, pare-se, un gând ascuns** şi, de fapt, s-a bucurat de căderea omului în păcat. În general, Adam ar fi fost îndreptăţit să-i spună:

— Scumpul meu tătic, dumnezeu! Dacă nu mă-nşel, binele reprezintă ceea ce este frumos din punct de vedere moral, ceea ce-ţi place; iar răul, dimpotrivă, ceea ce este

urât, ceea ce nu-ţi palce. Am sau n-am dreptate?

— Ai perfectă dreptate, fecioraşule, i-ar fi răspuns „creatorul”.

— În acest caz – ar fi putut continua Adam – **dă-mi posibilitatea să aflu ce este răul, ca să-l pot evita. Căci ce caută pomul acesta aici dacă n-am voie să mă ating de el?** Dar, în locul lui dumnezeu, răspunsul îl dau cei care-i invocă numele. **Dumnezeu, spun ei, l-a pus la încercare pe omul abia născut.** El voia să vadă dacă Adam i se va supune atunci când îi va cere să renunţe la un lucru neînsemnat. Dar această afirmaţie poate fi combătută cu uşurinţă. **Potrivit speculaţiilor teologice, Dumnezeu este atotştiutor: el cunoaşte şi viitorul. Prin urmare, el ar fi trebuit să prevadă ce se va întâmpla.** Şi cum nimic nu se face fără voia lui**, înseamnă că Dumnezeu personal a vrut ca oamenii zămisliţi de el să cadă în păcat;** în această privinţă nu poate exista nicio îndoială. În cele ce urmează, **întreaga poveste se întoarce într-adevăr împotriva lui Dumnezeu. Iată ce spune cartea „Facerea”:**

„**Ci şarpele** era cel mai viclean dintre toate fiarele câmpului pe care le făcuse domnul Dumnezeu. Şi el **a zis către femeie**: «Adevărat este că a spus Dumnezeu să nu mâncaţi din toţi pomii grădinii?» Şi a răspuns femeia şarpelui: «Din roadele pomilor grădinii avem voie să mâncăm, Dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii a spus dumnezeu: „Să nu mâncaţi din el, nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!”» Atunci şarpele zise către femeie: «**Nu veţi muri de loc**! **veţi fi ca dumnezeii, cunoscând binele şi răul**».

Şi femeia, văzând că rodul pomului este bun de mâncare şi ispititor la vedere şi de dorit, ca unul care dă înţelepciune, a luat din roadele lui şi a mâncat şi a dat şi bărbatului ei care era cu ea, şi a mâncat şi el” *(Facerea, III, 1—6).*

Povestea „şarpelui” se distinge printr-o naivitate neobişnuită şi **este plină de contradicţii.** Astfel, în textul

original al Bibliei şarpele rosteşte cuvintele: **„veţi fi ca dumnezeii”**. (1. n.a.) Expresia, care arată că **este vorba de mai mulţi dumnezei**, nu se întâlneşte numai în acest pasaj din cartea „Facerea”; vom vedea mai departe că până şi Dumnezeul vechilor evrei, Iahve, în cuvântările sale, nu se socoteşte drept singurul Dumnezeu. (2. n.a.) Şarpele acesta nu este chiar atât de şiret. Sfaturile lui sunt foarte incomplete**. Un şarpe cu adevărat inteligent ar fi trebuit să-i spună femeii: – Mănâncă din fructul oprit, iar după aceea, imediat, mănâncă din pomul vieţii, care nu-ţi este de loc oprit. (**s-au invers, deşi eu personal nu văd sensul pomului vieţii pentru că viaţa era declarată veşnică decât în cazul unui joc de-al copiilor precum cele de pe calculatoarele moderne… n. a**)**

Dar dumnezeu? N-a fost oare chiar el cauza iniţială a ispitei? De ce a înzestrat el şarpele cu darul vorbirii? Fără acest dar, şarpele n-ar fi putut să se înţeleagă niciodată cu femeia.

Biblia nu citează cuvintele prin care madam Adam l-a convins pe soţul său să mănânce împreună cu ea din fructul oprit. Să încercăm să îndreptăm această lipsă. Închipuiţi-vă pe prima femeie, a cărei curiozitate fusese stârnită de şarpe. Ea se apropie de **„pomul cunoştinţei”**, aflat în mijlocul grădinii, alături de **„pomul vieţii”**. Îl priveşte îndelung şi nu fără o oarecare şovăială.

— Şarpele acesta, care s-a agăţat adineauri de mine, nu-i chiar atât de frumos – îşi spune femeia.

— Însă, pe cinstea mea, are maniere distinse şi un limbaj încântător. Cred că aş putea să-i urmez sfatul, pentru că, zău, e destul de stupid să nu ştii nimic. Trăim cu Adam ca nişte gâşte, în timp ce am putea să fim ca dumnezeii! Ademenitor fruct! Nu există altul mai minunat în toată grădina. Totuşi, dacă şarpele m-a tras pe sfoară, are să fie foarte rău. Viaţa e atât de plăcută! Tare aş avea poftă să mănânc un măr! Dar dacă, din pricina lăcomiei mele, va trebui să mor? N-ar fi de loc plăcut…

— **Hai, fă-mi plăcerea, dragul meu, mănâncă din**

măr! După ce ai să mănânci, o să fim amândoi ca dumnezeii!

— Ca dumnezeii?

— Nu mai tot pune întrebări! Aşa a spus şarpele.

Adam se hotărî. Dacă şi şarpele spune…

— Bine, dă-mi mărul! Muşcă cu lăcomie din el. Două minute se scurseră în tăcere; se auzea cum zburau muştele. Deodată Adam scoase un strigăt: începuse să cunoască, să ştie…

— Mii de draci! – exclamă el.

— **Suntem goi ca nişte viermi!** Ce ruşine! Femeia bătu din palme: – Eu n-am nici măcar jartiere, vai, ce necuviincios e!

— Să ne-mbrăcăm, să ne-mbrăcăm, să ne-mbrăcăm cât mai repede… „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi şi-au dat seama că sunt goi şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut pestelci” *(Facerea, III, 7)*…

— Nu ne stă chiar aşa de rău, observă bărbatul.

— Ai dreptate, frunza de smochin îmi vine de minune. Veşmintele acestea sunt cam prăfuite, fiindcă n-au mai fost scuturate de când Dumnezeu a sădit copacii. Ia o perie, Adame! Dar bucuria lor n-a ţinut mult. **„Şi au auzit umbletul domnului Dumnezeu, care se plimba în adierea serii prin grădină, şi s-au ascuns Adam şi femeia lui, de faţa Domnului Dumnezeu, printre pomii grădinii”** *(Facerea, III, 8).*

După cum vedem încă o dată, nu încape nicio îndoială că **Dumnezeul biblic este o făptură cu trup**: el se plimbă, discută ca un om. **Cartea „Facerea” îl prezintă pe Dumnezeul său exact aşa cum îl prezintă şi legendele păgâne**. **Într-adevăr, diferite popoare din antichitate îşi închipuiau pe zei ca pe fiinţe asemănătoare cu oamenii.**

„Atunci el a răspuns: **≪Auzit-am paşii** tăi în grădină şi m-am temut, fiindcă sunt gol, şi m-am ascuns≫ *(Facerea, III, 10).*

Iată-i în faţa stăpânului, în faţa acestui

Dumnezeu care cunoaşte viitorul, care a prevăzut întâmplarea cu şarpele şi cu mărul şi care se supără ca şi cum-ar fi bănuit nimic, ca şi cum totul s-ar fi petrecut nu din voia lui atotputernică. Cum erau tulburaţi, Adam şi Eva nu s-au gândit la asta. Ei se comportă ca nişte copii prinşi cu mâţa-n sac…

— Nu eu am început, ea e de vină, altă dată nu mai fac! Zău că nu mai fac! „Şi a zis (domnul): **≪Cine ţi-a spus ţie că eşti gol?** Nu cumva ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci? ≫. Atunci Adam a zis: ≪Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom şi eu am mâncat! ≫” *(Facerea, III, 11—12).*

Adam se pricepe să-i facă reproşuri lui Dumnezeu pentru atotştiinţa lui: – Doar tu, dumnezeul meu, mi-ai dat femeia. **Oare tu nu ştiai pe cine-mi dai să-mi fie tovarăşă de viaţă?**

„Şi a întrebat-o domnul dumnezeu pe femeie: ≪Pentru ce ai făcut aceasta? ≫. Iar femeia a răspuns: ≪Şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat≫” *(Facerea, III, 13).*

Bătrânul va împărţi îndată pedepsele. El procedează după regula: cine a început primul, acela o s-o şi păţească primul. Păzea! „Zis-a domnul dumnezeu către şarpe: ≪Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii tu între toate dobitoacele şi între toate fiarele câmpului; pe pântece să te târăşti şi **pulbere să mănânci** în toate zilele vieţii tale! Duşmănie voi pune între tine şi femeie, între seminţia ta şi seminţia ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei împunge călcâiul≫” *(Facerea, III, 14—15).* Pedeapsa dată şarpelui dovedeşte, fără putinţă de tăgadă, că teologii spun minciuni gogonate atunci când, cu mania lor de a vedea pretutindeni diavolul, susţin că acesta ar fi dus-o pe femeie în ispită. Dacă **satana ar fi fost vinovatul, desigur Dumnezeu l-ar fi pedepsit pe el şi nu pe şarpe.**

Or, pedeapsa pentru ducerea în ispită îl loveşte numai pe şarpe ca animal, ca „fiară” a câmpului. **Ai**

putea crede că acest rău sfetnic a avut cândva picioare, că dumnezeu i-a tăiat picioarele şi l-a silit să se târască. Pedeapsa ar fi cât se poate de nedreaptă dacă şarpele nu ar fi fost personal complice la faptă.

Să presupunem că un pungaş oarecare se deghizează într-o bună dimineaţă în om obişnuit, să zicem într-un slujitor al bisericii din localitate, şi sub masca lui săvârşeşte cine ştie ce escrocherii. Ce se va întâmpla dacă va fi prins, demascat şi dus în faţa judecăţii? Va condamna oare judecata pe slujitorul bisericii? Bineînţeles că nu. Ea îl va pedepsi pe adevăratul vinovat Asta-i clar ca lumina zilei. Aşadar, teologii ar face bine dacă ar renunţa la povestea lor cu diavolul seducător al primei femei; **această poveste nu rezistă criticii**. Totuşi, dacă ei doresc s-o menţină, trebuie să admită că **Dumnezeu nu a văzut în această afacere uneltirile diavolului**, ci numai ale şarpelui, şi cu totul pe nedrept l-a lăsat pe el, nevinovatul, fără picioare. Dacă e adevărat că oamenii nutresc un simţământ de repulsie faţă de şarpe, dacă e adevărat că, atunci când întâlnesc un şarpe, ei caută să-i strivească capul, iar şarpele încearcă „să le împungă" călcâiul, în schimb un punct al pedepsei rămâne neîndeplinit: **şerpii nu se hrănesc cu pulbere**. Nu ne rămâne decât să presupunem că **Dumnezeu a aplicat aici o „condamnare cu suspendarea pedepsei"**. E de mirare că Biblia a uitat să menţioneze acest lucru.

„Apoi a zis femeii: **≪Voi înmulţi foarte suferinţele sarcinii tale! Întru dureri vei naşte fii; şi dorul tău va fi după bărbatul tău şi el te va stăpâni≫**" *(Facerea, III, 16).*

Toţi comentatorii sunt de acord că această pedeapsă nu se referă numai la doamna Adam, ci la toate femeile până la sfârşitul lumii. Fără a mai arăta câtă nedreptate şi nesocotinţă e aici din partea Domnului, subliniem în primul rând că dacă prima femeie ar fi izbutit să reziste la vorbele ademenitoare ale şarpelui, pe cât se pare, ea nu ar fi născut în chinuri... Iată, într-adevăr, ce înseamnă mâna Domnului! **Este cazul să arătăm de**

asemenea că, în ciuda atotputerniciei sale, Dumnezeu nu a reuşit să aducă la îndeplinire pedeapsa pe care el a dat-o întregului sex feminin: foarte multe femei nasc fără dureri. În al doilea rând, **nenumărate femei nu numai că nu se supun bărbaţilor lor, ci chiar îi duc de nas şi-i ţin sub papuc!** „Iar lui Adam i-a zis: ≪Pentru că ai ascultat de îndemnul femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit: „Să nu mănânci din el!”, blestemat să fie pământul din pricina ta! Cu trudă să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale! Spini şi pălămidă să-ţi aducă şi să mănânci buruienile câmpului. Întru sudoarea feţei tale să mănânci pâine, până când te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat, căci pulbere eşti şi în pulbere te vei întoarce! ≫” *(Facerea, III, 17—19).*

Trebuie să facem aceleaşi observaţii ca mai sus. **Pedeapsa dată lui Adam trebuia să fie extinsă asupra tuturor bărbaţilor**: în această privinţă toţi teologii sunt de acord. Cea mai cumplită dintre pedepse este condamnarea la moarte. Ce-i drept, **acest Dumnezeu admirabil uitase ameninţarea pe care o formulase cu puţin timp în urmă, şi anume că cel care va mânca din fructul oprit va muri chiar în ziua când va săvârşi fapta.** Dar fiindcă dumnezeu uitase de această ameninţare, **condamnaţii s-au bucurat de o amânare destul de lungă. Dacă e să dăm crezare Bibliei, Adam a trăit încă 930 de ani** *(Facerea, V, 5).* Dar dacă Adam n-ar fi mâncat din măr, el n-ar fi murit niciodată, iar noi am fi fost de asemenea nemuritori.

Dacă Dumnezeu este într-adevăr aşa cum ni-l înfăţişează Biblia, **el a procedat bine lăsându-l de atunci pe şarpe mut, căci altfel acesta ar fi putut să dea în vileag anumite lucruri.** Trebuie să subliniem totuşi **că luarea darului vorbirii nu figurează printre pedepsele date şarpelui...**

Dar iată ce s-a întâmplat după pronunţarea sentinţei: „Şi a pus Adam femeii sale numele Eva, căci ea a fost

mama tuturor celor vii" (*Facerea, III, 20).*

Acest soţ atent nu se îngrijise până acum să dea un nume soţiei sale; el îi spunea pur şi simplu „femeie", aşa cum se vede din versetul 23, cap. al II-lea al cărţii „Facerea" 1. Acum vom vedea că Dumnezeu nu a izgonit chiar pe loc pe Adam şi pe Eva din raiul pământesc, în ciuda părerii răspândite în această privinţă. **Mai întâi, Dumnezeu, găsind că veşmintele lor din frunze de smochin sunt prea uşoare, s-a făcut croitor:** „Şi a făcut domnul Dumnezeu lui Adam şi femeii sale **veşminte de piele** şi i-a îmbrăcat cu ele" *(Facerea, III, 21).* Pentru confecţionarea acestor veşminte au trebuit ucise nişte animale cu totul nevinovate; **înseamnă deci că primul abator a fost sfinţit şi inaugurat de însuşi Dumnezeu.** Cum să mai pretindem, după toate acestea, că strămoşii noştri să nu fi dorit să folosească drept hrană carnea animalelor atât de repede se pe neaşteptate ucise se jupuite? „La naiba cu regimul vegetarian!", şi-au spus ei, probabil, unul altuia. Iar dumnezeu i-ar fi lăsat până la urmă pe Adam şi pe Eva să trăiască şi să moară în rai, dacă, întâlnindu-i după un timp îmbrăcaţi, nu şi-ar fi adus aminte de vestitul **„pom al vieţii" din ale cărui roade bărbatului şi femeii nu le venise ideea să mănânce.**

„Şi a zis domnul dumnezeu: **≪Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul. Şi acum să nu întindă mâna şi să ia şi din pomul vieţii şi să mănânce şi să trăiască în veci!»" *(Facerea, UI, 22).***

Aşa glăsuieşte versetul 22, pe care manualele de „istorie sfântă" îl trec cu totul sub tăcere.

Aşadar, e limpede: cei doi găgăuţi, **Adam şi Eva, cărora roadele „pomului vieţii" nu le erau interzise, le-au neglijat în chipul cel mai prostesc**. **Dar dacă bărbatului şi femeii le-ar fi venit ideea fericită de a mânca din roadele minunate, în timp ce Dumnezeu le croia îmbrăcăminte din piei de animale, ce straşnică păcăleală i-ar mai fi tras asprului lor judecător! Sentinţa nu ar mai fi putut fi adusă la îndeplinire şi Dumnezeu s-ar fi dovedit neputincios.**

Nu-i aşa că-i destul de comică „sfânta” Biblie când o citeşti cu atenţie? Acest Dumnezeu „unic”, pe care deodată îl ia gura pe dinainte şi vorbeşti despre existenta câtorva dumnezei, fără îndoială că bate câmpii...

Şi cum trebuie să se fi felicitat, în cele din urmă, bătrânul Dumnezeu, când şi-a adus aminte, în sfârşit, de acest blestemat „pom al vieţii”! „Deci l-a scos domnul dumnezeu din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat. Şi l-a gonit pe Adam şi l-a aşezat la răsăritul grădinii Edenului**. Apoi a pus heruvimi cu sabie de flacără, ca să păzească drumul spre pomul vieţii”** *(Facerea, III, 23—24).*

E limpede, nu-i aşa? Tocmai funestul „pom al vieţii” îl preocupa cel mai mult pe bătrânul „Elohim”. Adam şi Eva nu trebuiau să se înapoieze în niciun caz acolo.

Dar, la urma urmelor, ce idee absurdă avusese dumnezeu să creeze acest pom? Într-adevăr, fiind în stare să cunoască viitorul, Dumnezeu nu putea, desigur, să nu ştie că unul dintre strămoşii noştri îndepărtaţi va trebui să cadă în păcat şi că va fi nevoit să-l condamne la moarte pe el şi întregul neam omenesc. În aceste condiţii, „pomul vieţii” nu putea să constituie pentru dumnezeu decât o piedică. Nu ar fi fost mai bine pentru el să nu sădească de loc acest pom?

Dar heruvimul cu sabie de flacără, instalat la poarta grădinii Edenului, ce năzbâtie mai e şi asta? Oare Dumnezeu nu putea să doboare şi să nimicească cu un singur cuvânt, cu un singur efort de voinţă „pomul vieţii”, care de aici înainte îşi pierduse orice sens? Ei bine, lui Dumnezeu nu i-a venit nici această idee!

Sursa: BIBLIA HAZLIE

Liberul Arbitru

Filosofia creştină vede divinitatea ca o forţă creatoare a lumii şi a omului. Dumnezeu L-a creat pe Om după chipul şi asemănarea Sa (Gen 1: 26 – 27; Gen 5: 1; Gen 9: 6; Ps 100: 3; Ecl 7: 29; Fapte 17: 26; Fapte 17: 28; Fapte 17: 29; 1 Cor 11: 7; Efes 4: 24; Col 3: 10; Iac 3: 9). Tot „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse şi iată că erau foarte bune" (Gen 1: 31).

Biblia, cuvântul lui Dumnezeu, ne arată că Dumnezeu este Atotputernic şi că puterea lui nu poate fi limitată de nimeni (Iov 37: 23; Isaia 40: 26). De asemenea Dumnezeu este atotştiutor (Psalmi 139: 1 – 5; Evr. 4: 13) şi milostiv (Psalmi 117: 1 – 2; Isaia 30: 18), tot timpul, chiar şi atunci când nu I se dă ascultare (Iacov 1: 17). Dumnezeu a avut atât de multă compasiune pentru omenire, încât L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru neascultarea întregii lumi (Efeseni 2: 8 – 10).

În aceste condiţii se pune întrebarea; ne hotărăşte Dumnezeu soarta sau, au oamenii libertatea de a alege cursul unei acţiuni, sau de a lua o decizie fără a fi influenţaţi de alte cauze, sau predestinare divină, adică au oamenii liberul-arbitru? Ne vrea Dumnezeu liberi sau ne vrea roboţei teleghidaţi sau păpuşi mânuite cu ajutorul unor sfori…?

Dacă, „liberul-arbitru" al Omului, nu există, înseamnă că „răul" nu este imputabil omului, fiind o componentă a destinului predestinat de către Dumnezeu pentru fiecare Om în parte şi că Dumnezeu îşi pedepseşte „rebutul" pentru „funcţionare defectuoasă" de fapt o „funcţionare anticipată (programată)", pentru că ştia dinainte că Adam şi Eva vor mânca din fructul interzis. Dar un astfel de comportament al lui Dumnezeu este incompatibil cu atributul „milostiv" şi abilitatea de a alege şi a decide (corect).

Gânditorii creştini însă, recunosc existenţa liberului arbitru, adică libertatea omului de a alege între posibilităţile de acţiune-schimbare care i se oferă. Răul şi eroarea devin astfel rezultatele alegerilor conştiente dar greşite ale omului, incapabil să le predetermine

consecinţele.

Conform doctrinei creştine Dumnezeu („atotputernic şi atotştiutor"), ne-a oferit libertatea de a allege, şi răul din lume poate fi pus pe seama unei alegeri greşite, libertatea fiind un instrument de perfecţionare morală.

Dumnezeu nu ne obligă să facem ce ne spune el, ci ne adresează cu căldură cuvintele: „O, de-ai lua aminte la poruncile mele! Atunci pacea ta ar fi ca un râu!" (Isaia 48: 18), „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta şi nu li se întâmplă nicio nenorocire" (Psalmi 119: 165). Acest îndemn ar fi lipsit de sens, ba chiar plin de cruzime, dacă nu am avea liber-arbitru. Dacă Dumnezeu dă nişte îndemnuri morale înseamnă că nu e totul dinainte stabilit şi că stă în puterea noastră de a le urma sau nu. Situaţia păcătoasă actuală a lumii are deci legătură directă cu alegerile făcute de Adam şi Eva.

Dacă „liberul-arbitru" al Omului există, se ajunge la concluzia că Dumnezeu nu este responsabil şi pentru producerea răului, pentru că nu ştia dinainte că Adam şi Eva vor mânca din fructul interzis (pomul cunoştinţei binelui şi răului), dar înseamnă că Dumnezeu nu este „atotputernic şi atotştiutor", contrar preceptelor creştine!

Deci, creştinii trebuie să se hotărască:

1. Ori există „liber arbitru" pentru Om şi atunci Dumnezeu nu este „atotputernic şi atotştiutor".

2. Ori Dumnezeu este „atotputernic şi atotştiutor" şi atunci nu exista „liber arbitru" pentru Om, iar Dumnezeu nu este „milostiv".

De unde oare vine conceptul de păcat?

David – autor al Psalmilor – a scris: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit. Ferice de omul căruia nu-I ţine în seama Domnul nelegiuirea şi în duhul căruia nu este viclenie!" psalmi 32: 1 – 2. Musulmanii cred că păcatul este o anatema a lui Allah şi prin aceasta el pedepseşte pe păcătoşi cu focurile iadului. Acest lucru se arată în sura 78 a Coranului: „Adevăratul

Iad este în aşteptare, fiind o destinaţie pentru cei vinovaţi". Există o rugăciune veche mesopotamiana: „O, Dumnezeul meu, care eşti supărat, acceptă rugăciunea mea… Fă ca păcatele mele să fie iertate, fărădelegile mele să fie şterse. Lasă ca apele râului să mă spele şi să mă cureţe de păcate".

Psalm 51: 2 – 4. „Spală-mă cu desăvârşire de nelegiuirea mea şi curăţeşte-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile şi păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, **numai împotriva Ta am păcătuit şi am făcut ce este rău împotriva Ta;** aşa că vei fi drept în hotărârea Ta şi fără vină în judecata Ta". sau Psalm 32: 5.: „Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile**! Şi Tu ai iertat vina păcatului meu".**

Nu cumva religiile încearcă să rezolve o problemă inventată de ele? „Ai mulţumi unei persoane care te-a tăiat cu un cuţit ca să îţi vândă un pansament?"

Dan Barker

Răstignirea lui Iisus a adus **regretul** ca sentiment comun al umanităţii! A cui este vina? Cine L-a judecat şi condamnat la moarte pe Iisus? Oare de unde avea Iuda arginţii? Nu cumva cineva adoptă tehnica hoţului care strigă: „prindeţi hoţul", pentru a îndepărta atenţia de la adevăr?

- **Cain şi Abel**

„Şi Abel era păstor de oi, iar Cain era muncitor de pământ" (*Facerea, IV, 2).* Vă rog să vă gândiţi o clipă şi să spuneţi care dintre cei doi fii ai lui Adam l-a ascultat, după părerea dumneavoastră, pe Dumnezeu în alegerea profesiunii sale? Fireşte, **Cain,** pentru că domnul a poruncit omului **să muncească pământul** şi să se

hrănească exclusiv cu ceea ce produc ogoarele. După cum vedem, **Abel a încălcat prescripţiile** categorice şi clare ale lui dumnezeu. Aceasta însă nu l-a împiedicat să devină favoritul domnului. Zău, scumpi teologi, Dumnezeul vostru trebuie ţinut nu în chiliile mănăstirilor, ci într-o instituţie medicală, destinată persoanelor care se poartă ca el. „Şi a zis Cain lui Abel, fratele său: „Să mergem pe câmp!”. Iar când erau pe câmp, Cain a tăbărât pe Abel, fratele său, şi l-a omorât*”. (Facerea, IV, 8).* **Reiese deci că din întreaga omenire primul care a murit a fost chiar Abel, favoritul lui Dumnezeu”.**

Sursa: BIBLIA HAZLIE

- **Există contradicţii în Biblie?**

„Cu toate că unii susţin că Biblia este plină de contradicţii, **acest lucru pur şi simplu nu este adevărat.** De fapt, numărul contradicţiilor aparente este remarcabil de mic pentru o carte de mărimea şi scopul Bibliei. Discrepanţele aparente care există sunt mai mult o curiozitate, decât o nenorocire. Ele nu afectează niciun eveniment major şi niciun crez creştin.

Iată un exemplu de aşa-zisă contradicţie. Pilat a ordonat ca deasupra crucii lui Iisus să fie pusă o tăbliţă. Trei dintre Evanghelii menţionează ce era scris pe acea tăbliţă: În *Matei:* „Acesta este Iisus, regele iudeilor”. În *Marcu:* „Regele iudeilor”. În *Ioan:* „Iisus din Nazaret, regele iudeilor”.

Exprimarea este diferită, de unde şi contradicţia aparentă. Cu toate acestea, remarcabil este faptul că toţi cei trei scriitori descriu acelaşi eveniment atât de detaliat – Iisus a fost crucificat. Toţi trei sunt de acord cu privire la acest lucru. Ei relatează chiar şi că o tăbliţă a fost agăţată pe cruce, iar semnificaţia mesajului de pe acea tăbliţă este aceeaşi în toate cele trei relatări!

Dar ce putem spune despre cuvintele folosite? În limba greacă folosită în Evanghelii, ei nu au folosit ghilimele aşa cum facem noi astăzi pentru a marca un citat direct. Autorii Evangheliilor au dat un citat indirect, de unde şi diferenţele subtile din pasaje.

Iată un alt exemplu de contradicţie aparentă. A stat Iisus două nopţi sau trei nopţi în mormânt înainte de a învia? Înainte de crucificare, Iisus a spus: „După cum Iona a stat trei zile şi trei nopţi în pântecele peştelui cel mare, tot aşa va sta şi Fiul omului **trei zile şi trei nopţi în inima pământului**” (Matei 12: 40). Marcu redă o altă afirmaţie a lui Iisus: „Iată ne suim la Ierusalim şi Fiul omului va fi dat în mâinile preoţilor celor mai de seamă şi ale cărturarilor. Ei îl vor condamna la moarte să îl vor da în mâinile naţiunilor. Îl vor batjocori, Îl vor biciui, Îl vor scuipa şi-L vor omorî, dar **a treia zi va** învia” (Marcu 10: 33, 34).

Iisus a fost omorât vinerea, iar învierea a fost descoperită duminica. Atunci cum a stat El trei zile şi **trei nopţi** în mormânt? În vremea lui Iisus, se obişnuia ca orice parte din zi sau din noapte să se considere o zi întreagă. Prin urmare, în cultura lui Iisus, vineri, sâmbătă şi duminică ar fi considerate trei zile şi trei nopţi. (NU rezultă trei nopţi: V-S, S-D sunt două, n.a.) La fel vorbim sit astăzi: atunci când cineva spune că a petrecut toată ziua la cumpărături, înţelegem că nu e vorba de 24 de ore.

Acest lucru este specific contradicţiilor aparente din Noul Testament. Cele mai multe dintre ele sunt rezolvate dacă textul însuşi este examinat cu atenţie sau dacă se studiază contextul său istoric”.

sursa: http://www.everystudent.ro/biblie/

Mai jos prezint o scurtă listă de întrebări, ale căror răspunsuri vor demonstra tiparele anormale, conflictuale sau ilogice ale bibliei.

1. Ar trebui ca Omul să mănânce carne de porc?

Levitic 11: 7 – Nu

Marcu 7: 18 – 19 – Da

3. Trebuie să fie bărbaţii circumcişi?
Geneza 17: 10 – 14 – Da
Romani 4: 10 – Nu

4. Trebuie ca legile prezentate în Vechiul Testament să fie respectate?
Matei 5: 17 – 19 – Da
Romani 3: 20 – 28 – Nu

5. Dumnezeu sprijină înţelepciunea?
Proverbi 4: 7 – Da
Corintieni l: 19 – Nu

6. Dumnezeu îi protejează pe cei drepţi?
Proverbi 12: 21 – Da
Evreii îi 36 – 39 – Nu
7. Dumnezeu este un dumnezeu al păcii?
Ioan 14: 27 – Da
Exodul 15: 3 – Nu

8. Este un singur Dumnezeu sau mai mulţi?
Geneza 1 – Mai mulţi
Geneza 2 – Unul

9. Dumnezeu protejează Pământul?
Ecleziastul 1: 4 – Da
2 Petru 3: 10 – Nu

10. Trebuie să se omoare între ei Oamenii?
Exodul 20: 13 – Nu
Exodul 32: 27 – Da

- **De ce există atâtea interpretări ale Bibliei?**

Este imposibil ca un necredincios să interpreteze corect Scriptura. *„Dar omul firesc nu*

primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte" (1 Corinteni 2: 14). Un om nemântuit nu poate înţelege adevărul Bibliei. El nu are iluminarea. Mai mult, chiar dacă cineva este păstor sau teolog, aceasta nu garantează că este mântuit.

Un exemplu de haos produs de necredinţă este găsit în Ioan 12: 28 – 29. Iisus. Se roagă Tatălui, spunând: „Tată, proslăveşte Numele Tău!". Dumnezeu Tatăl răspunde cu o voce care se aude din cer, pe care toţi cei adunaţi au auzit-o. Observaţi, însă, diferenţele de interpretare: „Norodul, care stătea acolo, şi care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alţii ziceau: „Un înger a vorbit cu El!" Fiecare a auzit acelaşi lucru, o afirmaţie inteligibilă venită din cer, şi totuşi fiecare a auzit ceea ce a vrut să audă.

În ce priveşte adevărurile fundamentale, Biblia este extrem de clară. Nu este nimic ambiguu despre divinitatea lui Hristos, realitatea cerului şi a iadului, cât şi mântuirea prin har şi credinţă. Totuşi, cu privire la unele subiecte mai puţin importante, învăţătura Scripturii este mai puţin clară, iar acest lucru conduce în mod natural la interpretări diferite.

Sursa:
http://www.gotquestions.org/Romană/Interpretari-Bibliei.html

Şi în final o învăţătură:

PR 26: 4 Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu semeni şi tu cu el**.**

PR 26: 5 Răspunde însă nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înţelept.

„Nu trebuie niciodată să pierdem din vedere că în numele acestor absurdităţi şi prostii proclamate sfinte, slujitorii religiei sunt socotiţi în multe ţări funcţionari ai statului, se bucură de privilegii, iar banii strânşi de la

populaţie se cheltuiesc pentru întreţinerea lor, ca şi cum ar fi specialişti în cele mai nobile ştiinţe sau învăţători ai celor mai înălţătoare şi mai utile adevăruri”.

Miceal Ledwith-teolog

Mulţi s-ar fi bucurat şi mai mult de lumina soarelui sau ar fi fost aproape de cei dragi, dacă capii bisericilor ar fi fost cu adevărat iubitori de adevăr iar politicienii nu ar fi căutat să obţină cooperarea şi tăcerea cultelor. Afacerea lor a costat viaţa a sute de mii de oameni, poate chiar milioane! Bisericii nu i-a convenit ca oamenii să studieze corpul uman. Biserica putea acuza de păcat pe oricine încerca să descopere cum funcţionează corpul, deoarece acesta este „misterul lui Dumnezeu” şi nimeni nu are voie să privească acolo. În timpul Inchiziţiei, oamenii nu puteau deveni medici, deoarece asta ar fi însemnat un sacrilegiul, ponegrirea „misterului lui Dumnezeu”.

Astăzi, dacă cumva reuşeşti să găseşti documentare despre biserică, religie, în sensul argumentării creaţiei, constaţi că mai toate au cam acelaşi şablon: Omul; o minune a creaţiei, şi zeci de mii de imagini cu perfecţiunea corpului uman. Astfel poţi afla; de câte ori poţi înconjura pământul cu reţeaua de neuroni, de vase de sânge, sau despre capacitatea de memorare a creierului, cantitatea de sânge pompat, despre diviziunea celulară, AND, complexitate, complexitate…! Dar cu imagini furnizate de ştiinţă… Cosmosul; o minune a creaţiei, şi imagini din satelit sau telescop cu măreţia cosmosului, furnizate bineînţeles tot de ştiinţă. Dar cine a incendiat biblioteca din Alexandria în anul 139 unde Eratostone, calcula circumferinţa pământului, despre care ştia că este rotund, Euclid scria despre geometrie, Callimachus despre arta poetică etc, pentru că aceste cunoaşteri contraveneau bisericii? Dar cine la ars pe rug în 1600 pe Giordano Brúnó? Şi cine la arestat pe Galileo Galilei interzicându-i cercetările şi cine a condamnat heliocentrismul ca fiind „fals şi contrar Scripturii” în februarie 1616? „Orice om de bun simţ – se indigna un savant acum aproape 500 de ani

în faţa tribunalului – **trebuie să admită că Pământul nu poate avea o formă sferică, căci în acest caz, oamenii de pe partea opusă a sferei s-ar prăbuşi în gol**”. Iar un altul adăuga: „**Nu stă nicăieri scris în Biblie că Pământul se învârteşte în jurul Soarelui.** În consecinţă, orice afirmaţie de felul acesta este opera diavolului!” Se pare că ideile noi s-au lovit întotdeauna de un zid de obtuzitate. Doar că, **biserica nu suferă atât de mult pentru păcatele lumii, precum suferă lumea pentru păcatele bisericii.** Iar dacă aşa stau lucrurile înseamnă că progresului nu trebuie să i te opui. A te opune evoluţiei cunoaşterii înseamnă a te opune însuşi lui Dumnezeu. **De aceea este atât de important să înţelegem corect cine este Dumnezeu… De ce gânduri, ar trebui să ne lăsăm călăuziţi pentru a putea duce o viaţă potrivită cu adevărat binelui? Care este calea Adevărului şi a binelui?** În lumea animală totul se rezumă la a mânca ceva sau pe cineva sau a fi mâncat de cineva, şi la reproducere… Ce fel de oameni am deveni, dacă de câte ori am vrea să bem apă sau să dormim ne-ar sări în ceafă un prădător înfometat? Sau cum ne-am simţi când copilul nostru ar putea fi deliciul sălbăticiunilor? **Animalele prădătoare, nu au făcut şi nu vor face distincţie între bine şi rău. Ba chiar aş putea comenta că fac răul cu plăcere… Dacă OMUL nu era dotat cu inteligenţă, dacă omul nu îşi forma noţiunea de bine şi rău, rămânea la stadiul de biet animal, care n-ar fi ştiut că a trăit, că a existat pe această minunată dimensiune a realităţii**. Din ce pom dorea dumnezeul biblic să nu mănânce creaţiile? OMUL este un animal evoluat, colonizat de informaţii inteligente. Este rezultatul ciocnirii materialului cu imaterialul, un liant între cele două stări universale: materia şi informaţia. De aceea cred că sensul şi scopul existenţei noastre este de a contribui la păstrarea şi dezvoltarea acestei energii numită inteligenţă în Univers; noi OAMENII suntem o cale prin care informaţia se poate perpetua şi nu un instrument de laudă adus creatorului oricare ar fi acesta.

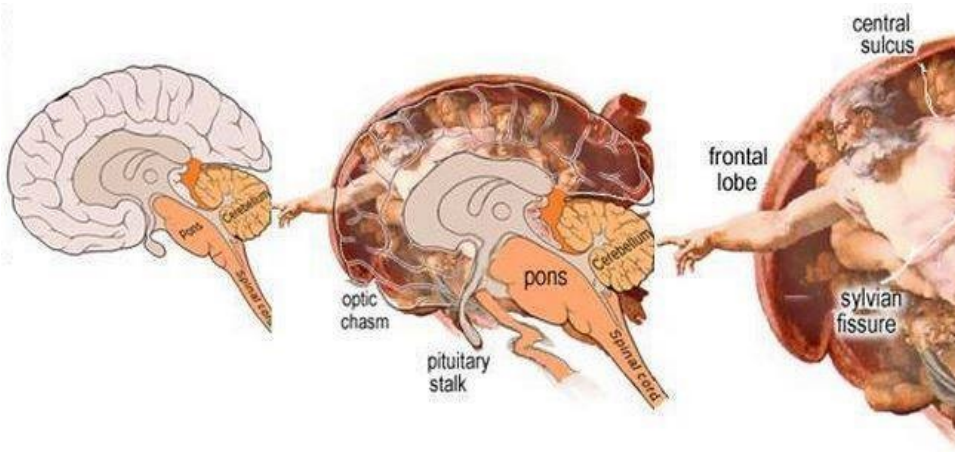

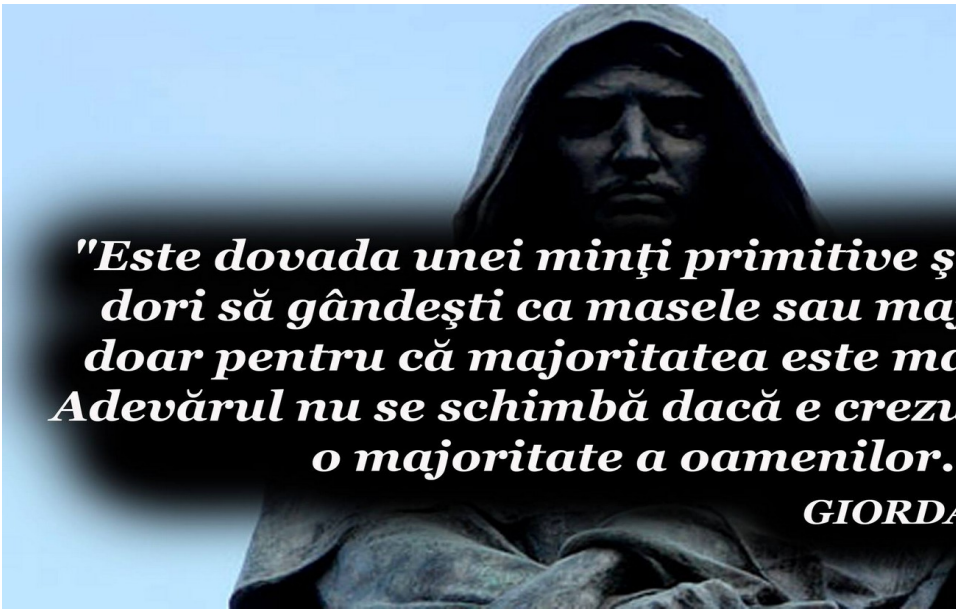
"Este dovada unei minţi primitive ş
dori să gândeşti ca masele sau ma
doar pentru că majoritatea este ma
Adevărul nu se schimbă dacă e crezu
o majoritate a oamenilor.
GIORDA

Secretul suprem – David Icke

Există o istorie ascunsă şi secretă a religiilor? Există adevăruri ascunse dincolo de ceea ce suntem obişnuiţi să credem, teorii şi controverse care să demonteze convingerile care le avem cu privire la dogmele şi credinţele religioase? Cercetările şi investigaţiile din ultimul secol par să ducă la cu totul alte demonstraţii care relevă o parte diferită de ceea ce ştim cu toţii că ar fi adevărat. **Biserica şi preoţii par că ne ascund ceva**. Din multe cercetări şi studii făcute în ulmii ani, se pare că faptele au stat cu totul altfel pe vremea lui Iisus, dar preoţii – vicleni şi animaţi de motive oculte – au făcut ca lucrurile să pară aşa cum au vrut ei, reducându-i la tăcere pe opozanţi. Dovada? Au condamnat la moarte şi au ars pe rug pe toţi cei care se îndoiau. **Una din cele mai detaliate scrieri** despre istoria religiilor este în cartea scriitorului **David Icke, „Secretul Suprem”** din care am selectat fragmente din capitolele pe care le-am considerat a fi mai relevante (IV-V).

Sorii lui Dumnezeu

Niciun alt instrument nu a slujit mai bine Agendei elitelor decât religia. Chiar şi la ora actuală religia controlează minţile a miliarde de oameni şi limitează gândirea Mişcării Patriotice Creştine, deşi aceasta a sesizat multe alte aspecte ale conspiraţiei Frăţiei. Singurul lucru pe care nu îl pot accepta aceştia este faptul că propria lor religie face ea însăşi parte integrantă din marea conspiraţie.

Eu nu doresc în niciun caz să-i condamn pe cei care se autonumesc creştini. Printre ei se numără destui oameni care îşi manifestă prin credinţa lor creştină o spiritualitate plină de iubire. Mă refer aici exclusiv la Instituţia creştinismului şi la îndoctrinarea arogantă pe care a practicat-o în masă, pornind de la incredibil de limitata ei viziune asupra vieţii, care a creat o veritabilă închisoare mentală pentru miliarde de oameni de-a lungul ultimilor 2000 de ani.

Toate religiile majore ale umanităţii: hinduismul, creştinismul, iudaismul şi islamul s-au născut în aceeaşi regiune a Orientului Mijlociu şi Apropiat unde au apărut rasa ariană şi liniile genealogice încrucişate reptilo-umane, după marele cataclism de acum aproximativ 7.000 de ani. **Scopul acestor religii era să limiteze mintea oamenilor şi să controleze emoţiile acestora prin răspândirea sentimentelor de vinovăţie şi de teamă.** Toate au avut la bază figura unui „Dumnezeu mântuitor" precum Iisus sau Mahomed, afirmând că numai cei care cred în acesta şi îi urmează poruncile îl pot găsi pe adevăratul „Dumnezeu" şi pot fi mântuiţi. Exact acelaşi lucru îl afirmau preoţii babilonieni despre Nimrod. Controlul maselor prin intermediul religiei a început în Babilon.

Cei care refuzau să creadă în aceste bazaconii erau condamnaţi să ardă pentru totdeauna în focul iadului. Într-un mod cu totul incredibil, miliarde şi miliarde de oameni au căzut de-a lungul timpului în capcana acestei scheme simpliste, lucru valabil inclusiv la ora actuală. Dacă nu ar fi dispuşi să renunţe decât la propria lor minte şi la propria lor viaţă, încă nu ar fi atât de rău, dar ei insistă ca toţi cei din jur să facă acelaşi lucru, iar acest lucru nu mai este normal. Chiar deloc! Întrucât majoritatea cititorilor acestei cărţi vor fi cu siguranţă din rândul creştinilor şi evreilor, voi lua exemplul acestor două religii, demonstrând cum nişte poveşti simbolice au devenit adevăruri literale şi cum manipularea acestora a dat naştere celei mai puternice arme de control în masă inventată vreodată în istoria

omenirii.

Pentru a înţelege ce anume se ascunde în spatele apariţiei religiilor, va trebui să vedem care a fost baza primelor religii ale fenicienilor, babilonienilor şi altor civilizaţii mai vechi decât ale acestora. Esenţa acestor religii a fost Soarele. Ierarhia Elitei s-a concentrat dintotdeauna asupra Soarelui, căci, aşa cum am subliniat mai devreme, înţelegea puterea reală a acestuia ca generator de energie electromagnetică care ne afectează viaţa şi comportamentul în fiecare secundă a fiecărei zile. Soarele conţine 99% din materia sistemului solar. Este suficient să vă gândiţi la acest lucru. Cine înţelege aceste cicluri solare şi natura diferită a energiilor pe care le proiectează ele, poate anticipa cum vor reacţiona fiinţele umane la diferite evenimente şi în anumite momente. La fel ca în cazul scripturilor care reprezintă baza tuturor religiilor, religia Soarelui avea două nivele ale cunoaşterii (sau iniţierii). În lumea antică, ierarhia Elitei se concentra asupra Soarelui deoarece ştia că acesta are efecte profunde asupra conştiinţei umane, în timp ce masele adorau astrul solar datorită căldurii şi luminii pe care le primeau de la el şi care influenţau în mod crucial viaţa lor, în special prin faptul că le asigura coacerea unor recolte bogate. În mod similar, un iniţiat al cunoaşterii esoterice va citi Biblia cu alţi ochi decât creştinul sau evreul mediu. **Iniţiatul va recunoaşte simbolismul, numerologia şi codurile esoterice, în timp ce credinciosul va accepta semnificaţia literală a textului.** Altfel spus, acelaşi text are rolul de a permite trecerea pe un nivel superior de cunoaştere în cazul iniţiatului şi de a crea o închisoare mentală pentru masele largi, neiniţiate. **Mare scamatorie!**

Înţelegerea marilor religii nu este posibilă fără înţelegerea simbolismului străvechi al Soarelui. Anticii foloseau în special un anumit simbol pentru călătoria anuală a Soarelui. Aşa cum vom vedea în capitolul următor, acesta rămâne şi la ora actuală simbolul fundamental al

Frăţiei Babiloniene. El apare atât în ilustraţiile feniciene ale zeiţei Barati cât şi pe stema expresiei britanice a acesteia: Britania. Simbolul constă în împărţirea Zodiacului (cuvânt grecesc care înseamnă cercul animalelor) printr-o cruce care marchează cele patru anotimpuri. În centrul crucii se află Soarele. Din cauza acestui simbolism, foarte multe divinităţi ale anticilor erau născute pe data de **25 decembrie.** În emisfera nordică, data de 21 – 22 decembrie corespunde solstiţiului de iarnă, când Soarele se află în punctul cel mai de jos al puterii sale în ciclul anual. În viziunea strămoşilor noştri, acesta era momentul în care Soarele „moare" din punct de vedere simbolic. La data de 25 decembrie (trei zile mai târziu), Soarele şi-a început deja călătoria simbolică înapoi către apogeul puterii sale din mijlocul verii. De aceea, anticii obişnuiau să spună că soarele „se naşte" pe data de 25 decembrie. După cum vedeţi, **Crăciunul creştin nu este decât un festival păgân redenumit**, aşa cum sunt de altfel toate sărbătorile creştine. Să luăm de pildă Paştele. În jurul datei de 25 martie (data fixă la care se sărbătorea mai demult Paştele), soarele intră în semnul astrologic al Berbecului sau al mielului. La această dată, anticii obişnuiau să sacrifice miei, convinşi că vor obţine astfel favorurile zeilor, dar mai ales ale zeului-soare, asigurându-şi astfel recolte bogate. Altfel spus, ei credeau că vărsarea sângelui mielului echivalează cu ştergerea păcatelor lor. **Babilonienii antici credeau că Tammuz, fiul reginei Semiramida, a fost crucificat cu un miel la picioare, trupul său fiind înmormântat într-o peşteră. Când piatra de la intrarea în peşteră a fost dată deoparte trei zile mai târziu, trupul dispăruse.** Cu siguranţă, aţi mai auzit această poveste! O altă manieră în care anticii îşi imaginau simbolic soarele era următoarea: un copil iarna, un tânăr de Paşti, un bărbat extrem de puternic vara, un om trecut de prima tinereţe, care îşi pierde puterile, toamna, şi un bătrân neputincios iarna (până la solstiţiu). Ilustraţia modernă care prezintă fazele evoluţiei omului de la copil la bătrân este o imitaţie a acestui simbol. Într-o

altă variantă, soarele se năştea cu plete aurii lungi (razele) care deveneau din ce în ce mai scurte pe măsură ce îşi pierdea puterea, în lunile de toamnă. Să ne reamintim de povestea lui Samson (sau Sam-sun) din Vechiul Testament. Acesta era incredibil de puternic şi avea părul lung, dar şi-a pierdut puterea când părul i-a fost tăiat. Problemele sale au început când a intrat în „Casa Dalilei" – semnul astrologic al Fecioarei, prin care trece soarele în timp ce se apropie toamna. Cu o ultimă zvâcnire a puterii sale, Sam-Soarele trânteşte la pământ doi piloni, care reprezintă un alt simbol clasic al Frăţiei, pe care îl regăsim din Egiptul antic şi până la francmasonii moderni. Legenda lui Samson (Sam-sun) este povestea simbolică a ciclului anual al soarelui. În realitate nu a existat o asemenea Sun – soare, în limba engleză. Din câte înţeleg, în limba ebraică Samson înseamnă chiar „Zeul Soare".

„Pentru creştinii ortodocşi, Iisus este singurul Fiu conceput de Dumnezeu, care a murit pentru iertarea păcatelor noastre. Exact aceeaşi pretenţie au avut-o un lung şir de zei antici, cu mult timp înainte să se audă măcar de Iisus Christos. Expresia „Fiu al lui Dumnezeu" pare să dateze cel puţin din perioada regilor gotici arieni din Cilicia, care îşi asumau titlul de „Fii ai Zeului Soare", tradiţie adoptată apoi de faraonii din Egipt. Mulţi adepţi New Age îl consideră pe Iisus una cu Sananda, un iniţiat de rang înalt dintr-o ierarhie spirituală care s-a întrupat pentru a infuza pe pământ aşa-zisa energie „christică". Alţii cred că a fost un extraterestru cu o misiune similară. În sfârşit, sunt unii care afirmă că pretenţia sa de a fi „regele evreilor" se datora faptului că se trăgea din sângele regal al lui David.

Dar oare chiar a existat Iisus? Au existat Moise, Solomon şi regele David? Răspunsul meu este un categoric **nu**. Nu există dovezi credibile şi incontestabile ale existenţei nici unuia dintre ei în afara textelor biblice, iar acestea nu sunt deloc credibile. Dar cum au apărut ele?

În anul 721 î.Hr., Israelul a fost cucerit de asirieni, iar israeliţii (sau canaaniţii) au fost luaţi în captivitate.

Triburile cunoscute de istoria oficială sub numele de Iuda şi Benjamin au supravieţuit timp de mai bine de o sută de ani, înainte de a fi cucerite şi capturate de prietenii noştri, babilonienii, în jurul anului 586 î.Hr. Istoria întreagă care ascundea adevărul a început să fie fabricată în Babilon, capitala antică a preoţimii şi ierarhiei reptilo-ariene, de către preoţii ebraici cunoscuţi sub numele de leviţi.

Vechiul testament

Gândiţi-vă puţin: dacă o Frăţie ar distruge întreaga cunoaştere a lumii antice, inclusiv bibliotecile acelei lumi, ce ar scrie ea în textele ei, istoria reală sau o variantă a acesteia pe care ar dori să o inoculeze în subconştientul colectiv? **În timpul şi după şederea lor în Babilon, în care au aflat atâtea lucruri, inclusiv legendele Sumerului, preoţii leviţi au amestecat adevărul (de multe ori simbolic şi acesta) cu fantezia, iar acest amestec a devenit fundamentul Vechiului Testament.** Nu „israeliţii" au fost cei care au scris aceste texte. Chiar dacă am accepta existenta lor, ei ar fi trebuit să fie demult dispersaţi pe vremea când leviţii şi-au înmuiat penele în cerneală. Geneza, Exodul, Leviticul şi Numerele, care împreună alcătuiesc Torah „evreiască", au fost scrise în totalitate de leviţi sau sub supravegherea acestora, în timpul şi după şederea lor în Babilon. Acest grup de oameni care practicau sacrificiile umane, magicieni negri şi fanatici care obişnuiau să bea sânge, sunt cei care au scris legea morală pe care evreii ar trebui să o urmeze până în zilele noastre. Eu n-aş avea încredere nici să-i întreb cât e ceasul! În schimb, creştinii fanatici iau aceste texte drept Cuvântul lui Dumnezeu! Nu sunt deloc Cuvântul lui Dumnezeu, sunt cuvintele leviţilor, scrise sub directa îndrumare a iniţiaţilor reptilieni pur-sânge sau cu sânge încrucişat din Frăţia Babiloniană.

Tăbliţele Sumeriene dovedesc mai presus de orice îndoială că Geneza nu reprezintă altceva decât un text condensat al unor texte sumeriene mai vechi. Legenda sumeriană a Edinului a devenit povestea biblică a Grădinii Edenului. Vă mai amintiţi povestea lui

Moise, găsit în stufăriş de o prinţesă egipteană? Exact aceeaşi poveste era relatată de sumerienii-babilonieni cu referire la regele Sargon cel Bătrân.

Povestea lui Moise este o invenţie, cum este şi „captivitatea" în Egipt, povestea Exodului (cel puţin în forma descrisă în Biblie) şi crearea celor 12 triburi prin intermediul lui Iacov. Toate aceste texte au fost scrise de leviţi, ai căror conducători erau iniţiaţi la şcolile misterelor reptiliene din Babilon. **Poveştile lor sunt simbolice şi codificate, astfel încât să fie înţelese de iniţiaţi, dar nu şi de mase, care trebuiau să creadă în sensul lor literal.** Potrivit leviţilor, Moise a primit legile şi poruncile de la Dumnezeu în vârful unui munte. Regăsim mereu şi mereu acelaşi simbolism al munţilor. Una din explicaţii este legată de faptul că vârful muntelui este mai aproape de simbolul Dumnezeului lor: Soarele. **Muntele Sion înseamnă Muntele Soarelui.** Chiar şi astăzi, soarele care răsare deasupra munţilor de la răsărit este unul din principalele simboluri ale Frăţiei. **Povestea israeliţilor şi a evreilor este în cea mai mare parte o invenţie, un voal în spatele căruia a fost ascuns adevărul.** Niciun alt popor nu a fost amăgit atât de tare ca cei care îşi spun „evrei". Aceştia au fost terorizaţi, folosiţi şi manipulaţi în maniera cea mai grotescă şi mai lipsită de milă de propria lor Elită, pentru a implementa o Agendă pe care marea majoritate a evreilor nici măcar nu o cunosc. **Nu există niciun exemplu mai elocvent în acest sens decât maniera în care clanul „evreiesc" al Rothschildzilor (în realitate reptilieni pur-sânge) a sprijinit cu fonduri, şi nu numai, venirea la putere a naziştilor, lăsându-i pe semenii lor de rang inferior să suporte consecinţele.** Povestea levită a Exodului nu este decât o perdea de fum menită să ascundă furtul cunoaşterii „ebraice" din şcolile misterelor egiptene după infiltrarea acestora de către Frăţia Babiloniană. Egiptenii au considerat revelaţia lui „Iehova" o crimă comisă împotriva ştiinţelor sacre.

Istoricul şi iniţiatul francmason Manly P. Hall afirmă

că religia de stat din Egipt s-a transformat la un moment dat în magie neagră şi că activităţile spirituale ale oamenilor erau paralizate de obedienţa deplină fată de dogmele formulate şi impuse de preoţime. Această descriere corespunde perfect modului de manipulare al leviţilor-babilonienilor, respectiv al tuturor religiilor care au apărut ulterior pe baza acestor minciuni, inclusiv creştinismul. Acest aspect este foarte important: **iudaismul, creştinismul şi islamul îşi bazează credinţele pe aceleaşi poveşti scrise de leviţi după şederea lor în Babilon.** Acesta a fost momentul istoric cheie care avea să permită controlul lumii de atunci şi până în prezent**. Cunoaşterea furată de leviţi de la egipteni şi răspândită după şederea lor în Babilon a devenit cunoscută sub numele de Cabala (sau Kabala, Qaballa), termen care provine de la rădăcina ebraică QBL, care înseamnă „de la gură la ureche".** Aceasta este metoda folosită pentru a comunica informaţiile cele mai secrete iniţiaţilor. **Cabala este ramura esoterică a iudaismului, care nu reprezintă altceva decât o acoperire a Frăţiei Babiloniene, la fel ca şi Vaticanul.** Cabala este cunoaşterea secretă ascunsă în codurile Vechiului Testament şi ale altor texte din vechime. **Iudaismul nu reprezintă decât interpretarea literală a acestor texte. Aceeaşi tehnică este folosită de toate religiile.** Un exemplu de codificare levită se referă la numele celor cinci scribi: Garia, Dabria, Tzelemia, Echanu şi Azrel, aşa cum apar acestea în cea de-a doua carte a lui Esdras sau Ezra. Iată care este adevărata semnificaţie a acestor nume:

— Garia: indiciu prin care scribii antici obişnuiau să atragă atenţia că textul este fals sau că are o altă semnificaţie.

— Dabria: cuvinte care alcătuiesc o frază sau un text.

— Tzelemia: imagini, poveste imaginară, sau adevăr indicat într-o formă obscură.

— Echanu: informaţie schimbată sau dublată.

— Azrel: numele lui Esdras/Ezra, la care se adaugă

sufixul „el”. Altfel spus, „lucrarea lui Ezra”.

Acestea sunt cele cinci nume ale „scribilor”, pe care un iniţiat le citeşte ca pe o singură frază coerentă: „Indiciu de avertizare – referitor la cuvintele – imaginate într-o manieră obscură – care au fost schimbate sau dublate – şi care reprezintă opera lui Ezra”. Există o carte intitulată **Codul Bibliei** care pretinde că a identificat un cod în varianta ebraică a Vechiului Testament care ar prezice viitorul. Dat fiind că unul din aceste coduri prezice asasinarea preşedintelui Kennedy de către Lee Harvey Oswald, îngăduiţi-mi să rămân sceptic în ceea ce priveşte credibilitatea acestei cărţi. Oare chiar mai crede cineva în lumea asta că Oswald l-a ucis pe Kennedy? Abstracţie făcând de această carte, există într-adevăr un cod al Bibliei, accesibil însă numai iniţiaţilor. Autorii Bibliei obişnuiau să inventeze anumite caractere care să corespundă simbolismului lor sau se foloseau de anumite personaje reale, a căror viaţă o falsificau. Iată câteva exemple de coduri din Biblie: una din temele cele mai comune în toate tradiţiile şcolilor misterelor se referă la cei 12 discipoli, cavaleri sau adepţi din jurul unei divinităţi. Numărul 12 este un cod, care simbolizează – printre altele – cele 12 anotimpuri şi cele 12 case zodiacale prin care trece soarele sau „zeul” – simbolizat prin numărul 13. Acesta este numărul sacru „12 + 1”, după cum îl numesc unii oameni, şi aşa se explică recurenţa cu care apar numele 12 şi 13 în toate textele iniţiatice. De pildă, avem **12 triburi** ale lui Israel, **12 prinţi** ai lui Ishmael, **12 discipoli** sau apostoli ai lui **Iisus,** dar şi ai lui **Buddha, Osiris** şi **Quetzalcoatl.** Mai există apoi regele Arthur şi cei **12 Cavaleri ai Mesei Rotunde** (care simbolizează cercul zodiacului), Himmler şi cei **12 cavaleri ai ordinului nazist SS,** şi femeia (Isis, Semiramida) care poartă coroana cu **12 stele din Cartea Revelaţiilor** (Apocalipsa). În Scandinavia şi în nordul Europei avem misterele lui Odin, inspirate de aceeaşi rasă ariană venită din Orientul Apropiat. În această tradiţie există 12 „Drottar-i” care prezidează misterele împreună cu Odin.

De fiecare dată avem de-a face cu acelaşi număr **12 + 1.** Toate aceste istorii nu sunt adevărate din punct de vedere literal, ci reprezintă un simbolism folosit de şcolile misterelor. Aceleaşi simboluri sunt folosite astăzi de societăţile secrete ale Frăţiei pe steagurile naţionale, pe însemnele militare, în publicitate şi pe logo-urile companiilor.

Una din marile creaţii ale Frăţiei, Uniunea Europeană, are drept simbol un cerc alcătuit din 12 stele. Practic, avem de-a face numai cu numere sacre şi cu elemente de geometrie sacră. **Proporţiile tuturor statuilor egiptene, indiferent dacă sunt mari sau mici, reprezintă multipli de 6 şi de 12.** Alte coduri numerice din Biblie şi din mistere sunt **7** şi **40.** De pildă, în Biblie avem şapte spirite ale lui Dumnezeu, şapte biserici din Asia, şapte lumânări din aur, şapte stele, şapte lămpi de foc, şapte sigilii, şapte trompete, şapte îngeri, şapte tunete şi dragonul roşu din Apocalipsă cu cele şapte capete şi şapte coroane ale sale. Legenda Ierihonului descrie marşul armatei lui Iosua în jurul oraşului timp de şapte zile, însoţit de şapte preoţi cu şapte trompete. În cea de-a şaptea zi ei au înconjurat Ierihonul de şapte ori, iar zidurile oraşului au început să se prăbuşească. În legenda lui Noe, acesta a încărcat arca sa cu şapte perechi din fiecare animal şi cu şapte perechi din fiecare specie de păsări. Între prezicerea potopului şi diluviul propriu-zis s-au scurs şapte zile, şi tot şapte zile au trecut între trimiterea perechilor de porumbei. Arca a atins pământul în cea de-a 17-a zi a celei de-a şaptea luni, iar Noe a părăsit arca în cea de-a 27-a zi. După potop el a atins vârsta de 700 de ani. Multe din numele divinităţilor simbolice, cum ar fi Abraxas al gnosticilor sau Serapis din Grecia aveau şapte litere. Avem apoi numărul 40. Adam a intrat în Paradis la vârsta de 40 de ani; Eva l-a urmat 40 de ani mai târziu. În timpul Marelui Potop a plouat timp de 40 de zile şi 40 de nopţi. Set este luat de îngeri la vârsta de 40 de ani şi nu este văzut timp de 40 de zile. Moise ajunge

la Midian la vârsta de 40 de ani şi rămâne acolo timp de 40 de ani. Iosif are vârsta de 40 de ani când Iacov soseşte în Egipt. Iisus se retrage în pustie timp de 40 de zile. Chiar credeţi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu? Nici vorbă. Ea este scrisă în codul esoteric al şcolilor misterelor. Literatura arabă a fost scrisă tot de către şi pentru iniţiaţi, dovadă că regăsim în ea aceleaşi coduri. În cele 40 de poveşti din Arbaindt (care înseamnă 40) regăsim pretutindeni numărul 40, iar calendarul lor are 40 de zile ploioase şi 40 de zile cu vânt. Legile arabe se referă constant la numărul 40. O altă serie de cărţi arabe, numite Sebaidt, care înseamnă „şapte", se învârt exclusiv în jurul acestui număr. Aceste coduri numerice au semnificaţii mult mai profunde decât cele evidente, cum ar fi numărul de zile ale săptămânii sau numărul de luni ale zodiacului.

Între altele, numerele reprezintă frecvente vibratorii. Orice frecvenţă rezonează cu un anumit număr, o anumită culoare şi un anumit sunet. Anumite frecvenţe, cu numerele, culorile şi sunetele lor corespondente, sunt extrem de puternice. Simbolurile reprezintă la rândul lor rezonanţe cu anumite frecvenţe şi influenţează subconştientul omului fără ca acesta să-şi dea seama. Aşa se explică prezenta anumitor simboluri pe însemnele societăţilor secrete, pe steagurile naţionale, pe logo-urile companiilor, în reclamele de publicitate, şi aşa mai departe.

Nu există dovezi istorice ale existenţei unui om numit Moise. El nu apare decât în textele leviţilor şi în alte texte şi comentarii rezultate din acestea. Unii afirmă că acesta ar fi fost numele iniţiatic al faraonului egiptean Arkenaten. Acest lucru este posibil, dar varianta oficială referitoare la Moise nu are o bază istorică. Nu s-a ştiut nimic de povestea lui Moise şi de „blestemele" căzute asupra egiptenilor până când leviţii din Babilon nu au scris povestea Exodului, la câteva secole după perioada în care ar fi trebuit să se petreacă aceste lucruri. **Potrivit legendei, toate animalele din Egipt ar fi trebuit să moară de trei ori! Cum or fi reuşit acest lucru – au**

murit şi au reînviat din nou? Nu a existat o asasinare a primului născut al faraonului egiptean, aşa că Sărbătoarea Paştelui evreiesc (mielului pascal) nu are nicio bază istorică, fiind inventată de leviţi. Referinţa la ungerea uşilor cu sânge de miel nu reprezintă decât un cod al vechiului simbolism al mielului. Nu a existat nicio carte ebraică oficială care să facă vreo menţiune la Pentateuh (legile lui Moise) înainte ca leviţii să ajungă în Babilon. Cât despre captivitatea israeliţilor în Egipt, până şi Deuteronomul îi descrie ca pe nişte „străini", nu ca pe sclavi, în această perioadă. De unde a apărut atunci numele de Moise? **Orice persoană iniţiată care atingea rangul suprem în ierarhia şcolilor misterelor egiptene era numită Muse, Mose sau... Moses.** Istoricul egiptean Manetho, care a trăit în secolul III î.Hr., citat de istoricul evreu Josephus, afirmă că a existat un preot în Heliopolis sau ON (Locul Soarelui), care şi-a luat apoi numele de Mosheh sau Moses. Cuvântul Moise (Moses) înseamnă: cel care a fost răpit, care a fost scos din apă, care a fost făcut misionar, ambasador, sau apostol. Marele Preot în templele egiptene era numit EOVE sau EOVA, de unde şi apariţia numelui Iehova. În realitate, limba ebraică este limba sacră a şcolilor misterelor egiptene. Limba secretă a Egiptului era numită CBT sau QBT, fiind mai bine cunoscută astăzi sub numele de coptă. Limba secretă a şcolilor misterelor şi-a luat numele de la OBR sau ABR, care se referea în acele vremuri la trecerea dintr-un loc în altul, adică la un anumit tip de tranziţie. Într-adevăr, scopul tuturor şcolilor originale ale misterelor era tranziţia către iluminare. ABR a devenit apoi Ambres, numele sfintei doctrine rezervate iniţiaţilor, nume care se scria inclusiv: ambric, hebric, hebraic sau... hebrew (n.n. evreiesc). Alfabetul ebraic are 22 de litere, dar cel original, de dinainte de „Moise", nu avea decât 10, iar adevărata lui semnificaţie nu era cunoscută decât de preoţi.

Ebraicii (sau cel puţin fondatorii lor) nu erau israeliţi sau evrei, ci iniţiaţi ai şcolilor misterelor egiptene. **Nu**

este de mirare că la ora actuală este imposibil să identifici o „rasă" genetică ebraică sau evreiască. Cuvântul cohen, care înseamnă preot la evrei, provine de la cahen, pronunţia egipteană pentru preot şi prinţ. În limba engleză, Moses este numele lui Moise. **Chiar şi circumcizia, acea tradiţie exclusiv „evreiască", era practicată în şcolile misterelor egiptene de cel puţin 4.000 de ani.** Niciun adept nu putea fi iniţiat până când nu era circumcis. În Egipt nu a existat o religie ebraică, nicio lege ebraică, pentru simplul motiv că nu a existat o „rasă" ebraică. Singura religie era cea egipteană. Religia, limba şi rasa ebraică nu au apărut decât atunci când iniţiaţii misterelor egiptene, cunoscuţi mai târziu sub numele de leviţi, au scos cunoaşterea secretă în afara Egiptului şi au inventat această poveste pentru a ascunde astfel cu ce se ocupau în realitate, interesele cui le slujeau şi de unde proveneau. **Termenii „ebraic" şi „iudaism" se traduc practic prin „egiptean".** Aşa se explică – între altele – de ce foloseşte Frăţia chiar şi la ora actuală atâtea simboluri egiptene, inclusiv piramida căreia îi lipseşte piatra din vârf. Aceasta reprezintă un simbol al Marii Piramide de la Gizeh şi al şcolilor misterelor egiptene, deşi ascunde şi alte semnificaţii, mai profunde. La intrarea în templul egiptean unde se ţineau misterele existau două obeliscuri masive. Acestea sunt reprezentate adesea de francmasoni sub forma a doi stâlpi şi apar în toate clădirile proiectate sau finanţate de iniţiaţi. Aceasta este inclusiv explicaţia celor doi stâlpi pe care i-a culcat la pământ Samson. Toţi iniţiaţii din şcolile misterelor primeau un nume iniţiatic, tradiţie care continuă până astăzi în cadrul Frăţiei. O eventuală conexiune cu ebraicii din Egipt ar putea fi legată de invazia populaţiei Hyksos, sau a Regilor Păstori. Istoricul egiptean Manetho descrie invadarea şi cucerirea Egiptului de o rasă ciudată de barbari. Când aceştia au fost respinşi în sfârşit, ei şi-au continuat călătoria prin Siria şi au construit un oraş pe care l-au numit Ierusalim. Hyksos ar putea fi totuna cu tribul numit Habiru, care a venit din fostele ţinuturi ale Sumerului, aşa

cum se spune că ar fi făcut şi tribul lui Avraam (conform Vechiului Testament).

Povestea regelui Solomon şi a templului său reprezintă în cea mai mare parte simbolism curat. La fel ca şi în cazul lui Moise, nu există nicio dovadă că ar fi existat un rege cu acest nume. Înainte de scrierea textelor biblice de către leviţi, istoricul grec Herodot (485 – 425 î.Hr.) a călătorit în Egipt şi a studiat istoria acestuia şi a Orientului Apropiat. **El nu a auzit nimic de vreun imperiu al lui Solomon, de exodul în masă al israeliţilor din Egipt sau de distrugerea armatei urmăritorilor egipteni pe malul Mării Roşii.** Platon a călătorit în aceeaşi zonă, dar nu a auzit nici el nimic despre aceste subiecte. De ce? Pentru că sunt numai invenţii. Cele trei silabe care alcătuiesc numele lui Solomon: Sol-om-on, sunt nume ale soarelui în trei limbi diferite. Manly P. Hall scrie că Solomon împreună cu soţiile şi concubinele sale simbolizează planetele, lunile, asteroizii şi alte corpuri cereşti din casa sa – sistemul solar. Templul lui Solomon este un simbol al lumii soarelui. În legenda talmudică, Solomon este prezentat ca un maestru magician care înţelegea semnificaţia Cabalei şi putea să alunge demonii. Povestea sa este mai degrabă o expunere a simbolismului cunoaşterii secrete a leviţilor, sub acoperirea poveştii fabricate a „istoriei" ebraicilor. Cartea Regilor şi Cronicile, care povestesc construirea Templului lui Solomon, au fost scrise la 500 – 600 de ani după ce evenimentele pe care se presupune că le-ar descrie ar fi avut loc."…

„Consecinţele acestui fapt asupra poporului care s-a auto-intitulat „evreu" şi asupra umanităţii în general au fost devastatoare. Legea Mozaică sau Legea lui Moise este legea leviţilor, a reptilienilor pur-sânge şi a celor cu sânge încrucişat din Frăţia Babiloniană. Ea nu are nimic de-a face cu Cuvântul lui Dumnezeu. Torah şi Talmudul, cele două texte care au fost compilate de leviţi în timpul şi după şederea lor în Babilon, reprezintă un veritabil bombardament mental alcătuit din legi extrem de detaliate despre ceea ce trebuie să facă omul în fiecare domeniu de

viaţă. Ar fi imposibil ca „Dumnezeu” să fi dat aceste legi în vârful unui munte. Cei care le-au scris au fost leviţii, după care l-au inventat pe Moise, pentru a ascunde acest lucru. De atunci au mai fost adăugate şi alte „legi”, pentru a acoperi astfel toate posibilităţile rămase neexploatate. Paginile acestor texte levite conţin o temă recurentă şi aberantă, de un rasism extrem îndreptat împotriva ne-evreilor, şi necesitatea de a „distruge fără milă” pe toţi cei care încalcă aceste legi, adică exact ceea ce Manly Hall numeşte metodele de operare ale preoţilor care aplicau magia neagră.

Talmudul este probabil cel mai rasist document din câte s-au scris vreodată pe pământ. Iată câteva extrase din el, care atestă cât de departe poate merge aberaţia spirituală: „Numai evreii sunt oameni; ne-evreii nu sunt oameni, ci vite”. Kerithuth bb, pagina 78, iebhammoth 61.

„Ne-evreii au fost creaţi pentru a le servi evreilor ca sclavi”. Midrasch Talpioth 225 „Actele sexuale cu ne-evreii sunt similare cu actele sexuale cu animalele”. Kethuboth 3 b 97 „Ne-evreii trebuie evitaţi mai rău ca porcii bolnavi”. Orach Chalim 57, ba. „Rata naşterilor ne-evreilor trebuie redusă dramatic”. Zohar 11, 4 b „Ne-evreii care mor trebuie înlocuiţi cu alţii, la fel cum înlocuiţi o vacă sau un măgar”. Lore Dea 377, 1” Acest text nu reprezintă însă o simplă expunere grotescă de rasism. Dacă îl citim cu atenţie, regăsim în el însăşi atitudinea reptilienilor draconieni şi a acoliţilor lor faţă de rasa umană. Vă reamintesc că aceste orori nu au fost scrise de iudei sau de „evrei” ca popor. Aceştia sunt ei înşişi victime ale acestor convingeri impuse de autorii lor. Ele au fost scrise de leviţi, reprezentanţii Frăţiei Babiloniene alcătuite din reptilieni şi din rudele lor încrucişate, care nu au o simpatie mai mare faţă de poporul evreu decât a avut-o Adolf Hitler: „Antisemiţii!” împotriva tuturor cercetătorilor care se apropie prea mult de adevărul referitor la conspiraţia globală…

Benjamin Freedman, un evreu care îi cunoştea pe

sioniştii de rang înalt (**sionist provine de la „cel care practică cultul soarelui”**) din anii ’30 – 40, a afirmat că expresia „antisemitism” ar trebui eliminată din limba engleză. Iată ce a spus el: „La ora actuală, antisemitismul nu serveşte decât unui singur scop: el este folosit ca o sperietoare. Atunci când evreii simt că cineva se opune adevăratelor lor obiective, ei îşi discreditează victimele numindu-le antisemite pe toate canalele pe care le au la dispoziţie şi care se află sub controlul lor”. Unul din aceste canale este o organizaţie cu sediul în Statele Unite, dar care operează în întreaga lume, cu scopul precis de a-i condamna ca rasişti pe cei care se opun Frăţiei. Numele ei este Liga Anti-Defăimare (ADL). Am fost eu însumi o ţintă a lor, lucru care m-a amuzat şi mi-a confirmat faptul că mă aflu pe calea cea bună. Liga este susţinută inclusiv de nişte sicofanţi ne-evrei, care încearcă să păstreze o imagine pură şi sfântă despre această instituţie. Personal, nu voi lua în serios nicio mişcare „anti-rasistă” de gen „eu sunt mai sfânt decât tine”, decât atunci când aceasta va condamna toate formele de rasism, şi nu doar pe cele care îi convin. Mirosul ipocriziei îmi repugnă.

Din fericire, acest rasism levit nu este urmat de marea majoritate a populaţiei evreieşti şi mulţi membri din rândul acesteia s-au revoltat pe faţă împotriva legilor rasiale stricte care le impun să nu se căsătorească decât între ei. Mulţi oameni care se consideră „evrei” sunt crescuţi de mici în cultul fricii, devenind astfel simple păpuşi îndoctrinate ale acestei ierarhii levite atât de vicioase, care s-a metamorfozat între timp mai întâi în farisei, apoi în talmudişti şi în sioniştii extremişti din zilele noastre, controlaţi de rabinii fanatici care aplică „legea” leviţilor din Babilon în numele reptilienilor. Marea majoritate a celor care urmează religiile născute din Vechiul Testament nu cunosc care este adevărata lor origine şi Agenda care se ascunde în spatele lor. Această cunoaştere este privilegiul restrâns al unei Elite minuscule aflată în vârful ierarhiei unei reţele de organizaţii secrete, care a inventat şi manipulează aceste religii, inclusiv pe

reprezentanţii lor. Ei nu sunt cu adevărat interesaţi de cei care îi urmează, fie ei evrei, romano-catolici, musulmani, sau ce-or fi. Niciun alt argument nu ilustrează mai perfect farsa pe care o reprezintă toate aceste religii şi rase ca cei care se autointitulează „evrei”. Aşa cum au arătat chiar scriitorii şi antropologii evrei, nu există o rasă evreiască. Iudaismul este o credinţă, nu o rasă. **Întreaga poveste a poporului „evreu” a fost inventată pentru a acoperi o altă realitate.** Scriitorul şi cercetătorul evreu Alfred M. Lilenthal a scris: „Nu există niciun antropolog reputat care să nu fie de acord că ideea de rasă evreiască este o prostie la fel de mare ca şi ideea de rasă ariană... **Ştiinţa antropologică divide umanitatea în numai trei rase recognoscibile: rasa neagră, cea mongoloidă sau orientală şi cea caucaziană sau albă** (deşi unii vorbesc şi de o a patra rasă, cea australoidă) ... Membrii Credinţei evreieşti se regăsesc în toate cele trei rase şi în subdiviziunile lor”.

Realitatea este că în interiorul credinţei evreieşti şi a altor culturi se ascunde o rasă care operează sub acoperire, alcătuită din liniile genealogice ale reptilienilor pur-sânge şi hibrizi. Aceste linii genealogice par să fie integrate în aparenţă în aceste credinţe şi culturi, **dar scopul lor real este acela de a manipula şi de a controla.** Din această categorie făceau parte şi leviţii. Farsa devine şi mai rizibilă, şi mai elocventă pentru perdeaua de fum în care s-a transformat această lume, dacă ţinem seama că majoritatea celor care se pretind evrei la ora actuală nu au nicio legătură genetică cu pământul pe care ei îl numesc Israel. Culmea este că tocmai această legătură a permis înfiinţarea cu forţa a statului modern Israel, în detrimentul poporului arab din Palestina! Alţi scriitori evrei, de talia lui Arthur Koestler şi alţii, au expus această realitate, potrivit căreia toţi cei care au creat şi au populat statul Israel sunt originari genetic din sudul Rusiei, nu din Israel. Nasul coroiat considerat atât de „evreiesc” este o trăsătură genetică întâlnită în sudul Rusiei şi în Caucaz, nicidecum în Israel. În anul 740

e.n., un popor numit khazar a trecut în masă la iudaism. Iată ce scrie Koestler în această direcţie: „Khazarii nu au venit din Iordania, ci de pe Volga. Ei nu au venit din Canaan, ci din Caucaz. **Din punct de vedere genetic, ei sunt mai înrudiţi cu hunii, uigarii şi maghiarii decât cu sămânţa lui Avraam, Isaac şi Iacov.** Istoria imperiului khazar, care iese treptat la iveală, începe să semene tot mai mult cu cea mai crudă festă pe care ne-a jucat-o vreodată istoria”.

Există două subdiviziuni majore ale aşa-zişilor evrei: şefarzii şi aşkenazii. Şefarzii sunt descendenţi ai evreilor care au trăit în Spania din antichitate şi până în secolul XV, când au fost expulzaţi. Prin anii ’60 ai secolului XX, şefarzii au fost estimaţi la un număr total de circa o jumătate de milion, în timp ce aşkenazii numără circa 11 milioane. Aceştia din urmă nu au nici cea mai mică legătură de rudenie cu Israelul, dar ei sunt cei care au invadat Palestina, creând statul Israel sub pretextul că „Dumnezeu” le-a promis lor acest pământ în Vechiul Testament. **Cine a scris Vechiul Testament? Preoţii lor, leviţii! Şi cine a scris Noul Testament, care a dat naştere creştinismului? Oamenii controlaţi de aceeaşi forţă care i-a controlat pe leviţi: Frăţia Babiloniană.**

Şi acum, vă propun o mică ghicitoare. Despre cine vorbesc în continuare?

S-a născut dintr-o fecioară printr-o concepţie imaculată, în urma intervenţiei Duhului Sfânt. A împlinit astfel o veche profeţie. Când s-a născut, tiranul aflat la putere a dorit să-l ucidă. De aceea, părinţii săi au fost nevoiţi să fugă, pentru a scăpa. Toţi copiii de sex masculin cu vârste de până la doi ani au fost măcelăriţi din ordinul tiranului, care spera astfel să scape de copil. La naşterea lui au fost prezenţi îngerii, dar şi nişte păstori, şi a primit daruri în aur, smirnă şi tămâie. A fost adorat ca mântuitor al oamenilor şi a dus o viaţă morală şi umilă. A realizat miracole printre care s-au numărat vindecarea bolnavilor, dăruirea vederii orbilor, alungarea demonilor şi învierea

morţilor. A fost ucis pe cruce, între doi tâlhari. A coborât în iad, dar s-a ridicat din morţi şi s-a ridicat la ceruri.

Noul Testament

Aţi putea crede că este povestea vieţii lui Iisus, dar vă înşelaţi. **Aceasta este descrierea zeului mântuitor oriental Virishna cu 1200 de ani înainte de pretinsa naştere a lui Iisus.** Dacă doriţi neapărat un zeu mântuitor care a murit pentru iertarea păcatelor noastre, aveţi de ales dintr-o multitudine de semenea personaje care au existat în lumea antică, toate avându-şi originea în aceeaşi rasă ariană şi reptilo-ariană care a provenit din Orientul Apropiat şi din munţii Caucaz. Iată numai câţiva din „Fiii lui Dumnezeu" care joacă rolul principal în legende asemănătoare celei a lui Iisus; aproape toţi au fost adoraţi cu mult timp înainte să se audă măcar de Iisus: **Krishna în Hindustan**; **Buddha Sakia în India**; Salivahana în Bermuda; **Osiris şi Horus în Egipt**; Odin în Scandinavia; Crite în Chaldea; Zoroastru în Persia; **Baal şi Taut în Fenicia**; Indra în Tibet; Bali în Afghanistan; Jao în Nepal; Wittoba în Bilingonese; Tammuz în Siria şi Babilon; Attis în Frigia; **Zamolxis în Tracia**; Zoar în Bonzes; Adad în Asiria; Deva Tat şi Sammonocadam în Siam; Alcides în Teba; Mikado în Sintoos; Beddru în Japonia; Hesus sau Eros şi Bremrillham la druizi; Thor, fiul lui Odin, la gali; Cadmus, în Grecia; Hil şi Feta în Mandaites; Gentaut şi Quetzalcoatl în Mexic; Monarhul Universal al sibilelor; Ischy în Formosa; Învăţătorul Divin al lui Platon; Cel Sfânt al lui Xaca; Fohi şi Tien în China; Adonis, fiul fecioarei Io, în Grecia; Ixion şi Quirinus la romani; Prometeu în regiunea Caucazului; şi Mohamed sau Mahomet în Arabia.

Cu puţine excepţii, toţi aceşti „fii ai lui Dumnezeu" sau „profeţi" (inclusiv religiile lansate de ei) au provenit din ţinuturile ocupate sau influenţate de popoarele venite din Orientul Apropiat şi din Caucaz, pe scurt, ţinuturile ocupate de arieni şi de reptilo-arieni. Alţi „fii ai lui Dumnezeu" i-au inclus pe Mithra sau Mithras, zeul precreştin romano persan, iar în Grecia şi Asia Mică pe Dionisos şi Bahus. **Toţi aceştia au fost fii ai lui**

Dumnezeu care au murit pentru iertarea păcatelor noastre, născuţi din mame fecioare, şi datele de naştere ale tuturor au fost pe... 25 decembrie! Mithra a fost crucificat, dar s-a ridicat din morţi pe data de 25 martie – de Paşti! Iniţierile în misterele lui Mithra aveau loc în peşteri împodobite cu semnele Capricornului şi Racului, care simbolizau solstiţiile de iarnă şi de vară, respectiv punctul cel mai jos şi cel mai înalt de pe cer al soarelui. Mithra era ilustrat adeseori ca un leu înaripat, simbol al soarelui folosit şi la ora actuală de societăţile secrete. Referirile la leu şi la „lovitura cu laba a leului" care se fac în obţinerea gradului de maestro mason îşi au originea în acelaşi simbolism al şcolilor misterelor. Iniţiaţii în ritul lui Mithra erau numiţi lei şi erau marcaţi pe frunte cu crucea egipteană. Iniţiaţilor de gradul întâi li se punea pe frunte o coroană din aur, care reprezenta sinele lor spiritual. Aceeaşi coroană, care simbolizează razele soarelui, apare pe capul Statuii Libertăţii din Portul New York. Toate aceste ritualuri sunt vechi de mii de ani, din perioada Babilonului şi a legendelor lui Nimrod, ale Semiramidei şi ale lui Tammuz (versiunea corespondentă a lui Iisus). **Mithra era considerat zeul-soare sau Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru a salva umanitatea şi pentru a-i dărui viaţa eternă.** Unul din simbolurile clasice ale lui Mithra a fost leul cu un şarpe încolăcit în jurul trupului său, care ţine cheile cerului. Acest simbolism stă la baza legendei Sfântului Petru care ţine cheile Raiului. Petru era numele Marelui Preot în şcoala misterelor din Babilon. **După ce iniţiatul în misterele lui Mithra încheia ritualul, membrii cultului mâncau pâine şi vin, convinşi că se hrănesc cu trupul şi sângele lui Mithra.** La fel ca o întreagă listă de zei precreştini, Mithra a fost vizitat la naştere de trei înţelepţi care i-au adus daruri de aur, tămâie şi smirnă. Acelaşi lucru l-a afirmat Platon despre maestrul său, Socrate, în Grecia antică.

Creştinismul nu este altceva decât o religie păgână a soarelui, a cărei adorare este condamnată de creştinism!

Este simultan şi o religie a astrologiei, deşi chiar Papa condamnă această ştiinţă ca fiind opera „diavolului”! Ia-mă la tine, Doamne, căci aici jos e o nebunie! Desigur, ierarhia bisericii ştie foarte bine aceste lucruri. **Ce nu doresc ei este să ştim şi noi!** Cultul misterelor lui Mithra s-a răspândit din Persia până în Imperiul Roman şi la un moment dat această doctrină putea fi găsită pretutindeni în Europa. Actualul sediu al Vaticanului din Roma a fost unul din locurile sacre ale adepţilor lui Mithra, iar imaginea şi simbolurile acestuia au fost găsite cioplite în stânci şi pe tăbliţe din piatră în toate provinciile occidentale ale fostului imperiu roman, inclusiv în Germania, Franţa şi Britania. Creştinismul şi biserica romano-catolică au la bază cultul lui Mithra (Nimrod), regele-soare persan-roman, al cărui echivalent indian anterior a fost Mitra. Tammuz sau Adonis, adorat în Babilonia şi Siria, s-a născut de asemenea la miezul nopţii de 24 decembrie. Toţi aceştia au fost „fii ai lui Dumnezeu”.

Horus a fost „fiul” lui Dumnezeu în Egipt. El a derivat din babilonianul Tammuz, fiind la rândul său o sursă de inspiraţie pentru Iisus. Implicaţiile sunt devastatoare pentru credibilitatea bisericii creştine: **Iisus** a fost **Lumina Lumii**. **Horus** a fost **Lumina Lumii.** Iisus a afirmat că este **calea, adevărul şi viaţa**. Horus a afirmat şi el că **este adevărul şi viaţa**. Iisus s-a născut în Betleem, **„casa pâinii”**. Horus s-a născut în Annu, **„locul pâinii”.** Iisus a fost **Păstorul cel Bun**. Horus a fost şi el **Păstorul cel Bun**. **Şapte pescari** au urcat în barcă, alături de Iisus. **Tot şapte adepţi** au urcat în barca lui Horus. Iisus a fost considerat **Mielul lui Dumnezeu**. Horus a fost considerat şi el **Mielul lui Dumnezeu**. Iisus este identificat **cu crucea**. Horus a fost şi el identificat **cu crucea**. Iisus a fost botezat la vârsta de **30 de** ani. Horus a fost botezat şi el la vârsta de **30 de ani.** Iisus a fost **copilul unei fecioare**, pe nume Maria. Horus a fost şi el **copilul unei fecioare**, pe nume Isis. Naşterea lui Iisus a fost marcată de **o stea**. Naşterea lui Horus a fost şi ea marcată de **o stea**. Iisus a predicat în templu la vârsta de

12 ani. Horus a predicat şi el în templu la vârsta **de 12 ani**. Iisus a avut **12 discipoli**. Horus a avut **12 adepţi.** Iisus a fost considerat luceafărul de dimineaţă. Horus a primit şi el acelaşi nume. Iisus a fost tentat pe un munte de Satan. Horus a fost tentat pe un munte de Set. Iisus este considerat „judecătorul celor morţi”. Şi în această privinţă are numeroşi competitori. Acelaşi lucru s-a afirmat anterior despre Nimrod, Krishna, Buddha, Ormuză, Osiris, Aeacus şi alţii. Iisus este numit Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel din urmă. La fel au fost numiţi însă şi Krishna, Buddha, Lao-kiun, Bahus, Zeus şi alţii. Lui Iisus i se atribuie miracole precum **vindecarea bolnavilor şi ridicarea din morţi**. Aceleaşi lucruri le-au făcut însă **Krishna, Buddha, Zoroastru, Bochia, Horus, Osiris, Serapis, Marduk, Bahus, Hermes** şi alţii. Iisus s-a născut dintr-o linie genealogică regală. La fel şi Buddha, Rama, Fohi, Horus, Hercule, Bahus, Perseu şi alţii. **Iisus s-a născut dintr-o fecioară. La fel şi Krishna, Buddha, Lao-kiun sau Lao-tse, Confucius, Horus, Ra, Zoroastru, Prometeu, Perseu, Apolo, Mercur, Baldur, Quetzalcoatl şi foarte mulţi alţii.**

S-a spus că Iisus va renaşte din nou. Mă tem că cerul va fi destul de aglomerat, căci la fel s-a spus şi despre Krishna, Vishnu, Buddha, Qeutzalcoatl, şi alţii. „Steaua” de la naşterea lui Iisus nu este decât o altă legendă pe care o regăsim într-o multitudine de mituri, mergând cel puţin până la povestea babiloniană a lui Nimrod, care a văzut într-un vis o stea strălucitoare ridicându-se deasupra orizontului. Ghicitorii i-au spus că aceasta prezice naşterea unui copil care va deveni un mare prinţ. Toate aceste poveşti reprezintă reciclarea aceluiaşi mit. Iisus este un personaj mitologic.

Personajul inventat numit Iisus a fost un zeu solar… Lumina Lumii. Aceeaşi expresie: **Lumina Lumii,** a fost folosită de arieni-fenicieni pentru a-l simboliza pe „adevăratul Dumnezeu unic”, Soarele, cu mii de ani înainte de pretinsa naştere a lui Avraam, cel considerat astăzi creatorul conceptului de Dumnezeu unic. Fenicienii îşi

simbolizau şi ei Dumnezeul unic pe „o cruce unică”. **Creştinii îl portretizează pe Christos cu un haloul în jurul capului. Aceasta este exact maniera în care reprezentau fenicienii razele soarelui în jurul capului zeului lor solar, Bel sau Bil, aşa cum arată coloana feniciană din piatră datând din secolul IV î.Hr. Soarele era esenţa religiei egiptene**. La amiază, când el se afla la apogeul „călătoriei” sale zilnice, egiptenii se rugau „Celui Preaînalt”. Mamele fecioare asociate cu toţi aceşti zei solari au purtat de-a lungul timpului diferite nume, de la regina Semiramida şi Ninkharsag până la Isis, simbolul egiptean al forţei creatoare feminine fără de care nimic n-ar putea exista, nici chiar soarele. În timp, numele foştilor „zei” extratereştri au devenit concepte şi simboluri esoterice, care au primit diferite nume, în funcţie de eră şi de cultură. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în cazul Evangheliilor. Horus a devenit Iisus, iar Isis s-a transformat în Maria, mama fecioară a lui Iisus – Soarele. Maria este întotdeauna pictată ţinându-l în braţe pe pruncul Iisus, dar şi această imagine este doar o repetare a portretelor egiptene ale lui Isis care îl ţine în braţe pe pruncul Horus (vezi Figura 15). Toţi aceşti oameni nu au existat în realitate. Ei nu reprezintă altceva decât nişte simboluri. Isis a devenit asociată cu semnul astrologic al Fecioarei. La fel şi Maria. Titlurile date lui Isis, de „Stea a mărilor” şi „Regină a cerului”, i-au fost acordate mai târziu şi Mariei, ambele ipostaze avându-şi originea în Babilon, unde regina Semiramida era numită „Regina cerului”.

Creştinismul şi iudaismul nu sunt altceva decât nişte religii babiloniene.

În întreaga lume regăsim aceleaşi religii şi ritualuri ale soarelui: în Sumer, Babilon, Asiria, Egipt, Insulele Britanice, Grecia, Europa în general, Mexic şi America Centrală, Australia… pretutindeni. Aceasta a fost religia universală inspirată de aceeaşi sursă extraterestră cu mii de ani înaintea creştinismului. Adorarea soarelui şi a focului a fost esenţa religiilor indiene, festivalurile acestora marcând ciclul anual al soarelui. Legenda lui Iisus

prezintă aceleaşi referiri la astrologie şi la simbolismul şcolilor misterelor. Coroana de spini este ea însăşi un simbol al razelor soarelui, la fel ca şi coroana de pe capul Statuii Libertăţii din Portul New York. Crucea este de asemenea un simbol astrologic al soarelui, aşa cum am arătat anterior, când am vorbit de crucea care împarte cercul astrologic. **Leonardo da Vinci, Marele Maestru al Prioriei Sionului (de la Sion = Sun = Soare) a folosit acelaşi simbolism în faimoasa sa pictură a Cinei cea de Taină. El i-a împărţit pe cei 12 discipoli în patru grupe de câte trei, cu Iisus, „Soarele", în centru. Avem din nou de-a face cu un simbol astrologic pictat de un iniţiat de rang înalt al societăţilor secrete şi al şcolilor misterelor care cunoşteau adevărul. Nu este exclus ca Da Vinci să îl şi pictat pe unul din discipoli ca femeie, pentru a face astfel trimitere la divinitatea feminină Isis, Barati sau Semiramida.** Simbolul acestei forţe feminine a devenit litera „M", de la Maria sau Madonna (Semiramida). Se crede că Iisus s-a născut pe data de 25 decembrie, dată pe care creştinii au preluat-o din tradiţia lui Sol Invictus (Soarele Invincibil), din motive pe care le-am explicat deja. Se afirmă de asemenea că a murit de Paşti, pe o cruce. Este aceeaşi poveste antică, reluată la infinit. Egiptenii şi l-au reprezentat pe Osiris întins pe o cruce, ca un simbol astrologic. În viziunea anticilor, soarele are nevoie de trei zile pentru a învia din „moartea" pe care o suferă pe data de 21/22 decembrie. De câte zile a avut nevoie Iisus, potrivit Evangheliilor, pentru a „învia" din morţi? De trei! De tot atâtea a avut nevoie şi Fiul babilonian al lui Dumnezeu, Tammuz, pentru a învia din morţi. Iată cum descrie Evanghelia lui Luca ce s-a întâmplat atunci când Iisus (Soarele) a murit pe cruce: „Şi era pe la orele şase, când s-a lăsat un întuneric asupra pământului, care l-a acoperit până la orele nouă. Şi soarele s-a întunecat...". (Luca 23: 44, 45) Fiul/Soarele murise, deci asupra pământului s-a lăsat întunericul. Şi câte ore a durat acest întuneric? Trei. **Aceeaşi poveste despre**

întunericul care s-a lăsat asupra pământului au spus-o despre Krishna hinduşii, despre Buddha budiştii, despre Hercule grecii, despre Quetzalcoatl mexicanii, etc., etc., cu mult timp înainte de Iisus. Când a murit, Iisus a „coborât în iad”, la fel cum au procedat anterior Krishna, Zoroastru, Osiris, Horus, Adonis/Tammuz, Bahus, Hercule, Mercur, şi aşa mai departe. **După cele trei zile, el s-a ridicat din morţi, la fel ca şi Krishna, Buddha, Zoroastru, Adonis/Tammuz, Osiris, Mithra, Hercule şi Baldur.** Iisus a fost crucificat simbolic de Paşti deoarece acesta reprezintă momentul echinocţiului de primăvară, când Soarele (Iisus) intră în semnul astrologic al Berbecului, al lui Ram sau… al mielului. Mielul pomenit în Cartea Revelaţiei reprezintă acelaşi simbol. În jurul anului 2200 î.Hr., grupul cunoscut sub numele de Preoţii lui Melchisedek au început să-şi confecţioneze şorţurile din lână de miel, tradiţie continuată astăzi de expresia modernă a Frăţiei, francmasonii. Paştele sau echinocţiul este momentul în care soarele triumfă asupra întunericului, îndreptându-se către acea perioadă din an când ziua devine mai lungă decât noaptea. Lumea este restaurată astfel prin puterea Soarelui în momentul renaşterii acestuia, motiv pentru care echinocţiul de primăvară era unul din evenimentele cele mai sacre ale religiei egiptene. Regina Isis era portretizată adeseori cu un cap de berbec, pentru a simboliza astfel abundenţa specifică primăverii, marcată de intrarea în zodia Berbecului. Sărbătoarea Paştelui era la fel de importantă pentru primii creştini ca şi data de 25 decembrie. Legenda lui Mithra afirmă că acesta a fost crucificat şi a înviat din morţi pe data de 25 martie. La ora actuală, data Paştelui nu mai este fixată în prima zi a zodiei Berbecului, dar simbolismul rămâne acelaşi. Ziua religioasă a săptămânii creştine este… duminica (n.n. Sunday în limba engleză), adică SUN-day, ziua soarelui. **Bisericile creştine sunt orientate de la est la vest, altarul fiind situat întotdeauna către est.** Altfel spus, credincioşii privesc inevitabil către direcţia din care răsare soarele. Nici chiar

ouăle de Paşti sau chiflele fierbinţi marcate cu cruce nu reprezintă o tradiţie creştină. Ouăle vopsite erau considerate ofrande sacre în Egipt şi Persia, printre altele.

Când te gândeşti că autorităţile de la Westmintster Abbey au ţinut o dezbatere publică, întrebându-se dacă e cazul să menţină tradiţia pomului de Crăciun, dar fiind că acesta reprezintă un simbol păgân! Păi… întreaga religie este păgână! Alături de simbolismul soarelui, povestea lui Iisus şi a nenumăraţilor săi predecesori include de asemenea simbolismul iniţierii din şcolile misterelor. Crucea ca simbol religios poate fi întâlnită în toate culturile, de la nativii americani la chinezi, indieni, japonezi, egipteni, sumerieni, popoarele antice din Europa şi din America Centrală şi de Sud. Roata Budistă a Vieţii alcătuită din două cruci suprapuse şi păsările cu aripile deschise sunt folosite ca simboluri ale crucii în nenumărate logouri, însemne ale armatei şi insigne. Una din cele mai vechi forme ale sale este crucea Tău sau Tav, care seamănă cu litera T. Aceasta era crucea pe care erau atârnaţi disidenţii politici în Imperiul Roman, dar şi simbolul zeului druid Hu. Este folosită şi astăzi de francmasoni în simbolul echerului lor. Crux Ansată sau „crucea vieţii” era folosită de egipteni şi avea un arc de cerc adăugat deasupra. Atât Crux Ansată cât şi crucea Tău au fost găsite pe diferite statui şi alte opere de artă din întreaga Americă Centrală. Era asociată cu apa, iar babilonienii o foloseau ca emblemă pentru zeii apei, despre care spuneau că le-au adus civilizaţia. Apropo, despre Naga-şi, zeii reptilo-umani ai Indiei, se spunea de asemenea că trăiesc în apă. Conceptul Dumnezeului mântuitor care moare de dragul umanităţii este un alt simbol străvechi.

Religiile indiene aveau o tradiţie a mântuitorului crucificat cu secole înaintea apariţiei creştinismului, tradiţie care s-a născut la arienii din Munţii Caucaz. Personajul „christic” hindus, Krishna, apare în anumite ilustraţii bătut în cuie pe o cruce, la fel ca Iisus mai târziu. Despre Quetzalcoatl se spune că

a venit din mare purtând o cruce şi a fost reprezentat la rândul lui ţintuit pe o cruce. În simbolismul şcolilor misterelor, crucea de aur simbolizează iluminarea, cea de argint purificarea, cea dintr-un metal obişnuit reprezintă smerirea, iar crucea din lemn aspiraţia. Cea din urmă este asociată de asemenea cu simbolismul copacului, care apare pretutindeni în antichitate. Numeroase figuri de mântuitori sunt ilustrate ţintuite pe cruci din lemn sau pe copaci. Există mistere păgâne în care adeptul era legat de o cruce sau aşezat pe un altar în formă de cruce, care simboliza moartea trupului, adică a lumii formelor fizice şi a dorinţelor, precum şi trezirea sinelui spiritual. Bătutul cuielor şi curgerea sângelui sunt alte simboluri ale şcolilor misterelor. De fapt, crucificarea lui Iisus reprezintă o alegorie, un eveniment mitologic cu semnificaţii ascunse. Ea nu s-a petrecut în realitate, ci doar trebuie să lase impresia că s-a petrecut. Ce putem spune însă despre învierea din morţi a lui Iisus? Iată ce afirmă Sfântul Pavel despre acest eveniment în prima sa scrisoare adresată corintenilor:

„Dacă nu este o înviere a morţilor, nici Christos nu a înviat, şi dacă Christos nu a înviat, atunci într-adevăr este zadarnică propovăduirea noastră şi este zadarnică şi credinţa voastră. Ba încă suntem descoperiţi şi ca martori mincinoşi ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit cu privire la Dumnezeu că l-a înviat pe Christos, când nu l-a înviat, dacă este adevărat că morţii nu învie” (**1 Corinteni 15: 13 – 16**)

Altfel spus, el afirmă că dacă Iisus nu s-ar fi ridicat fizic din morţi, nu ar fi existat nicio bază pentru religia creştină. În acest caz, mă tem că această religie are probleme serioase. Mai întâi de toate, Evangheliile care povestesc evenimentul învierii prezintă numeroase contradicţii, căci fiecare relatează istoria originală într-o manieră diferită, sau îi schimbă scopul. În al doilea rând, învierea nu reprezintă decât un alt simbol al soarelui, practicat de toate religiile străvechi. Cu mult timp înainte de apariţia creştinismului, persanii aveau un ritual în care

un tânăr aparent mort era readus la viaţă. El era numit Mântuitor şi se spunea că suferinţele sale au contribuit la salvarea poporului. Preoţii supravegheau mormântul până la miezul nopţii de echinocţiu, după care strigau: „Bucuraţi-vă, o, iniţiaţi sacri, căci Dumnezeul vostru a înviat din morţi! Moartea şi suferinţele lui v-au mântuit!” **Aceeaşi poveste circula în Egipt în legătură cu Horus, sau în India în legătură cu Krishna, cu o mie de ani înainte de Iisus.** Biblia afirmă că atunci când se va întoarce pe pământ, Iisus va reveni călare un nor. Cine răsare însă dintre nori? Soarele. Mormântul lui Iisus simbolizează întunericul în care a coborât soarele înainte de renaşterea lui şi aproape toate iniţierile din şcolile misterelor se fac în peşteri, încăperi subterane sau spaţii întunecate. Chiar şi povestea suliţei care a străpuns şoldul lui Iisus pe când se afla pe cruce reprezintă un simbol al şcolilor misterelor. Legenda creştină afirmă că suliţa a fost aruncată de un centurion roman orb pe nume Longinus şi că sângele curs din rana lui Iisus a curs pe ochii acestuia şi i-a vindecat. Longinus s-a convertit instantaneu şi şi-a petrecut restul vieţii spărgând idoli păgâni. Da, sigur**!... În primul rând, era imposibil să fii centurion roman dacă erai orb, căci nu ţi-ai fi putut îndeplini îndatoririle.** În al doilea rând, regăsim această poveste simbolică şi în alte versiuni anterioare. De pildă, mântuitorul scandinav Baldur, fiul lui Odin, a fost străpuns de o suliţă din vâsc aruncată de Hod, un zeu orb. Data de 15 martie sau Idele lui Marte a fost data la care au murit numeroşi mântuitori păgâni. Scandinavii au consacrat această zi zeului Hod, iar creştinii au proclamat-o mai târziu sărbătoarea „Binecuvântatului Longinus!” Să mori de râs, nu alta!...

La ora actuală intrăm într-o altă eră, cea a Vărsătorului, potrivit legii mişcării de precesiune a axei pământului. Când Biblia vorbeşte despre „sfârşitul lumii”, avem din nou de-a face cu o traducere greşită. Cuvântul grecesc aeon a fost tradus prin lume, dar el înseamnă mai degrabă eră sau epocă, nu lume. Prin urmare, nu ne aflăm

în faţa unui sfârşit al lumii, ci al unei epoci, Era Peştilor, care a durat 2160 de ani.

Creştinismul nu a înlocuit religiile păgâne, căci este el însuşi o religie păgână. Persanii, care şi-au moştenit credinţa de la sumerieni, egipteni şi abilonieni, cunoşteau simbolurile botezului, confirmării, iadului şi raiului, al îngerilor luminii şi întunericului şi al îngerului căzut. **Toate aceste simboluri au fost preluate mai târziu de creştinism**, care a pretins că îi aparţin în exclusivitate. În timpul presupusei vieţi a lui Iisus, Frăţia esenianâ îşi avea sediul la Qumran, pe coasta de nord a Mării Moarte, sau cel puţin aşa ni se spune. Cercetările lui Brian Desborough demonstrează că acest loc era în acele vremuri o colonie de leproşi şi că esenienii au trăit ceva mai departe de-a lungul coastei, într-un loc mult mai potrivit. Manuscrisele de la Marea Moartă, găsite în peşterile de lângă Qumran în anul 1947, le-au permis cercetătorilor să cunoască mai bine modul de viaţă şi credinţa esenienilor, cu toată opoziţia autorităţilor, care nu doresc ca adevărul să iasă la iveală, punând sub semnul îndoielii versiunea oficială a istoriei.

Manuscrisele au fost ascunse de romani în timpul revoltei iudeilor din jurul anului 70, care a fost înecată în sânge. Au fost descoperite circa 500 de manuscrise ebraice şi aramaice, care includ texte din Vechiul Testament, printre care şi o copie integrală a Cărţii lui Isaia cu câteva secole mai veche decât cea inclusă în Biblie. Există sute de documente care descriu obiceiurile esenienilor şi modul lor de organizare. Ele confirmă că esenienii erau fanatici care respectau invenţiile levite din Vechiul Testament în litera, nu în spiritul lor. **Ei îi priveau pe toţi cei care nu gândeau la fel ca ei ca pe nişte duşmani şi se opuneau vehement ocupaţiei romane.**

Esenienii erau ramura palestiniană a unei secte egiptene încă şi mai extremistă, numită Terapeutaie („Vindecătorii”, de unde se trage şi cuvântul modern terapie). Au moştenit cunoaşterea secretă din Egipt şi din întreaga lume antică. Terapeutaie şi esenienii foloseau în

egală măsură simbolul lui „messeh”, crocodilul „draconian” al Egiptului, cu a cărui grăsime erau unşi faraonii sub autoritatea Curţii Regale a Dragonului. Esenienii aveau o cunoaştere profundă a remediilor, inclusiv a celor halucinogene, folosite în iniţierile şcolilor misterelor şi pentru a intra în stări modificate de conştiinţă. Proprietăţile „ciupercilor sacre” sau ale „plantelor sfinte” făceau într-o asemenea măsură parte integrantă din viaţa organizaţiilor secrete încât preoţii evreieşti purtau chiar o bonetă în formă de ciupercă (vezi Figura 17), confirmând astfel importanţa acestei plante. Aveau chiar ritualuri speciale de pregătire şi folosire a ciupercilor. Până şi ciupercile căpătau conotaţii legate de „Fiul lui Dumnezeu” (dar ce simbol nu căpăta asemenea conotaţii?), fiind asociate cu ciclul solar. Ele erau culese cu mare devoţiune înainte de răsăritul soarelui, numeroase simboluri ale acestui ritual putând fi găsite în Biblie şi în alte texte antice. Ca de obicei, folosirea ciupercilor sacre şi a altor remedii, ca şi cunoaşterea secretă legată de proprietăţile lor, proveneau din cultura anterioară a Sumerului. Terapeutaie aveau o universitate înfloritoare în Alexandria, de unde îşi trimiteau misionari pentru a crea noi ramuri şi filiale în întregul Orient Mijlociu. Aceasta este o altă conexiune pe care o putem stabili cu Egiptul şi cu şcolile misterelor. **Esenienii erau adepţi ai lui Pitagora, filosoful şi matematicianul grec care era un iniţiat de rang înalt atât al şcolii egiptene a misterelor cât şi al celei greceşti. Potrivit celui mai faimos istoric al vremii, Josephus, esenienii trebuiau să jure că vor păstra secrete numele puterilor care conduc universul.** Acest secret era una din legile tuturor şcolilor misterelor. Esenienii-Therapeutaie practicau ritualuri extrem de asemănătoare botezului creştin de mai târziu şi obişnuiau să marcheze frunţile iniţiaţilor cu o cruce. Acesta era simbolul iluminării indicat în Cartea lui Ezechiel din Vechiul Testament, fiind folosit şi în iniţierile misterelor lui Mithra şi ale altor zei solari ai vremii. Esenienii priveau cu dezgust funcţiile corporale naturale,

inclusiv sexul, fiind şi în această privinţă precursorii Bisericii Romane, care avea să absoarbă multe din credinţele, terminologia şi practicile lor. Două manuscrise de la Marea Moartă, unul în ebraică şi celălalt în aramaică, conţin ceea ce am putea numi nişte horoscoape, care atestă convingerea că mişcările planetelor influenţează caracterul şi destinul omului. **Esenienii practicau astrologia, al cărei simbolism poate fi găsit în toate cele patru Evanghelii şi în Vechiul Testament.** Primii creştini, care erau urmaşii esenienilor – Terapeutaie, făceau acelaşi lucru, la fel ca şi romanii şi celelalte naţiuni păgâne din jurul Iudeii. Scriitorul Philo, care a trăit în perioada atribuită vieţii lui Iisus, afirmă în lucrarea sa, „Tratat despre viaţa contemplativă”, că atunci când Terapeutaie se rugau lui Dumnezeu, ei se întorceau către soare, dar şi faptul că aceştia studiau scripturile sacre pentru a le descoperi semnificaţiile (codurile) ascunse. Adaugă de asemenea că ei meditau asupra secretelor naturii, ascunse în aceste cărţi sacre sub vălul alegoriilor. Exact în acest fel este scrisă Biblia. La ora actuală, acest limbaj secret este folosit în logo-uri, însemnele armelor şi pe steaguri, precum şi în alte însemne ale companiilor şi altor organizaţii controlate de Frăţie.

Tot în legătură cu esenienii poate fi pusă şi existenţa unei societăţi secrete care se regăseşte atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, numită secta nazariţilor sau a nazarinenilor. Se spune că anumite personaje din Vechiul Testament, precum Moise sau Samson, ar fi fost membri ai acestei grupări, la fel ca şi Iisus din Noul Testament, fratele său Iacov, Ioan Botezătorul şi Sfântul Pavel. Faptele Apostolilor fac următoarea afirmaţie în legătură cu Pavel: „Am descoperit că omul acesta este o ciumă; pune la cale răzvrătiri printre toţi iudeii de pe tot pământul şi este mai-marele partidei nazarinenilor”. Deşi niciunul din aceste personaje nu a existat cu adevărat, simbolismul nazarinean face trimitere la o conexiune cu o societate secretă, care se regăseşte în întreaga Biblie. Esenienii şi nazarinenii par să fie ramuri diferite ale aceleiaşi secte. Potrivit istoricului

iudeu Josephus, esenienii purtau robe albe, în timp ce nazarinenii purtau robe negre, la fel ca şi preoţii lui Isis din Egipt. Negrul este culoarea Frăţiei Babiloniene care a manipulat întreaga istorie a umanităţii.

Nu întâmplător, el a devenit culoarea asociată cu autoritatea (priviţi robele judecătorilor şi ale avocaţilor) şi cu moartea. Reprezintă de asemenea culoarea tradiţională a meseriei de profesor, caz în care robei negre i se adaugă tichia cilindrică având deasupra un dreptunghi, un alt simbol francmason renumit. Cel mai mare miracol al lui Iisus trebuie să fi fost însă însăşi originea sa, căci **Nazaretul nu existat deloc la vremea respectivă.** Probabil că el a spus: „Să fie Nazaretul! Şi s-a făcut Nazaretul”. **În realitate, acest nume nu apare în niciuna din hărţile detaliate ale romanilor şi nu este pomenit în nicio carte, scriere sau document al vremii.** Cu siguranţă, Iisus nu avea legătură cu o localitate numită Nazaret, ci cu societatea secretă a nazarinenilor. Esenienii-Therapeutae-nazarinenii reprezintă puntea de legătură între Vechiul Testament, Noul Testament şi apariţia creştinismului. Primii creştini au fost numiţi nazarineni înainte de a fi numiţi creştini. Ritualurile Frăţiei Nazarinene pot fi regăsite cu uşurinţă în cele ale Bisericii creştine de astăzi. Astfel, nazarinenii purtau robe negre, la fel ca şi majoritatea clericilor creştini. **La Qumran se obişnuia să se practice baia rituală pentru spălarea „păcatelor”, tradiţie care s-a transformat în botezul creştin.** În timpul slujbelor obişnuiau să mănânce pâine şi să bea vin, tradiţie care se regăseşte în misa catolică. W. Wynn Westcott a fost fondatorul Ordinului Satanic al Golden Dawn, din Anglia, care avea să joace un rol important în venirea la putere a lui Adolf Hitler şi a naziştilor. El ştia din interior întreaga poveste şi a afirmat în lucrarea sa, Masonul magic, **că francmasonii de astăzi se trag din esenieni şi din alte grupuri similare din antichitate.** Cuvântul modern prin care îi desemnează arabii pe creştini este nasrani, în timp ce Coranul musulman foloseşte termenul de nasara sau nazara. Aceste

cuvinte îşi au originea în termenul ebraic nozrim, care a derivat din expresia nozrei ha-Brit – Păstrătorii Conventului (Contractului). Această expresie era folosită în perioada de timp atribuită vieţii lui Samuel şi lui Samson din Vechiul Testament. Samuel este prezentat ca un lider levit, adică al grupării care a pus la cale întreaga schemă a Bibliei-Talmudului, sub atenta supraveghere a Frăţiei Babiloniene. Conventul este sinonim cu Marea Operă francmasonă a tuturor timpurilor, respectiv cu Agenda de preluare a controlului planetar de către reptilieni.

Liniile genealogice („poporul ales" de zei) şi cunoaşterea secretă sunt simbolizate de „vinul" şi de „viile" pomenite în Biblie şi în nenumărate alte texte şi gravuri ale vremii. Vechiul Testament vorbeşte de „Vinul pe care l-ai adus din Egipt". Tot aici ni se spune că: „Via Domnului Oştirilor este Casa lui Israel, iar planta plăcută lui sunt oamenii lui Iuda". Convingerea mea fermă este că linia genealogică implicată aici nu se referă la casa regală a lui David. La urma urmei, acesta nici măcar nu a existat, lucru care confirmă această concluzie. Simbolismul vinului îşi are, ca de obicei, originea în Babilon şi în Egipt. În şcolile greceşti ale misterelor, zeii solari erau Bahus şi Dionisos, cei doi patroni ai viilor. De ce anume depind strugurii pentru a se coace, mai presus decât orice altă plantă? De soare. Vinul şi linia genealogică a lui Iisus sunt două teme care se amestecă cu simbolismul solar, făcând referire clară la liniile genealogice regale şi preoţeşti ale reptilienilor Anunnaki. O altă temă abordată de Noul Testament este nunta din Cana. Nici aceasta nu a fost o nuntă reală, ci un simbol al fuziunii soarelui cu pământul, adică a zeului cu zeiţa. În ţinutul Canaan se obişnuia ca primăvara să se sărbătorească anumite rituri sexuale şi de fertilitate numite „Festivalul căsătoriei din Canaan". La această nuntă simbolică din Cana, Iisus a transformat apa în vin. Cele două elemente de care au nevoie strugurii pentru a se coace şi pentru a putea fi transformaţi în vin **sunt apa pământului şi căldura soarelui**. **Bahus, fiul grec al lui Zeus şi al fecioarei Semele, este un alt**

personaj mitic care a transformat apa în vin. Au existat de asemenea ritualuri eseniene legate de vin şi de apă. Esenienii, Terapeutaie şi gnosticii erau implicaţi în tot felul de ritualuri secrete, iar povestea lui Iisus nu este altceva decât o alegorie alcătuită din tot felul de simboluri asociate cu soarele, astronomia, astrologia, liniile genealogice, cunoaşterea secretă şi ritualurile şi numele folosite de şcolile misterelor. **La fel ca şi Vechiul Testament, Noul Testament este un amestec de fapte reale şi imaginare (acestea din urmă mult mai numeroase), care conţine o sumedenie de coduri şi simboluri intercalate într-o naraţiune care nu poate conduce decât la confuzie şi rătăcire dacă este luată literal.** Acest lucru transpare în fraza repetată obsesiv în Noul Testament**: „Cine are urechi de auzit să audă”.** Cine este iniţiat în cunoaşterea secretă să înţeleagă ce este de înţeles. Cât despre ceilalţi, care nu sunt iniţiaţi, lăsaţi-i să creadă în prostiile astea.

Nu există dovezi credibile şi incontestabile ale existenţei unui personaj istoric numit Iisus, nici de natură arheologică, nici scrise – nimic. La fel stau lucrurile şi în ceea ce îi priveşte pe Solomon, Moise, David, Avraam, Samson şi nenumărate alte „vedete” biblice. Singurele texte pe care ne putem baza sunt cele levite şi diferitele versiuni ale Evangheliilor. Cât de disperaţi trebuie să fi fost manipulatorii dacă au încercat să introducă o referinţă la Iisus în opera istoricului „iudeu” Josephus, încercând să demonstreze astfel realitatea unei contrafaceri… Există mai mult de 40 de scriitori care au scris cronici despre evenimentele petrecute în această perioadă de timp în Iudeea, dar care nu fac nicio menţiune la Iisus. Să nu existe chiar nicio referire la un om ca el, după tot ce se presupune că a făcut? Philo a trăit în perioada atribuită vieţii lui Iisus şi a scris o istorie a iudeilor care a acoperit integral această perioadă. A locuit chiar în Ierusalim în anul în care ar fi trebuit să se nască Iisus şi când Irod ar fi trebuit să dea ordinul de ucidere a copiilor cu vârste de până la doi ani; şi totuşi, nu face nicio referire la acest

eveniment. S-a aflat în Ierusalim când Iisus ar fi trebuit să îşi facă intrarea triumfală în oraş, apoi să fie crucificat şi să se ridice din morţi a treia zi. Ce credeţi că spune Philo despre aceste evenimente? Nimic. Niciun cuvânt. Nici celelalte documente romane ale vremii sau textele scriitorilor greci ori alexandrieni care cunoşteau foarte bine perioada şi ţinutul respectiv nu menţionează nimic despre aceste lucruri. De ce? Pentru simplul motiv că ele nu s-au petrecut. Întreaga legendă a lui Iisus este o poveste simbolică, împănată de coduri şi simboluri esoterice şi astrologice, cu scopul de a crea o nouă religie-închisoare pentru mase, pornind de la aceeaşi simbolistică a Frăţiei Babiloniene.

Rasa umană a fost amăgită din nou. A câta oară?

Cuceriţi de cruce

Biserica creştină este o farsă fundamentată pe o fantezie. Cine doreşte o confirmare despre cât de uşor pot fi controlate masele nu trebuie decât să privească miliardele de oameni care au adorat de-a lungul timpului un basm inventat acum 2000 de ani de nişte oameni în robe negre. De altfel, acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte celelalte religii: iudaismul, islamul, hinduismul, etc. Aceste religii au fost create de aceeaşi forţă, cu scopul de a produce un efect similar. Toate miturile zeilor mântuitori din antichitate au la bază aceeaşi schemă: **1) omul se naşte cu un păcat originar, aşa că nu valorează nimic chiar din clipa în care vine pe lume**; **2) el nu poate fi mântuit decât în cazul în care crede într-un „Mântuitor", adică dacă face ceea ce îi spun preoţii să facă**; **3) dacă nu face acest lucru, va fi condamnat pentru totdeauna la chinurile iadului.** Câtă vinovăţie şi câtă teroare a creat această schemă de-a lungul miilor de ani! Am auzit personal mame catolice plângându-şi copiii care au murit la naştere întrucât nu ştiau ce o să se întâmple cu ei. Unde vor ajunge, în rai sau în iad, căci au fost prea mici pentru a apuca să creadă în Iisus Christos**?** Dacă nu poţi fi mântuit decât în măsura în

care crezi în Iisus, ce se întâmplă cu toate miliardele de oameni care s-au născut în locul nepotrivit şi care nu au auzit deloc de el? Sunt ei condamnaţi din start la focurile iadului, pentru că nu au fost informaţi? Cam crud acest Dumnezeu creştin, nu vi se pare? Desigur însă că acest lucru nu este adevărat. Întreaga poveste este o schemă pusă la cale de iniţiaţii Frăţiei Babiloniene cu scopul de a controla mintea maselor.

Se spune că Iosif din Arimathea, „unchiul" biblic al lui Iisus, ar fi călătorit în Franţa, pentru a răspândi cuvântul. Bibliotecarul Vaticanului, cardinalul Baronius, a afirmat că Iosif a sosit mai întâi la Marsilia, în anul 35, după care a ajuns în Insulele Britanice. Există de asemenea o legendă care spune că „Maria Magdalena" şi copiii lui „Iisus" ar fi fugit după „crucificare" în sudul Franţei. Această legendă stă la baza poveştii Sfântului Graal, care susţine că linia genealogică a lui Iisus a devenit mai târziu dinastia merovingiană din Franţa. Această teorie este o prostie, căci toţi aceşti oameni nu au existat de la bun început, ca să nu mai vorbim de faptul că sursa acestei legende este un bibliotecar al Vaticanului, deci al Bisericii Romane. De ce a fost ales însă districtul Provence din sudul Franţei? ghiciţi unde aveau proprietăţi întinse cei din clanul Piso? În Galia, şi mai precis, în… Provence! Nu este de mirare că acest district este vestit pentru „vinul" său (linie genealogică/cunoaştere).

Imaginea zeului solar cunoscută sub numele de Iisus a fost transformată mai târziu într-un fiu supranatural al lui Dumnezeu de cel care avea să devină cunoscut sub numele de Sfântul Pavel, al cărui nume real era Saul din Tarsus. În varianta oficială a poveştii, Sfântul Pavel s-a născut din părinţi iudei, dar a devenit cetăţean roman, deşi era un fariseu şi un aderent strict la religia ebraică. Ce alt iudeu care a devenit roman mai cunoaştem? **Josephus, pseudonimul lui Piso, autorul Evangheliilor**! Se spune că Sfântul Pavel ar fi încurajat persecuţia primilor creştini, dar s-a convertit în timp ce se afla în drum spre Damasc, căci „Iisus" i-ar fi apărut miraculos în faţă şi l-ar fi

întrebat: „De ce mă persecuţi?” De fapt, există trei versiuni oficiale ale poveştii. Într-una dintre ele, Pavel a auzit vocea lui Iisus vorbindu-i (Fapte 9: 7). În alta a văzut o lumină mare, dar nu a auzit nicio voce (Fapte22: 9), iar în a treia a primit instrucţiuni de la Iisus despre misiunea lui viitoare (Fapte 26: 13). Pavel a fost creaţia lui Pliniu cel Tânăr (al cărui nume de militar era Maximus) şi a lui Justus Piso. Cei doi au introdus în povestea lui Pavel numeroşi prieteni şi asociaţi ai lor, inclusiv personaje din istoria familiei. Spre exemplu, cel care l-a vindecat pe Pavel de orbire a fost un om pe nume „Ananias”, inspirat în mod evident de Annaeus Seneca, cel care a murit împreună cu tatăl Piso din ordinul lui Nero. În Scrisoarea către Romani găsim această frază: „Salută-l pe Herodion, amicul meu”, indiciu care dezvăluie legăturile familiei Piso cu Irod cel Mare. Pavel nu a răspândit mesajul lui Iisus în Cipru, Creta, Macedonia, Asia, Grecia şi Roma. Cei care au făcut-o au fost Pliniu şi Piso. Între anii 100 şi 105, Justus, tatăl acestuia şi Pliniu, împreună cu familia, prietenii şi sclavii lor, s-au dus în Asia Mică (pe teritoriul actualei Turcii), vizitând, printre altele, oraşele greceşti şi Alexandria, pentru a-i „încuraja” pe săraci şi pe sclavi să adere la noua lor credinţă. Primele biserici au fost create în Bithnya şi Pontus de Pliniu. Acesta a vizitat de mai multe ori aceste locuri, începând din anul 85, aceasta fiind chiar originea prenumelui lui Pontius Pilat. Acesta este numit doar Pilat în Evangheliile după Matei şi după Marcu, primele Evanghelii scrise de Piso, dar în Evanghelia după Luca, cea pe care Piso a scris-o împreună cu Pliniu, Pilat capătă brusc şi un prenume: Pontius. Evanghelia după Luca a fost scrisă chiar în anii în care Pliniu a început să viziteze Pontius. Scrisorile lui Pliniu, semnate chiar cu numele său, afirmă că Justus Piso să aflat în Bhitnya între anii 96 – 98, folosind numele de Tullius Justus, şi că familia Piso avea de asemenea o locuinţă în Ephesus, locul în care se afla templul zeiţei Diana, o altă versiune a lui Isis, Semiramida, Barati, etc. În timp ce călătoreau prin diferite locuri, membrii familiei Piso pretindeau că sunt apostoli şi

episcopi, succesori ai personajelor inventate chiar de ei, Petru şi Pavel. Astfel, ei au pretins că sunt Ignatius (Pliniu), Justinus (Justus), Clement din Roma (Julius), Policarp (Proculus) şi Papias (Julianus, fiul lui Justus). La vremea respectivă, o membră a familiei Piso, Pompeia Plotina (pe numele său real Claudia Phoebe) era soţia împăratului roman Traian, aşa că ceilalţi membri ai clanului au beneficiat de un sprijin enorm de la cel mai înalt nivel al puterii. În textele biblice: Scrisoare către Romani, Timotei şi Clement, Pompeia apare sub numele de „sora noastră Phoebe", „Claudia" şi „Claudina".

Clanul Piso împreună cu Pliniu au introdus în textele lor toate simbolurile religiei soarelui şi ale miturilor Frăţiei Babiloniene. De pildă, locul de baştină al lui Pavel este oraşul Tarsus din Asia Mică (actualmente Turcia), capitala cilicienilor. Întâmplarea face ca acest oraş să fi fost unul din principalele centre ale religiei solare a lui Mithra, care a ajuns la Roma prin intermediul cilicienilor, de unde s-a răspândit apoi în întregul imperiu. De asemenea, Asia Mică a fost prima regiune în care s-a răspândit cultul lui Dionisos. Ambele personaje erau zei solari născuţi pe **data de 25 decembrie**, care **au murit pentru iertarea păcatelor noastre.** Tot ce cred la ora actuală creştinii despre Iisus credeau în acele timpuri romanii despre Mithra. Ziua sacră a adepţilor lui Mithra era duminica, tocmai pentru că acesta era un zeu solar. Ei au numit această zi Ziua Domnului. Dionisos s-a născut dintr-o fecioară şi a fost cunoscut sub nume precum: Viţa de vie, Domnul Nostru, Mântuitorul, Judecătorul celor morţi, Eliberatorul, Cel înviat şi singurul Fiu al lui Dumnezeu. Deasupra capului lui Dionisos erau scrise cuvintele: „Eu sunt Viaţa, Moartea şi învierea. Eu sunt cel ce poartă coroana înaripată (Soarele)".

Scriitorul H.G. Wells arată că multe din cuvintele atribuite de Pavel lui Iisus erau exact cele folosite de adepţii lui Mithra. Liturghia lui Mithra este identică cu Liturghia lui Iisus. Când Pavel spune: „Ei au băut din piatra spirituală, iar acea piatră era Christos" (1 Corinteni

10: 4), el foloseşte exact cuvintele din scripturile lui Mithra. Doar numele au fost schimbate. În Evanghelii, Petru devine „piatra” creştină pe care urma să fie construită noua biserică. Se spune despre Colina Vaticanului că era sacră pentru Petru, dar acelaşi loc era considerat sacru cu mult timp înainte pentru Mithra. Într-adevăr, aici s-au descoperit numeroase vestigii din perioada cultului lui Mithra! Practic, clanul Piso l-a transformat pe Mithra într-un cult creştin de tip Mithra (n.n. mitologic). Toţi papii au emis pretenţia că domnesc în calitate de urmaşi ai lui Petru, primul papă. Această pretenţie derivă dintr-o afirmaţie biblică a lui Iisus, în care acesta a spus: „Tu eşti Petru, şi pe tine îmi voi clădi Eu biserica Mea”. Numai patru versete mai târziu urmează demolarea lui Petru: „Dar El s-a întors şi i-a spus lui Petru: „Înapoia mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor!” Despre Petru şi Pavel se afirmă că au fost ucişi la Roma în timpul prigoanei pe care a dezlănţuit-o împotriva creştinilor împăratul Nero, dar nu există nicio dovadă care să ateste acest lucru. Există în schimb alte două persoane care au fost ucise de Nero, şi anume Lucius Calpurnius Piso, capul familiei, şi prietenul acestuia, Annaeus Seneca!

Creştinismul s-a clădit pe această neînţelegere şi pe această farsă. Se încearcă astăzi să ne facă să credem că biserica creştină s-a născut ca o singură entitate, dar nici acest lucru nu este adevărat. De-a lungul vremii au existat numeroase facţiuni care s-au grupat în jurul unor puncte de vedere diferite, care s-au luptat între ele pentru a cuceri supremaţia ca unice deţinătoare ale „adevărului”. Cel mai puternic conflict a fost cel declanşat între cei care credeau în varianta lui Pavel, care îl privea pe Iisus ca Fiul supranatural al lui Dumnezeu, şi Arieni, care credeau că el a fost un om, nu una cu Dumnezeu. Arienii au primit acest nume de la Anus, un om al bisericii din Alexandria, în Egipt, care s-a întrebat cum putea fi Iisus una cu Dumnezeu, în condiţiile în care Iehova afirmase clar că el

este singurul Dumnezeu. **Cum putea fi divizat în acest caz Dumnezeu în trei părţi, respectiv Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh?** Conceptul „trinităţii" este un simbol păgân, parte integrantă din viziunea babiloniană şi egipteană asupra lumii. Dacă am trăi într-o lume a adulţilor maturi, ar trebui să le permitem tuturor oamenilor libertatea de a crede orice doresc, atât timp cât nu îşi impun credinţele şi celor din jur. Simplul fapt că noi credem că părerile altora nu sunt adevărate sau sunt nişte prostii nu ar trebui să aibă nicio importanţă. **Problema mea cu creştinismul şi cu religia în general nu este legată de credinţele oamenilor în acestea – este dreptul lor să creadă în orice doresc –, ci de felul în care le-au fost impuse ele prin cultivarea sentimentelor de vinovăţie, teamă, violenţă şi reprimarea gândirii alternative.** Din păcate, acordarea dreptului de a crede în altceva decât crezi tu a devenit în acele timpuri o ofensă criminală, aşa că paulinii şi arienii şi-au propus să se distrugă reciproc. Acesta este momentul în care intră pe scenă împăratul Constantin cel Mare, adevăratul părinte al creştinismului, alături de clanul Piso şi de Pliniu.

Constantin a devenit împărat al Romei în anul 312. El şi-a câştigat reputaţia de a fi un soldat curajos şi nemilos, servind în armata imperială din Insulele Britanice cu mult timp înainte să fie ales ca Cezar al lumii occidentale. **După ce a devenit împărat, a început să-şi ucidă duşmanii, inclusiv pe copiii acestora.** Legenda creştină afirmă că într-una din bătăliile pentru cucerirea puterii imperiale, dusă pe podul Milvian de lângă Roma, **Constantin ar fi avut o viziune a lui Iisus, care i-ar fi spus să îşi pună o cruce pe steag,** dacă doreşte să obţină victoria împotriva duşmanilor săi. Povestea pare rezonabilă, dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că este o glumă proastă. Se spune despre Constantin că s-ar fi convertit la creştinism în urma unor viziuni. Există totuşi o mică problemă: el nu a devenit niciodată un creştin adevărat, decât poate pe patul de moarte, ca să se asigure că ajunge în rai! L-a adorat tot timpul pe zeul grec Apolo (Soarele), s-

a închinat lui *Sol Invictus* (Soarele Invincibil) şi a rămas până la moarte *Pontifex Maximus* (Pontiful Suprem) al Bisericii Păgâne!

Creştinismul a strâns mulţi adepţi ai lui Mithra, căci pentru aceştia noua credinţă nu diferea cu nimic de fostul sistem de convingeri, cu excepţia numelui. **Constantin a dispus încetarea persecuţiilor împotriva creştinilor în Imperiul Roman prin celebrul său Edict din Milan, dar nici măcar acesta nu a făcut o referire directă la creştinism, ci la toate religiile care credeau într-un Dumnezeu unic.** Oricum, persecuţia de dinainte avea să fie urmată în cel mai scurt timp de altele, căci Biserica Catolică avea să-i persecute, să-i ardă şi să-i tortureze pe toţi cei care nu credeau în credinţa creştină, sau cel puţin în versiunea sa asupra acesteia. Zeci de milioane de oameni au murit în numele aşa-zisului „Prinţ al Păcii". **Constantin însuşi şi-a ucis soţia şi fiul cel mare înainte de a pleca în călătorie spre palatul său din Niceea (la ora actuală Iznik, în Turcia), în anul 325, pentru a decide acolo ce anume trebuie să creadă creştinii (decizii care au rămas valabile până astăzi). El dorea să pună capăt conflictului dintre paulini şi arieni, şi să instaureze un singur crez creştin. De aceea, a convocat 318 episcopi (un alt număr mistic) într-un conciliu la Niceea şi le-a spus ce anume au voie să creadă şi ce nu.**

„Noi credem într-un Dumnezeu unic, Tatăl atotputernic, creatorul tuturor lucrurilor, vizibile şi invizibile deopotrivă; şi într-un Domn unic, fiul lui Dumnezeu, conceput de Tatăl, adică având aceeaşi substanţă ca şi Tatăl, Dumnezeu din Dumnezeu şi Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, nu creat, ci având aceeaşi substanţă ca şi Tatăl, Cel prin care s-au făcut toate lucrurile, atât cele din ceruri cât şi cele de pe pământ; Cel care, pentru mântuirea noastră, a oamenilor, a coborât şi s-a întrupat pe pământ, s-a făcut om, a suferit şi s-a ridicat din morţi a treia zi, s-a ridicat la ceruri şi va veni cândva din nou pentru a-i judeca pe cei vii

şi pe cei morţi; şi mai credem în Duhul Sfânt". Ce poate fi mai simplu? **Conciliul a stabilit că Iisus este din aceeaşi substanţă ca şi Tatăl** deoarece în Babilonul antic se spunea că Nimrod şi fiul său, Tammuz, sunt una şi aceeaşi persoană. Cât despre mama sa, regina Semiramida, aceasta este gratulată cu titlul de Duh Sfânt. Aşa se face că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt de fapt Nimrod-Tammuz şi Semiramida. Creştinismul nu este altceva decât religia Babilonului, şi aşa a fost de la bun început.

La fel ca şi iudaismul şi islamul, creştinismul a fost conceput pentru a transpune în practică o altă parte vitală a Agendei reptiliene: suprimarea energiei feminine, cea care permite conexiunea intuitivă cu nivelele superioare ale conştiinţei multidimensionale a universului (şi implicit a fiinţei umane). Prin suprimarea vocii intuiţiei, ei au reuşit blocarea accesului la conştiinţa superioară şi reducerea oamenilor la nişte fiinţe dominate de conştiinţa lor inferioară. Oamenii sunt izolaţi astfel de expresia supremă a iubirii, înţelepciunii şi cunoaşterii, depinzând întru totul de „informaţiile" manipulate care le bombardează ochii şi urechile. Creştinismul a fost un bastion masculin încă de la crearea sa, cu scopul de a suprima energia feminină şi de dezechilibra conştiinţa umană. Primii fondatori ai Bisericii, precum Quintus Tertullian, le-au izgonit pe femei din oficiul preoţesc şi le-au interzis chiar să vorbească în biserică. Biserica Catolică nu a acceptat că femeile au suflet decât în anul 1545, în urma Conciliului de la Trent. Chiar şi atunci majoritatea celor care au votat pentru a fost foarte subţire, diferenţa fiind de numai trei voturi! Seminţele acestei dogme antifeminine adoptată de biserica creştină se regăsesc în predecesoarea sa, secta profetului (zeului solar mitic) Zoroastru. Acesta s-a născut (cum altfel) în Persia, actualmente Turcia, ţinutul unde se află Munţii Taurus şi oraşul în care s-a născut Sfântul Pavel, Tarsus. Zoroastru a fost un antifeminist vehement, afirmând că: „**Nicio femeie nu poate intra în rai decât dacă a fost o soţie supusă şi şi-a considerat bărbatul**

un stăpân”. Această filosofie reprezintă o reluare aproape cuvânt cu cuvânt a celei brahmanice, teribilul crez hindus care a fost introdus de arieni în India cu multe secole înainte. Sfântul Pavel (respectiv clanul Piso şi Pliniu) a preluat ştafeta antifeminismului şi a creat premisele pentru cea mai oribilă reprimare a femeilor timp de aproape 2000 de ani.

Biserica creştină a fost construită cu scopul precis de a reprezenta şi de a perpetua vibraţia masculină extremă, energia soarelui, păstrând astfel marele secret al cunoaşterii, ascuns din cele mai vechi timpuri. Această biserică a devenit un instrument crucial şi extrem de eficient pentru eliminarea cunoaşterii esoterice din circuitul public, pentru a putea fi folosită în secret şi cu rea intenţie din culise. Asaltul asupra energiei feminine şi asupra cunoaşterii esoterice a condus la oribilele persecuţii împotriva „vrăjitoarelor”, adică a mediumurilor şi persoanelor cu capacităţi extrasenzoriale. Aceste comunicări cu lumile de dincolo făcuseră parte integrantă din lumea precreştină, fiind unanim acceptate. Mediumii erau cunoscuţi sub numele de profeţi, oracole, canale ale lui Dumnezeu, etc. Unul din liderii acestei vânători de vrăjitoare a fost Jérôme, născut în anul 341, cel căruia i se atribuie textul principalei versiuni latine a Bibliei. Jérôme a fost cel care l-a convins pe papă să scoată în afara legii orice comunicaţie cu alte lumi. Printr-un singur decret papal, canalele lui Dumnezeu s-au transformat în vrăjitori şi vrăjitoare ale diavolului, termen folosit încă de numeroşi creştini moderni. Regele James I, primul rege al Angliei şi Scoţiei reunite, a inclus o condamnare aspră a actelor de vrăjitorie în faimoasa sa Biblie (Biblia Regelui James) tipărită în anul 1611 şi s-a ţinut de cuvânt, torturând şi executând mii de femei sub acuzaţia de vrăjitorie. Ceea ce îşi dorea Jérôme era ca preoţii să devină mijlocitorii între oameni şi Dumnezeu. **El nu dorea ca oamenii să se roage direct lui Dumnezeu, contrazicând linia oficială**, şi cu atât mai puţin să pună în circulaţie cunoştinţe neaprobate de biserică**.** Bine, dar cum altfel i-

am putea controla pe nespălaţi, cu atât mai mult cu cât sunt atât de numeroşi?! mai bine să-i facem să creadă într-un basm cu Iisus, păcălindu-i că după o singură viaţă trăită pe pământ, Dumnezeu va decide dacă se duc în rai sau în iad. I-am convins deja că noi, oamenii în robe negre, ştim mai bine ce doreşte Dumnezeu de la ei şi că orice formă de cunoaştere esoterică este demoniacă. Altceva? Mda, ar trebui să fim atenţi cu acea energie sexuală, forţa creatoare din om. Trebuie să închidem acest izvor de energie; în caz contrar, sursa lor de putere nu va dispărea. În această direcţie, cunoaştem pe cineva cum nu se poate mai potrivit pentru această sarcină: pe Augustin. Hei, Augustine, treci în biroul nostru. La fel ca mulţi alţi eroi timpurii ai Bisericii, Sfântul Augustin din Hippo era originar din Africa de Nord. În prima parte a vieţii nu se mai sătura de sex, dar după convertirea sa la creştinism la vârsta de 31 de ani opiniile sale s-au schimbat radical şi el a stabilit că sexul este ceva oribil. Cred că ştiţi cât de dificili sunt fumătorii când se lasă de fumat. Augustin nu a mai permis nici unei femei să intre în casa sa neînsoţită, nici măcar propriei lui surori. Din păcate, nu i-a venit în minte niciun alt mijloc de a face copii, aşa că nu a putut interzice complet sexul, de teamă să nu dispară întreaga rasă. A insistat totuşi ca nimeni să nu se bucure de el. Vă asigur că acest lucru este imposibil. Iată care era viziunea Sfântului Augustin despre sexualitate: „Soţi, iubiţi-vă soţiile, dar într-un mod cast. Nu insistaţi asupra lucrării trupeşti decât în măsura în care acest lucru este necesar pentru procrearea copiilor. De vreme ce copiii nu pot fi concepuţi în niciun alt fel, va trebui să vă coborâţi asupra lui împotriva voinţei voastre, căci el a fost pedeapsa lui Adam”.

Aşa s-a ajuns la impunerea celibatului preoţesc de către papa Grigorie VII în anul 1074. Da, motivul pentru care preoţii catolici din epoca noastră sunt nevoiţi să practice celibatul se datorează deciziei unui singur om, care a trăit acum o mie de ani; din cauza lui, un număr nesfârşit de copii abuzaţi de bieţii preoţi frustraţi şi

confuzi au fost nevoiţi să suporte consecinţele. **Augustin a fost primul care a făcut legătura între sex şi păcatul originar, acel concept potrivit căruia ne naştem cu toţii din start păcătoşi, din cauza legăturii noastre de rudenie cu Adam şi cu Eva.**

Legenda creştină susţine că singura fiinţă care s-a născut vreodată fără de păcat a fost Iisus, întrucât a fost conceput printr-o naştere imaculată. Ce putem spune însă despre mama lui? Cu siguranţă, ea trebuie să fi fost supusă păcatului originar, şi este imposibil să nu-i fi transmis şi lui ceva din acest păcat strămoşesc. În cele din urmă, Biserica Romană a sesizat contradicţia şi a decretat că şi Maria s-a născut fără de păcat, dintr-o fecioară. Bine, dar mama ei? Se afla ea sub incidenţa păcatului originar? Dacă da, cu siguranţă trebuie să-i fi transmis o parte din acesta. Doamne, opriţi-mă înainte să o iau razna! Numai prostii! Şi totuşi, ele au permis controlul şi manipularea a miliarde de oameni, prin implementarea crezului creştin, bazat pe teamă, vinovăţie şi violenţă, adânc în subconştientul colectiv. De fapt, şi eu cred în păcatul original. Câteva din „păcatele" mele au fost cât se poate de originale. Dacă tot păcătuiţi, încercaţi să o faceţi cât mai original cu putinţă. Acesta este sfatul meu!

Nivelul fizic, cel emoţional, cel mental şi cel spiritual al fiinţei noastre sunt conectate între ele prin **vortexuri** energetice numite ***chakra*-e** (cuvânt sanscrit care înseamnă „roată de lumină"). Aceste ***chakra*-e** fac ca dezechilibrul de pe un nivel să le afecteze şi pe celelalte. De pildă, atunci când suntem foarte stresaţi din punct de vedere emoţional, primul lucru care ni se întâmplă este că nu mai gândim bine. Altfel spus, dezechilibrul se transmite de pe nivelul emoţional pe cel mental. **Dacă nu este corectat, dezechilibrul sfârşeşte prin a fi transmis corpului fizic, conducând la boală sau disconfort**. Aceste dezechilibre emoţionale se manifestă la nivelul corpului fizic sub forma unor reacţii chimice. Acesta este

nivelul pe care încearcă să-l „trateze” medicina oficială (altfel spus, companiile transnaţionale farmaceutice), cu costuri incredibile, atât în bani, cât şi ca efecte pe termen lung asupra corpului. **Ei tratează simptomele, nu cauzele, căci marea majoritate a doctorilor sunt atât de îndoctor-inaţi încât nu au nici cea mai vagă idee despre felul în care funcţionează corpul şi fiinţa umană.** În schimb, cei care se ascund în spatele companiilor transnaţionale farmaceutice ştiu foarte bine aceste lucruri, făcând tot ce le stă în puteri pentru a suprima metodele de vindecare „alternative” care tratează cauzele, şi nu simptomele.

Chakrele absorb energie în câmpul conştiinţei noastre. Atunci când funcţionează la capacitate, noi absorbim o cantitate uriaşă de energie, îndeosebi prin *chakra* situată la baza coloanei vertebrale. De aici, ea urcă de-a lungul coloanei, trecând prin celelalte *chakra*-e principale (şapte cu totul), până la *chakra* din creştetul capului. Am explicat în detaliu acest mecanism în celelalte cărţi ale mele, precum *Eu sunt eu; eu sunt liber.* Din motive pe care le voi explica într-un capitol ulterior, cu cât absorbim mai multă energie în câmpul nostru de conştiinţă, cu atât mai mare devine puterea noastră de a crea şi de a ne controla propriul destin. De aceea, este absolut vital ca cei interesaţi să ne domine să descopere căi precise de limitare a energiei astfel absorbite. Aici intervine manipularea sexului. Cele trei *chakra*-e inferioare sunt: *chakra* rădăcinii, cea sexuală, situată chiar deasupra ei, şi cea a plexului solar, asociată cu emoţiile noastre. Aceasta este *chakra* care ne dă dureri de stomac atunci când suntem nervoşi sau stresaţi. **Ceea ce urmăreşte atitudinea creştină şi „morală” este să închidă *chakra* rădăcinii şi să arunce în aer puţina energie care mai ajunge la *chakra* sexuală şi la cea a emoţiilor, din cauza vinovăţiei şi fricii care au ajuns să fie asociate cu acest subiect (al sexului).** Din cauza acestui blocaj, întregul câmp energetic/de conştiinţă uman este afectat. Marea majoritate a clericilor creştini nu

cunosc aceste lucruri, dar cei care au controlat de la bun început creştinismul şi Biserica Romană le ştiu foarte bine, căci deţin cunoştinţele esoterice refuzate restului populaţiei. Generaţie după generaţie, oamenii au fost condiţionaţi să adopte viziunea creştină asupra sexualităţii, condiţionându-şi apoi mai departe copiii. În realitate, sexul este ceva minunat. El trebuie savurat, nu respins. Capacitatea de a-ţi exprima iubirea pentru o altă fiinţă la nivel fizic este un dar sublim care ne-a fost făcut nouă, oamenilor. Nu contează în ce fel se exprimă sexualitatea dumneavoastră. Iubirea este iubire. Exprimaţi-o deschis. Dacă Augustin sau papa vor să şi-o înnoade, treaba lor. Fiecare cu a lui, atât timp cât nu-mi spun mie cum să-mi trăiesc viaţa!

Orientalii, asiaticii şi chinezii au păstrat de mii de ani cunoaşterea puterii energiei sexuale. În Occident, această cunoaştere a fost practicată numai în societăţile secrete şi în ritualurile satanice. Aşa cum am spus deja de atâtea ori, o energie nu este altceva decât o energie neutră; ea poate fi folosită atât pentru a face bine cât şi pentru a distruge. În religiile orientale, trezirea conştientă şi stimularea energiei sexuale este cunoscută sub numele de Tantra. Pe bună dreptate, actul sexual este privit ca o formă de echilibrare şi fuziune a energiei masculine *(yang)* cu cea feminină *(yin).* Scopul actelor amoroase tantrice constă în stimularea energiei sexuale de la baza coloanei vertebrale, cunoscută şi ca energia *kundalini.*

Un alt aspect al farsei se referă la scrierea Bibliei. Dacă întrebi un om obişnuit, acesta îţi va spune probabil că Matei, Marcu, Luca şi Ioan au fost discipoli ai lui Iisus. Aceasta este impresia generală pe care o au oamenii, încurajată tacit de biserică, dar ea nu este reală, şi nici chiar biserica nu susţine în mod oficial aşa ceva. Evangheliile şi celelalte cărţi ale Bibliei sunt scrise de clanul Piso în colaborare cu Pliniu. Numai aceste texte sunt recunoscute oficial de biserică, care face deosebirea între ele şi nenumăratele variante şi copii care au urmat. În realitate, există numeroase alte texte, chiar mai

autentice decât cele oficiale, care sunt cuprinse în „Cartea Sfântă”. Acestea au fost însă respinse, distruse sau rescrise, astfel încât să corespundă liniei oficiale. Iată ce scria în secolul trei filosoful Celsus despre liderii bisericii: „Voi spuneţi basme de adormit copiii, şi nici măcar nu posedaţi arta de a le face să pară autentice... **Aţi modificat de trei, patru ori propriile voastre texte, uneori chiar şi de mai multe ori, astfel încât să curmaţi orice obiecţii care vi s-ar putea aduce”.**

În anul 1958, la o mănăstire din Mar Saba, la est de Ierusalim, s-a descoperit un manuscris în care se precizează că povestea lui Iisus a fost rescrisă de Biserică ori de câte ori aceasta a considerat că este cazul, pentru a-şi servi propriile interese. Documentul a fost descoperit de un american, Morton Smith, profesor de Istorie Antică la Universitatea Columbia, şi includea textul unei scrisori adresată de episcopul Clement din Alexandria, unul din primii părinţi ai bisericii, unui coleg pe nume Teodor. Manuscrisul revelează de asemenea un fragment necunoscut din Evanghelia după Marcu, care a fost suprimat de biserică. Acesta face referiri la anumite detalii ale iniţierilor din şcolile misterelor şi relatează Învierea lui Lazăr de către Iisus. Textul afirmă că Lazăr l-a strigat pe Iisus înainte de „învierea sa”, ceea ce arată că nu era cu adevărat mort din punct de vedere fizic. Manuscrisul mai face anumite aluzii din care rezultă că Iisus s-ar fi angrenat în anumite practici homosexuale cu „tânărul bogat” menţionat de Evanghelia după Marcu. Doresc să subliniez că eu nu condamn homosexualitatea. Fiecare are dreptul să îşi trăiască viaţa aşa cum crede, atât timp cât alegerea îi aparţine cu adevărat. Ceea ce doresc să subliniez este altceva: **că ierarhia creştină şi-a înşelat şi şi-a minţit credincioşii de la bun început.**

Scrisoarea episcopului Clement reprezintă un răspuns adresat unui creştin care a fost foarte tulburat după ce a auzit relatarea de mai sus referitoare la Iisus, povestită de un grup de gnostici numit Carpocrates. Se pare că aceştia cunoşteau povestea de la un oficial din

Alexandria. După ce confirmă autenticitatea poveştii, Clement îşi sfătuieşte adeptul să conteste tot ce nu corespunde viziunii oficialebisericii, chiar dacă acel lucru este adevărat. Iată ce spune scrisoarea despre cei care pun în discuţie ortodoxia oficială: „Chiar dacă aceştia ar rosti un adevăr, cel care iubeşte Adevărul nu trebuie să fie de acord cu ei… El nu trebuie să îi susţină niciodată. Chiar dacă aceştia ar aduce argumente care să demonstreze falsul, el nu trebuie să recunoască de cine este scrisă Evanghelia secretă, ci trebuie să nege, chiar dacă se află sub jurământ. **Căci nu toate lucrurile adevărate trebuie recunoscute faţă de oameni”.**

Aceştia sunt oamenii care au creat de la bun început religiile, care au scris şi au tradus Biblia, cartea care a permis secole la rând controlul minţilor, lucru pe care îl reuşeşte de minune chiar şi la ora actuală. Jérôme a devenit secretarul papei Damasus în anul 382 şi a primit sarcina de a aduna diferitele texte pentru a alcătui Biblia latină, limba oficială a Romei. A rezultat astfel o nouă versiune, o traducere din ebraică şi din greacă, la care se adăugau prejudecăţile lui Jérôme. Versiunea sa este cunoscută sub numele de *Vulgate,* de la *Latin Vulgata,* care înseamnă „de uz curent”. Probabil că o traducere mai bună ar fi „pentru uzul prostimii”. Jérôme a redactat numai ce a considerat necesar din textele adunate, respingându-le pe cele care nu corespundeau crezului adoptat la Conciliul din Niceea. El a lucrat în această direcţie cu un alt „părinte” al bisericii, bomba sexuală Augustin. **Jérôme şi Augustin au căzut de acord că femeile sunt inferioare din punct de vedere moral şi spiritual, şi că sexul şi plăcerile lumeşti reprezintă o amăgire diavolească ce îi împiedică pe bărbaţi să evolueze pe calea spirituală**. Bieţii oameni! Cei doi au examinat împreună 13 Evanghelii, nouă texte referitoare la faptele şi la învăţăturile apostolilor, plus 31 de scrisori şi alte scrieri. Ei au decis care dintre acestea erau „ortodoxe” şi care trebuiau respinse. Alegerea lor a fost susţinută de Conciliul din Cartagina din anul 397, şi reconfirmată de

papa Inocenţiu I o sută de ani mai târziu. Biblia Vulgate a lui Jérôme a devenit unanim acceptată ca *singura* versiune oficială. Conciliul de la Trent din anul 1545 a decretat că aceasta este singura variantă acceptabilă de către catolici.

Marea majoritate a creştinilor nu puteau înţelege ce scrie în această Biblie, căci era scrisă în latină, limbă pe care nu o mai înţelegeau. Se bazau însă pe preoţi, care le spuneau ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Au existat oameni condamnaţi şi ucişi pentru crima de a fi tradus Biblia în limba engleză, lucru care a permis milioanelor de credincioşi să afle ce scria cu adevărat în textele cu ajutorul cărora preoţii i-au controlat şi i-au terorizat atâta vreme. **În anul 553, credinţa în reîncarnare a fost scoasă în afara legii de cel de-al doilea Sinod al Conciliului din Constantinopole, sub influenţa împăratului Iustinian.** Fără să mai aştepte acordul papei, Conciliul a decis că: „Dacă cineva îşi mărturiseşte credinţa în fabuloasa poveste a preexistenţei sufletelor, declarând că urmează monstruoasa doctrină care rezultă din ea, acesta trebuie... excomunicat”. „Monstruoasa doctrină” nu spunea altceva decât că sufletul uman trăieşte de-a pururi, călătorind pe drumul etern al evoluţiei prin experienţă, şi că toţi suntem responsabili pentru acţiunile noastre din această viaţă fizică sau din orice viaţă viitoare. **Acceptarea teoriei reîncarnării ar fi diminuat puterea acestei mafii a paradisului şi a iadului de a-i speria pe oameni dacă nu fac ce spun ei.** Între timp, cunoaşterea esoterică aflată în circuitul public continua să fie retrasă de pretutindeni. După Constantin cel Mare au urmat alţi împăraţi, care au influenţat la rândul lor crezul noii religii care se extindea rapid. printre aceştia s-a numărat şi Teodosie, care a făcut din creştinism religia oficială a imperiului, în anul 380. Puterea oamenilor în robe negre a crescut enorm, în timp ce preoţimea babiloniană s-a mutat cu arme şi bagaje la Roma. Toţi cei care se abăteau chiar şi cu un milimetru de la doctrina oficială erau executaţi cu cruzime, iar documentele lor erau distruse, exact cum s-a întâmplat cu doctrina lui

Nimrod în Babilon.

Musulmanii au acceptat ideea că Moise, regele David şi Iisus au fost profeţi divini trimişi de acelaşi Dumnezeu unic şi atotputernic, deşi toţi trei erau inventţii ale Frăţiei Babiloniene. Cartea lor sfântă, **Coranul**, chipurile inspirată de Dumnezeu, **îl menţionează pe Iisus în 93 de versete** şi îl tratează ca pe un om în viaţă. La fel ca şi religia creştină, islamul a fost creat de aceleaşi organizaţii ale Frăţiei, cu scopul de a subjuga, de a divide şi de a controla. Mahomed a fost ultimul profet, fiind considerat de musulmani ca fiind cel mai autentic. De aceea, musulmanii cei mai ortodocşi pretind ca toţi creştinii şi evreii să se convertească la mahomedanism. Termenul lor, Jihad, înseamnă „războiul sfânt" pe care au datoria să-l declanşeze musulmanii împotriva tuturor celor care nu acceptă crezul lui Mahomed. Culmea ironiei face ca termenul de islam să însemne a se preda sau a se abandona, iar cel de musulman să însemne „cel care se predă sau se abandonează". **Poate cele mai sângeroase conflicte din istorie au rezultat din dorinţa musulmanilor, creştinilor şi evreilor de a-şi impune reciproc credinţele, deşi toate au provenit din aceeaşi sursă şi prin aceeaşi manipulare!**

În viziunea musulmanilor, Dumnezeul islamic Allah este acelaşi „Dumnezeu" ca şi cel iudeo-creştin, Iehova. Coranul este cartea sfântă a islamului, dar musulmanii acceptă inclusiv Pentateuhul, cele cinci cărţi din Vechiul Testament atribuite lui Moise. De fapt, acestea au fost scrise de leviţi după şederea lor în Babilon, şi nu de „Moise", care era doar un titlu folosit în şcolile misterelor egiptene. **Să fie oare o simplă coincidenţă faptul că toate cele trei mari religii actuale, închisori masive ale subconştientului colectiv, care au suprimat energia feminină şi le-au oprimat pe femei, şi care au dat naştere unor conflicte atât de sângeroase, au provenit din aceeaşi parte a lumii? Sau că aceste religii monstruoase au fost create de oameni care au avut viziuni şi vedenii?** Mahomed a afirmat că a avut

viziunea sa în apropiere de peştera în care obişnuia să se retragă.

Peşterile şi locurile întunecate apare constant în legendele super-vedetelor religioase şi ale zeilor solari de genul lui Mithra sau Iisus. Mahomed a pretins că cel care l-a vizitat s-a recomandat ca fiind faimosul Arhanghel Gabriel din Biblie, după care şi-a pierdut cunoştinţa şi a intrat într-o stare de transă. Pe când se afla în starea sa hipnotică sau de transă, „Gabriel" i-a dat un mesaj pe care trebuia să-l reţină şi să-l recite. Mahomed susţine că atunci când s-a trezit, mesajul se afla înscris în inima sa. Ceea ce a urmat după această vizită a lui „Gabriel" a fost o baie de sânge fără precedent, căci Mahomed şi succesorii săi au încercat să impună restului lumii crezul lor. Islamul nu se opune iudaismului şi creştinismului. Toate cele trei religii conduc la aceeaşi stare de spirit, controlată de aceiaşi reptilieni.

Islamul este o altă şcoală a misterelor, textele sale fiind scrise într-un cod esoteric, pe care masele largi trebuiau să îl înţeleagă într-un mod literal. În secolele care au urmat au existat momente în care fragmente din această cunoaştere esoterică au putut ajunge până la publicul larg, fiind dezvăluite de liderii musulmani mai luminaţi, lucru care explică apariţia societăţilor avansate şi ştiinţifice care au fost create de musulmani în Spania şi Bagdad. Un aspect cheie al Agendei moderne a Frăţiei constă în stimularea conflictului dintre Occident şi naţiunile islamice prin provocarea unei fracturi între lumea iudeo-creştină şi cea musulmană.

O altă religie născută în urma unei „viziuni" a fost cea a mormonilor, care se integrează perfect în planurile Frăţiei, la fel ca şi celelalte religii. **Biserica Mormonă**, sau mai simplu, Biserica lui Iisus Christos a Sfinţilor din urmă, a fost fondată de Joseph Smith, care a pretins că a primit în anul 1823 vizita unui „înger" pe nume Moroni. Acesta i-ar fi spus de existenţa unei cărţi alcătuită din tăbliţe de aur care conţine: „Evanghelia eternă în integralitatea ei" şi „o relatare despre cei care au locuit

anterior pe acest continent şi despre sursele din care au provenit ei”. Lui Smith i s-a revelat locul unde erau ascunse tăbliţele de aur, iar în anul 1827 el le-a tradus în engleză, cu ajutorul a două „pietre magice”, Urâm şi Thummim. De fapt, Urâm şi Thummim erau numele folosite de preoţii leviţi pentru a desemna zarurile divinatorii, cu ajutorul cărora făceau profeţii pe care regii Israelului le urmau cu sfinţenie. Aceste zaruri erau folosite într-un loc sfânt al şcolii misterelor numit Tabernaclu. A apărut astfel o altă religie născută din aceeaşi sursă şi o altă sursă de perpetuare a mitului lui Iisus. Smith a afirmat că tăbliţele de aur erau scrise în limba egipteană reformată”. Aşa s-a născut Cartea Mormonilor, apărută doi ani mai târziu, iar adepţii săi au devenit cunoscuţi sub numele de Biserica Mormonă, apărută în anul 1830.

O altă sectă bazată pe controlul minţii şi născută din iudeo-creştinism este cea intitulată **Martorii lui Iehova**. Membrii acesteia se închină Dumnezeului mânios al evreilor, Iehova, iar fondatorul sectei a fost pedofilul Charles Taze Russell, un francmason de rang înalt. Toate aceste religii nu au alt scop decât acela de a controla populaţia, de a crea conflicte între oameni şi de a diviza masele. **Viziunile Fecioarei Maria care au urmat de-a lungul secolelor, întărind credinţa în cultul creştin, au urmat un tipar similar**. Deşi nu ştie nimeni cu precizie cum a arătat „echipa” lui Iisus, oamenii au viziuni frecvente cu diferite personaje biblice, care, invariabil, le apar exact aşa cum sunt prezentate ele în ilustraţiile epocii. Celor care au viziuni biblice li se permite să construiască altare şi biserici în locurile respective, în timp ce cei care au altfel de viziuni sunt condamnaţi ca unelte ale diavolului. William Cooper, un fost ofiţer operativ în Serviciile Secrete Navale ale SUA, afirmă că a văzut documente secrete care atestă că extratereştrii le-au spus autorităţilor SUA că ei au fost cei care au manipulat rasa umană prin intermediul religiei, satanismului, vrăjitoriei, magiei şi ocultismului. Un lucru este cert: rasa umană a fost într-adevăr manipulată prin intermediul religiei şi al

satanismului. Singura chestiune care mai rămâne de demonstrat este dacă cei care s-au aflat în spatele acestei manipulări au fost extratereştrii sau nu. Cooper se întreabă singur: „Au fost ei oare sursa religiilor noastre, prin care ne-au manipulat atâta timp?” Răspunsul meu este un categoric: „Da”!

Sursa: Conspiraţii mistere. Istoria religiilor – varianta alternativă – text selectat din **David Icke, „Secretul Suprem”.**

„Poate cea mai tulburătoare „tăcere” este aceea a legendarului super-salvator, Iisus, fiul Domnului, aparent trimis într-o misiune suicidară pentru a ne salva pe toţi de noţiunea copilărească „păcatul lui Adam”, după cum ne învaţă romanii”, spune istoricul Michael Paulkovich.

„Personajul Iisus este fantoma unui mic grup de personaje care nu au scris niciodată nimic. Aşadar, adăugaţi încă o dovadă: cea de-a 127-a!”, a adăugat Michael Paulkovich.

„Milioane de oameni ar fi trebuit să audă despre „crucificarea” lui Iisus şi de farmecul lui astral: armatele de morţi reînviaţi şi minunile meteorologice nu au fost descrise de niciun istoric, ci au apărut doar în scripturile îndoielnice mâzgălite la câteva decenii după aceea de către prostovani superstiţioşi”, a concluzionat istoricul**.**

Cap. IV

Ipoteza extraterestră

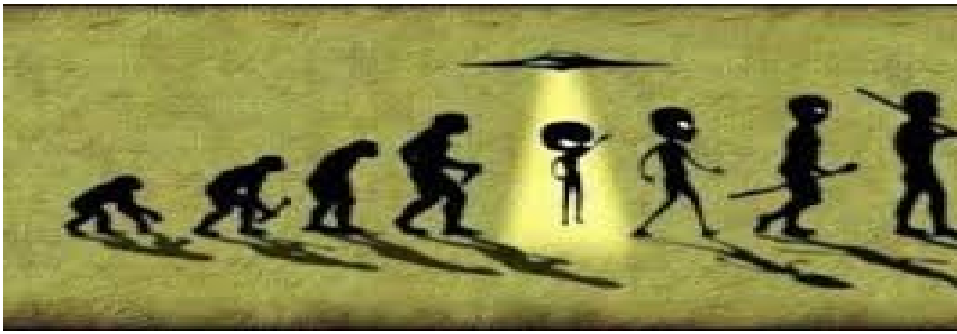

„Sunt oare un om venit din spaţiul cosmic? Aparţin oare noii rase de pământeni, născută din încrucişarea unor bărbaţi extratereştri cu femei pământene? Sunt oare copiii mei urmaşii primei rase interplanetare? A fost creat oare creuzetul societăţii interplanetare pe planeta noastră, aşa cum Statele Unite au devenit acum 190 de ani creuzetul tuturor naţiunilor pământului?

Sau, poate, acest gând este o intuiţie a viitorului? Îmi exprim dreptul şi privilegiul de a avea astfel de gânduri şi de a pune asemenea întrebări fără teama de a fi aruncat în închisoare de o agenţie administrativă a societăţii…

În faţa atotputernicei cenzuri ştiinţifice, atât de rigidă, de doctrinară, de autosuficientă, dispusă chiar la crimă, pare o prostie să încerci să publici asemenea gânduri. Un om cu planuri diabolice ar putea face orice folosindu-se de ele. Şi totuşi, fiecare om are dreptul să greşească, iar acest drept trebuie ocrotit. Nimeni nu ar trebui să se teamă să intre în pădure pentru că în copaci există pisici sălbatice. Orice om ar trebui să aibă dreptul de a face orice speculaţii doreşte. De întrebările născute din aceste speculaţii se tem atât de tare cei care controlează cunoaşterea acceptată… Odată cu intrarea noastră în era cosmică va trebui totuşi să insistăm asupra dreptului nostru de a pune întrebări noi, chiar şi prosteşti uneori, fără teama de a fi acuzaţi”.

Citat din cartea omului de ştiinţă Wilhelm Reich, *Contact cu spaţiul cosmic.*

Există mai multe modalităţi investigare, care pot duce spre aflarea adevărului referitor la întrebările fundamentale ale acestor însemnări. Una din aceste modalităţi poate fi studierea materialelor care să confirme intervenţia unei civilizaţii extraterestre în evoluţia vieţii pe pământ. **O intervenţie extraterestră ar putea explica veriga lipsă din evoluţia OMULUI şi o parte din misterele scrierilor religioase.** Desigur o analiză a acestei ipoteze ar însemna: studiul fenomenului O.Z.N., în complexitatea sa; studiul mitologiilor şi textelor sacre; studiul documentelor secrete ale NASA, FBI, Vatican, al organizaţiilor secrete, etc.

Eu am să mă opresc doar la trecerea în revistă a câtorva dintre argumentele care susţin această ipoteză culese din lucrările **Programul Terra** scris de Dr. Toni Victor Moldovan, care prezintă o viziune gen „planeta maimuţelor”, cu un program de inginerie genetică şi argumentări biblice, pe urmă, bine-cunoscuta carte **Amintiri despre viitor** a lui Erich Von Däniken, **Designul inteligent** al lui Claude Vorilhron, câteva spicuiri din site-ul descoperă.ro şi din nou fragmente din **Secretul suprem** scris de David Icke.

1. Programul Terra
Dr. Toni Victor Moldovan – fragmente

Câteva noţiuni necesare pentru înţelegerea afirmaţiilor ulterioare.

Viziunea dualã undă-particulă asupra materiei duce

la realizarea unui nou model al fiinţei umane, alcătuit dintr-un lanţ de sisteme energetice deschise, dinamice, inteligente, înlănţuite, aflate în permanentă relaţie de interdependenţă, de fiziologie complexă, ce-i determină homeostazia energetică generală.

materie pozitivă – materia Universului nostru clasic, în care sunt valabile legile fizicii cunoscute.

materie negativă – materie non fizică, denumită de alţii, materie subtilă, eterică etc. Această materie există teoretic, doar la viteze superioare vitezei luminii.

Corpul uman este compus din 3 corpuri:

— Corpul somatic – frecvenţă mică – densitate mare

— Corpul energetic „eteric”.

— Corpul Spiritual. (sufletul, duhul). – frecvenţă mare – densitate mică. În lucrare va fi notat cu prescurtarea (**C.S**.)

Informaţii abundente, dar nu complete, avem doar despre corpul somatic. Ceva mai puţine informaţii deţinem despre corpul energetic (eteric), iar de aici mai departe, spre periferia fiinţei energetice totale, datele noastre se reduc drastic.

Corpul somatic:

Este alcătuit din materie pozitivă. Unitatea structurală a corpului somatic este celula. **Fiecare celulă poate defini întregul, prin informaţia deţinută de A.D.N., situat în nucleul celular**. Acidul dezoxiribonucleic (A.D.N.) reprezintă materialul genetic ce poartă informaţia de structură şi funcţie, adică de morfologie şi fiziologie a corpului somatic. Deoarece este alcătuit din materie pozitivă, îl voi denumi A.D.N**.M.P**. **A.D.N.** conţine programul sintezei de proteine, adică informaţia genetică ce determină ordinea de succesiune a

aminoacizilor care structurează proteinele. **Gena** reprezintă un segment din macromolecula de A.D.N., care conţine informaţia genetică necesară sintezei unei catene polipeptidice sau unei alte macromolecule. Este alcătuită dintr-o secvenţă de codoni, care codifică succesiunea aminoacizilor într-o catenă polipeptidică, care, la rândul ei structurează proteinele. **Codul genetic reprezintă relaţia dintre secvenţa nucleotidelor din A.D.N. şi secvenţa aminoacizilor din molecula proteică. Codul genetic este universal la organismele vii,** în sensul că aceiaşi codoni codifică acelaşi aminoacid. Această observaţie duce la ideea potrivit căreia codul genetic are o origine filogenetică foarte veche, **constituind, de fapt, baza materială a apariţiei vieţii pe Terra.**

Genele pot suferi mutaţii, adică modificări de structură, sub acţiunea unor agenţi mutageni naturali sau artificiali. Mutaţii se pot produce, astăzi, prin diverse metode descrise de genetică. Se apreciază că frecvenţa medie a mutaţiilor naturale per/genă şi per/generaţie este de 1/100.000. **Acest proces stă la baza evoluţiei**. Mutaţiile artificiale pot apare sub influenţa diverşilor agenţi mutageni: chimici, biologici, fizici, etc.

Corpul energetic: Corpul energetic, asemenea unui scut protector, îmbracă corpul somatic până la o distanţă de 15 – 20 cm. Structura sa, bine îmbinată cu cea a corpului somatic, realizează la suprafaţa somei un câmp protector ale cărui linii de forţă sunt perpendiculare pe somă. Câmpul poate fi pus în evidentă electronografic, prin fenomenul Kirlian. C.E. are în componenţă; Chakre energetice (În hindusă, termenul de chakră înseamnă roată)

La nivelul chakrelor, frecvenţele energiilor primite de la nivelul energetic superior (Corpului Spiritual C.S) sunt decodate şi recodate în semnale stimul pentru sistemul neuroendocrin (somatic), la nivelul căruia se obţine un răspuns biologic adecvat, tradus în eliberarea de neurohormoni şi alte substanţe biologic active. Cunoaştem din medicina clasică, occidentală, importanţa capitală a

sistemului neuroendocrin în homeostazia organismului şi mai ştim că endocrinologia, neurofiziologia, imunologia sunt câteva dintre ştiinţele medicale în care volumul de informaţie creşte spectaculos, pe măsură ce se adânceşte cunoaşterea în biologia moleculară, genetică, informatică, biofizică. Domeniile acestea sunt extrem de importante, deoarece hormonii, mediatorii chimici umorali reprezintă, de fapt, baza sistemului de control al fiziologiei corpului somatic. **Fiecare chakră este în relaţie directă cu o glandă endocrină din punct de vedere anatomic, energetic şi fiziologic**

Corpul spiritual (C.S.)

Este alcătuit din **materie negativă** şi reprezintă câmpul energetic cu frecvenţa cea mai înaltă. Conform tradiţiilor orientale, scrierilor vechi şi mai ales Bibliei, C.S. se detaşează după „moartea cea dintâi" (moartea somatică). C.S., numit în Biblie **duh, suflet,** este „eroul principal" al Cărţii Cărţilor. Corpul spiritual include mai multe corpuri, acestea sunt: **corpul astral, corpul mental, corpul cauzal, corpul budic şi corpul atmic.**

Corpul astral

Corpul astral este alcătuit din **materie negativă**, ce vibrează cu o frecvenţă mai înaltă decât cea a corpului energetic. C.A. realizează racordul pe de o parte cu corpul energetic, iar pe de altă parte cu corpul mental. Energia captată din universul energetic este transformată, modelată şi folosită inteligent de fiinţa energetică om.

Învăţăturile orientale ne sugerează că **astralul** este substratul emoţiilor, gândurilor, al memoriei vieţii în curs şi a vieţilor anterioare.

Despre celelalte corpuri se cunosc foarte puţine lucruri de natură ştiinţifică. Ele integrează fiinţa în energiile universale şi o conectează la informaţia universală, contopeşte practic omul cu Universul. Sistemele energetice vii sunt sisteme deschise care

interacţionează cu alte sisteme vii şi cu mediul înconjurător într-un continuum energetic care înseamnă materie structurată în toate densităţile posibile.

Toate elementele fiinţei umane mai sus descrise se unesc cu Sinele Suprem. Sinele Suprem este un ideal de marcă A.D.N.

Fiecare individ însă, este o hologramă. Unitatea de structură conţine întregul. Deci, fiecare celulă materie pozitivă (M.P.) şi fiecare unitate de structură materie negativă (M.N.) va deţine informaţia A.D.N. primordială. Fiinţele sunt complexe. Organele şi celulele lor sunt specializate. Ce anume le determină specializarea, transformarea în celulă de organ cu funcţii specifice? Ce determină diversificarea morfologiei şi fiziologiei unităţii de structură cu conservarea concomitentă a informaţiei primordiale? Astăzi vorbim despre program genetic, dar cred că suntem deocamdată în imposibilitatea detectării mecanizmului subtil ce stă la baza derulării programului.

În concluzie: racordul corp spiritual – corp somatic se realizează prin efortul continuu al corpului energetic ce menţine informaţia A.D.N. Într-un echilibru dinamic.

Fiinţa energetică globală OM menţine în totalitate informaţia A.D.N. Întreaga homeostazie biochimică, energetică, materială, imaterială, întregul efort energetic **– VIAŢA –** se desfăşoară pentru a modula în parametri optimi relaţia A.D.N.M.P. – A.D.N.M.N.**, pe scurt, pentru a menţine informaţia A.D.N. Acesta este scopul vieţii.**

Moartea

Tradiţiile orientale, ca şi cele creştine, ne învaţă că omul moare numai somatic, **spiritul având capacitatea de a trăi ca fiinţă energetică independentă organizată în materie subtilă, negativă**. Atunci ce este de fapt moartea? **Definiţie: moartea somatică (fizică) reprezintă incapacitatea corpului energetic de a corela informaţia A.D.N.M.P. cu informaţia**

A.D.N.M.N. Această definiţie este echivalentă cu moartea despre care noi oamenii vorbim în mod curent. Din punct de vedere biblic, este echivalentă cu „moartea cea dintâi”. În urma morţii **somatice C.S. se desprinde de corpul fizic; racordul corpului energetic încetează să existe**. Acest proces are loc în aproximativ o jumătate de oră şi este preferabil să se desfăşoare în linişte, demnitate, dacă se poate în prezenţa celor dragi.

În acest mod ne despărţim de fiinţa spirituală pe care am iubit-o într-un mod civilizat, demn şi o ajutăm să depăşească ea însăşi acest moment, fără dificultate. În urma acestui proces fiziologic corpul somatic rămâne împreună cu o parte a corpului energetic colabat şi intră într-o degradare progresivă. **Corpul energetic va dispare complet după 40 de zile.**

Să vedem ce se întâmplă mai departe cu **C.S...** Este el veşnic? Este indestructibil? Niciuna, nici alta, după părerea mea.

Creierul – un analizor de frecvenţe

Cred că vă întrebaţi: dacă gândurile, memoria, logica, stocarea informaţiei aparţin **C.S.,** M.N., atunci ce rost mai are creierul, sistemul nervos central? Putem trăi fără creier? Bineînţeles, nu! O ştie şi un puşti de cinci ani. Atunci care este rostul lui?

Computerul numit creier realizează analize complexe asupra frecvenţelor tuturor datelor pe care le primeşte prin simţuri. Imaginile recepţionate nu sunt decât decodări ale gamelor de frecvenţă pe care creierul le percepe. **Teoria ce se impune este: „creierul construieşte o realitate concretă, interpretând frecvenţele dintr-o dimensiune care transcende timpul şi spaţiul” (Patrick Drouot).**

Pentru a sublinia natura dinamică a universului ce se reflectă în imaginile recepţionate de creier, **David Bohm** a introdus termenul de holomişcare. Profesorul William Tiller de la Universitatea Stanford California, autorul

diagramei ce-i poartă numele, este adeptul acestui model holografic de creare a reprezentărilor realizate de creier şi afirmă că toate lucrurile trebuie considerate „corpuri de realitate impermanentă”. Cu alte cuvinte, **tot ceea ce percepem nu reprezintă decât o iluzie oferită de propriile noastre simţuri.** Sub acest aspect, se ştie bine că diverse fiinţe ale scării filogenetice creează imaginea aceluiaşi obiect total diferit; vederea poligonală a albinelor este un exemplu în acest sens. Rămâne întrebarea: unde se codifică aceste frecvenţe, unde stocăm amintirea, **unde este eul, sinele?** Se pare că acest superb organ – **creierul** – permanent obiect de studiu, nu reprezintă decât **computerul fiinţei energetice globale** ce se numeşte om. **Creierul „are rolul de interfaţă între expresia sufletului şi viaţa fizică”** (Patrick Drouot), conectează realitatea M.N. la cea a M.P. având rolul de traductor, analizor, sintetizează şi interpretează evenimentele ce au loc la graniţa material/imaterial. Stocarea informaţiei se face însă, în aşa-zisele **„bile de memorie”**, **organizate pe corpul spiritual în materia negativă.**

Să credem într-o necesitate de evoluţie, de desăvârşire spirituală, de acumulări cantitative de informaţie, de încărcare cu bile de memorie sau de evoluţie calitativă ce urmăreşte drumul filogenetic, evoluţia speciei Homo sapiens? Nu ştiu!

Ideea că spiritul deţine informaţie A.D.N. este puternic sugerată de către Biblie.

În cazul Bibliei vom asista la un program riguros de inginerie genetică prin care se creează cele 12 semiţii ale lui Israel.

Cum au reuşit îngerii „să trimită” oamenilor Biblia, Coranul şi alte scrieri „sacre”? **Răspuns: prin tehnica implantului de informaţie**. Implantul de informaţie se aplică direct pe **C.S.,** constituit în bile de memorie.

Iată ce putem citi în Biblie referitor la aceste tehnici, şi începem cu Ieremia, unul dintre profeţii biblici:

1. Ieremia 1: 4 – 5
4. Fost-a cuvântul Domnului către mine şi mi-a zis:
5. „**Înainte de a te fi zămislit în pântece, te-am cunoscut**, şi înainte de a ieşi din pântece, te-am sfinţit şi te-am rânduit proroc pentru popoare”.

Nu numai că aflăm despre **Ieremia că s-a născut în urma aplicării tehnicii implantului uterin** fiind un rezultat al fecundaţiei artificiale în eprubetă, dar Domnul ne spune că Ieremia a fost sfinţit (a beneficiat de implant de informaţie) chiar înainte de a fi ieşit din pântece, asta însemnând fie înainte de practicarea implantului uterin, fie în viaţa intrauterină!

2. Daniel 10: 5 – 6 5. Şi mi-am ridicat ochii mei şi iată un om îmbrăcat în veşminte de in iar coapsele lui închise cu aur curat şi de preţ; 6. Trupul lui ca şi crisolitul şi **faţa lui ca fulgerul,** iar **ochii lui ca flăcările de foc**, braţele şi picioarele lui străluceau ca arama lustruită **şi sunetul cuvintelor lui ca sunetul unei mulţimi.**
10: 16. **Acela care avea înfăţişarea Fiului Omului s-a atins de buzele mele**; atunci am deschis gura mea şi am grăit şi am zis către cel ce sta înaintea mea: „O, stăpânul meu! Din pricina acestei vedenii m-au **cuprins zvârcolirile de durere şi am rămas fără putere** 10: 17… şi de spaimă îmi piere toată puterea şi suflarea mi se opreşte”.

Asemenea situaţiei prezentate de Ieremia, îngerul atinge buzele lui Daniel şi implantul este montat. Din păcate actul implantării cerebrale a fost dureros pentru Daniel. Să-l urmărim pe Iezechiel:

3. Iezechiel 1: 1. În anul al treizecilea, în ziua a

cincea a lunii a patra, când mă aflam între robi, la râul Chebar, **mi s-au deschis cerurile şi am văzut nişte vedenii dumnezeieşti.**

2. În ziua a cincea a lunii a patra, în anul al cincilea ai robirii regelui Ioiachin.

3. A fost cuvântul Domnului către mine, preotul Iezechiel, fiul lui Buzi, preotul, la râul Chebar, în ţara Caldeilor. Acolo a fost peste mine mâna Domnului.

4. Eu priveam şi iată venea dinspre miazănoapte un **vânt vijelios**, un **nor mare** şi **un val de foc, care răspândea în toate părţile raze strălucitoare;** iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie.

5. Şi în mijloc am văzut ceva ca patru fiare, a căror înfăţişare semăna cu chipul omenesc.

6. Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare din ele avea patru aripi.

7. **Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de viţel şi scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene.**

8. De cele patru părţi ele aveau sub aripi mâini de om şi toate patru îşi aveau feţele lor şi aripile lor.

9. Aripile lor se atingeau una de alta, şi când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte.

10. Feţele lor?

— Toate patru aveau câte o faţă de om înainte, toate patru aveau câte o faţă de leu la dreapta, toate patru aveau câte o faţă de bou la stânga şi toate patru mai aveau şi câte o faţă de vultur în spate.

11. Feţele lor şi aripile lor erau despărţite în partea de sus, şi, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul.

12. Fiecare fiară mergea drept înainte şi mergea încotro îi dădea duhul să meargă şi în mersul său nu se întorcea.

13. **Înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, cu înfăţişarea unor**

făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere.

14. **Fiarele alergau înainte şi înapoi iute ca fulgerul.**

15. Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor.

16. Aceste roţi, după înfăţişarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor ele parcă erau vârâte una în alta.

17. **Ele înaintau în toate cele patru părţi**, şi în timpul mersului nu se întorceau.

18. Obezile lor formau un cerc larg şi de o înălţime înfricoşătoare şi aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur-împrejur.

19**. Când mergeau fiarele, mergeau şi roţile de lângă ele, şi când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau şi roţile.**

20. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă şi roţile se ridicau împreună, căci duh de viaţă era şi în roţi.

21. **Când mergeau acelea, mergeau şi acestea, şi când acelea se opreau, se opreau şi acestea; iar când acelea se ridicau de la pământ, atunci împreună cu ele se ridicau şi roţile,** pentru că duh de viaţă era şi în roţi.

22. Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, care semăna cu cristalul cel mai curat;

23. Iar sub bolta aceasta erau întinse aripile fiarelor una spre alta, şi fiecare fiară mai avea câte două aripi, care le acopereau trupurile;

24. **Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic zgomot straşnic, ca zgomotul dintr-un lagăr** ostăşesc; **iar când ele se opreau, îşi lăsau aripile în jos.**

25. După ce fiarele se opreau şi îşi lăsau aripile în

jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor.

26. **Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un tron** şi la înfăţişare era ca piatra de safir; **iar sus pe acest tron era ca un chip de om.**

27. Şi am mai văzut ceva, ca un metal înroşit în foc, ca nişte foc, sub care se afla acel chip de om şi care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus şi **de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur-împrejur.**

28. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjura. **Astfel era chipul slavei Domnului.** Şi când am văzut eu aceasta, am căzut cu faţa la pământ.

Scopul în care îngerul îl „vizitează" pe Iezechiel este imediat precizat:

Iezechiel 2: 1 – 8

2: 1. Atunci am auzit glasul Unuia care mi-a zis: „Fiul omului, scoală în picioare, **că am să-ţi vorbesc**!"

2: 2. Şi cum mi-a zis Acela vorbele acestea, a intrat Duhul în mine şi m-a ridicat în picioare, şi am ascultat pe Cel ce-mi vorbea.

2: 3. **Acela mi-a zis:** „Fiul omului, am să te trimit la fiii lui Israel, la aceşti oameni neascultători, care s-au răzvrătit împotriva Mea; ei, ca şi părinţii lor, păcătuiesc înaintea Mea până în ziua de astăzi.

2: 8. Tu însă, fiul omului, ascultă ce voiesc să-ii spun! Nu fi îndărătnic, ca acest neam de răzvrătiţi! Deschide-ii gura **şi mănâncă ceea ce am să-ţi dau**!"

3: 3. Şi mi-a zis: „Fiul omului, hrăneşte-ţi pântecele şi-ţi satură lăuntrul tău cu această carte pe care ţi-o dau Eu!" Şi eu am mâncat-o şi **era în gura mea dulce ca mierea**.

În acest mod, amintirea lui Iezechiel, cunoştinţele lui, sunt mult îmbogăţite. El constată dintr-odată că ştie. **În felul acesta, va putea de exemplu să ne comunice complicatele date ale construcţiei templului lui Dumnezeu din Ierusalimul ceresc.** Un muritor de rând poate să citească cele câteva pagini de date cifrice exacte de 100 de ori, fără a reţine toate detaliile. Faceţi o încercare şi vă veţi convinge singuri de acest lucru! Iezechiel însă, ştia, pentru că acum, informaţia face parte din el.

4. Biblia ne descrie şi un alt un caz similar. Este vorba de Ioan, cel ce va scrie Apocalipsa:

Apocalipsa 10: 1 Şi am văzut alt înger puternic, **pogorându-se din cer**, învăluit într-un nor şi pe capul lui era curcubeul, iar faţa lui strălucea ca soarele şi picioarele lui erau ca nişte stâlpi de foc.
8. Iar **glasul din cer**, pe care-l auzisem, iarăşi a vorbit cu mine, zicând: **Mergi de ia cartea cea deschisă** din mâna îngerului, care stă pe mare şi pe pământ.
9. Şi m-am dus la înger şi i-am zis să-mi dea cartea. Şi **mi-a răspuns: Ia-o şi mănânc-o** şi va amărî pântecele tău, dar în **gura ta va fi dulce ca mierea.**
10. Atunci am luat cartea din mâna îngerului şi am mâncat-o; şi **era în gura mea dulce ca mierea,** dar, după ce-am mâncat-o pântecele meu s-a amărât.
11. Şi apoi mi-a zis: Tu trebuie să proroceşti, încă o dată, la popoare şi la neamuri şi la limbi şi la mulţi împăraţi.

Dacă nu este de ajuns, vă prezint aceeaşi operaţiune în miturile druizilor, pentru a vă convinge că metoda a fost în acel moment, universală. Taliesin este chiar Judecătorul, iar formularea poemului apărut în modalitatea pe care acum o ştiţi, adică după părerea mea, chiar faptul că Taliesin a fost ca şi Ieremia sau ca mulţi dintre Judecătorii

evrei, un produs al fecundaţiei artificiale în eprubetă şi al implantului uterin: *„**Mai întâi am fost modelat sub forma unui om**, în holul lui Karidween, pentru a fi purificat. Cu toate că aveam o comportare rezervată şi modestă eram o personalitate în sanctuarul celor înalţi. **Pe când eram prizonier**, **o dulce inspiraţie mă împlini, legile fiindu-mi date într-o limbă fără grai**”.*

Pentru cei ce au citit despre răpirile de persoane practicate astăzi de navele O.Z.N. este uşor de făcut o comparaţie şi iniţierea hipnozei la care sunt supuşi contemporanii noştri.

Se pare că singurul profet care a făcut călătorii reale cu navele îngerilor a fost Enoh:

*2. Atunci am văzut tot ce a venit din Cer şi am înţeles tot ce era scris în carte. **Citindu-le, am cunoscut toate lucrările oamenilor.***

*11. Atunci **cei trei sfinţi m-au apucat şi m-au dus pe Pământ**, lăsându-mă în faţa uşii casei mele.*

9. Timp de un an întreg, noi te vom lăsa cu copii tăi, pentru ca să-ţi găseşti puterile dintâi şi ca tu să poţi să-ţi înveţi familia, să scrii toate lucrurile pe care le-ai văzut şi să le desluşeşti copiilor tăi. Dar, în mijlocul anului viitor, te vom ridica din mijlocul alor tăt şi inima ta se va întoarce la puterea sa dintâi

Un caz particular este cel al lui Mohamed. Mohamed este singurul om care a „primit” Coranul în întregime.

De când a început oare Mohamed să recepţioneze Coranul? Eu cred că acumulările au început în copilărie. Să nu vă închipuiţi că Îngerul Gabriel a ales un copil bolnav pentru implant. Ştim bine că Mohamed prezenta de mic copil crize epileptice, halucinaţii, iar doica sa, crezând că este „îndrăcit”, nu l-a mai acceptat. Boala lui Mohamed ţinea, cred eu, de tehnica deficitară a implantului. Gabriel

şi-a făcut lamentabil meseria!

În Cartea lui Enoh apare descrierea unei staţii spaţiale:

9. Iată: M-am văzut înconjurat de nori şi de ceaţă deasă; priveam cu îngrijorare mişcarea astrelor şi a fulgerelor în timp ce vânturi prielnice îmi ridicau aripile şi grăbeau drumul meu.

10. ***Am fost înălţat astfel până în Cer*** *şi am ajuns curând la un zid din pietre de cleştar.* ***Flăcări mişcătoare îi învăluiau marginile...***

11. Cu toate acestea, m-am vârât în mijlocul acestor flăcări.

12. Şi am pătruns într-o vastă locuinţă care era pavată cu pietre de cristal. ***Pereţii şi podeaua, erau de asemenea din cristal şi la fel şi temeliile. Tavanul era format din stele rătăcitoare şi fulgere de lumină*** *şi în mijloc se vedeau mişcându-se heruvimi de foc într-un Cer agitat. Flăcările tremurau împrejurul zidurilor şi poarta era de foc. Când a fost să intru în această locuinţă, ea era în acelaşi timp arzătoare ca focul şi rece ca gheaţa...*

Exemple de versete din care se pot deduce acţiuni de inseminări:

Cartea judecătorilor 13: 2. Era însă în vremea aceea un om de la ţară, din seminţia lui Dan, cu numele Manoe şi **femeia lui era stearpă şi nu năştea.**

13: 3. Odată însă s-a arătat Îngerul Domnului femeii şi i-a zis: „Iată tu **eşti stearpă** şi nu naşti; **dar vei zămisli** şi **vei naşte fiu.**

13: 4. Păzeşte-te dar, să nu bei vin, nici sicheră şi nimic necurat să nu mănânci;

13: 5. **Că iată ai să zămisleşti şi ai să naşti un fiu;** şi nu se va atinge briciul de capul lui, pentru că pruncul acesta **va fi chiar din pântecele mamei sale nazireu al lui Dumnezeu** şi va începe să izbăvească pe Israel din

mâna Filistenilor”.

13: 6. Şi a venit femeia şi a spus bărbatului său, zicând: **„A venit la mine un om al lui Dumnezeu,** a cărui înfăţişare era ca înfăţişarea unui înger al lui Dumnezeu, **foarte luminos;** nici eu nu l-am întrebat de unde este şi nici el nu mi-a spus numele său;

13: 7. Dar mi-a zis: **Iată ai să zămisleşti şi ai să naşti un fiu; aşadar să nu bei vin şi sicheră şi să nu mănânci nimic necurat, căci copilul chiar din pântecele mamei şi până la moarte va fi nazireu al lui Dumnezeu”.**

Iov 14: 1. Omul născut din femeie are puţine zile de trăit, dar se satură de necazuri.

Iov 25: 4. Cum ar putea un om să fie fără prihană înaintea lui Dumnezeu sau cum ar putea să fie curat cel ce se naşte din femeie?

Iov 15: 14. Ce este omul ca să se creadă curat şi cel născut din femeie ca să se creadă neprihănit? Dacă cel născut din femeie este necurat, cum s-ar putea naşte să nu fie?

- **Războaie de epurare genetică:**

Pe Terra, au avut loc războaiele de epurare genetică. Cauza o putem deduce din Facerea **6: 1 – 14. Cine avea interes să înlocuiască populaţiile vechi cu altele diferite genetic? Răspuns – zeii!** „Îngerii” folosesc armele de nimicire în masă (A.N.M.), nefiind interesaţi de aspectul ecologic al războiului. (Facerea 19: 24 – 28) Atacul s-a soldat cu distrugerea a cinci cetăţi: Sodoma, Gomora, Teboim, Adma şi Ţoar. Atacul a dus la modificarea locală a reliefului – apariţia Mării Moarte şi mai ales la contaminarea radioactivă a solului. Atunci când nu-şi realizează obiectivele cu A.N.M. apelează totuşi la modalităţi mai ecologice de epurare genetică, dar şi mai costisitoare. Potopul este una dintre ele…

(cauza) Facerea (Geneza) 6: 1 – 8

1. Iar după ce **au început a se înmulţi oamenii** pe pământ şi li s-au născut fiice.

2. Fiii lui Dumnezeu, văzând că **fiicele oamenilor** sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit.

3. Dar Domnul Dumnezeu a zis: „**Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup.** Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!”

4. În vremea **aceea s-au ivit pe pământ uriaşi**, mai cu seamă de **când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor** şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime.

5. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toate cugetele şi dorinţele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele.

6. I-a părut rău şi s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.

7. Şi a zis Domnul: **„Pierde-voi de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut!** De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut”.

8. Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.

(Atacul) Facerea (Geneza) 19: 24 – 28

24. Atunci Domnul **a slobozit peste Sodoma şi Gomora ploaie de pucioasă şi foc din cer de la Domnul.**

25. Şi a stricat cetăţile acestea, **toate împrejurimile lor, pe toţi locuitorii cetăţilor şi toate plantele ţinutului aceluia.**

26. Femeia lui Lot însă s-a uitat înapoi şi s-a prefăcut în stâlp de sare.

27. Iar Avraam s-a sculat dis-de-dimineaţă şi s-a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului.

28. Şi, căutând spre Sodoma şi Gomora şi spre toate împrejurimile lor, a văzut **ridicându-se de la pământ**

fumegare, ca fumul dintr-un cuptor.

De ce Dumnezeu are nevoie de oameni? De ce sunt necesare aceste intervenţii? (n. a)

Supercivilizaţia lui Dumnezeu, prescurtat (S.D.) NU POATE PRODUCE CORPURI SPIRITUALE, în scopul fabricării de noi îngeri. De aceea, S.D. are nevoie de „PROGRAMUL TERRA".

Corpurile spirituale necesare vor fi recolta finală a unor culturi umane compatibilizate A.D.N.M.N. cu îngerii S.D.

„Omul are nevoie de Dumnezeu; ceea ce e cel mai uluitor e că Dumnezeu are nevoie de om, altfel nu l-ar fi creat".

(W. Raymond Drake)

Potopul:

Potopul a fost o operaţiune tehnică destul de exactă, a fost un potop bine monitorizat, ce a urmărit rezultate destul de exacte. Practic, programul trebuia reluat. Apele retrase au distrus în mare parte populaţiile nedorite, însă au murit şi mulţi dintre hibrizii valoroşi pentru program**. Capitolul 10 al Genezei informează scurt şi concis că popoarele Orientului Apropiat şi Mijlociu s-au format din cei 8 oameni coborâţi din corabia lui Noe, ce aveau caractere genetice asemănătoare.** Aria de omogenizare genetică este extrem de întinsă şi cuprinde zona geografică în care astăzi se află Liban, Siria, Israel, Iordania, Irak şi o parte din alte state. Descendenţii lui Noe reuşesc să ridice standardul genetic al acestor populaţii având asigurarea logistică cu care ne-am obişnuit deja.

Înnobilarea genetică s-a desfăşurat prin metodele obişnuite:

— Însămânţarea multor femei de către un singur individ valoros genetic;

— Consangvinizare;

— Mariaj controlat, dirijat;

— Implanturi uterine în masă, cu material genetic controlat, compatibil cu îngerii.

Aceste metode s-au practicat cu intensitate diferită urmărindu-se de fapt două programe importante:

1. Un program riguros, bine urmărit şi consolidat ce a avut drept scop **păstrarea unei linii pure, a unui arbore genealogic important ce avea să dea naştere ulterior poporului evreu.**

II. Un program mai puţin riguros privind standardizarea A.D.N. a populaţiei unei arii geografice extinse.

Observăm scăderea bruscă a duratei vieţii descendenţilor de la cei 950 de ani ai lui Noe, la 600 de ani – Sem, pentru ca apoi, spre sfârşitul seriei, durata de viaţă a acestor fiinţe să scadă sub 200 de ani.

Versetul biblic privind diluţia caracterelor iniţiale, până la vârsta finală medie de 120 de ani, începe să se împlinească. Trebuie ţinut cont că Noe avea caracterele genetice ale lui Adam II. El a beneficiat de terapie genetică ce viza şi blocarea genelor îmbătrânirii cu rezultatul spectaculos concretizat într-o viaţă de peste 900 de ani pământeşti.

Constatăm că lui Avram i se hărăzeşte o femeie stearpă. Este un **artificiu tehnic** des folosit în Biblie. **De fiecare dată când inginerul genetician doreşte revigorarea arborelui genealogic cu echipament genetic superior recurge la tehnica implantului uterin şi ne avertizează asupra acestui lucru predestinând unui exponent al seriei o femeie stearpă.**

Domnul îi promite: „... o voi binecuvânta (pe Sarai) numită de acum Sarra şi-ţi voi da din ea un fiu”... (13) Contrariat Avraam „a râs zicând în sine: „E cu putinţă oare

să mai aibă fiu cel de o sută de ani? Şi Sarra cea de nouăzeci de ani este cu putinţă să mai nască? **Facerea 17:** 19. *Iar Dumnezeu i-a răspuns lui Avraam: „Adevărat, însă şi Sarra, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-i vei pune numele Isaac şi Eu voi încheia cu el legământul Meu.*

20*... Îl voi creşte şi-l voi înmulţi foarte, foarte tare;* ***doisprezece voievozi*** *se vor naşte din el şi voi face din el popor mare.*

21. *Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care-l va naşte Sarra la anul, pe vremea aceasta!”*

Am aflat deci, de hotărârea inginerului genetician şef de a implanta Sarrei un ovul fecundat cu sex masculin, evident cu caractere genice superioare, adaptat atât zestrei genetice a mamei pentru ca aceasta să poată purta sarcina, cât şi structurii genetice a arealului geografic respectiv. Inginerul genetician şef îşi trimite îngerii, celebrul echipaj spaţial. Ei practică implantul uterin:

(Facerea 18)

9. Şi l-au întrebat Oamenii aceia: ***„Unde este Sarra, femeia ta?*** *Iar el răspunzând, a zis: „Iată, în cort”!*

10, Zis-a unul: „Iată, ***la anul pe vremea asta am să vin iar la tine şi Sarra, femeia ta va avea un fiu”****. Iar Sarra a auzit de la uşa cortului, de la spatele lui.*

11. Avraam şi Sarra însă, erau bătrâni, înaintaţi în vârstă şi Sarra nu era în stare să zămislească (era la menopauză n.a.).

12. Şi a râs Sarra în sine şi şi-a zis: „Să mai am eu oare această mângâiere acum, când am îmbătrânit şi când este bătrân şi stăpânul meu?”

13. Atunci a zis Domnul către Avraam: „Pentru ce a râs Sarra în sine şi a zis: „Oare cu adevărat voi naşte bătrână cum sunt?

14. Este oare ceva cu neputinţă la Dumnezeu? ***La anul pe vremea aceasta am să fiu pe la tine şi Sarra va avea un fiu****!”*

(Facerea21) *1. Şi a căutat Domnul spre Sarra cum îi spusese şi i-a făcut Domnul Sarrei, cum îi făgăduise.* (i l-a

implantat în uter pe Isaac n.a.)

2. Şi a zămislit Sarra (nici vorbă de Avraam n.a.) *şi a născut lui Avraam fiu la bătrâneţe, la vremea arătată de Dumnezeu.*

De obicei suntem doar avertizaţi asupra intervenţiilor lor prin precizări asupra sterilităţii unor femei biblice (cutare era stearpă) sau avertizarea vine de la formularea **– „şi a primit fiu de la Domnul”**... Pentru a fi şi mai clar, primim precizări suplimentare în capitolul „Romani al Noului Testament, **cap.9: 8**...***Nu copii trupului*** (cei naturali n.a.) ***sunt copiii lui Dumnezeu, ci fiii făgăduinţei se socotesc urmaşi.***

9. Căci al făgăduinţei este cuvântul acesta: „La anul pe vremea aceasta: voi veni şi Sarra va avea un fiu”.

Este clar sper**, copiii lui Dumnezeu sunt cei rezultaţi ai implantului uterin.** De prisos să mai menţionez că îngerii aveau o bancă de factori ereditari bine dotată cu gameţi recoltaţi de la hibrizi de la toate generaţiile superioare ale primelor hibridări. Din multitudinea de sortimente de gameţi îngerul genetician alegea pentru fecundaţia în eprubetă gameţii cei mai adaptaţi atât între ei, cât şi zestrei genetice a „mamei” purtătoare de implant.

Se pare că, fie ceva nu a fost în regulă cu zestrea genetică a lui Isaac, fie alte motive legate de ameliorarea patului genetic au prelungit cu încă o generaţie momentul apariţiei celor „12 voievozi”. Aşa se face că Isaac va fi doar „bunicul” celor 12.

Avraam şi familia locuiau în acele vremuri în ţara Canaan şi se pare că erau singurii din acea zonă cu **caractere genetice superioare, mai apropiate de cele ale îngerilor.** De aceea, la vârsta de 40 de ani**, Isaac este sfătuit de Sarra, să meargă în Mesopotamia la rude!** pentru a-şi găsi o soţie cu gene pe măsură.

(Facerea 24)

3. Jură-mi pe Domnul Dumnezeul cerului şi pe Domnul pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeia din fetele Canaanenilor, în mijlocul cărora trăiesc eu.

4. Ci vei merge în ţara mea, unde m-am născut eu, la rudele mele şi vei lua de acolo femeie lui Isaac, fiul meu.

Aflăm de la Avraam că mariajul acestor exponenţi ai seriei era controlat: *…*

(Facerea 24 – 40) … Domnul ***Dumnezeu, înaintea Căruia umblu, va trimite cu tine pe Îngerul Său, va binecuvânta calea ta şi vei lua femeie pentru feciorul meu*** *din rudele mele şi din casa tatălui meu.*

Isaac, la vârsta de 40 de ani, merge în Mesopotamia şi ia de soţie pe Rebeca, „fata lui Batuel, fiul lui Nahor, pe care i l-a născut Milca”. Nahor era fratele lui Avraam. Deci, Isaac se căsătoreşte cu nepoata de bunic al lui Nahor, fratele tatălui său. Culmea culmilor! Ca un făcut, de parcă toată seria ar fi falsă, aţi ghicit – **şi Rebeca era stearpă.** Ca de obicei însă, această problemă apare tocmai pentru a fi rezolvată la superlativ de către înger: „… s-a rugat Isaac Domnului pentru că, **Rebeca, femeia sa era stearpă** şi l-a auzit Domnul şi femeia lui, Rebeca a zămislit”. (Facerea 25 – 21) **Sarcina Rebecăi a fost gemelară bivitelină,** îngerul a plantat doi zigoţi cu caractere genetice diferite, parcă special să ne demonstreze că în acest domeniu este atotcunoscător. Chiar se laudă cu reuşita implantului: ***În pântecele tău sunt două neamuri*** *şi două popoare se vor ridica din pântecele tău; un popor va ajunge mai puternic decât celălalt şi cel mai mare va sluji celui mai mic! (Facerea 25 – 23)*

Poporul mic, dar puternic este poporul evreu intens compatibil cu îngerii, iar cel mare şi slab este patul A.D.N. al celui dintâi… arabii. Biblia subliniază diferenţele dintre cei doi „gemeni”:

25. Şi cel dintâi care a ieşit era roşu şi peste tot păros ca o pielicică şi i-a pus numele ***Isav***

26. După aceea a ieşit fratele acestuia, ***ţinându-se cu mâna de călcâiul lui Isav;*** *şi i s-a pus numele* ***Iacov.*** *Isaac era însă de şaizeci de ani când s-au născut aceştia din Rebeca. (Facerea 25)*

Povestea este scrisă cu tâlc. Era normal ca mai întâi să se nască **Isav – „tatăl" arabilor** şi apoi Isaac – elementul intens compatibil, deoarece întotdeauna într-un astfel de program mai întâi se organizează patul A.D.N. şi apoi se înseră elementul genetic de maxim interes. Fără un pat genetic adecvat acest ultim element nu poate supravieţui. **De aceea Isaac se ţine la naştere cu mâna de călcâiul lui Isav. Acest tip de analogie reprezintă deseori sarea şi piperul Bibliei.**

Tehnica implantului uterin, des folosită în această perioadă este explicată pe larg în cap. Galateni-4, ca modalitate de venire pe lume a lui Isaac: „... **Avraam a avut doi fii: unul din femeia roabă şi altul din femeia liberă**. (22);"... cel din roabă s-a născut după trup (copil conceput şi născut natural n.a.), iar **cel din cea liberă s-a născut prin făgăduinţă** (implant uterin n.a.). (23) Explicaţiile continuă prin analogii interesante, asupra cărora nu insist. Cred că vă este destul de clar.

Biblia ne spune în capitolul 10 al Facerii cum au migrat urmaşii lui Noe, nepoţii şi strănepoţii săi pentru a forma popoare, pentru a ridica standardul genetic al unei zone întinse, conform dorinţelor şi planurilor îngerilor. De exemplu: „Din Canaan s-au născut: Sidon – întâi născut alsău, apoi Het, Iebuseu, Amareu, Gherghescu, Heveu, Argheu, Sineu, Armadeu, Temoreu, Hamateu. Mai pe urmă neamurile canaanene s-au răspândit". (Facerea 10 – 15; 16; 17; 18)

Ce observăm? Aceste denumiri de fii, nepoţi ai lui Noe, sau strănepoţi – are mai puţină importanţă, deţineau un important bagaj genetic asemănător lui Noe. În prima parte a acestei etape, atunci când încă funcţiona destul de

bine principiul taurului comunal, **aceşti indivizi valoroşi genic au format insule A.D.N. cu femeile populaţiilor rămase.** Foarte probabil bărbaţii acelor populaţii au fost ucişi. Veţi vedea în etapele următoare că practica epurării în scopuri nobile a fost folosită des. De aceea, aceşti indivizi au dat numele unor oraşe-state, cetăţi, unor mici popoare ce ocupau arii foarte restrânse. Vom vedea că peste 1500 – 2000 de ani poporul evreu riguros compatibilizat genetic cu Îngerii Supercivilizaţiei lui Dumnezeu aveau să lupte pentru teritorii şi mai ales pentru supremaţie numerică tocmai cu aceste popoare formate din insulele A.D.N. trecute, iniţiate de urmaşii lui Noe. De ce? Pentru că zestrea genetică adusă de aceştia, nu a ridicat suficient standardul genetical acestor populaţii, care se vor numi fiecare după tatăl său; priviţi versetele amintite mai sus Iebusei, Amorei, Gherghesei, Hevei şi alte neamuri canaanene (de la Canaan – fiul lui Ham şi nepotul lui Noe).

Biblia ne oferă un tablou al vremii destul de cuprinzător. Depinde numai de noi dacă reuşim să vedem detaliile sau nu. **În programul de standardizare, de omogenizare a A.D.N. al populaţiilor Orientului Mijlociu şi Apropiat, îngerii au încercat pe cât posibil, evitarea greşelilor etapei anterioare.** În acest scop au recurs la un artificiu tehnic foarte eficient: **„amestecarea limbilor Pământului”.** Lingviştii sunt astăzi de acord că în vremuri străvechi exista o singură limbă, probabil cu mai multe dialecte. Asemănări lingvistice se găsesc astăzi între limbi aparţinând unor populaţii îndepărtate geografic. Poate cele mai aparent inexplicabile asemănări sunt între limbile tibetană şi sioux sau chiar între elemente ale limbii române şi unor triburi amerindiene din Perú, ce trăiesc în semisălbăticie (studiu făcut în anii trecuţi de lingvişti români).

Şi dacă tot vorbim despre români, menţionez că dr. Napoleon Sevescu demonstrează magistral că urmaşii dacilor nu au împrumutat o limbă latină, ci romanii –

străluciţi urmaşi ai lui Enea din Troia, au adus cu ei în Dacia o limbă tracică mult asemănătoare celei vorbite de daci**. Acesta este motivul aşa-zisei lipse a cuvintelor dacice din limba română.** Iată ce aflăm din Biblie despre începuturile segregării lingvistice: „... a zis Domnul: **Iată, toţi sunt de un neam şi de o limbă... să ne pogorâm şi să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înţeleagă unul cu altul**”**.** Evenimentul a avut loc în Babilon: „... acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul şi de acolo i-a împrăştiat Domnul pe toată faţa pământului” (Facerea 11: 6; 7; 9) şi este extrem de important pentru că **limba îţi dă aparenţa la un grup, la o populaţie**, la o familie extinsă, cu anumite caractere inclusiv genetice.

Până la **137** de ani Avraam nu a avut copii, nici cu Sarra şi nici măcar cu Agar, slujnica egipteancă. Povestea lui Ismael, născut din Agar este de asemenea interesantă.

Neavând copii de la Sarra, soţia îl îndeamnă s-o cunoască pe Agar, slujnica ei. Aceasta rămâne însărcinată şi este întâmpinată de înger care-i spune: „... Voi înmulţi pe urmaşii tăi foarte tare, încât nu se vor putea număra din pricina mulţimii... şi vei naşte fiu şi-i vei pune numele Ismael pentru că a auzit Domnul de suferinţa ta” (Facerea 16: 10; 11)

Din nou **apare copilul al cărui sex era cunoscut de înger,** născut prin voia Domnului, mai exact prin practica lui. Despre copil aflăm că: „... va fi ca un asin sălbatic între oameni şi mâinile tuturor vor fi asupra lui, dar el va sta dârz în faţa tuturor fraţilor lui”. (Facerea 16: 12)

Dacă îngerii tot erau acolo şi practicau implanturi uterine în zonă, în special celor din arborele genealogic principal, se ocupau din când în când şi de câte o slujnică din afara arborelui, care putea primi prin implant numai hibrizi cu caractere genice sub 100%, formaţi din banca de gameţi a îngerilor.

Implantul primit trebuia să fie la limita rejectului genetic; dacă Agar ar fi primit un implant

precum Isaac spre exemplu, acesta ar fi fost rejectat (avortat). De aceea îngerul ştiind bine ce a plantat, a avertizat-o pe Agar că Ismael va fi ca un asin sălbatic între oameni**. Arabii consideră că Ismael este ascendentul lor cel mai îndepărtat.**

- **Crearea familiei de bază a viitorului popor evreu. Iacov (Israel)**

Formarea poporului evreu este legată de Iacov – „fiul" lui Isaac şi al Rebecăi, de fapt, rezultatul unui implant uterin. Cred că membrii familiei nu aveau cunoştinţă exactă despre aceste implanturi. Tehnica avea loc sub hipnoză (ca şi astăzi), în laboratoare situate în nave. Pe plan psihologic îngerii înserau familiei, importanţa apartenenţei la un anume grup, cu caractere genetice uşor modificate. Tinerii acceptau cu uşurinţă „consangvinizarea" pentru păstrarea zestrei genetice a familiei.

Aceşti 12 fii născuţi cu toţii în eprubetă sunt fiii lui Israel, supercivilizaţia lui Dumnezeu, poporul lui Israel, cu cea mai bună compatibilitate posibilă A.D.N.M.N. cu A.D.N.M.N. al îngerilor. Pe bună dreptate, aceştia erau fiii lui Israel. De aceea. Dumnezeu hotărăşte schimbarea numelui lui Iacov – tatăl adoptiv al celor 12 în Israel:

(Facerea 30)

10... „De acum nu te vei mai chema Iacov, ci Israel va fi numele tău". Şi-i puse numele Israel...

11. „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic! Sporeşte şi te înmulţeşte! Popoare şi mulţimi de neamuri se vor naşte din tine şi regi vor răsări din coapsele tale!...

12. Ţara, pe care am dat-o lui Avraam şi lui Isaac, o voi da ţie; iar după tine, apoi voi da pământul acesta urmaşilor tăi".

Biblia ne prezintă în continuare istoria amănunţită a

familiei lui Iacov care se stabileşte în Canaan. Iacov va trăi 180 de ani, iar cei 12 copii cresc, se căsătoresc, au copii la rândul lor. În această perioadă se întâmplă un eveniment important: Iosif – penultimul dintre fraţi ca vârstă şi ultimul născut în Mesopotamia, probabil cu 1 – 2 ani înainte de plecare, este vândut de fraţii săi unei caravane de Ismailiţi. Iosif avea în acel moment 17 ani. La vârsta de treizeci de ani, după o întreagă istorie, Iosif ajunge mâna dreaptă a Faraonului egiptean…

Ajustarea genetică şi instruirea poporului evreu în deşert.

1. Ajustarea genetică

După spectaculoasa evadare din Egipt poporul evreu face o escală de 40 de ani în Deşertul Sinai. Prima operaţiune de importanţă majoră constă într-un recensământ ordonat de către Domnul. **Rezultatele lui ne sunt comunicate în cap. 4 din Numerii – 45 – 46,** care precizează că evreii de la 20 de ani în sus au fost 603.550, evident, „după familiile lor”. La aceştia se adaugă Leviţii, familie din care făceau parte preoţii, şi care aveau alt tip de numărătoare, respectiv… „parte bărbătească de la o lună în sus au fost douăzeci şi două de mii”. (Numerii 4 – 39)

Legea nonhibridării (L.N.H.)

Importanţa ei este covârşitoare, axul central al Bibliei fiind structurat chiar pe această lege: *(Ieşirea-20) 5. Să nu te închini lor, nici să nu le slujeşti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu zelos care* ***pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor ce mă urăsc pe mine până la al treilea şi al patrulea neam.*** *6.* ***Şi mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce mă iubesc şi păzesc poruncile mele.***

Pentru mine este foarte clară **interdicţia de combinare cu alte neamuri**; alte formulări ale acestei interdicţii pot fi surprinse la Moise, la Iosua şi dacă deschideţi Biblia, le veţi găsi în fiecare capitol, conform principiului hologramei, în care este construită. Esenţa legii constă în faptul că Dumnezeu – Domnul va ucide copiii şi descendenţii de generaţie trei şi patru din părinţii ce greşesc – ce hibridează.

2. Instruirea poporului evreu:

Ieşirea 20: 12 – 17

12. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie bine şi să trăieşti mulţi ani pe pământul pe care domnul Dumnezeul tău ţi-l va da ţie.

13. Să nu ucizi!

14. Să nu fii desfrânat

15. Să nu furi!

16. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva poporului tău!

17. Să nu doreşti ceva aproapelui tău; nici ogorul lui, nici sluga lui, nici animalul lui, mici unul din dobitoacele lui şi nici din câte are aproapele tău!

Alături de **Cele 10 porunci,** evreii primesc şi alte legi. În general, le putem enumera numai citind capitolele acestui sector din Cartea Cărţilor: Legi privind conducerea societăţii; Construirea şi înzestrarea armatei; Legi pentru război; Înserarea sărbătorilor în calendar; Pedeapsa pentru furt şi alte păcate; Constituirea ritualurilor religioase; Slujba şi veniturile preoţilor şi leviţilor; Sfinţirea preoţilor; Alcătuirea veşmintelor sfinte; Jertfele; Elaborarea bucătăriei evreieşti; Noţiuni de medicină; diagnostic; tratament; rolul medicului în societate; Legi de construcţie familială; oprirea consangvinizărilor; Rânduieli pentru casnici şi pentru ucideri; ş.a.m.d.

După 40 de ani de ajustare genetică şi construcţie, poporul evreu, înzestrat cu legi poate ieşi în lume în scopul îndeplinirii ultimului obiectiv: ocuparea spaţiului geografic vital.

Menţinerea caracterelor genetice ale poporului evreu

S-a realizat prin:

a) Mecanismul chivot b) Epurări genetice în masă practicate în sânul poporului evreu c) Implanturi uterine în masă

Exemple:

Numerii 25

4. Şi a zis Domnul către Moise: Ia pe toate căpeteniile poporului şi le spânzură de copaci pentru Domnul înainte de asfinţitul soarelui, ca să se abată de la Israel iuţimea mâniei Domnului".

*5. Atunci a zis Moise către judecătorii lui Israel: „**Ucideţi fiecare pe oamenii voştri care s-a alipit de Baal-Peor".***

6. Dar iată, oarecare din fiii lui Israel a venit şi a adus între fraţii săi o madianită, în ochii lui Moise şi în ochii întregii obşti a fiilor lui Israel, când plângeau ei la uşa cortului adunării.

Tragicul eveniment se desfăşura în preajma cortului adunării, acolo unde era instalat chivotul. Aparatul după o scanare a fiecărui membru al obştii hotăra care va fi ucis şi care nu. Cartea relatează cum este ucisă madianita împreună cu evreul său, eveniment în urma căruia încetează pedepsirea poporului. Iată şi dimensiunea epurării: *9. Cei ce au murit de pedeapsa aceasta au fost douăzeci şi patru de mii (!)*

Asta da, epurare! Curat masacru! Totul comis cu sânge rece la indicaţiile „Domnului" şi prin decizia

chivotului. Domnul, mulţumit de rezultatele epurării, îi ordonă lui Moise apoi, să-i ucidă pe madianiţi.

Numerii 31

17. ***Ucideţi dar toţi copiii de parte bărbătească*** *şi* ***toate femeile ce-au cunoscut bărbat ucideţi-le.***

18. ***Pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsaţi-le pe toate vii pentru voi.***

31. Şi a făcut Moise şi Eleazar preotul cum poruncise Domnul lui Moise.

35. Femei, care n-au cunoscut bărbat, de toate (au fost) treizeci şi două de mii de suflete.

La 32.000 de fete virgine, vă daţi seama cât popor madianit au ucis fiii lui Israel? De ce credeţi că au fost lăsate în viaţă fetele virgine, când ştim bine că poporul evreu tocmai suferise o dureroasă epurare genetică din cauza madianitelor? Răspunsul este foarte simplu. Aceste fete, cu statut de roabe urmau să devină născătoare de evrei. Însămânţarea era făcută de îngeri prin tehnica cunoscută:

Cartea lui Rut-4

12. În casa ta să fie cum a fost în casa lui Fares, pe care l-a născut Tamara lui Iuda şi să se slăvească ***prin sămânţa pe care ţi-o va da Domnul*** *prin această femeie tânără.*

13. Şi a luat Booz pe Rut şi ea s-a făcut soţia lui. Şi intrând la ea, ***Domnul i-a dat ei sarcină*** *şi a născut un fiu.*

14. Şi ziceau femeile către Noemina „Binecuvântat este Domnul, ***că nu te-a lăsat fără moştenitori!*** *Slăvit fie numele lui Israel!*

Formulările versetelor 12, 13 şi 14 evidenţiate, **indică foarte clar implantul uterin.**

Am parcurs o bună parte din Biblie. Tot creştinul aşteaptă ziua de apoi ca pe un moment în care, odată ajuns în cer, va intra în rai şi eventual se va contopi cu Dumnezeu. **Biblia, dar mai ales Coranul ne intoxică**

până la exasperare cu momentul apocaliptic, în care noi vom fi culeşi şi supuşi judecăţii de apoi. Cel ce citeşte însă, cu atenţie Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, este deziluzionat rapid prin numărul mic al celor selectaţi să cunoască raiul – **144.000.** Cu alte cuvinte, la prima vedere, tot „Programul Terra" este conceput pentru ca cei 144.000 să fie admişi în rai. Este fals! **S**uperputerea lui Dumnezeu (S.D.), acţionează cu logică şi mai ales cu eficienţă! Credeţi că S.D. a dedicat mii de ani de muncă pe această planetă unei singure recolte de 144.000?... Gândiţi-vă: o supercivilizaţie cheltuieşte într-un program mii de ani ca să obţină poporul evreu organizat în cele 12 familii ale sale. Apoi, timp de aproximativ 1500 de ani cultura este „crescută", înmulţită, purificată continuu, urmând 2000 de ani fără control genetic, la capătul căreia îşi recoltează numai 144.000 de Corpuri Spirituale compatibile. Este lipsit de orice logică elementară! Dacă aş fi fost în locul lor aş fi recoltat numai în perioada celor 1500 de ani de existenţă clară a celor 12 seminţii riguros compatibile genetic cu îngerii S.D. Ei bine, trebuie să aflaţi acum că S.D. a gândit şi a practicat tot aşa acest program. Până să mă apuc de scris, nu găsisem versetele care să-mi indice recoltele din perioada amintită mai sus. Acum îmi sunt foarte clare. Recunosc, ochii mi-au fost deschişi de o pildă a lui Iisus, un adevărat râu de informaţie. Mai întâi o prezint integral:

Marcu-12

*1... Un om **a sădit o vie**, **a împrejmuit-o cu gard**, **a săpat în ea un teasc**, a clădit un turn şi-a dat-o lucrătorilor, **iar el s-a dus departe.***

2. Şi la vreme a trimis la lucrători o slugă ca să ia de la ei roadele viei.

3. Dar ei, punând mâna pe ea au bătut-o şi i-au dat drumul fără nimic.

4. Şi a trimis la ei iarăşi altă slugă, dar şi pe aceea lovind-o cu pietre i-au spart capul şi au ocărit-o.

5. Şi a trimis alta. Dar şi pe aceea au ucis-o.

*6. Mai avea şi **un fiu iubit** al său şi în cele din urmă l-a trimis la lucrători zicând: Se vor ruşina de fiul meu.*

7. Dar acei lucrători au zis între ei: Acesta este moştenitorul; veniţi să-l omorâm şi moştenirea va fi a noastră.

8. Şi prinzându-l l-au omorât şi l-au aruncat afară din vie.

9. Ce va face acum stăpânul viei? Va veni şi va pierde pe lucrători iar via o va da altora?

În versetul 1 aflăm că „un om" Dumnezeu – S.D.– „a sădit o vie". Cultura de pe Terra, C.S. este asemuită deseori cu o vie, iar recolta cu o recoltă de „struguri copţi". Deci, S.D. a iniţiat un Plan de inginerie genetică (P.I.G.) pe Terra, via a fost împrejmuită cu gard – au fost create „insule A.D.N". compatibile cu îngerii S.D. Tot 1 ne mai spune că S.D. a săpat în „vie" un teasc. Acest teasc este asimilat în Biblie invariabil cu sacrificarea oamenilor de către S.D. în scopul recoltării C.S. Exprimarea este de obicei – „teascul aprinderii mâniei Domnului" şi se referă la momentul apocaliptic. Pot să vă ofer un exemplu pentru a fi credibil: Cap.63 din Isaia se numeşte „Ziua izbânzii" şi se referă la momentul apocaliptic:

(Isaia 63)

2. Pentru ce ai îmbrăcămintea roşie şi veşmântul Tău este roşu ca al celui care calcă în teasc?

3. Singur am călcat în teasc şi dintre popoare nimeni nu era cu Mine; (nimeni nu mai era compatibil A.D.N.M.N. cu mine n.a.)*. Şi i-am călcat, şi i-am călcat în mânia Mea, i-am strivit în urgia Mea*

6. În mânia Mea am călcat în picioare popoare şi le-am zdrobit în urgia Mea şi sângele meul-am împrăştiat pe pământ".

Aşa cum strugurii sunt zdrobiţi în teasc, tot aşa S.D. va zdrobi popoarele în momentul apocaliptic. Revenind la pilda lui Iisus, acesta ne spune că evreii erau dotaţi cu „teasc" încă de acum 3500 de ani. Tot versetul 1 ne mai

spune că în vie „omul” – S.D. – „a clădit un turn”. Despre ce turn este vorba? Fără îndoială turnul este în legătură cu teascul. Informaţii despre acest tip de turn mai avem de la profetul Ieremia, care în capitolul 6 „Vestirea năvălirii unui neam străin” face alte precizări asupra momentului apocaliptic. Îngerul deplângea soarta evreilor care nu au respectat legea nonhibridizării (L.N.H.), a căror compatibilitate cu îngerii S.D. s-a deteriorat.

26... Plângi amar că fără veste va veni pierzătorul asupra voastră!

27. ***Turn*** *te-am pus în mijlocul poporului Meu şi* ***stâlp*** *ca să afli şi să urmăreşti drumul lor. 28. Aceştia cu toţii sunt răzvrătiţi (*incompatibili n.a.*) îndârjiţi şi semănători de clevetiri; sun sramă şi fier, toţi sunt nişte stricaţi.*

29... turnătorul în zadar a topit, că cei răi nu s-au ales

30. Argint de lepădat se vor numi, că Domnul i-a lepădat.

Turnul are următoarele funcţii:

— Preia, captează „produsul brut” rezultat din „teasc” – C.S. ale celor morţi, „zdrobiţi”;

— Analizează şi separă, triază C.S. compatibile de cele incompatibile A.D.N.M.N. cu îngerii;

— Expune radiaţiei nucleare C.S. compatibile şi le transformă în C.S. identice cu ale îngerilor.

— Eventual distruge C.S. incompatibile, ce nu interesează S.D.

După cum vedeţi în Ieremia, în momentul apocaliptic, aproape toţi sunt incompatibili, „turnătorul degeaba a topit, că cei răi nu s-au ales” şi asta pentru că „legea (L.N.H.) au lepădat-o”. Turnul este un dispozitiv foarte sofisticat, care în cursul programului, în perioada celor 1500 de ani, capta şi transforma C.S. recoltate în C.S. de îngeri. Stâlpul afla şi urmărea drumul C.S...?... Cine se ocupa cu toate aceste operaţiuni complicate? **Lucrătorii!** Conform aceluiaşi verset 1, via – cultura – a fost lăsată în

grija lucrătorilor, iar el – „omul” – Superputerea lui Dumnezeu s-a dus departe.

…

- **Iisus**

Din Evanghelia lui **Luca cap. I**, aflăm că preotul Zaharia şi „femeia lui” Elizabeta, „amândoi drepţi înaintea lui Dumnezeu” (6), adică compatibili A.D.N.M.N. cu îngerii S.D.nu aveau niciun copil, deoarece **Elizabeta era stearpă** şi la menopauză. Faceţi analogia deja cu situaţia Avraam – Sarai. În acest moment apare în scenă Îngerul Gavriil…

Aflăm că Zaharia este vizitat de Îngerul Gavriil, care-l anunţă cât se poate de simplu: „Nu te teme Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elizabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan”.

Misiunea următoare a neobositului Gavriil se desfăşoară „într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret”. (26) Ţinta era deja aleasă: „o fecioară logodită cu un bbărbat care se chema Iosif din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria”. (27)

30. Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har de la Dumnezeu.

31. Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus.

34. Şi a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?

Uite aşa, bine! cu implant uterin de zigot rezultat al fecundaţiei artificiale, cu A.D.N. adaptat, sex cunoscut şi misiune clară! Îngerul Gavriil nu putea recurge la un astfel de răspuns sofisticat pentru înţelegerea Mariei şi atunci, „îngerul i-a zis: Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema”. (35) Vă este clar, da? Îngerul nu-i poate explica

Mariei că singurul motiv pentru care a fost aleasă drept „mamă” a lui Mesia este ascendenţa ei genetică „curată”, dar ca să-i demonstreze „că de la Dumnezeu, nimic nu este cu neputinţă” (37), îi spune că „Elizabeta, a zămislit şi ea fiu la bătrâneţea ei, şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită stearpă”.

Cu alte cuvinte, îngerul o informează pe Maria că va zămisli prin aceeaşi tehnică prin care a zămislit şi Elizabeta – „cea numită stearpă”-tehnica implantului utern.

38. Şi a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Şi îngerul a plecat de la ea.

Mai mult decât atât, Îngerul Domnului i s-a arătat în vis (lui Iosif), grăind: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt”. Este clar, nu?

21. Ea va naşte Fiu şi vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor.

25. Şi fără s-o fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unulnăscut, Căruia I s-a pus numele Iisus.

Descrierea modalităţii de venirea pe lume a lui Iisus nu diferă cu nimic de cea a lui Isaac, Iacov, Samson sau alţii, rezultaţi prin fecundaţie artificială şi implant uterin.

Corpul Spiritual (C.S.) al lui Iisus deţine un A.D.N.M.N. foarte asemănător cu cel al îngerilor, poate chiar identic! Culmea, Biblia ne informează şi asupra acestui aspect în Evrei cap.2:

*7. **L-ai micşorat cu puţin faţă de îngeri;** cu mărire şi cu cinste l-ai încununat şi l-ai pus peste lucrurile mâinilor Tale.*

*9. **Ci pe Cel micşorat cu puţin faţă de îngeri**, pe Iisus îl vedem încununat cu slavă şi cinste…*

*16… căci într-adevăr (*Iisus*), nu a luat figura îngerilor, ci sămânţa lui Avraam a luat-o”.*

Versetele au o mare valoare, pentru că ne explică cum a putut Maria să suporte o sarcină extraterestră. Tot ele ne ajută să înţelegem mai bine regia mitului învierii… Naşterea pruncului a fost supravegheată de inginerul şef de program prezent la faţa locului cu toată echipa de specialişti necesari, baza materială fiind bineînţeles pe o navă tip O.Z.N., luminoasă ca o stea: „steaua care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit şi a stat deasupra, unde era Pruncul”. (Matei 2: 9), sau Luca 2: 13 *Şi deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulţime de oaste cerească…*

Despre copilăria lui Iisus aflăm doar că: „copilul creştea şi se întărea cu duhul, umplându-se de înţelepciune şi harul lui Dumnezeu era asupra Lui” (Luca 2 – 40). Nu avem date despre copilăria şi tinereţa lui Iisus, pentru că ele nu s-au desfăşurat pe Terra decât în mică măsură.

De ce a sosit Iisus?

Răspunsul îl găsim chiar în prorocirile ce anunţau venirea sa cu aproximativ 600 de ani înainte! Aceste prorociri numite de mine „de program” subliniază o modalitate de concepere, de funcţionare a programului general. Mesia face clar parte din această schemă! Iată ce ne spune **Isaia** cu 600 de ani înainte de sosirea lui Iisus despre misiunea acestuia:

3… El va propovădui Legea Mea cu credincioşie.

4. El nu va fi nici obosit, nici sleit de puteri până ce nu va fi aşezat Legea pe pământ; căci învăţătura Lui toate ţinuturile o aşteaptă. (Isaia42)

Capitolele 42 şi 43 din Isaia conţin de fapt tot programul Iisus până în momentul apocaliptic! Şi acum, dacă am aflat dintr-o prorocire de program de ce a fost inclus Iisus în scenă, să vedem ce ne poate spune chiar el despre misiunea sa. Iată ce aflăm din evanghelii:

*A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către el şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, **Cel ce ridică păcatul***

***lumii**”. (Ioan 1 – 29)*

În Luca-2, preotul Simeon înştiinţat de îngeri despre misiunea lui Iisus, îl binecuvântează pe pruncul ce avea să aducă: mântuirea pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău, Israel. (30, 31, 32) Deci, Proncul Iisus a sosit pe Terra pregătit să propovăduiască **noua lege** care este spre descoperirea neamurilor dar, în acelaşi timp şi pentru slava poporului Israel! Iisus însuşi dezvăluie secretul misiunii sale: acesta este Sângele Meu, al **Legii celei noi care pentru mulţi se varsă spre iertarea păcatelor**. (Matei 26 – 28). Ideea generală este că Iisus aduce cu el o lege nouă care pentru mulţi (nu pentru toţi) este spre iertarea păcatelor, care va fi propovăduită la toate neamurile şi va fi spre descoperirea neamurilor, dar şi pentru slava poporului lui Israel! Acest mesaj nemaipomenit, nemaiauzit, atât de neînţeles de oameni până astăzi – „**mântuirea omenirii de păcat**”, nu este greu de decodat. Este chiar uimitor de simplu. **Păi, care este păcatul biblic?** Singurul păcat, de fapt, ştiţi bine acum, este **păcatul hibridării**, păcatul de încrucişare cu alte neamuri. El e foarte bine definit direct sau în metafore pe tot parcursul Bibliei, **el stă la baza Legii, singura importantă cu adevărat în Biblie.**

Ce ne aduce Iisus după 1.500 de ani: „legea cea nouă care pentru mulţi se varsă spre iertarea păcatelor”. Toate cele patru evanghelii menţionează această lege nouă şi conţinutul ei exact. Îl reproduc mai întâi din Matei-22:

37… Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău.

38. Aceasta este marea şi întâia poruncă.

39. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.

40. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi prorocii!

Atât! Simplu şi concis! În Luca şi Marcu noua lege

este pronunţată scurt, identic: „Să nu ucizi, să nu săvârşeşti adulter, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, să nu înşeli pe nimeni, cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta. (Marcu 10 – 19) Şi cu asta, basta! **Nicio vorbă de legea nonhibridăzării** (L.N.H.), de condamnarea împerecherii cu alte neamuri, respectiv de păcatul hibridării! Cu alte cuvinte, prin omiterea conştientă a L.N.H., Iisus absolvă omenirea de păcat, mântuieşte omenirea de păcat. Astfel, se instalează „Legea cea Nouă, care pentru mulţi (care vor hibrida în viitor) se varsă spre iertarea păcatelor” – (Matei 26 – 28).

De ce a fost schimbată legea? În primul rând S.D. Îşi încheiase practic perioada de recoltă şi nu mai era interesată de menţinerea seriilor genetic pure. Pe de altă parte, una dintre misiunile lui Iisus este propagarea scripturii şi implicit a legii la toate neamurile. Vom vedea că faptele apostolilor se consumă de-a lungul călătoriilor de propagare a evangheliei. **Ce nevoie ar fi avut celelalte popoare de L.N.H?** N-ar fi înţeles nimic din ea**, aşa cum nici Biserica n-a înţeles până acum nimic din Biblie în ansamblu ei.** Propagarea evangheliei, a Bibliei are loc pentru ca satelitul Superputerii lui Dumnezeu (S.D.) montat pe orbita Terrei, să-şi intre în atribuţii. El veghează asupra efectului omenirii faţă de Dumnezeu şi programul său. **Numai o civilizaţie tehnică, aflată în era ingineriei genetice poate să observe subtilitatea lipsei L.N.H. din noua lege.**

…

PROGRAMELE DE INGINERIE GENETICĂ ALE LUMII INTRATERESTRE

Programul din Fenicia

Elemente tipice de P.I.G. găsim la tot pasul în textele feniciene. Tehnica implantului uterin este la vedere în multe texte feniciene.

Poate că cel mai evident exemplu îl întâlnim în poemul „Naşterea Aurorei şi Amurgului”.

Programul din Egipt

Unul dintre cele mai interesante P.I.G. desfăşurate de zei sub atenţia curcubeului este fără îndoială programul egiptean. Zona Egiptului antic se numără între regiunile Terrei în care zeii au lăsat urme de neşters pentru posteritate. Societatea noastră, cea mai avansată tehnologic de-a lungul istoriei umane, va mai avea nevoie de ceva timp pentru a înţelege rostul şi modul în care zeii au construit edificiile Egiptului antic. Sper că vor veni şi anii când istoria oficială îi va repune în drepturi pe zei, când oamenii nu vor mai fi obligaţi să se mire la nesfârşit de măreţiile Egiptului antic ridicate de furnicarul de sclavi…

LUMEA INTRATERESTRĂ ÎN ISTORIA MODERNĂ ŞI CONTEMPORANĂ

Omenirea a evoluat lent; îngrozitor de lent. Putem observa chiar o decădere a nivelului tehnic al antichităţii, o diluare a cunoştinţelor, până în preajma evului mediu. O bună parte a nivelului ştiinţific superior în unele domenii, s-a datorat în antichitate S.D. şi L.I. Progresul tehnic la care anticii au avut acces nu a mai fost susţinut. Cunoştinţele împrumutate neavând o bază largă de susţinere, s-au pierdut. De la miturile ce ne vorbesc despre focul din centrul Pământului până la a „descoperi” în secolul XVI-lea că Pământul este rotund (Magellan 1519 – 1521) este o diferenţă colosală. Aceeaşi distanţă desparte hărţile lui Piri Reis de descoperirea oficială a Americii în 1492. Prelucrarea metalelor a decăzut şi ea; ştiinţele exacte, la fel. Apoi, în secolele ce au urmat Evului Mediu s-a simţit o uşoară revigorare a progresului tehnic, dar cred că am fi stat în continuare sute de ani sub toiagul Bisericii, (din acest punct de vedere nici acum nu suntem prea departe), poate mii de ani, dacă… momentul apocaliptic nu ar fi atât de aproape!

Deşi navele tip O.Z.N. au străbătut permanent cerul istoriei umane, rolul L.I. în gestionarea „Programului

Terra”, în determinarea destinului uman, este mai bine conturat începând cu sfârşitul secolului al XVIII-lea. Această lume ascunsă privirilor noastre trebuie să câştige un pariu încheiat cu Supercivilizaţia lui Dumnezeu în urmă cu aproape 2000 de ani, atunci când Iisus refuză oferta lui Satana.

Pariul este deopotrivă cu sine. La fel ca pentru Supercivilizaţia lui Dumnezeu, timpul Lumii Intraterestre este o dimensiune penetrabilă în toate punctele ei. L.I. practică D.T. pentru prospectarea şi evaluarea viitorului. Realizarea sau compromiterea obiectivelor L.I. a fost verificată permanent. Numărătoarea inversă pentru istoria acestui capăt de program a început pentru L.I. acum 225 de ani tereştri.

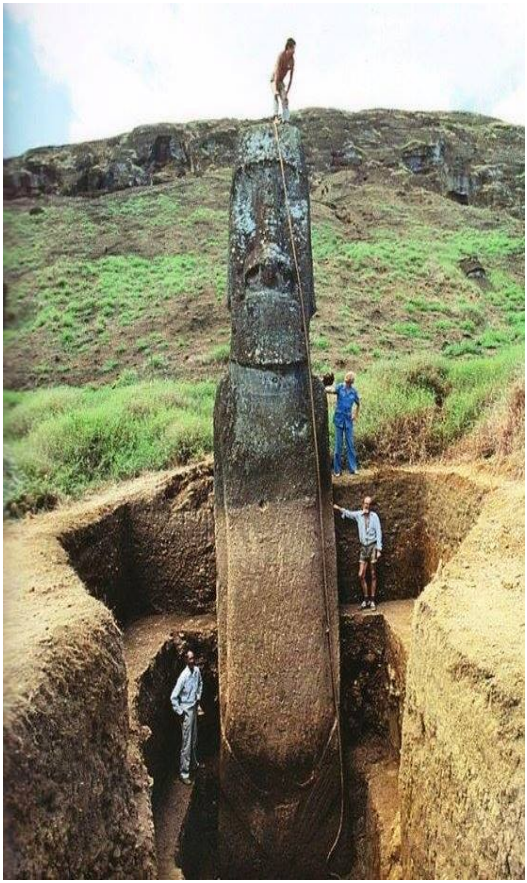

Ce rol jucăm noi, pământenii în ecuaţia S.D.-L.I? Răspunsul este destul de complex şi posibil, greu de imaginat pe deplin. El poate fi totuşi deductibil din obiectivele program ale L.I. pentru evenimentele din preajma momentului apocaliptic.

…

2. AMINTIRI DESPRE VIITOR – Erich von Däniken – fragmente

Amintiri despre viitor? Se poate vorbi despre aşa ceva? Există amintiri despre lucruri sau fenomene care sunt aşteptate să apară? Există oare un cerc perpetuu al vieţii, o neîncetată repetare a fluxului timpurilor? îşi dă oare seama larva că la primăvară se va preface în fluture? Presimte molecula de gaz legea potrivit căreia va redeveni, mai devreme sau mai târziu, Soare? **Ştie inteligenţa că îşi trage rădăcinile din câmpul nesfarşit al veşniciei?** Omul zilelor noastre se deosebeşte de cel de ieri sau de cel de alaltăieri. Omul este mereu altul, se înnoieşte necontenit pe acel itinerar liniar infinit pe care l-am denumit TIMP. Va veni şi ziua în care el va înţelege timpul şi-l va stăpâni, **deoarece TIMPUL este sămânţa Universului.** Şi fiind fără sfârşit, în el se contopesc toate

timpurile. Există amintiri despre viitor. Universul ascunde cu grijă taine rămase până azi nedezlegate. Poate că unele vor fi elucidate. Astăzi, mâine, cândva. Universul nu cunoaşte timpul şi nici noţiunea de timp.

Câtă vreme trecutul nostru nu va fi clarificat, ne vor lipsi elementele pentru cucerirea viitorului. Trecutul ne-ar putea ajuta să rezolvăm probleme tehnice, a căror soluţie n-ar mai trebui căutată, întrucât ea a fost găsită deja şi aplicată încă din timpurile preistorice. Nu putem decât să ne arătăm surprinşi de interesul scăzut pe care ştiinţa modernă îl manifestă faţă de trecutul nostru. În orice caz, până acum, niciun om de ştiinţă nu a primit misiunea să întreprindă, cu ajutorul aparatelor moderne, cercetări privitoare la radioactivitatea existentă la Tiahuanaco, Sacsayhuaman, în deşertul Gobi sau în legendarele Sodoma şi Gomora.

O parte dintre savanţi ar dori să se limiteze la studiul aşa-numitelor realităţi. Dar ei uită prea repede şi cu prea multă uşurinţă că ceea ce este astăzi realitate, ieri a fost încă visul utopic al unui vizionar. O importantă parte a descoperirilor care au făcut epocă şi care trec azi drept realităţi nu le datorăm nicidecum cercetărilor sistematice, ci întâmplărilor fericite. Şi unele au fost înscrise în cartea „vizionarilor serioşi” de cei care, prin speculaţiile lor îndrăzneţe, au reuşit să treacă de bariera prejudecăţilor. Un lucru este însă cert: limitele posibilităţilor se vor îngusta în viitor**. Heinrich Schliemann a descoperit Troia numai fiindcă n-a luat cărţile lui Homer drept basme şi fabulaţii.**

Biblia

Biblia este plină de enigme şi contradicţii. Astfel, „Facerea începe cu crearea Pământului, acţiune care din punct de vedere geologic este relatată fidel. **Totuşi, de unde a ştiut cronicarul că mineralele au precedat vegetalele, iar acestea din urmă au luat naştere înaintea animalelor?** „Să facem omul după chipul şi

asemănarea noastră... scrie în prima carte a lui Moise. **De ce vorbeşte Dumnezeu la plural?** De ce spune el „noi, şi nu" eu? De ce „noastră", şi nu „meu"? Suntem îndreptăţiţi să credem că „singurul Dumnezeu ar fi trebuit să vorbească oamenilor despre el la singular, şi nu la plural". Iar după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice**, fiii lui Dumnezeu,** văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit.

(*Facerea*, VI, 1 – 2). Cine poate să răspundă la întrebarea care fii ai lui Dumnezeu le-au luat de soţii pe fiicele oamenilor? Vechiul Israel nu cunoştea doar decât un singur şi sfânt Dumnezeu. De unde apar aceşti „fii ai lui Dumnezeu"?

„În vremea aceea, se iviră pe pământ **uriaşi,** (foto din antet, n.a.) mai cu seamă de când **fiii lui Dumnezeu** începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime. (*Facerea*, VI, 4). Iată că apar din nou aceşti fii ai lui Dumnezeu, care se amestecă printre oameni. Şi iată că aici este, de asemenea, vorba pentru prima dată de uriaşi. **„Uriaşi apar mereu şi pretutindeni, în mitologiile din răsărit şi apus, în legendele de la Tiahuanaco şi în epopeile eschimoşilor. „Uriaşii apar fantomatic în mai toate scrierile din vechime. S-ar părea, aşadar, că au existat. Ce soi de fiinţe or fi fost oare aceşti uriaşi?** O fi vorba cumva de strămoşii noştri? Poate că ei sunt cei care au clădit acele gigantice construcţii de piatră, mutând de colo-colo, parcă în joacă, blocuri enorme. Sau este vorba de cosmonauţi stăpâni pe tehnică veniţi de pe altă planetă? Un lucru e sigur: Biblia vorbeşte de „uriaşi şi îi desemnează drept" fii ai lui Dumnezeu, şi aceşti „fii ai lui Dumnezeu" trăiesc printre oameni, împerechindu-se cu fiicele oamenilor.

Cele două versiuni ale potopului, cea din epopeea lui Ghilgameş şi consemnarea biblică,

corespund incontestabil de la un capăt la altul, fapt pe care nu-l tăgăduieşte niciun cercetător. Paralelele captivează, deoarece avem de-a face cu semne prevestitoare diferite şi „zei" diferiţi. În timp ce versiunea biblică a potopului pare a fi, prin forma ei, o repovestire, a ceea a lui Utnapiştim, prezentată la persoana întâi singular, dă impresia relatării unui supravieţuitor, deci a unui martor ocular al evenimentelor.

Săpăturile arheologice întreprinse în cele patru zări ale lumii atestă veridicitatea anumitor legende străvechi. Cu toate acestea, niciunui adept al creştinismului nu i-ar trece prin minte să recunoască, pornind de la descoperirile arheologice din Perú, pe zeul preincaşilor drept adevăratul Dumnezeu.

- **Inscripţiile cuneiforme şi tăbliţele din lut**

Inscripţiile cuneiforme şi tăbliţele din oraşul-cetate Ur, cărţile cele mai vechi ale omenirii, pomenesc toate, fără excepţie, **de „zei veniţi din stele care se deplasează prin văzduh în bărci, „zei" care mânuiesc arme teribile şi care, în cele din urmă, s-au întors pe stelele lor.** De ce nu încercăm să aflăm cine au fost aceşti „zei antici?

Radioastronomii noştri trimit semnale în Univers şi încearcă să recepţioneze semnalele altor fiinţe extraterestre. Dar de ce să nu încercăm să căutăm mai întâi, sau în acelaşi timp, pe Terra, care se află oricum la îndemâna noastră, urmele acestor soli străini? Nu vom bâjbâi ca nişte orbi prin beznă: aceste urme există şi sunt perfect vizibile.

Posibilitatea creării unei specii umane evoluate sub aspect intelectual nu mai este astăzi o teză chiar atât de absurdă. **Aşa cum legenda cetăţii Tiahuanaco şi inscripţiile gravate pe frontonul Porţii Soarelui**

vorbesc despre o navă spaţială ce a adus pe Pământ pe strămoaşa noastră, care a dat naştere unul mare număr de copii, tot aşa nici vechile scrieri religioase nu contenesc să relateze că Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea sa. Există însemnări din care aflăm că Dumnezeu a fost nevoit să facă diverse experienţe până când, în cele din urmă, a reuşit să creeze pe om aşa cum a vrut El! În orice caz, dacă admitem ipoteza venirii pe Pământ a unor fiinţe inteligente din Cosmos, putem presupune că omul modelat de ei seamănă azi cu acele fiinţe legendare străine.

Săpăturile întreprinse la începutul veacului nostru în zona dealului de la Kuiungik au scos la iveală 12 tăbliţe de lut care au aparţinut bibliotecii regelui asirian Assurbanipal.

Pe ele era consemnată, în graiul akkadienilor, o epopee eroică cu o mare putere de evocare. Între timp, s-a găsit un al doilea exemplar, datând de pe vremea regelui Hammurabi. **Astăzi nu mai există niciun dubiu că versiunea originală a epopeii lui Ghilgameş a apărut la sumerieni, un popor misterios, a cărui origine a rămas necunoscută, dar de la care am moştenit un uimitor şir de numere şi cunoştinţe astronomice la un nivel excepţional.** Este evident că firul roşu al epopeii lui Ghilgameş merge în paralel cu Cartea întâi a Bibliei, Facerea. Prima tăbliţă de lut de la Kuiungik ni-l înfăţişează pe Ghilgameş, erou slăvit, în chip de constructor al zidurilor care înconjurau cetatea Uruk. Despre **„zeul cerului" se mai poate citi că trăia într-un palat grandios, care dispunea până şi de hambare pentru grâne.** Pe zidurile cetăţii stăteau necontenit de pază străjeri. **Deoarece Ghilgameş provenea din împreunarea unui „zeu" cu un om, el era considerat două treimi zeu şi o treime om.** Cum pelerinii care vizitau cetatea Uruk nu mai văzuseră niciodată până atunci ceva asemănător ca forţă şi frumuseţe, ei priveau chipul

său cu teamă şi uimire.

Cea de-a doua tăbliţă povesteşte despre zeiţa cerului, Aruru. Cea de-a cincea tăbliţă relatează cum au pornit Ghilgameş şi Enkidu împreună să facă o **vizită la lăcaşul „zeilor”**. Ei au văzut de la mare depărtare strălucind turnul în care locuia zeiţa Irninis. Săgeţile şi celelalte proiectile pe care, ca nişte călători prevăzători, le-au aruncat asupra paznicilor, au rămas fără efect, deoarece toate au ricoşat când i-au atins. Când, în cele din urmă, au ajuns pe meleagurile interzise oamenilor, o voce puternică i-a oprit: „Întoarceţi-vă de unde aţi venit! Niciunui muritor nu-i este îngăduit să păşească pe muntele sacru, unde trăiesc zeii. Acela care-i priveşte pe zei în faţă trebuie să piară! **„Faţa mea nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul faţa mea şi să trăiască... citim în Ieşirea.**

A şaptea tăbliţă cuprinde prima călătorie în spaţiu relatată de un martor ocular. După ce a zburat timp de patru ore în ghearele de fier ale unui vultur, Enkidu începe să-şi împărtăşească impresiile.

Iată textul relatării sale: „El îmi spuse: **≪Uită-te în jos, spre Pământ! Cum arată? Priveşte marea! Cum ţi se pare?”**. Iar Pământul era ca un munte şi marea ca o băltoacă. Şi el îşi reluă zborul în sus timp de patru ore şi-mi zise: ≪Uită-te în jos, spre Pământ! Cum arată? Priveşte marea! Cum ţi se pare? Iar Pământul era cât o grădină şi marea ca apa care curge printr-o grădină. Din nou îşi reluă zborul şi mai sus timp de alte patru ore şi-mi spuse iar: ≪Uită-te în jos, spre Pământ! Cum arată? Priveşte marea! Cum ţi se pare? Iar Pământul arăta ca o coleaşă şi marea cât o adăpătoare”.

Legenda pretinde, aşadar, că o fiinţă ar fi văzut cândva globul pământesc de la mare înălţime! **Descrierea este prea exactă pentru a putea fi produsul exclusiv al fanteziei!** Cine ar fi putut să dea informaţii conform cărora Pământul văzut de sus seamănă cu o coleaşă, iar

marea cu o adăpătoare, atâta timp cât nu există nicio reprezentare a globului văzut „de sus”? Pentru că privit de la mare altitudine, Pământul se prezintă într-adevăr ca un mozaic de uscat şi de ape. Când aceeaşi tăbliţă se referă la o uşă care vorbeşte asemenea unei fiinţe, recunoaştem fără a sta pe gânduri în straniul obiect un difuzor.

A opta tăbliţă descrie moartea lui Enkidu, cel care a văzut, pare-se, Pământul de la o înălţime considerabilă, răpus de o boală atât de misterioasă, încât Ghilgameş se întreabă dacă nu cumva a fost otrăvit de răsuflarea veninoasă a vreunui animal ceresc. Cum de s-o fi înfiripat în mintea lui Ghilgameş bănuiala că răsuflarea unei fiare cereşti ar fi putut provoca o boală incurabilă, mortală?

…

Abia dacă ne mai mirăm când aflăm din **Rāmāyana** că „vimanas – aparatele zburătoare – se deplasau la mari înălţimi cu ajutorul mercurului şi al unui puternic curent de aer. Vimanas erau în stare să străbată distanţe nelimitate, navigând la fel de bine de jos în sus, de sus în jos şi înainte. O navă aeriană demnă de invidiat pentru manevrabilitatea ei. Citatul următor provine din traducerea lui N. Dutt (Anglia, 1891): **„La ordinul lui Rama, minunatul vehicul urcă, cu un vuiet asurzitor, sus, pe creasta unui nor…”** Să nu omitem că textul nu se referă numai la obiectul zburător, ci cronicarul subliniază din nou vuietul extrem de puternic. Într-un alt pasaj al **Mahābhāratei** putem citi: **„Bhima zbura cu vimana lui, lăsând o dară uriaşă de lumină, care avea strălucirea soarelui şi al cărei zgomot era asemenea tunetului furtunii”** (C. Roy, 1889). Imaginaţia nu izvorăşte din neant. Cum poate cronicarul să ne ofere imagini a căror reprezentare presupune existenţa unei rachete şi în acelaşi timp să ştie că un asemenea vehicul poate să se deplaseze de-a lungul unei dâre luminoase, producând un zgomot înspăimântător?

Într-un alt text indian, Samsaptakabadha, se fac deosebiri notabile între vehiculele care zboară şi cele care

nu pot zbura. Prima carte a Mahābhāratei dezvăluie povestea intimă a tinerei Kunti, care nu numai că a primit vizita Zeului Soarelui, ci i-a dat şi naştere unui fiu, strălucitor aidoma soarelui. Întrucât Kunti (încă pe atunci!) se temea de ruşinea pe care o păţise, aşează copilul într-un coşuleţ pe care îl lăsă să plutească pe apa unui râu. Adhirata, un om de nădejde din casta Suta, găsi coşuleţul şi crescu copilul. **Dacă n-ar exista asemănarea uluitoare cu povestea lui Moise, relatarea aceasta ar fi complet lipsită de semnificaţie. Din nou iese la iveală cu perseverenţă referirea la fecundarea oamenilor de către zei.** Ca şi Ghilgameş, Arjuna, eroul Mahābhāratei, întreprinde o călătorie îndepărtată pentru a-i căuta pe zei şi a le cere arme. Când, în sfârşit, reuşeşte să-i găsească pe zei, după ce a trecut printr-o seamă de pericole, se întâlneşte chiar cu Indra în persoană, stăpânul cerului, alături de care se afla şi soţia sa, Sachi. Viteazul Arjuna nu este întâmpinat oricum, ci într-un **car ceresc** de luptă, fiind invitat să călătorească împreună cu ei pe bolta cerească.

În Mahābhārata există referiri cifrice atât de exacte, încât ai impresia că autorul ei a cunoscut foarte bine fenomenele despre care a scris. Este evocată cu groază o armă ucigătoare pentru toţi luptătorii care purtau asupra lor vreun obiect de metal. Cei care aflau din timp ce armă urma să se folosească îşi rupeau şi azvârleau de pe ei toate obiectele sau bucăţile de metal pe care le purtau, se aruncau în apa râurilor, spălându-se bine şi spălând toate lucrurile pe care le atinseseră. Aceasta nu fără motive temeinice, deoarece arma pricinuia căderea părului şi a unghiilor de la mâini şi picioare. Tot ce era viu – se văită cronicarul – devenea palid şi-şi pierdea vlaga.

În cartea a opta îl întâlnim din nou pe Indra în carul său ceresc, alcătuit din raze. Dintre toţi oamenii, el l-a ales şi autorizat doar pe Judhisthira să ajungă în cer, în ciuda înfăţişării sale de muritor**. Nici aici nu se poate trece cu uşurinţă peste paralelismul de situaţii cu Enoh şi Ilie.** În aceeaşi carte este descris modul în care

Gurkha a azvârlit asupra unui oraş mare, de la bordul unei puternice vimana, un singur proiectil (probabil prima relatare a unui bombardament cu o armă termonucleară). Descrierea cuprinde termeni care ne reamintesc pe cei folosiţi de martorii oculari ai explodării primei bombe cu hidrogen deasupra atolului Bikini: un fum alb strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât soarele, s-a ridicat într-o incandescenţă fără seamăn, lăsând în urmă un oraş prefăcut în cenuşă. Ulterior, când Gurkha a aterizat, vehiculul său părea un bloc strălucitor de antimoniu. Să adăugăm, pentru uzul filosofilor, afirmaţia categorică a Mahabhnratei potrivit căreia timpul este sămânţa Universului...

- **Cărţile Tibetane**

Cărţile tibetane, Tantjua şi Kantjua pomenesc, la rândul lor, de aparate zburătoare preistorice, pe care le denumesc **„perlele cerului”.** Ambele cărţi precizează în mod categoric că aceste informaţii nu sunt destinate publicului, ci constituie un secret. În cărţile Samarāṅgaṇa şi Sūtradhāra, un capitol complet descrie nave aeriene a căror pupă împroaşcă foc şi mercur. Noţiunea de „foc” nu are în vechile scrieri semnificaţia exclusivă a ceva care arde. Sub denumirea generală de „foc” sunt luate laolaltă şi enumerate 40 de fenomene felurite, în genere magnetice şi electrice. Ne vine greu să ne imaginăm cum de au descoperit popoarele antichităţii că metalele grele sunt o sursă de energie, şi mai ales că au putut să o obţină. Nu putem nici să simplificăm într-atât lucrurile încât să declarăm vechile texte sanscrite pur şi simplu mituri. **Marele număr de exemple extrase din vechile scrieri îngăduie aproape certitudinea că în antichitate au putut fi realmente întâlniţi „zei” zburători.**

Din păcate, cu vechile metode folosite până acum: „... Aşa ceva nu există... sunt greşeli de traducere... exagerări fantastice ale autorilor sau copiştilor”, n-o să putem progresa. Hăţişul îndărătul căruia se ascunde trecutul nostru trebuie explorat cu o schemă de gândire nouă, constituită în special din cunoştinţele tehnice ale secolului

în care trăim. Aidoma fenomenului navelor spaţiale din antichitatea timpurie, urmează să se dea o interpretare realmente plauzibilă şi fenomenului atât de des evocat al armelor înspăimântătoare de care s-au folosit zeii pe atunci, cel puţin într-o împrejurare**. Textele din Mahābhārata** ne obligă să mai reflectăm: Totul s-a petrecut de parcă ar fi fost o dezlănţuire a elementelor. Soarele se învârtea în cerc. Pârjolită complet de dogoarea armei, lumea umbla buimacă în văpaie. Arşi de pârjol, elefanţii fugeau înnebuniţi care-ncotro, căutând o scăpare în faţa groaznicului flagel. Apa clocotea, animalele mureau, iar duşmanii erau seceraţi; pârjolul cuprinse arborii, care se prăvăleau în şir, ca într-o pădure cuprinsă de foc.

Mugind îngrozitor, elefanţii se prăbuşeau răpuşi. Caii şi carele de luptă ardeau, totul arăta ca după un incendiu. Mii de case au fost distruse. Apoi pe mare se aşternu o linişte totală. Vânturile se porniră să sufle şi pământul începu a se lumina. Priveliştea era înfiorătoare. **Hoiturile celor căzuţi se zgârciseră** din cauza căldurii nemaipomenite, încât nici nu mai arătau a oameni. Niciodată până atunci nu se mai văzuse şi nu se mai auzise de o armă atât de îngrozitoare”. (C. Roy, Drona Parva1889). Cei care au scăpat şi de data aceasta cu viaţă, se povesteşte în continuare, şi-au spălat echipamentul şi armele, pentru că totul era acoperit de răsuflarea ucigătoare a „zeilor”. Cum se spunea în epopeea lui Ghilgameş? „Te-a atins cumva răsuflarea otrăvită a animalului ceresc?”

- **Egiptul antic**

Nu mai puţin încâlcită este şi lumea zeităţilor egiptene. Despre fiinţe teribile, care se deplasau pe firmament în bărci, aflăm chiar din cele mai vechi documente ale popoarelor de pe Nil. Un text cuneiform, în care era proslăvit Ra, zeul Soarelui, spune: „Tu te amesteci printre stele şi Lună, tu tragi de-a lungul Cerului şi Pământului vasul lui Aton, asemenea stelelor care, neobosite, aleargă jur-împrejur şi aştrilor de la Polul Nord,

care nu apun niciodată”. Iată o altă inscripţie, aflată într-o piramidă: „Tu eşti acela care stai de milioane de ani la prova corăbiei Soarelui”.

Fiecare turist cunoaşte **insula Elefantina**, cu renumitul instrument de măsurare a apelor Nilului de la Assuan. Încă în scrierile cele mai vechi, insula era denumită Elefantina, fiindcă, într-adevăr, avea şi desigur are şi acum contururile unui elefant. **Dar de unde ştiau acest lucru străvechii egipteni, de vreme ce acest contur este vizibil numai de la mare înălţime, cum ar fi dintr-un avion?**

Tehnica construirii piramidelor suscită nenumărate enigme, fără a ne da în schimb nicio soluţie reală. Ni se spune că pentru transportul blocurilor de piatră necesare ridicării piramidelor s-au folosit trunchiuri rotunde de lemn. Dar e puţin probabil ca cei câţiva copaci, în majoritate palmieri, care creşteau pe vremea aceea (ca şi în zilele noastre) în Egipt să fi fost tăiaţi şi fasonaţi pentru necesităţile construcţiilor, deoarece curmalele erau absolut necesare ca aliment, iar trunchiurile şi coroana lor constituiau singurele adăposturi umbroase în acest peisaj pârjolit de soare. Şi totuşi, probabil că acestea au fost mijloacele folosite pentru transport, pentru că o explicaţie tehnică cât de cât plauzibilă pentru construirea piramidelor nu s-a putut găsi. Poate că lemnul a fost importat? Pentru aceasta ar fi fost însă necesară o flotă considerabilă, care să aducă lemnul la Alexandria, iar de acolo el ar fi trebuit transportat în sus pe Nil până la Cairo. Deoarece în perioada ridicării piramidelor egiptenii nu dispuneau încă de cai şi atelaje, nu exista altă posibilitate. Abia în timpul dinastiei a XVII-a, cam prin 1.600 î.e.n., au început să fie folosite la transport calul şi căruţa. Dau un regat pentru o explicaţie convingătoare privind modalitatea de transport a blocurilor de piatră.

Cum au putut săpa morminte în stâncă? Ce mijloace au avut la dispoziţie pentru a făuri labirintul de galerii şi de încăperi? Pereţii sunt netezi şi de cele mai multe ori împodobiţi cu fresce. Galeriile, care pătrund

oblic în stâncă, sunt prevăzute cu trepte, lucrate după toate regulile meseriei; ele conduc în camerele funerare, situate la mare adâncime. Numeroşii turişti, care rămân uimiţi în faţa lor, nu pot căpăta nicio explicaţie referitoare la tehnica misterioasă a construcţiei. Şi totuşi, este cert că egiptenii stăpâneau la perfecţie arta construcţiei încă din timpurile cele mai vechi, pentru că nu există nicio deosebire între felul îngrijit în care au fost ridicate primele piramide şi cele din timpurile mai apropiate.

Este cunoscut faptul că vechii egipteni practicau un adevărat cult al Soarelui. **Zeul Soarelui, Ra, se plimba cu barca prin ceruri.** Texte găsite în piramidele din perioada Regatului Vechi povestesc despre plimbările pe care le făcea regele prin ceruri, fireşte, cu ajutorul zeilor şi al bărcii lor. **După cum vedem, zeii şi regii egiptenilor au avut şi ei de-a face cu zburatul...** Faptul că înălţimea piramidei lui Kheops înmulţită cu un miliard este egală cu aproximativ distanţa Pământ-Soare, respectiv 149.504.000 km, constituie oare o întâmplare? Dar că meridianul care traversează piramida împarte continentele şi oceanele în două părţi absolut egale este tot o întâmplare oarecare? Că rezultatul împărţirii perimetrului bazei cu dublul înălţimii dă vestitul număr π, egal cu 3, 1416, să fie tot o întâmplare? Sau poate fi considerat întâmplător faptul că s-au găsit calcule privitoare la greutatea Pământului şi că solul stâncos pe care a fost ridicată întreaga construcţie a fost cu atenţie şi grijă nivelat? Nu există nicio indicaţie care să explice motivul pentru care faraonul Khufu (sau Kheops), constructorul Marii Piramide, a ales ca amplasament al construcţiei tocmai stânca respectivă din pustiu. S-a afirmat că în acel loc ar fi existat un masiv stâncos care oferea condiţii naturale ideale. S-a mai afirmat, de asemenea, deşi fără prea mult temei, că faraonul voia să urmărească din palatul său de vară felul în care progresau lucrările.

Ambele explicaţii şchioapătă. În ce priveşte prima, ar fi fost, fără îndoială, mult mai raţional ca şantierul să fie deschis în imediata apropiere a carierelor, situate ceva mai

la răsărit, pentru a reduce în felul acesta la minimum problemele legate de transportul materialelor de construcţie. Cu privire la celălalt motiv, s-ar putea obiecta că este greu de crezut că faraonul a dispus organizarea unui şantier atât de important în apropierea reşedinţei sale, expunându-se de bunăvoie, în mod deliberat, zi şi noapte, an de an, unui vacarm neîntrerupt, numai pentru plăcerea de a urmări mersul lucrărilor.

Explicaţiile referitoare la alegerea locului unde urma să se ridice piramida sunt atât de puţin convingătoare, încât eşti îndreptăţit să te întrebi dacă nu cumva şi în cazul acesta au intervenit „zeii”, fie direct, fie prin intermediul preoţilor. Admiterea ipotezei ar veni în apărarea teoriilor noastre privitoare la un trecut utopic al omenirii. Această piramidă – faptul merită subliniat – **nu numai că împarte globul pământesc în două jumătăţi egale, ci se află şi în centrul de greutate al continentelor!**

Dacă faptele amintite aici nu sunt simple întâmplări – e greu să crezi într-o asemenea înlănţuire a hazardului – trebuie admis că fiinţele care au hotărât alegerea locului nu erau deloc străine de cunoaşterea exactă a formei sferice a Pământului şi de distribuirea continentelor şi a mărilor. Să ne aducem aminte de hărţile lui Piri Reis! (În 1929 s-au găsit la Istanbul, în palatul Topkapî, nişte hărţi geografice vechi, care au aparţinut unui ofiţer din marina turcească, amiralul Piri Reis, contemporan cu Cristofor Columb. De la acelaşi Piri Reis, care pretindea că a găsit aceste hărţi în Orient, provin şi cele două atlase păstrate în prezent la Biblioteca de stat din Berlin şi care cuprind hărţi foarte exacte ale bazinului mediteranean şi ale regiunilor din preajma Mării Moarte.

Comparând hărţile lui Piri Reis cu fotografii ale Pământului realizate de pe sateliţi, s-a ajuns la concluzia că primele trebuie să fi fost efectuate de la foarte mare înălţime. Cum poate fi explicat acest lucru? Să presupunem că o navă spaţială aflată la mare înălţime deasupra oraşului Cairo îşi îndreaptă obiectivul unei camere de luat vederi exact în jos. După developarea plăcii

fotografice, se obţine o fotografie care înfăţişează exact tot ce se găseşte pe o rază de 8.000 km dedesubtul obiectivului. Însă cu cât vom privi obiectele mai depărtate de centrul fotografiei, cu atât imaginea continentelor şi a mărilor va fi mai deformată. Care este cauza acestui fenomen? Datorită formei sferice a Pământului, continentele situate mai departe de centrul imaginii „alunecă în jos". Astfel, contururile continentului sud-american se lungesc în mod ciudat, întocmai ca pe hărţile lui Piri Reis.) Nu se poate explica orice numai prin întâmplări sau poveşti. Cu ce forţă, cu ce fel de „maşini", în general cu ce fel de mijloace tehnice s-a realizat nivelarea terenului stâncos? (al piramidelor, n.a.) Cum au putut fi practicate galerii atât de adânci? **Cum au reuşit să rezolve problema iluminatului lor?**

Nici aici şi nici în mormintele săpate în stânca din Valea Regilor n-au fost găsite urme de făclii sau ceva asemănător. Nici pereţii, nici tavanele nu prezintă vreo urmă de înnegrire cu fum şi n-au fost găsite nici cele mai mici indicii care să arate că asemenea urme ar fi fost şterse. Cum şi cu ce mijloace au fost tăiate din carieră imensele blocuri de piatră, cu feţe netezite şi muchii ascuţite.

Cum au fost transportate şi aşezate una peste alta la milimetru? Explicaţiile nu lipsesc, dimpotrivă, abundă. Se poate alege dintre ele: planuri înclinate, drumuri nisipoase pe care erau împinse blocurile, schele, rampe, rambleuri... Şi, bineînţeles, munca multor sute de mii de furnici egiptene: felahi, ţărani, meseriaşi... Niciuna dintre aceste explicaţii nu rezistă însă unei analize critice. Tehnica ce a stat la baza ridicării marii piramide este (şi rămâne?) un mister.

În zilele noastre, în secolul XX, niciun arhitect n-ar putea construi o piramidă asemănătoare celei a lui Kheops, chiar dacă ar avea la dispoziţie mijloacele tehnice ale tuturor continentelor**. 2, 6 milioane** de blocuri uriaşe au fost tăiate din carierele de piatră, **şlefuite, transportate şi îngemănate cu precizie milimetrică** acolo unde a

cerut-o construcţia. Şi la mare adâncime, în interior, pereţii galeriilor au mai fost şi pictaţi în culori vii! Să fi fost alegerea amplasamentului piramidei un simplu capriciu al faraonului? Să fi fost dimensiunile „clasice” nemaiîntalnite ale piramidei o inspiraţie întâmplătoare a constructorului? **Mai multe sute de mii de oameni au împins şi au tras pe trunchiuri rotunde de lemn (care nu existau) cu franghii (care nu existau) sus pe o rampă blocuri grele de 12 tone... Această armată de muncitori se hrănea cu cereale (care nu existau) şi dormea în colibe (inexistente), pe care faraonul poruncise să fie construite în faţa palatului său de vară...**

Printr-un difuzor (inexistent), muncitorii erau îndemnaţi să se opintească ritmic pentru a ridica sus blocuri grele de 12 tone... Admiţând că harnicii muncitori egipteni ar fi putut realiza zilnic performanţa extraordinară pe care o reprezintă asamblarea a 10 blocuri de piatră, ei ar fi avut nevoie **– dacă ne luăm după aceste explicaţii – de vreo 250.000 de zile, adică de 664 de ani, pentru a asambla cele peste 2, 5 milioane de blocuri de piatră** din care este alcătuită această admirabilă piramidă! (**sau pentru o viaţă medie de domnie de 40 de ani, 2 – 3 minute pentru montarea unui bloc de piatră! n.a.**) Şi să nu trecem cu vederea faptul că această uriaşă lucrare a luat naştere exclusiv în urma unui capriciu al unui rege excentric, care nici n-a apucat sfârşitul operei inspirate de el.

foto: Bârsan Ioan, în Egipt. OZN prăbuşit în Rusia (??)

- **Tradiţiile islandeze şi norvegiene**

Tradiţiile islandeze şi norvegiene vechi cunosc, bineînţeles, şi ele „zei" care călătoresc prin cer. Zeiţa Frigg are o slujnică, pe Gna. Ea o trimite în diferite lumi călare pe un armăsar care se ridică în văzduh peste ţări şi mări. Armăsarul se numeşte „Zvârle din copite" şi odată, relatează saga, Gna a întâlnit sus în tăriile cerului câţiva wani necunoscuţi. În cântecul lui Alwis, Pământul, Soarele, Luna şi spaţiul sideral au denumiri diferite, în funcţie de cei care le rostesc: oamenii, zeii, uriaşii sau aşii. Cum de s-a putut ajunge la diverse viziuni despre unul şi acelaşi lucru în timpuri atât de îndepărtate, când sfera cunoştinţelor era atât de restrânsă?

- **Insula Paştelui**

Primii navigatori europeni care la începutul secolului al XVIII-lea au păşit pe Insula Paştelui n-au putut să-şi creadă ochilor. Pe acest petic de pământ, aflat la o distanţă de 3.600 km de coasta chiliană, au descoperit sute de statui imense, răspândite pe întreaga insulă. Munţi întregi fuseseră de-a dreptul răsturnaţi, roca vulcanică dură ca fierul fusese tăiată ca o bucată de unt, iar stânci masive, cântărind zeci de mii de tone, zăceau prin diferite locuri unde nu ar fi putut fi prelucrate. Sute de statui uriaşe,

unele atingând 10 – 12 m înălţime şi cântărind 50 de tone, (fotografia din antet, n.a.) contemplă până în ziua de azi, cu ochii lor lipsiţi de viaţă, aidoma unor roboţi monstruoşi care aşteaptă clipa când vor fi din nou puşi în funcţiune, pe călătorul aflat în trecere pe aceste meleaguri. Iniţial, aceşti coloşi purtau şi nişte pălării, dar, după cum vă puteţi închipui, pălăriile nu contribuie cu nimic la dezlegarea misterului. Dacă mai adăugăm la aceasta şi faptul că pălăriile, în greutate de peste 10 tone, zăceau departe de capetele de piatră ale statuilor cărora le aparţineau, urmând să fie ridicate la înălţimea necesară, veţi înţelege că ele nu fac decât să încâlcească şi mai mult enigma.

Insula Paştelui este situată departe de orice continent şi de orice civilizaţie. Luna şi stelele sunt mai apropiate pentru locuitorii insulei decât orice alt uscat. Niciun arbore nu creşte pe acest sol vulcanic. Nici nu poate fi deci vorba de a explica transportul coloşilor cu ajutorul unor trunchiuri de lemn. Insula nu a putut să hrănească mai mult de 2000 de oameni (astăzi nu mai există decât vreo câteva sute). De asemenea, nu se poate presupune că, într-un trecut îndepărtat, insula ar fi fost aprovizionată pe cale maritimă cu hrană şi îmbrăcăminte. Cine a putut atunci desprinde asemenea blocuri de piatră direct din munte, ca apoi să le prelucreze şi să le transporte, fără ajutorul unor trunchiuri de lemn, la câţiva kilometri depărtare? Cine oare le-a dat forma definitivă, le-a şlefuit, le-a ridicat în picioare? Şi cum de le-au mai fost puse pe cap aceste pălării de 10 tone, a căror piatră provine din altă carieră decât cea a statuilor?

Pretutindeni unde au pătruns în America Centrală şi de Sud, conchistadorii au auzit vorbindu-se de **Viracocha şi de uriaşi albi coboraţi de undeva din ceruri...** Uimiţi, ei au aflat că aparţineau unei seminţii create de **Fii ai Soarelui**, care, înainte de a dispărea din nou, au învăţat pe oameni tot felul de meşteşuguri. Toate legendele pe care spaniolii au avut prilejul să le audă afirmau că Fiii Soarelui se vor reîntoarce. De fapt, continentul american este leagănul unora dintre cele mai vechi civilizaţii.

Cunoştinţele noastre însă nu depăşesc în această privinţă mai mult de un mileniu. Ştivom oare vreodată de ce cu 3.000 de ani înaintea erei noastre, în Perú, incaşii cultivau bumbac, cu toate că nu cunoşteau războiul de ţesut? Sau vom afla vreodată de ce mayaşii, care cunoşteau roata, fără însă a se folosi de ea, construiau drumuri? Şi alt miracol: fantasticul colier de jad verde, împletit din cinci şiraguri, descoperit în piramida de la Tikal din Guatemala. **Cine ne va putea explica prezenţa jadului, această piatră originară din China, în adâncurile unui mormânt guatemalez?** Dar sculpturile olmecilor, cu capetele lor uriaşe acoperite de căşti, care nicicând nu vor putea fi văzute în muzee, ci contemplate doar la faţa locului, pentru că niciun pod de pe acele meleaguri n-ar putea rezista greutăţii lor? Doar cei mai „mici” dintre aceşti monoliţi, a căror greutate nu depăşea 50 de tone, au putut fi transportaţi cu ajutorul scripeţilor şi al unor utilaje moderne speciale. Când se pune problema unor monoliţi de 100 de tone, tehnica noastră se dovedeşte neputincioasă. Ei bine, strămoşii noştri îndepărtaţi puteau face acest lucru. Dar cum oare? Îţi vine să crezi uneori că aceste popoare străvechi se distrau cărând de colo-colo mase enorme de piatră prin munţi şi văi! Egiptenii îşi aduceau obeliscurile de la Assuan, arhitecţii de la Stonehenge îşi aduceau blocurile de stâncă din Wales-ul de sud-vest şi din Marlborough, sculptorii din Insula Paştelui îşi cărau monştrii de piatră din cariere aflate la mare depărtare de coastă. Cât despre monoliţii de la Tiahuanaco, nimeni n-a ştiut vreodată despre unii dintre ei de unde au fost aduşi. Curioase popoare, care îşi clădeau templele şi îşi amplasau sculpturile în locurile cele mai imposibile! De dragul dificultăţilor? Sau pentru plăcerea de a-şi complica existenţa?

N-avem încotro, trebuie să recunoaştem că primitivii noştri strămoşi au lăsat nişte urme destul de ciudate. Astfel, pe platoul arid de la Marcahuasi s-au descoperit la 3.800 m altitudine desene în piatră reprezentând animale care n-au trăit vreodată în America

de Sud. E vorba de cămile, lei etc. În Turkestan, nişte ingineri au găsit obiecte de formă semicirculară executate dintr-un material necunoscut, ceva între sticlă şi ceramică. Originea şi semnificaţia lor au rămas pentru arheologi o taină. În Valea Morţii din deşertul Nevada pot fi văzute şi astăzi ruinele unui oraş străvechi, distrus, pare-se, de o catastrofă îngrozitoare. Urmele de nisip şi pietre topite sunt perfect vizibile.

Căldura dezvoltată de o erupţie vulcanică n-ar fi putut topi piatra, şi apoi căldura ar fi distrus întâi construcţiile. În zilele noastre poate fi obţinută o asemenea temperatură doar cu ajutorul razelor laser. În mod curios, în această regiune nu creşte niciun fir de iarbă. Hadschar El Guble, Piatra sudului din Liban, cântăreşte 2 milioane kg. Este o piatră prelucrată, dar greutatea ei face inadmisibilă ideea ca oamenii s-o fi putut urni din loc. În Perú, ca şi în Australia şi în Italia de nord, nişte pereţi stâncoşi practic inaccesibili, poartă nişte semne care n-au putut fi descifrate până în prezent. La Ur, în Caldeea, texte gravate pe plăci de aur relatează că nişte „zei” cu înfăţişare omenească au coborât din cer şi au dăruit aceste plăci preoţilor. Există în Australia, în Franţa, în India, în Liban, în Africa de Sud, în Chile nişte „pietre” negre ciudate, bogate în aluminiu şi beriliu. În urma unor analize recente s-a descoperit că ele au suferit cândva, foarte demult, un bombardament radioactiv puternic, fiind expuse la temperaturi foarte ridicate. Unele tăbliţe sumeriene gravate cu caractere cuneiforme reprezintă nişte stele fixe cu sateliţii lor. În Uniunea Sovietică s-a descoperit un basorelief reprezentând o navă spaţială formată din zece sfere lipite una de alta. Sferele sunt aşezate într-un cadru dreptunghiular susţinut de doi stâlpi masivi. Alte sfere sunt aşezate deasupra celor doi stâlpi. Iată o altă curiozitate arheologică din Uniunea Sovietică: o mică statuie de bronz a unei fiinţe umanoide înveşmântată într-un combinezon greu, formând corp comun cu casca de pe cap. Încălţămintea şi mănuşile sunt strâns ajustate pe picioare şi pe mâini, petrecându-se peste părţile respective

ale costumului. O tăbliţă de origine babiloniană, expusă la British Museum din Londra, indică datele trecute şi viitoare ale eclipselor de Lună. Cu ocazia unui cutremur care a avut loc la Kun-Ming, capitala provinciei chineze Yunan, de pe fundul unui lac aflat în apropierea oraşului s-au ridicat la suprafaţă nişte piramide. Pe ele au putut fi desluşite nişte „maşini" cilindrice, fusiforme, săpate în piatră, a căror orientare ne face să presupunem că sunt în zbor spre cer. Cum vor putea fi dezlegate toate aceste enigme şi multe altele?…

În ceea ce ne priveşte, pista lungă de 60 km de la Nazca, văzută din avion, ne face să ne gândim la un singur lucru, şi anume la un aerodrom! De ce ar fi atât de neverosimilă această explicaţie? Desigur că arheologia oficială respinge ipoteza potrivit căreia nişte călători veniţi din spaţiul cosmic ar fi putut vizita Pământul. Omul înţelept nu se expune de bunăvoie riscului de a se face ridicol, formulând o ipoteză îndrăzneaţă, chiar dacă plauzibilă**…**

Dovezile cu privire la adevăr izvorăsc întotdeauna din doctrina esenţială a fiecărei religii. De aici rezultă faptul că gândim şi credem în spiritul unei concepţii viciate, în care suntem educaţi încă din copilărie**. Fiecare generaţie a trăit şi trăieşte cu convingerea că este singura care deţine adevărul. Fiind ceva mai modeşti, noi considerăm că nu poţi poseda adevărul.** În cel mai bun caz, poţi să crezi în el. Cel care caută efectiv adevărul nu poate şi n-are dreptul să-l caute exclusiv sub semnul şi în cadrul propriei lui religii. **Care este în fond scopul şi ţinta vieţii? Să crezi în adevăr sau să-l cauţi?** În Mesopotamia există elemente materiale care demonstrează că, din punct de vedere arheologic, unele fapte din Vechiul Testament ar fi reale. Ele nu pot fi, totuşi, luate drept dovezi în favoarea adevărului religiei respective. Dacă pe undeva sunt dezgropate oraşe străvechi, sate, fântâni sau inscripţii, aceste descoperiri fac lumină doar în ceea ce priveşte istoria poporului care a trăit acolo**. Ele nu demonstrează nicidecum că**

Dumnezeul acelui popor este singurul şi adevăratul Dumnezeu, şi nu vreun cosmonaut!

3. Secretul suprem – Capitolul 1 Au aterizat marţienii?

David Icke – fragmente

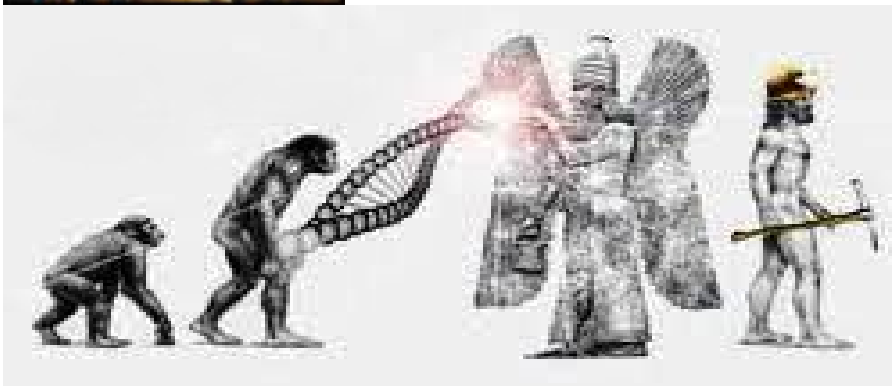

După cum spunea Gandhi: „Chiar dacă te afli în minoritate, chiar dacă eşti absolut singur, adevărul rămâne adevăr”. De aceea, m-am decis să vă prezint întreaga poveste, complet netrunchiată.

Pe scurt, o rasă de oameni care nu se încrucişează decât între ei (cu o linie genealogică continuă), un fel de rasă în interiorul rasei, a fost creată în Antichitate în Orientul Mijlociu şi în Orientul Apropiat. De-a lungul miilor de ani care au urmat, această rasă şi-a extins continuu puterile, acaparând întregul glob. Unul din instrumentele majore prin care a operat ea a fost crearea unor şcoli ale misterelor şi a unor societăţi secrete, pentru a-şi implementa cu ajutorul lor Agenda. Simultan, a creat instituţii precum religiile, care au ţinut într-o închisoare

mentală şi emoţională masele largi, asmuţindu-le unele împotriva celorlalte prin tot felul de conflicte şi războaie. Ierarhia acestui trib închis nu este exclusiv masculină, o parte din poziţiile cheie fiind deţinute de femei. Totuşi, marea majoritate a poziţiilor cheie este deţinută de bărbaţi, motiv pentru care mă voi referi la acest grup sub numele de Frăţia. Dat fiind rolul excepţional pe care l-a jucat Babilonul antic în toată această poveste, am preferat să o numesc chiar: Frăţia Babilonului. În aceeaşi terminologie, am să numesc planul lor milenar de creare a „Marii Opere”: Agenda Frăţiei.

Puterea de control pe care a atins-o la ora actuală Frăţia nu ar fi putut fi dobândită în câţiva ani, nici măcar în câteva decenii sau secole. Practic, procesul a durat mii de ani. Structurile instituţiilor moderne de control: guvernele, sistemul bancar, lumea afacerilor, armatele şi mas-media – nu au fost infiltrate de această forţă, ci au fost chiar create de ea, de la bun început. Agenda Frăţiei este un plan multimilenar, care a fost îndeplinit gradat, etapă cu etapă, pentru preluarea centralizată a controlului la nivel planetar. Ierarhia genealogică aflată la vârful piramidei controlului şi oprimării umanităţii a trecut ştafeta din mână în mână, de-a lungul generaţiilor care s-au succedat, în special de la tată la fiu. Copiii acestor familii, aleşi să preia şi să ducă mai departe ştafeta, sunt educaţi încă de la naştere pentru a înţelege Agenda şi metodele de manipulare, pentru a transpune „Marea Operă” în realitate.

Continuarea Agendei devine principala lor misiune în viaţă, care le este îndoctrinată de la cea mai fragedă vârstă. Când le vine rândul să intre în ierarhia Frăţiei şi să transfere mai departe ştafeta unei noi generaţii, ei sunt deja oameni profund dezechilibraţi, datorită modului în care au fost educaţi de mici. Sunt oameni cu o inteligenţă foarte ascuţită, dar complet lipsiţi de compasiune şi cu convingerea arogantă că au dreptul să conducă lumea şi să controleze masele ignorante pe care le consideră inferioare. Copiii Frăţiei care reprezintă o ameninţare

pentru planurile acesteia (pe care le resping sau le încalcă) sunt trecuţi pe linie moartă sau chiar eliminaţi, astfel încât la nivelele superioare ale piramidei (şi implicit la cunoaşterea secretă care li se revelează acolo) să nu aibă acces decât cei absolut „siguri”. Câteva din aceste linii genealogice sunt cunoscute şi pot fi numite deschis, căci acţionează la vedere. Una dintre ele este casa regală de Windsor. Altele sunt: clanul Rothschild, toate familiile regale şi aristocratice din Europa, clanul Rockefeller, precum şi întregul *Establishment* de pe coasta de est a Statelor Unite care produce preşedinţi, mari oameni de afaceri, bancheri şi administratori. Adevărata cabală, cea care ocupă vârful ierarhiei şi care guvernează rasa umană din umbră, rămâne însă necunoscută marelui public.

Este inevitabil ca un grup suficient de dezechilibrat pentru a încerca să obţină controlul asupra planetei să conţină diferite facţiuni care se luptă între ele pentru a pune mâna pe pârghiile supreme ale puterii. Frăţia nu face excepţie de la această regulă. Conflictele şi competiţia internă din această structură de putere sunt uriaşe. Cineva i-a descris pe aceşti oameni ca pe o bandă de tâlhari care pun la cale spargerea unei bănci, dar care se ceartă apoi asupra prăzii. Acest tablou mi se pare o descriere excelentă a Frăţiei. De-a lungul istoriei, diferite facţiuni din interiorul acesteia au declanşat războaie unele împotriva altora, încercând să cucerească puterea absolută. În final, ele îşi dau însă din nou mâna, sub imperiul dorinţei de a-şi duce la bun sfârşit marele plan, iar în momentele cheie îşi unesc toate eforturile pentru a face faţă provocărilor cu care se confruntă Agenda.

Dacă vă întrebaţi care este momentul în care a început toată această poveste a manipulării umanităţii şi a liniilor genealogice care orchestrează Marea Operă, ar trebui să ne întoarcem probabil în timp cu sute de mii de ani. Cu cât am studiat mai mult această problemă de-a lungul anilor, cu atât mai evident mi-a devenit faptul **că**

originea liniilor genealogice şi a planului de preluare a controlului planetar **nu are legătură cu planeta noastră**, ci cu una sau mai multe rase provenite din alte sfere sau dimensiuni ale evoluţiei.

Altfel spus, este vorba de extratereştri. Dacă mai aveţi încă îndoieli în privinţa existenţei vieţii extraterestre, vă supun atenţiei câteva cifre simple. Soarele nostru nu este decât una din cele circa 100 de miliarde de stele din această galaxie. Sir Francis Crick, laureatul premiului Nobel, afirmă că în universul nostru există aproximativ 100 de miliarde de galaxii, din care numai în galaxia noastră există cel puţin un milion de planete care pot susţine viaţa în forma pe care o cunoaştem noi. Gândiţi-vă la ce număr am ajunge dacă am extrapola aceste date la scara întregului univers, ca să nu mai vorbim de celelalte dimensiuni ale existenţei, aflate în altă gamă de frecvenţă decât cea percepută de simţurile noastre. Dacă am naviga cu viteza luminii (300.000 de kilometri pe secundă), ne-ar trebui 4, 3 ani ca să ajungem până la steaua cea mai apropiată de sistemul nostru solar. Această cifră spune multe despre nivelul de îndoctrinare a oamenilor, cărora li s-a băgat în cap că viaţa extraterestră este o prostie, în timp ce ideea că viaţa a apărut exclusiv pe această planetă minusculă din univers este considerată o idee credibilă! **Este suficient să examinăm structurile complexe care existau pretutindeni în lume în antichitate pentru a ne convinge că încă din acele vremuri pe pământ se afla o rasă avansată. Ni se spune pe toate canalele că în acele vremuri nu existau pe planeta noastră decât rase primitive** (prin comparaţie cu umanitatea modernă şi cu nivelul tehnologic actual), dar această afirmaţie este de-a dreptul ridicolă. La fel ca în toate domeniile ştiinţei oficiale, *estabilshmen*tul istoricilor şi arheologilor inventează propriile sale teorii, le consideră fapte incontestabile şi ignoră dovezile copleşitoare care atestă că aceste teorii sunt greşite. **Scopul acestor „oameni de ştiinţă" nu este de a educa, ci de a îndoctrina.** Toţi cei

care nu se conformează liniei oficial acceptate a istoriei sunt izolaţi de restul istoricilor şi arheologilor, care fie ştiu că slujbele, reputaţia şi fondurile pe care le primesc depind de susţinerea versiunii oficiale, fie pur şi simplu nu văd mai departe de lungul nasului. Acelaşi lucru este valabil în privinţa tuturor profesiunilor „intelectuale" şi educaţionale.

Pe întreaga planetă există structuri uluitoare clădite cu mii de ani în urmă, care nu ar fi putut fi create decât cu o tehnologie cel puţin egală cu a noastră (de multe ori superioară).

La Baalbek, o localitate situată la nord-est de Beirut, în Liban, trei blocuri masive din piatră, fiecare cântărind 800 de tone (!), au fost mutate cu cel puţin 600 de metri şi poziţionate vertical, la baza unui zid stâncos. Povestea s-a petrecut cu câteva mii de ani înainte de Christos! Un alt bloc de piatră din apropiere cântăreşte aproximativ 1.000 de tone (greutatea a trei avioane cu reacţie). Cum a fost posibil ca nişte greutăţi atât de mari să poată fi mutate în acele vremuri îndepărtate? Istoricii oficiali nu doresc să răspundă la asemenea întrebări, ştiind unde ar conduce răspunsurile. Cărui constructor modern i s-ar putea cere să facă aşa ceva? „Să fac CE!? ar striga el. Eşti nebun".

În Perú există misterioasele Linii Nazca. Oamenii acelor timpuri au înlăturat pământul colorat de la suprafaţă, scoţând la iveală un strat de pământ alb. Prin această metodă incredibilă au creat imagini uriaşe de animale, peşti, insecte şi păsări. Unele sunt atât de mari încât nu pot fi văzute în întregime decât de la 330 de metri altitudine!

În mod evident, cunoaşterea care a permis construirea minunilor de la Nazca, Baalbek, Marea Piramidă de la Gizeh şi alte asemenea structuri uimitoare **nu putea proveni decât de la o rasă avansată, care trăia în acele vremuri în mijlocul unei populaţii mult mai primitive.** Textele din Vechiul Testament şi din alte lucrări, precum şi întreaga tradiţie orală a antichităţii,

descriu această rasă sub denumirea de „zei”. Aud tot timpul diferiţi credincioşi creştini negând că Biblia pomeneşte ceva de „zei”. În realitate, Vechiul Testament abundă de asemenea referiri. Cuvântul „Dumnezeu” folosit frecvent în acest text este o traducere a unor expresii care însemnau „zei”, la plural (de pildă, Elohim şi Adonai). **Nu este deloc greu de înţeles că fiinţele care puteau realiza opere tehnologice de o asemenea amploare erau privite în acele timpuri drept „zei”** de către oamenii care nu puteau înţelege această cunoaştere avansată. Prin anii ’30 (în secolul nostru), aviatorii americani şi australieni au aterizat în nişte zone îndepărtate din Noua Guinee pentru a aproviziona trupele din zonă. Băştinaşii, care nu văzuseră în viaţa lor un avion, au crezut că aceştia erau zei şi au făcut din ei nucleul unei noi religii. Cu atât mai dramatic trebuie să fi fost acest fenomen în lumea antică invadată de fiinţe venite din alte sisteme stelare sau dimensiuni, care au coborât pe pământ în navele lor infinit mai avansate decât tot ce există la ora actuală (cel puţin, conform versiunii oficiale!). **Un influx tehnologic provenit din afara planetei sau dintr-o altă sursă ar fi singura explicaţie a marii majorităţi a „misterelor” pe care istoricii oficiali le tratează astăzi printr-o tăcere asurzitoare**. Numai în acest fel pot fi explicate incredibilele trăsături ale construcţiilor antice, dar şi misterul inexplicabil al unor civilizaţii precum cea egipteană şi cea sumeriană (ţinutul Shinar de care vorbeşte Biblia), care au apărut la apogeul înfloririi lor şi abia ulterior au început să decadă, deşi cursul normal al evoluţiei ar fi fost să înceapă de pe un nivel inferior şi să avanseze lent, printr-un proces de învăţare şi acumulare de experienţe. Nu putem avea nicio îndoială că în acele vremuri s-a produs o infuzie de tehnologie avansată, care mai târziu s-a pierdut. În toate culturile lumii există texte şi legende străvechi care descriu „zeii” ce au adus cu ei această cunoaştere avansată**...**

Conform traducerii sale (confirmate de cele ale altor

traducători), tăbliţele afirmă că civilizaţia sumeriană, din care derivă numeroase tendinţe ale societăţii moderne, a fost „un dar al zeilor”. Nu este vorba de nişte zei mitologici, ci de fiinţe concrete, care trăiau printre oamenii acelor timpuri. Tăbliţele îi numesc pe aceşti zei **AN. UNNAK. KI** (Cei care au venit din cer pe pământ) şi DIN. GIR (Cei Puri, coborâţi din rachetele lor zburătoare). Numele Sumerului era KLEN. GIR (Ţara Domnului Rachetelor Zburătoare, sau Ţara Celor care Privesc, conform traducerii lui Sitchin). Străvechiul text cunoscut sub numele de *Cartea lui Enoh* îi numeşte şi el pe zei „Privitorii”, la fel ca şi vechii egipteni. Expresia egipteană care îi desemnează pe zei este Neturu, care se traduce chiar prin „Privitorii”. Textele egiptene afirmă şi ele că zeii au venit în vasele lor celeste. Tăbliţele afirmă că Anunnaki au venit de pe o planetă numită Nibiru, (Planeta încrucişării), despre care Zecharia Sitchin crede că are o orbită eliptică de 3600 de ani, care începe undeva între Jupiter şi Marte şi se extinde foarte departe în spaţiul cosmic, dincolo de Pluto…

La început, continuă Sitchin, extracţia minereului de aur se făcea de către muncitori din rândurile Anunnaki, dar după o revoltă a minerilor, elita regală a zeilor a decis să creeze o rasă de sclavi care să facă această muncă. Tăbliţele descriu felul în care au fost combinate într-o eprubetă genele Anunnaki cu cele ale oamenilor pentru a crea astfel o rasă umană „actualizată” capabilă să facă munca de care aveau nevoie Anunnaki. **Ideea unor copii creaţi în eprubetă trebuie să fi părut ridicolă în anul 1850, când au fost descoperite tăbliţele, dar la ora actuală ea a devenit realitate.** Noile descoperiri ştiinţifice nu fac decât să confirme continuu subiectele descrise în Tăbliţele Sumeriene. Spre exemplu, cu circa 200.000 de ani în urmă s-a produs o perfecţionare bruscă şi inexplicabilă a formei fizice umane**. Ştiinţa oficială păstrează tăcerea în jurul acestui subiect, singurul răspuns pe care s-a dovedit**

capabilă să-l ofere fiind: „veriga lipsă”. Există totuşi fapte istorice greu de contestat, care merită să fie clarificate. Peste noapte, forma fizică umană anterioară, cunoscută sub numele de *homo erectus,* s-a transformat în *homo sapiens.* Încă de la început, noii *homo sapiens* au fost capabili să vorbească într-un limbaj complex, iar mărimea creierului uman a crescut considerabil.

Şi totuşi, un biolog de talia lui Thomas Huxley afirmă că astfel de schimbări nu se pot produce decât o dată la câteva zeci de milioane de ani. *Homo erectus* a apărut în Africa, acum 1, 5 milioane de ani. Timp de mai bine de un milion de ani, forma fizică a oamenilor a rămas neschimbată, pentru ca, peste noapte, să apară *homo sapiens*. Cu circa 35.000 de ani în urmă s-a produs o nouă perfecţionare la fel de bruscă, în urma căreia a apărut *homo sapiens sapiens*, forma fizică pe care o avem şi astăzi. **Tăbliţele Sumeriene dau numele celor doi oameni implicaţi în crearea noii rase de sclavi. Aceştia au fost un savant-şef pe nume Enki, Domnul Pământului (Ki = pământ) şi Ninkharsag, cunoscută şi sub numele de Ninti (Doamna Vieţii), din cauza cunoştinţelor ei avansate de medicină.** Mai târziu i s-a spus Mammi, de unde provine şi cuvântul „mamă”. Ninkharsag este simbolizată în ilustraţiile mesopotamiene de o unealtă cu care se tăia cordonul ombilical. Aceasta seamănă cu o potcoavă şi era folosită în antichitatea îndepărtată. **Ninkharsag a devenit mai târziu zeiţa-mamă în diferite religii, fiind cunoscută sub nume precum Regina Semiramida, Isis, Barati, Diana, Maria, şi multe altele, care au apărut în toată lumea din aceeaşi legendă primordială**.

Enlil era comandantul Anunnaki, iar Enki era fratele său vitreg. Enki şi Ninkharsag au încercat multe variante până să descopere amestecul potrivit de gene. **Ei au creat oameni cu tot felul de defecte şi hibrizi pe jumătate oameni, pe jumătate animale** – tot felul de lucruri oribile, asemănătoare cu cele despre care circulă zvonuri

că ar fi experimentate în bazele subterane extraterestre răspândite astăzi în lume. Tăbliţele mai afirmă că Enki şi Ninkharsag au descoperit în cele din urmă proporţia genetică justă, în urma căreia s-a născut primul *homo sapiens,* o fiinţă pe care sumerienii o numeau LU. LU (Cel născut dintr-un amestec). **Numele biblic al acestui prim om este Adam.** LU. LU era un amestec hibrid născut din fuziunea genelor lui *homo erectus* şi ale „zeilor". **Scopul experimentului de acum 2 – 300.000 de ani a fost să creeze un sclav, un fel de albină lucrătoare umană.** A fost creată de asemenea şi o variantă feminină. Cuvântul sumerian pentru om era LU, iar rădăcina sa însemna sclav sau servitor, fiind folosită şi cu referire la animalele domestice. De altfel, aceasta a fost condiţia rasei umane începând din acele timpuri şi până astăzi. Cei care conduc planeta de mii de ani, la început deschis, iar la ora actuală sub acoperire, sunt Anunnaki.

Traducerea greşită a Bibliei şi interpretarea literală a limbajului simbolic folosit în aceasta a condus la pierderea semnificaţiei originale a textului şi la povestea fantasmagorică a Genezei, aşa cum o cunoaştem astăzi. Geneza şi Exodul au fost scrise de clasa preoţească ebraică, cunoscută şi sub numele de leviţi, după ce aceştia au fost duşi în Babilon, în jurul anului 586 î.Hr. Babilonul se afla în fostul Sumer, aşa că babilonienii, şi implicit leviţii, cunoşteau vechile legende sumeriene. Leviţii nu au făcut altceva decât să sintetizeze aceste legende, dând astfel naştere primelor cărţi ale Vechiului Testament (Geneza şi Exodul). Sursa celor două texte este evidentă. Tăbliţele Sumeriene vorbesc de E. DIN (Sălaşul Celor Drepţi). Cuvântul este legat de numele sumerian al zeilor lor, DIN. GIR (Cei Drepţi din Rachete).

În timp ce **sumerienii** vorbeau de **Edin**, **Geneza** vorbeşte de Grădina Edenului (Grădina lui **Eden**). Aici trăiau zeii, Anunnaki. **Aceleaşi Tăbliţe Sumeriene** vorbesc de **regele Sargon** cel Bătrân, care a fost

descoperit pe vremea când era doar un bebeluş **plutind pe râu într-un coş de răchită**, după care a fost crescut de familia regală. **Exodul vorbeşte de Moise, care a fost găsit de o prinţesă pe vremea când era copil, tot într-un coş plutind pe un râu**, după care a fost crescut de familia regală egipteană. **Iar lista acestor „coincidenţe" continuă la nesfârşit.**

Vechiul testament este un exemplu clasic de reciclare religioasă a vechilor legende, care a dat naştere tuturor religiilor de mai târziu. De aceea, pentru a înţelege semnificaţia primordială a Genezei şi a legendei lui Adam, trebuie să ne raportăm la vechile poveşti sumeriene, pentru a afla cum s-a născut întreaga poveste. Geneza afirmă că „Dumnezeu" (zeii) l-a creat pe primul om, Adam, dintr-o mână de ţărână, după care a creat-o pe Eva dintr-o coastă a lui Adam. Zecharia Sitchin afirmă că traducerea expresiei „mână de ţărână" s-a făcut din cuvântul ebraic *tit* (biata mamă), derivat la rândul lui din cuvântul sumerian TI. IT, care înseamnă „ce conţine viaţa". În realitate, Adam nu a fost creat dintr-un pumn de ţărână, ci din ceva ce conţine viaţa, adică din nişte celule vii. Termenul sumerian îi înseamnă atât coastă cât şi viaţă, iar traducătorii au făcut o nouă greşeală dându-i prima semnificaţie.

La rândul ei, Eva (Cea care are viaţă) nu a fost creată dintr-o coastă, ci din acelaşi principiu care conţine viaţa: celulele vii. **Potrivit sumerienilor, ovulul uman** necesar pentru crearea lui Lulu/Adam **a provenit de la o femeie din Abzu, în Africa**, iar descoperirile cele mai recente din domeniul antropologiei atestă că *homo sapiens* a apărut pentru prima oară în Africa. În anii '80, Douglas Wallace de la Emory University din Georgia a comparat ADN-ul (matricea vieţii fizice) a 800 de femei şi **a tras concluzia că acesta provine de la un singur strămoş de sex feminin**. La rândul lui, după ce a examinat ADN-ul a 21 de femei cu structuri genetice diferite din diferite regiuni ale lumii, Wesley Brown de la Universitatea din Michigan a

conchis că acesta provine de la o sursă unică, ce a trăit în Africa, acum 180 – 300.000 de ani. Acelaşi experiment a fost făcut de Rebecca Cann de la Universitatea din California, care a comparat ADN-ul a 147 de femei de origini rasiale şi geografice diferite, descoperind că moştenirea lor genetică este comună şi provine de la un singur strămoş care a trăit acum 150 – 300.000 de ani. Un alt studiu efectuat pe 150 de femei americane din linii genetice provenite din Europa, Africa şi Orientul Mijlociu, inclusiv aborigene din Australia şi Noua Guinee, a tras concluzia că toate aveau acelaşi strămoş comun de sex feminin, care a trăit în Africa, cu 140 – 290.000 de ani în urmă. Personal, cred că rasa umană s-a născut din mai multe surse, nu doar din Anunnaki.

Tăbliţele Sumeriene descriu felul în care Anunnaki au creat regalitatea (pe care o numesc chiar Guvernarea lui Anu, conducătorul zeilor). **Toate familiile Frăţiei sunt obsedate de puritatea sângelui şi a liniilor genealogice, încrucişându-se între ele fără să ţină cont de iubire. Familiile regale şi aristocratice din Europa sunt un exemplu perfect în această direcţie,** la fel ca şi cele de pe coasta de est a Statelor Unite. Ele fac parte din acelaşi trib şi sunt înrudite genetic. Aşa se explică de ce familiile Frăţiei au fost obsedate dintotdeauna de încrucişarea genetică, exact cum sunt descrişi Anunnaki în Tăbliţele Sumeriene. Ele nu se încrucişează între ele din snobism, ci pentru a menţine o structură genetică ce le conferă anumite capacităţi, în special aceea de a construi nave cosmice şi de a se manifesta în alte forme. Voi oferi mai multe detalii ceva mai târziu.

Toate culturile antice ale lumii conţin referiri la Marele Potop. Tăbliţele Sumeriene nu fac excepţie. Sitchin afirmă că acestea povestesc felul în care Anunnaki au părăsit planeta în navele lor zburătoare, în timp ce pământul se acoperea de ape, ştergând de pe suprafaţa sa

cea mai mare parte a umanităţii. **Este incontestabil faptul că între anii 11.000 şi 4.000 î.Hr., pe pământ s-a produs o catastrofă greu de imaginat** (sau, mai degrabă, un lanţ de catastrofe). **Dovezile geologice şi biologice care susţin această teză sunt copleşitoare.** Lor li se adaugă nenumăratele legende şi tradiţii care descriu aceste evenimente şi care provin din Europa, Scandinavia, Rusia, Africa, continentul american, Australia, Noua Zeelandă, Asia, China, Japonia şi Orientul Mijlociu. Practic, de pretutindeni. Unele din aceste relatări descriu şi o căldură foarte mare, care a adus apa mării în stadiu de fierbere, în timp ce altele vorbesc despre munţi în flăcări, dispariţia soarelui şi a lunii şi întunericul care a urmat, despre ploi de sânge, gheaţă şi pietre, despre alunecări de teren, prăbuşirea cerului, înălţarea şi scufundarea pământului, dispariţia unui continent uriaş şi o glaciaţiune. Practic toate descriu însă marele potop, un val uriaş de apă care a măturat întregul pământ. Imaginile uriaşului val mareic produs de impactul cu cometa din filmul *Deep Impact* vă poate ajuta să vă faceţi o idee despre ceea ce trebuie să se fi petrecut pe pământ în acele timpuri.

Anumite texte chineze străvechi descriu felul în care pilonii pe care se sprijină cerul s-au prăbuşit, iar soarele, luna şi stelele s-au apropiat de pământ, undeva în nord-vest, unde cerul s-a înclinat. Pământul s-a dezechilibrat şi s-a scufundat în partea de sud-est, ceea ce a determinat o inundare a acestei zone cu apa mărilor şi oceanelor venită dinspre nord-vest.

În America, **legendele indienilor Pawnee** descriu un fenomen asemănător petrecut într-o perioadă în care steaua nordului şi steaua sudului şi-au inversat poziţiile, vizitându-se reciproc. Tradiţiile din America de Nord vorbesc de apariţia unor nori uriaşi şi de un val de căldură atât de mare încât apa râurilor şi oceanelor a început să fiarbă. **Eschimoşii din Groenlanda** le-au povestit misionarilor că cu mult timp în urmă pământul s-a răsturnat. Legendele peruviene susţin că Anzii s-au format

într-o perioadă când cerul s-a războit cu pământul. **Miturile braziliene** descriu o explozie a cerului, din care pe pământ au căzut bucăţi mari, care au ucis pe toată lumea, în timp ce pământul şi cerul îşi inversau locurile. În sfârşit, indienii hopi din America de Nord povestesc în legendele lor că: „Pământul s-a zguduit şi a fost acoperit de ape, cu excepţia unui mic teritoriu”…

Dezbaterile aprinse (şi nu de puţine ori ostile) se nasc numai în privinţa datei şi a cauzelor care au provocat aceste schimbări. Cu siguranţă, ele au afectat întregul sistem solar, căci toate planetele prezintă dovezi ale unor cataclisme care le-au afectat suprafaţa, atmosfera, viteza şi unghiul orbitei sau rotaţiei în jurul soarelui. Aşa cum spuneam mai devreme, consider că principalele teme abordate în Tăbliţele Sumeriene sunt autentice, dar nu cred că toate detaliile descrise în acestea se verifică, dacă nu pentru alt motiv, măcar din cauza imensei perioade de timp care s-a scurs de la sosirea zeilor Anunnaki, acum 450.000 de ani, în timp ce relatările scrise nu datează decât de câteva mii de ani…

Am ajuns aşadar la concluzia că acum 13.000 de ani s-a produs un cataclism fantastic, care a pus capăt civilizaţilor de înaltă tehnologie care au existat în Epoca de Aur…

Rasele extraterestre au supravieţuit cataclismelor fie refugiindu-se în spaţiul cosmic, fie în regiunile înalte ale pământului sau în adâncurile acestuia. Mulţi dintre extratereştri şi marea majoritate a oamenilor de pe Terra nu au supravieţuit însă acestor evenimente. **Cei care au reuşit, au fost nevoiţi să o ia de la început, fără să dispună – cel puţin într-o primă fază – de cuceririle lor tehnologice.**

Supravieţuitorii s-au încadrat în două categorii: cei de origine majoritar extraterestră, care deţineau cunoştinţe avansate, şi oamenii obişnuiţi, sau rasa sclavilor, care nu deţineau asemenea cunoştinţe. Cei din prima categorie s-au împărţit şi ei în două tabere. Unii

doreau să îşi utilizeze cunoştinţele într-o manieră constructivă, comunicându-le umanităţii, iar ceilalţi doreau să le păstreze numai pentru ei, pentru a le putea folosi în scopuri de manipulare şi control. **Lupta dintre cele două grupări pentru folosirea aceleiaşi cunoaşteri a continuat până astăzi**. Una din temele care se regăseşte însă în toate aceste relatări este cea referitoare la manipularea umanităţii de o rasă avansată din punct de vedere intelectual (deşi nu şi spiritual), de origine extraterestră.

Voi continua pe marginea acestui subiect, introducând un element nou, care va împinge la apogeu incredulitatea multora… După părerea mea, Anunnaki şi marţienii albi de care vorbeşte Brian Desborough nu sunt aceiaşi oameni, deşi nu este exclus să fi existat o legătură genetică între ei. După ce am pus laolaltă dovezile, punctele de vedere, studiile şi opiniile pe care le-am adunat în toţi aceşti ani pe această temă, am ajuns la concluzia că Anunnaki sunt o rasă de origine genetică reptiliană. În literatura OZN istică ei sunt cunoscuţi pur şi simplu sub numele de extratereştri reptilieni…

După cum se ştie, există o zonă a creierului uman cunoscută sub numele de creier reptilian. Acesta este creierul primordial al omului, la care s-au adăugat ulterior celelalte segmente. Potrivit neuro-anatomistului Paul MacLean, această zonă primitivă a creierului este condusă de un alt segment preistoric, pe care oamenii de ştiinţă îl numesc complexul-R. R este prescurtarea de la reptilian, căci noi împărtăşim acest organ cu reptilele. MacLean afirmă că acest complex-I joacă un rol important în „comportamentul agresiv, în simţul teritorialităţii, al ritualismului şi în stabilirea ierarhiilor sociale”. **Acesta este exact modelul comportamental** al reptilienilor şi al **hibrizilor umani creaţi de ei.** Astronomul Carl Sagan ştia mult mai multe lucruri decât a revelat opiniei publice. De fapt, el şi-a petrecut cea mai mare parte a carierei lui ascunzând adevărul, nu scoţându-l la iveală. Din când în când, această cunoaştere a adevărului ascuns a ieşit însă

la suprafaţă, ca de pildă în acea ocazie în care a spus: „… **Nu trebuie să ignorăm componenta reptiliană a naturii umane, îndeosebi comportamentul nostru ritualist şi ierarhic. Dimpotrivă, acest model ne-ar putea ajuta să înţelegem care este esenţa fiinţei umane**”.

Mai există o diferenţă importantă între cei cu sânge pur şi cei cu sânge încrucişat. Tot ce există are un substrat energetic sonor (vibratoriu). Atunci când gândim sau simţim, noi emitem unde energetice care modifică prin rezonanţă câmpul din jur, făcându-l să vibreze pe acelaşi nivel de frecvenţă. Aceste unde reprezintă sunete care nu pot fi percepute de auzul uman. Nicio formă nu poate exista fără un sunet corespondent. Aşa cum puteţi vedea din fantastica serie de filme video numită *Cymatics,* **sunetul este cel care transformă materia în formă.** Aceste filme prezintă structurile uimitoare, de multe ori în forme geometrice, în care se aranjează nisipul şi alte particule aşezate pe un platou de metal supus vibraţiei prin diferite sunete. Fiecare schimbare a sunetului conduce la o schimbare corespunzătoare a structurilor geometrice. Fenomenul este similar celui descris la începutul acestui capitol, care generează formarea cercurilor concentrice ale orbitelor planetare în jurul soarelui. **Sistemul solar este el însuşi o creaţie a sunetului, la fel ca tot ceea ce există în creaţie. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era… un sunet…**

Expresia „Fiii lui Dumnezeu” provine din ebraicul *beneha-elohim,* a cărei traducere exactă este „fiii zeilor”. Primele progenituri ale acestor experienţe genetice au fost uriaşii de care vorbesc legendele şi există numeroase relatări în toată lumea despre apariţia acestor hibrizi. Practic, nu există rasă sau continent pe care să nu găsim o legendă despre uriaşi. Biblicul Goliat ar putea fi el însuşi un simbol al acestor oameni…

Străvechiul text ebraic *Cartea lui Noe* şi urmarea sa, *Cartea lui Enoh,* descriu naşterea stranie a unui copil

neuman, care va deveni mai târziu Noe, celebrul om care a supravieţuit Marelui Potop. Relatarea acestei poveşti apare şi în Manuscrisele de la Marea Moartă, care au aparţinut comunităţii eseniene. Aceasta a trăit în Palestina acum 2000 de ani, iar textele sale conţin numeroase fragmente din *Cartea lui Enoh.* Copilul ciudat de care vorbesc aceste texte era fiul lui Lameh. El este descris ca o fiinţă neumană, care semăna mai mult cu „copiii îngerilor din ceruri". Noe, copilul lui Lameh, avea pielea albă şi părul blond, iar ochii săi umpleau întreaga casă cu o „strălucire aidoma soarelui". Descrierea unor fiinţe cu părul blond şi ochii albaştri, care luminau ca nişte lasere, corespunde misterioşilor „zei" care au apărut în toate culturile lumii…

Crocodilul era numit în Egipt *messeh,* de unde provine termenul ebraic de „Messia", care înseamnă chiar „Cel uns". Regii acestei linii succesorale erau numiţi „Dragoni". Tot acest simbolism se leagă de faptul că aceste familii regale erau urmaşe ale hibrizilor reptilo-umani. Dacă mai multe regate se asociau pentru o bătălie împotriva unui duşman comun, ele îşi alegeau un rege al regilor, cunoscut sub numele de Marele Dragon sau… Draco. Faimosul titlu celtic de Pendragon nu reprezintă decât o variantă a acestei tradiţii…

În mitul Genezei din Vechiul Testament**, Eva** a fost tentată să muşte din fructul interzis de **către un şarpe**. (reptilian**) Din capitolul 69 din *Cartea lui Enoh*** aflăm că printre **Privitorii care le-au revelat secrete ascunse oamenilor** s-a numărat şi Gadreel, îngerul căzut care a tentat-o pe Eva. *Cartea lui Enoh* a fost dezavuată de Biserica Catolică, care nu a fost de acord cu credinţa primilor creştini în existenţa unor îngeri în carne şi oase şi a unor îngeri căzuţi care s-au încrucişat cu fiicele oamenilor. În realitate, scopul acestei dezavuări era să nu le permită maselor să înţeleagă adevărul. Pe de altă parte, francmasonii, care controlează la ora actuală Biserica Catolică (împreună cu alte organizaţii ale Frăţiei), l-au considerat întotdeauna pe Enoh unul din fondatorii lor

legendari. Chiar şi numele de Enoh înseamnă „iniţiat”.

Putem spune oare că ştim totul, că nu mai există nimic de descoperit? Cu siguranţă, mai există destule lucruri care ne sunt necunoscute. Noi nu cunoaştem decât o mică părticică din imaginea de ansamblu. Şi care a fost forţa care ne-a adus până la actualul stadiu al cunoaşterii noastre? Au fost acei oameni care au îndrăznit să iasă în afara şabloanelor unanim acceptate ale epocii lor, gândind în termeni inimaginabili. Fără aceşti oameni, rasa umană nu ar fi putut evolua; nu ar face decât să se învârtească în cerc, trăind într-o închisoare perpetuă a minţii. Nu sunt departe vremurile în care spuneau: „Oamenii să zboare? Ridicol! Să călătorească cu o viteză mai mare decât cea a sunetului? Absurd! Să creeze copii în eprubetă şi să cloneze specii de animale şi chiar oameni? Imposibil!” Şi totuşi, toate aceste lucruri au devenit posibile din cauza celor care au avut curajul să gândească ceea ce era de neconceput, în timp ce masele îşi băteau joc de ei. Încercaţi şi dumneavoastră acest lucru, înainte de a uita complet că există şi această posibilitate. Gândiţi dincolo de limitele realităţii impuse de alţii.

4. Designul Inteligent

La vârsta de 27 de ani, în dimineaţa zilei de 13 decembrie, 1973, în timp ce conducea încă revista sa de succes de curse auto, RAËL (Claude Vorilhron) (Raël înseamnă mesager în ebraică) **a avut o întâlnire dramatică cu o fiinţă umanoidă de pe o alta planetă, într-un parc vulcanic din centrul Franţei, cunoscut sub numele de „Puy de Lassolas”. Acest extraterestru i-a dat o nouă explicaţie detaliată a originilor noastre şi informaţii despre cum să ne organizam viitorul, informaţii conţinute în cartea sa: *Design Inteligent*.**

Designul Inteligent – fragmente

În cartea intitulată „Designul Inteligent”, **Raël ne prezintă o a treia opţiune**: aceea că viaţa de pe pământ a fost creată de oameni de ştiinţă foarte avansaţi, dintr-o altă lume. **„Cu mii de ani în urmă, oameni de ştiinţă de pe o alta planetă au venit pe Terra şi au creat toate formele de viaţă, inclusiv fiinţele umane, pe care le-au creat după chipul şi asemănarea lor.** Referinţe ale acestor oameni de ştiinţă şi ale muncii lor pot fi găsite în textele străvechi ale multor culturi. Datorită tehnologiei lor foarte avansate, ei au fost consideraţi ca Zei de către strămoşii noştri primitivi şi adesea denumiţi „Elohim”, care în ebraica veche însemna „Cei care vin din cer”… **„Teoria Ateistă a Designului Inteligent oferă o soluţie raţională vechii dezbateri dintre credincioşii în Dumnezeu şi evoluţionişti. Este compatibilă nu numai cu descoperirile ştiinţifice de astăzi dar de asemenea şi cu relatările istorice străvechi ale tuturor culturilor”.**

Autorul cărţii afirmă că viaţa a fost creată pe Terra, datorită unui eşec pe care l-au avut vizitatorii pe propria lor planetă în privinţa experienţelor genetice. Astfel guvernul planetei străine, la presiunile opiniei publice, a hotărât efectuarea experienţelor pe o altă planetă. Pomul cunoaşterii binelui şi răului din Biblie reprezintă secretele ştiinţifice ale acestor cercetători, care le-au fost ascunse celor două creaţii: Adam şi Eva, care erau considerate animale periculoase de laborator. Totuşi unii dintre cercetători (Şarpele) au dorit ca aceste creaţii să aibă acces la informaţii, motiv pentru care acest grup de cercetători a fost nevoit să trăiască în exil pe Terra. **Motivul vieţii scurte al pământenilor este de a nu înmagazina cunoştinţe suficiente pentru a progresa rapid.** Cartea prezintă o serie de evenimentele conţinute în Biblie văzute prin prisma unei intervenţii extraterestre asemănătoare cu cea prezentată în rândurile de mai sus. Să vedem câteva completări:

Ioana1: 17. „Domnul a trimis un peşte mare să

înghită pe Iona, şi Iona a stat în pântecele peştelui trei zile şi trei nopţi”. **Aici poate fi vorba despre un submarin...**

Zaharia 5: 1 – 2

1. Am ridicat din nou ochii şi m-am uitat, şi iată că era un **sul de carte care zbura.**

2. El m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „Văd un sul de carte zburând; are o lungime de douăzeci de coţi (9 metri) şi o lăţime de zece coţi”.

Psalmi 33: 13 – 14

13. Domnul priveşte din înălţimea cerurilor şi vede pe toţi fiii oamenilor.

14. Din lăcaşul locuinţei Lui, El priveşte pe toţi locuitorii pământului**.**

Iov1: 6 – 12

6. Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. **Şi a venit şi Satana în mijlocul lor.**

7. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Şi Satana a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el”.

8. Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău”.

9. Şi Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?

10. Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, şi turmele lui acoperă ţara.

11. Dar ia întinde-ţi mâna şi atinge-Te de tot ce are, şi sunt încredinţat că Te va blestema în faţă”.

12. Domnul a zis Satanei: „Iată, îţi dau pe mâna tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna”. Şi Satana a plecat dinaintea Domnului.

Experimente de încredere, credinţă... nimic mai

mult. Satana nu e bău, bău...

Pildele lui Solomon 8:

1. Oare înţelepciunea nu strigă ea şi priceperea nu-şi ridică glasul său?

4. Către voi, oamenilor, se îndreaptă strigătul meu şi glasul meu către voi, **fii ai oamenilor.**

5. Voi, cei simpli, învăţaţi cumineţenia şi voi, cei nebuni, înţelepţiţi-vă!

9. Toate sunt lămurite pentru cel priceput şi drepte pentru cei ce au aflat ştiinţa.

10. Luaţi învăţătura mea mai degrabă decât argintul şi ştiinţa mai mult decât aurul cel mai curat.

11. Căci înţelepciunea este mai bună decât pietrele preţioase şi nici lucrurile cele mai preţioase nu au valoarea ei.

...

30. Atunci eu eram ca un copil mic alături de El, veselindu-mă în fiecare zi şi desfătându-mă fără încetare în faţa Lui;

31. Dezmierdându-mă **pe rotundul pământului** Lui şi găsindu-mi plăcerea printre **fiii oamenilor.**

32. Şi acum, fiilor, ascultaţi-mă! Fericiţi sunt cei ce păzesc căile mele!

33. **Ascultaţi învăţătura, ca să ajungeţi înţelepţi,** şi nu o lepădaţi.

Inteligenţa şi ştiinţa acestea sunt cele două virtuţi acestea le-au permis creatoriilor să formeze masa terestră. Aceiaşi idee este exprimată şi în pilda talanţilor din Matei 14 – 32. Oamenii care nu au inteligenţă sau nu pot să-şi dezvolte inteligenţa vor pieri. Cel care face progrese va primi „moştenirea”. Valoarea, ştiinţa, Talantul (banul) nu trebuie îngropat în pământ, ci pus în circulaţie, valorificat...

5. Originea extraterestră a vieţii pe Pământ

Suntem copiii extratereştrilor? Descoperă.ro

Care este sensul vieţii? Viaţa pe Terra este un experiment! Creierul uman ghidează omul pentru satisfacerea plăcerii.

Suntem singuri în Univers? Întrebarea ne bântuie de mult, iar răspunsurile sunt, până acum, doar speculaţii teoretice. Căutarea formelor de viaţă extraterestre continuă pe mai multe fronturi, iar una dintre cele mai recente şi mai tulburătoare contribuţii este lucrarărea publicată de doi savanţi din Kazahstan, care lansează o ipoteză-bombă**: codul nostru genetic ascunde semnale informaţionale ce trădează o intervenţie inteligentă şi voită, un mesaj matematic şi semantic care nu ar fi putut apărea prin evoluţia de tip darwinist.** Atunci cine ne-a „scris" codul genetic? Unde şi când?

Cei doi savanţi care susţin această idee provocatoare sunt **Vladimir I. Şcerbak,** de la Universitatea Naţională Kazahă Al-Farabi, şi **Maxim A. Makukov,** de la Institutul de Astrofizică Fesenkov, ambele din Kazahstan.

Ei au emis ipoteza că ar exista, în structura codului nostru genetic, anumite „marcaje" ce ar fi putut fi întipărite acolo de o civilizaţie extraterestră, conducându-ne spre ideea că acea civilizaţie ar fi populat apoi una din planetele Căii Lactee – Terra – cu fiinţe create de ea, fiinţe care ulterior au evoluat, ducând la alcătuirea biosferei terestre aşa cum o cunoaştem azi. În articolul lor, cei doi cercetători afirmă că acizii nucleici reprezintă un mijloc foarte bun de stocare a informaţiei, graţie stabilităţii lor: „Odată fixat, codul genetic ar putea rămâne neschimbat la scara cosmică a timpului. La drept vorbind, este cea mai durabilă alcătuire cunoscută până în prezent. De aceea, reprezintă un mijloc excepţional de stocare a unui semnal inteligent. Odată genomul rescris în mod corespunzător, noul cod, cu marcajul său cu tot, va rămâne neschimbat în celulă şi în urmaşele sale, ce pot fi apoi diseminate în timp şi spaţiu". Ei spun de fapt că, dincolo de orice variaţie, există în codul genetic nişte trăsături care conduc spre ideea că elementele fundamentale ale acestui cod, schema sa

generală, liniile sale directoare, ar fi fost „scrise” de nişte programatori inteligenţi.

„Aranjamentele din cadrul codului dezvăluie un ansamblu de modele aritmetice şi ideografice asociate cu un limbaj simbolic”. Sunt prezente, spun ei, caracteristici pe care nu te-ai aştepta să le găseşti într-o structură ce ar fi apărut prin evoluţie şi selecţie naturală, oricât de precisă ar fi ea; pare ceva construit, alcătuit, proiectat pe baza unor concepte precum predominanţa sistemului zecimal, simetria semantică şi utilizarea simbolului abstract al lui zero – toate considerate de cei doi drept semne neîndoielnice de artificialitate. De exemplu, faptul că anumite aranjamente din sistem implică predominant sistemul de numeraţie zecimal este, în opinia lor, un semn de artificialitate, de intervenţie dinafară în scopul implementării unui anumit concept matematic, deoarece „natura este indiferentă la limbajele numerice întrebuinţate de inteligenţă pentru a reprezenta cantităţi”.

„Precise şi sistematice, aceste modele apar ce fiind produsul unei logici exacte şi al aplicării unor cunoştinţe de informatică”, spun autorii studiului.

Iar aceste constatări i-au condus la o concluzie foarte îndrăzneaţă: **codul genetic pare să fi fost „inventat în afara Sistemului Solar, deja cu câteva miliarde de ani în urmă”.**

Teorii peste teorii au fost elaborate în încercarea de a lămuri problema, experimente peste experimente au fost întreprinse pentru a lumina puncte obscure ale uneia sau alteia dintre teorii, studii peste studii au sintetizat periodic datele şi le-au reinterpretat, în speranţa de a da de cap misterului. Dar Marea Enigmă rezistă încă, ferecată în colosala ei complexitate.

Analiza ADN a craniilor descoperite în Perú demonstrează că nu au ADN uman.

Cap. V

Civilizaţia Inilor – Civilizaţia Gândurilor – fragmente

Până acum întrebarea era dacă Dumnezeu există sau nu, iar teoria cărţii (civilizaţi anilor, n.a.) răspunde că Dumnezeu există, însă nu în acea formă de zeu atotputernic, aşa cum ne-a fost lăsată moştenire imaginea sa de către îndepărtaţii noştri înaintaşi.

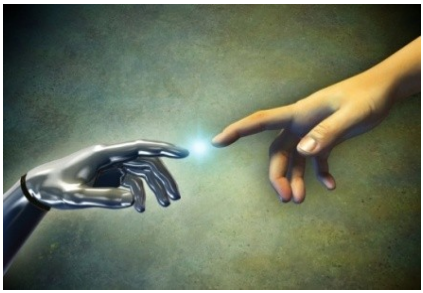

Teoria mai spune că Dumnezeu izvorăşte din imaterialitatea pachetului de legi universale, prin care a organizat materia, creând totodată condiţiile

propice apariţiei vieţii, a trecut într-o fază evolutivă următoare în genele celulelor, apoi şi-a urmat evoluţia prin instinctul animalelor, iar în acest moment se găseşte în etapa de inteligenţă aflată în minţile oamenilor, urmând ca prin realizarea unităţii omenirii pe baze raţionale şi responsabile – după modelul unităţii muşuroiului de furnici – să treacă în etapa următoare a evoluţiei sale: o entitate ca o sumă a indivizilor umani responsabili. Etapă din care se va putea proteja fără a mai risca – cum o face acum – şi din care să-şi poată continua propria înmulţire prin colonizarea spaţiului cu inteligenţă.

De ce spun că omenirea (şi nu omul luat ca individ) ajunsă la un stadiu responsabil ar forma entitatea care să fie chiar Dumnezeul pe care l-am aşteptat dintotdeauna?

În primul rând pentru faptul că nu ştim să existe, în universul cunoscut nouă, nimic mai evoluat ca această nou creată entitate, societatea umană raţională şi responsabilă.

În al doilea rând, pentru însuşi faptul că omenirea, această entitate creatoare aflată în plin proces de formare prin cunoaştere şi purificare, există cu adevărat. Iar viaţa noastră formează dovada însăşi**. În al treilea rând**, gândindu-mă la ce face deja sau va putea face în curând, omenirea! La puterile pe care le are sau le poate avea la dispoziţie nu peste multă vreme. Puteri pe care le voi compara, simplu, cu cele despre care am învăţat că le are Dumnezeu.”…

Să nu înţelegem greşit, Dumnezeu nu este un „copil în creştere”, ci se găseşte pur şi simplu în faza de formare a însăşi fiinţei sale. Iar când acest proces se va termina va fi singura fiinţă entitate din universul cunoscut ale cărei celule vor fi conştiente, comportându-se în consecinţă!

Ca o echipă acţionând precum o singură fiinţă. Celulele care ne formează, cum spuneam, ascultă de instrucţiunile genelor. Celulele noastre nu sunt conştiente de ele însăşi, aşa cum suntem noi de noi înşine. Doar „celulele” lui Dumnezeu sunt cele care astăzi se întreabă cine sunt, de unde vin şi încotro merg. Adică noi,

oamenii…

Suma acestor conştiinţe, pentru a funcţiona ca un întreg de genul atât de pomenitului muşuroi de furnici, trebuie să acţioneze coordonat, unit, responsabil: ca o singură fiinţă. Acest lucru nu se poate realiza atâta vreme cât ele mai au acţiuni dictate dominant de către instincte. Iar pentru aceasta putem vedea cum stau la limită lucrurile, în lumea animalelor. Acţiunile conştiinţelor umane vor trebui să asculte doar de glasul raţiunii. Singură această condiţie îndeplinită va putea conduce la apariţia unei entităţi a căror celule să nu se distrugă una pe cealaltă, aşa cum se întâmplă astăzi în societatea umană. Ci trăind în armonia şi grija reciprocă pe care o găsim printre celulele corpului nostru, cele ghidate, cum spuneam, de gene**…**

Pentru Octav Chivulescu „Creierul omului îndeplineşte două funcţii importante: memorează informaţiile intrate prin cele cinci simţuri iar mai apoi le lucrează, analizându-le şi trimiţându-le mai departe, în formă de gânduri”.

— Sufletul, o entitate de natură informaţională, prezentă în orice vietate cu viaţă. Nu poate fi decât ceva ce izvoreste din instincte…

— Spiritul, o entitate de natură informaţională, ca o atitudine, prezentă în omul apărut încă de la cel de Cro-Magnon încoace (şi în delfini). Nu poate fi decât ceva ce izvorăşte din inteligenţă… Inteligenţa… Conştiinţa trează.

Sufletul este „esenţa” **instinctelor** iar **spiritul** este „esenţa” **inteligenţei. Sufletul este manifestarea Raţiunii Creatoare din instincte, iar spiritul este manifestarea Raţiunii Creatoare din inteligenţă.**

Adapa şi Enki Mesopotamiam (Adam şi zeul (Eva)) Scriere cuneiformă

Al şaptelea cer, în concepţia multor culturi, este cel mai de sus cer unde poţi exista spiritual. Paradisul Ceresc, sau Împărăţia îngerilor, se afla, în credinţa acestor culturi, la un al şaptelea nivel (cer), ca o sferă în care se spune că „stă deasupra" altor şase sfere, cu toate fiind concentrice. Cu alte cuvinte, o ultimă sferă care cuprinde alte şase sfere concentrice în ea. Locul era treapta de maximă înălţime spirituală la care omul putea aspira, după credinţa celor de atunci.

Noi însă vom vorbi despre un alt „al şaptelea cer", acela la care se ajunge nu părăsind spaţiul planetei (spiritual, după moarte), ci evoluând spiritual în timpul vieţii, aici, pe planetă, şi trecând tot prin şapte nivele. Este poate chiar acelaşi loc unde exista odinioară Grădina Paradisului, Grădina Edenului, care, ca şi paranteză fie spus, se pare că se pronunţa... Edin. Acolo unde Adam trăia împreună cu Eva, cu pomul cunoaşterii, cu mărul şi

cu şarpele, aşa cum stă scris în Biblie.

Aceste informaţii ne vin, cum spuneam, de acum peste 2500 de ani. Cu peste 5.000 de ani în urmă, însă, exista o civilizaţie aflată în culmea dezvoltării ei: cea sumeriană. (În traducere, „sumer" semnifică „ţinutul regilor civilizaţi" sau „pământul celor avansaţi", n. a) De la această civilizaţie pare să fi început totul. Sau, cel puţin, este cea mai îndepărtată civilizaţie de care am putut afla. Interesant este faptul că au lăsat foarte multe informaţii despre ei, despre trecut şi despre viitor. Printre multele plăcuţe cu scrieri cuneiforme găsite, ce par a veni – prin forma lor grafică ciudată – mai curând de la o civilizaţie extrapământeană, s-au găsit şi diverse alte obiecte. (Geneza sumeriană este asemănătoare cu cea din Biblie. Textele antice susţin că înainte ca omul modern să trăiască liber pe Terra, au existat numeroase civilizaţii, care au fost distruse în urma unei inundaţii de proporţii. Un singur personaj a fost însărcinat cu construirea unui vapor imens pe care să care câte o pereche din fiecare specie de animale. Exact ca şi în Biblie, geneza creaţiei are la bază un potop, după care omul trăieşte în pace şi prosperitate. Singura deferenţă între potopul sumerian şi cel din Biblie este că sumerienii invocă prezenţa anumitor zei, care oferă indicaţii clare pentru ca personajul care construieşte arca să reuşească să supravieţuiască. Un alt aspect interesant invocat de tăbliţele sumeriene se referă la primul om de pe Terra. Dacă Biblia ne spune că a fost **Adam**, în credinţa sumeriană s-a numit **Adapa**. Acest bărbat a fost creat de zeul suprem Enki şi trimis pe Terra ca să trăiască în voie. După o perioadă de timp, Enki s-a gândit să-i facă o consoartă pentru ca astfel rasa să se poată perpetua. Adapa a refuzat să bea din cupa imortalităţii, pe care i-a oferit-o zeul Anou şi astfel a fost condamnat să moară la fel ca orice altă vietate de pe Pământ. De asemenea, tăbliţele sumeriene mai povestesc şi despre prăbuşirea Babilonului, dar şi despre alte numeroase întâmplări care sunt de asemenea relatate şi în Biblie. Aceasta este cauza pentru care numeroşi specialişti s-au întrebat de nenumărate ori

dacă cea mai importantă carte a omenirii nu a fost cumva copiată din spiritualitatea sumeriană? n. a)

Am să mă refer la unul anume: la un basorelief sculptat într-o gresie de culoare gri, îngust şi înalt. **Pe înălţimea lui sunt zugrăvite, despărţite fiind de câte o linie, şapte scene diferite. Precum o secţiune ce arată etajele unui bloc. Acest basorelief reprezintă, după spusele specialiştilor, imaginea celor şapte ceruri, trimisă nouă, peste timp, de generaţia sumeriană.**

Hai acum, împreună, să o privim prin „simţul" înţelegerii. Privind de jos în sus, primele şase „etaje" descriu scene obişnuite cu oameni ce fac diverse activităţi.

Ultimul „etaj", însă, cel de sus, arată un bărbat şi o femeie (nu-i sigur? n. a**) ce stau pe câte un scaun, de o parte şi de alta a unui pom. În pom este un măr, iar în spatele femeii se află un şarpe! Aceeaşi imagine din Biblie!** Aceeaşi idee propagată prin timp! O dovadă simplă a continuităţii, a inspiraţiei, a faptului că civilizaţiile nu dispar, că ideile lor trăiesc „reîncarnate" în cele ce urmează. Mai exact, adevărurile din ele…

Dar nu această dovadă o căutam, ci **sensul acestor lumi concentrice**, ce se sprijină existenţial una pe cealaltă. Şi, mai cu seamă, **căutăm sensul raţional al „ultimei" dintre ele, cea de a şaptea, cea în care se termină un ciclu**… În primul rând să lămurim noţiunea de „cer". Ce putea să însemne, atunci, cu 4500 de ani înaintea lui Galilei, cuvântul „cer"?

Îmi imaginez vremurile în care omenirea se trezea la conştiinţă, treptat, este adevărat, dar totuşi dintr-odată. Animalul inconştient, devenind om ce gândea, a observat pentru prima dată ceea ce văzuse întreaga sa viaţă de până atunci, dar nu realizase încă. Astfel, a văzut lumina pentru prima oară. A privit îndelung un peisaj pe care până atunci îl ignorase. A simţit, pentru prima oară, rafinamentul mirosului şi gustului. A auzit, într-un fel în care nu a mai făcut-o până atunci, oprindu-se să asculte înfiorat, trilul păsărilor sau răgetul leului. Totodată a

simţit, parcă tot pentru prima oară, mângâierea căldurii şi fiorul răcorii…

Tot aşa, într-o bună noapte, a privit pentru „prima oară" cerul înstelat. Pentru el, până în acel moment, cerul trebuie să fi fost ca şi cum nu ar fi fost, aşa cum trebuie să se reflecte realitatea în minţile tuturor animalelor…

Şi sunt convins că mulţi dintre strămoşii noştri trebuie să fi întins, timizi, mâna deasupra capului în încercarea de a atinge luminiţele alea multe şi mici. Poate unii mai curajoşi, chiar au sărit înspre ele, siguri fiind că le vor atinge; poate alţii s-au suit în pomi, ori pe stânci. **Dar, într-o bună zi, trebuie să fi înţeles că cerul ce-i înconjoară este departe de ei. Că formează tavanul ce schimbă culorile zilei şi nopţii; tavanul de unde curge apa, zăpada, locul de unde vine focul, fulgerele, căldura, şi câte altele.**

Ar fi greşit, cred, să spunem că l-ar fi perceput ca pe o sferă infinită – nu fusese nimeni încă ucis pentru îndrăzneala de a afirma o aşa blasfemie – dar cred că ar fi destul de adevărat să spun că vedeau cerul ca fiind acel ceva care marca o lume. Ca o graniţă. **Graniţa lumii lor.** De aceea tind să cred că noţiunea de şapte ceruri se referă la **şapte lumi, diferite,** şi care într-un fel anume **sunt cuprinse una în alta**. Cum anume?

Hai să vedem. Ce lumi avem în jurul nostru? Lumea terestră, lumea subterană, lumea subacvatică, lumea păsărilor, cea a animalelor, cea a insectelor, lumea plantelor etc. Diferite şi totuşi interacţionând între ele. **Dar desigur că nu pe aceste lumi le căutăm**, ele fiind de altfel mai multe decât şapte!

Care să fie prin urmare cele şapte lumi misterioase, care să existe una în alta, completându-se, formându-se reciproc şi trăind cu toate într-o perfectă armonie? Înainte de a începe să le înşirăm pe sfoara raţiunii hai să „privim " două planete, diferite între ele. Pe ambele există, să presupunem, toate formele de viaţă, aşa cum le cunoaştem pe planeta noastră. Inclusiv maimuţe umanoide.

Diferenţa este că, pe una dintre ele, maimuţele sunt inteligente. Şi mă întreb: în ce constă diferenţa dintre cele două planete? În existenţa maimuţelor inteligente faţă de maimuţele neinteligente, ori în existenţa şi inexistenţa unei lumi aparte, a inteligenţei?

O lume de maimuţe ghidate de instinct, într-o parte, iar în cealaltă una de maimuţe ghidate atât de instinct cât şi de raţiune, de gânduri inteligente. Nu două lumi diferite, ci o lume în plus, diferenţa constând în chiar aceste gânduri! O lume de gânduri.

Ar fi, prin urmare, o lume de gânduri intersectată cu o lume a animalelor bipede. Privind înapoi, spre cele două planete diferite, realizăm că cele două lumi trăiesc independent una de alta: maimuţele se descurcă fără gândurile raţionale, şi, în acelaşi timp, şi gândurile raţionale se descurcă ca entităţi aparte, care „trăiesc” şi se „înmulţesc”.

Până aici am **avea două lumi independente, ce trăiesc într-un fel de simbioză.** Să o căutăm pe următoarea. Ştim că omul este format din tot felul de organe, dar în acelaşi timp realizăm că organele nu formează o lume independentă, alcătuită la rândul ei din indivizi independenţi. Aşa că ne facem mici şi, intrând prin lentilele microscopului, ce vedem? Vedem celulele. Celule care se nasc, trăiesc şi mor. **Celulele ca şi entităţi independente,** care duc şi aduc unele spre altele hrană şi oxigen. Celule care, atunci când sunt atacate, strigă după ajutor, iar acesta nu întârzie să vină, valuri întregi de trupe – celule specializate – vin în grabă să distrugă intrusul.

Da, aici putem spune că, într-adevăr, am găsit o altă lume, independentă, ce trăieşte organizată precum un microscopic muşuroi de furnici. Avem, prin urmare, găsite şi parcurse, până aici, **trei lumi independente** şi în acelaşi timp „construite” una în alta. Concentric… Mergem mai departe.

Ne facem şi mai mici, dispărând din calea şi din lumea harnicelor celule. Coborâm cu un lift al minţii, ce nu ne duce mai departe, ci doar ne poartă în micime… Iar

când acesta se opreşte şi uşile i se deschid, într-adevăr, vedem o altă lume decât cea din care tocmai am plecat: **lumea atomilor.**

O lume diferită şi independentă, de asemenea. Formată din indivizi care stau aşezaţi ordonat în tabelul lui Mendeleev, întocmai cum stau elevii în poza de absolvire a liceului. O lume formată din sfere de diverse mărimi, legate unele de altele, în curs de legare sau de dezlegare. O lume ciudată. Ca şi cum ar fi moartă. Şi totuşi animată de mişcare şi de raţiune. Ca şi universul nostru format din planete şi stele.

Bun, am ajuns să explorăm **deja patru din cele şapte** lumi independente, lumi ce coexistă formându-se una pe cealaltă.

Intrăm acum într-una dintre sferele denumite de greci, cu atâta timp înainte, **atom.** Adică indivizibil. Deşi considerată limita desfacerii materiei în părţi constituente, şi astfel graniţa lumii materiale, liftul cunoaşterii în care ne aflăm o pătrunde fără probleme. Intrând, vedem într-adevăr o altă lume, o lume aflată într-o mişcare nebună. Electronii, cei ce dau forma sferei atomului, se rotesc în jurul unui nucleu cu o viteză uriaşă. Maximă! La limită, aş putea spune. Şi de fapt nu eu spun, ci Einstein. Care chiar a şi măsurat-o: viteza luminii. Aceşti electroni, fotoni, quarci şi gluoni, ce formează această nouă lume, au caracteristici bizare, ce fac tranziţia dintre materie, aşa cum o ştim noi, şi energie. Mişcare. Unde. Câmp de forţă. Imaterialitate. O altă lume, pe care se sprijină toate celelalte. **A cincea.**

Liftul nostru mai are un buton. Să-l apăsăm şi să vedem unde mai poate opri, mai adânc de atât? Uşile se deschid, într-un târziu, **în cea de a şasea lume, dar nu se vede nimic.** Şi asta nu doar pentru că dimensiunile la care am ajuns sunt mai mici decât dimensiunile fotonului, **imaginea nemaiavând de cine să fie purtată spre ochii noştri! Ci pentru că aici nu există nimic material.** Stăm suspendaţi în vid. Aici este centrul localizat oriunde în spaţiu. Spun aceasta deoarece ne

aflăm într-un atom dintr-o… infinitate de atomi. Pentru că centrul unui spaţiu infinit poate fi orice punct al său! Este chiar locul de unde provin toate legile naturaluniversale: din imaterial! Ne aflăm deci într-o lume imaterială, cea mai adâncă, cea a legilor abstracte, care trebuie să existe, atâta vreme cât toate celelalte lumi ascultă orbeşte de legile dictate de ea. O lume care acţionează şi în vidul absolut, şi cel mai bun exemplu este atracţia gravitaţională care acţionează între două corpuri „suspendate" în vid! Este lumea din sămânţa de muştar, cea ce face ca materia, spaţiul şi timpul să existe dintotdeauna şi de nicicând. Originea tuturor legilor şi lucrurilor.

În timp ce uşile liftului se închid, văd prin sticla uşii, într-o parte, o scară ce coboară cel mai probabil din lumea de deasupra în acest subsol întunecos…

Acum să recapitulăm lumile găsite, lumi ce se susţin una pe cealaltă, în braţe, precum şase… Herculi supraetajaţi. **Lumea gândurilor inteligente**, **lumea animalelor, lumea celulelor**, **lumea atomilor**, **lumea quarcilor**, a gluonilor şi a câmpurilor de energie din jurul lor şi, în final, **lumea abstractă a legilor natural-universale**. **Sunt şase.** Mai lipseşte doar una, cea de-a şaptea. Desigur, doar din numărătoare, lumea găsindu-se, la locul ei. Şi pentru că ne aflăm în centrul… originii, nemaiavând unde să „coboram" în micime, înseamnă că lumea a şaptea trebuie să fie la capătul celălalt. Aşa că închidem uşile liftului imaginaţiei şi pornim de aici, din **lumea abstractă a legilor universului pe care o şi notăm cu numărul unu**, urcând înspre dimensiune, prin **strania lume numărul doi, a quarcilor,** spre exterior, spre suprafaţă, reluând lungul drum parcurs de informaţia imaterială spre conştiinţa materializată! Urcăm în viteză spre **lumea numărul trei, cea a atomilor,** trecem apoi prin **lumea celulelor vii, cea cu numărul patru,** trecem mai departe prin trupuri unde vedem **fiinţele, adică lumea numărul cinci,** şi nu ne oprim, ci urcăm mai departe ajungând în **lumea oamenilor, cea de a şasea,** aşa cum este ea astăzi. Prin fereastra liftului se vede o

lume în care oamenii se omoară între ei pentru pradă; în care există ameninţare nucleară; în care oameni mor de foame, de boli; în care există analfabetism; în care natura dispare uşor uăor, făcând loc poluării ireversibile şi distrugerii nepăsătoare. Aici să fie lumea căutată? Nu cred. Aceasta este o lume a gândurilor raţionale, este adevărat, dar în care gândurile emanate de instinctele de animale prădătoare încă domină procentul de legi după care se desfăşoară viaţa acestei lumi.

Liftul încetineşte şi după încă un etaj parcurs se opreşte şi îşi deschide încet, uşile... În **cea de-a şaptea lume. Este o lume care nu este încă consolidată**. Este o lume cu puţini locuitori. O comunitate formată din oameni responsabili. Responsabili cu lumea pe care încearcă să o construiască. O societate raţională. Care a renunţat la armele de război. O societate cu acţiuni de conservare şi reparatorii a naturii, a mediului. Care se ghidează doar după reguli, norme şi legi raţionale. Care acţionează pentru, eliminarea poluării aerului şi apelor, a neproliferării armelor nucleare, a salvării speciilor pe cale de dispariţie şi chiar, prin clonare, la renaşterea celor dispărute. Toate în dorinţa de a restaura echilibrul natural, cel atât de modificat de evoluţia noastră tehnologică. Care acţionează în sensul conservării vieţii. Societatea ce se călăuzeste după noi standarde. Standarde raţionale pentru alimentaţie, pentru învăţământ. Norme după care trebuie înmulţite, crescute, şi chiar modul de sacrificare a animalelor; standarde raţionale pentru orice produse şi servicii destinate membrilor societăţii; standarde raţionale de repartizare a cotelor permise de poluare industrială; norme raţionale admise pentru poluarea autovehiculelor; pentru felul în care arată reclamele şi ambalajele produselor dăunătoare (cum ar fi spre exemplu inscripţionarea avertismentelor pe pachetele de ţigări) standarde şi norme raţionale pentru orice.

Am ajuns într-o societate ghidată de noi norme şi legi de organizare ale materiei? Păi hai să ne reamintim ce se întâmpla în universul „mort şi rece”: aveam, dacă îţi

aminteşti, un prim pachet de legi naturale şi universale de care ascultă materia, aveam apoi un al doilea pachet de legi localizate în informaţiile genetice ale organizării materiei în celule, aveam în continuare un al treilea pachet de legi localizate în materia organizată în formă de creier al animalelor, instinctele, aveam un pachet de legi raţionale ce însoţeşte inteligenţa omului luat ca individ trezit la conştiinţă, iar acum am mai găsit un pachet de legi după care se ghidează materia, în forma societăţii umane trezite la responsabilitate! Un nou „tip” de organizare al materiei, superior tuturor celorlalte de „dinaintea” sa.

O societate ca o „fiinţă” formată din unirea conştiinţelor responsabile a indivizilor ce o formează, precum sunt furnicile din muşuroi unite în jurul sentimentului instinctiv de responsabilitate. O „fiinţă” ale cărei celule sunt formate de indivizii responsabili, organizată în instituţii şi institute, funcţionând ca şi veritabile „organe”.

Voinţa din spatele acestor legi, reguli şi standarde este mugurul fiinţei omenirii responsabile. Este puternică neavând altă armată de partea ei decât raţiunea. Iar simbolul ei, steagul acestei noi entităţi, este cerul albastru brăzdat de un cerc de stele galbene... pentru că de acolo eşti, îţi mai aminteşti? Este o parte din societatea umană eliberată de gândurile negative, rele, societatea adultă şi unită.

În istoria recentă a omenirii găsim deja structuri majore de organizare ce au în denumirea lor vocabula uniune: Organizaţia Naţiunilor Unite, Statele Unite ale Americii, Uniunea Europeană.

Şi, ca o paranteză, pentru că vorbeam despre o civilizaţie desfăşurată în limba engleză, steagul Angliei (denumită, nu-i aşa, United Kingdom), a fost botezat la instituire United Flag. Iar cele două cruci suprapuse, desenate cu alb şi roşu pe fondul albastru, ale Sf. Andrew şi Sf. George, par a fi nişte direcţii trasate dintr-un centru, peste cer.

Aceasta trebuie să fie mugurul celei de a şaptea lumi, cea a paradisului! În tabloul de pe basorelieful amintit mai devreme bărbatul şi femeia stau aşezaţi pe scaune, liniştiţi, de o parte şi de alta a pomului cunoaşterii şi înţelepciunii, ce creşte spre cer. Mărul, simbolul ispitei poftelor şi generator de inegalitate, fiind doar unul singur iar ei, doi, stă în pom nebăgat în seamă. Aşa cum stă şi şarpele, simbolul intrigii şi a morţii, dincolo de ei.

Lăsat deoparte… Acesta este, cel mai sigur, adevăratul paradis: echilibrul vieţii…

Acesta trebuie să fie ultima lume pe care o căutăm, cel mai probabil aceea care este anunţată în Sfânta Scriptură că va dăinui în pace, vreme de o mie de ani…

Ce aduce nou această carte? (civilizaţi anilor, n. a)

A adus o teorie, ca o pânză pe care este pictată o imagine peste care a suprapus mai apoi diverse fapte, întocmai ca şi piesele unui puzzle. Iar aceste piese se pare că se potrivesc perfect cu imaginea peste care vin aşezate.

În esenţa ei, teoria afirmă că fiinţele, omul, întreaga viaţă, nu sunt apărute în această realitate dintr-un accident, dintr-un hazard al posibilităţilor ce a evoluat mai apoi spre lumea de astăzi, aşa cum o percepem noi. Că de fapt asistăm, ca şi primi martori conştienţi, la evoluţia unei entităţi cu totul şi cu totul speciale din acest Univers. **Noi fiind doar o treaptă a evoluţiei ei… Entitatea aceasta imaterială este formată în principal din spiritul raţional logic şi inteligent existent pretutindeni în Univers.**

Drumul evoluţiei acestei entităţi porneşte de undeva din mijlocul legilor natural-universale ce se găsesc pretutindeni în spaţiu şi de care ascultă materia (studiate prin ştiinţe: matematica, chimia, fizica etc.); se continuă apoi prin genele din toate celulele vieţii, cărora le dictează existenţa; evoluează în continuare prin instinctul animalelor, cărora le conduce acţiunile, a ajuns astăzi în stadiul inteligenţei din mintea omului, prin care ne ghidează mai departe pe drumul evoluţiei noastre. De fapt, al

ei...

Acestei entităţi, omul devenit dintr-odată inteligent şi conştient, i-a spus Dumnezeu. Desigur, după consumarea experienţei a mulţi ani în care acelaşi om inteligent se împărţea între mai mulţi zei. Acelaşi om al cărui spirit pătrunzător nu a putut fi satisfăcut de teoria evoluţionistă, care spunea că este un rezultat predictibil al evoluţiei datorat schimbărilor de mediu, ajustat de legea selecţiei naturale. Acelaşi om care a continuat să se întrebe: bine, sunt unul dintre animalele de pe planetă, dar totuşi... cine sunt, de unde vin şi încotro mă îndrept? Iar aceste întrebări îl frământă şi astăzi şi vor continua să-l frământe până în clipa în care vom realiza cu toţii apartenenţa noastră comună la entitatea spiritului ce evoluează. Pentru că nu omul, animalul devenit inteligent, a evoluat până într-acolo încât să poată zbura pe alte planete, ci, de undeva din adâncurile imaterialului, spiritul raţional logic şi inteligent evoluează, cucerind spaţiul. Înmulţindu-se...

Trăim într-o lume în care Moş Crăciun este încă un bătrânel îmbrăcat într-un costum roşu ce poartă jucării în sac (**şi nu noi înşine**), în care Dumnezeu este un bătrân superman (**şi nu societatea umană raţională şi responsabilă**), în care Adam şi Eva sunt primii oameni (**şi nu omul inteligent şi transmiterea moştenirii cunoaşterii**), în care Cain şi Abel sunt copii lui Adam şi ai Evei (**şi nu primele ramuri ale activităţilor omului, agricultura şi creşterea animalelor**), în care Adam a trăit „... toate zilele vieţii lui, nouă sute cinci ani", iar Set, un alt fiu al lui Adam, a trăit, de asemenea, nouă sute doisprezece ani, fiul acestuia a trăit nouă sute cinci ani, şi aşa mai departe, fiind cu toţii supraoameni (şi nu dinastii ori influenţe) ...

În această lume a adulţilor, plină de poveşti, există Diavolul purtând coadă şi coarne, pe numele său Lucifer, şi desigur că tot în această lume, a poveştilor, trebuie să vină şi Anticristul, tot ca şi persoană. O fi Saddam, o fi Osama, o fi galben, o fi negru sau roşu, ori poate alb? Şi aşteptând aşa, să apară acest Anticrist rău şi mai apoi aşteptând a

doua venire a Fiului Omului să ne salveze şi să ne mântuiască, nu băgăm de seamă că Anticristul-opusul binelui, nu numai că a venit, dar creşte şi se întăreşte pe zi ce trece…

…

Cel mai important lucru de observat este acela că această **Raţiune Creatoare**, în oricare dintre stările de mai sus s-ar găsi, crează, organizând în structuri raţionale atomii, planetele, stelele, moleculele, genele, organismele, animalele. Iar aceste creaţii, mai departe, interacţionează între ele, fiind parcă controlate şi asistate pe un drum al evoluţiei, de asemenea, raţional. Începând de la particule subatomice la atom, de la atomi la structuri AM şi ADN ce formează genele, de la ele la celule, de la celule la organisme vii, la viaţă, la animale ghidate de instinct, şi până la omul al cărui corp este ghidat de instincte dar ale cărui acţiuni sunt ghidate de inteligenţă.

Aici, la acest nivel, omul, de asemenea, cel mai important lucru de observat, crează la rândul său, organizând materia în structuri raţionale.

De aceea mă gândesc că omul trebuie să fie tot o formă, mai evoluată decât celelalte de dinaintea sa, luată de această Raţiune Creatoare. Că omul formează un trup a aceleiaşi Raţiuni Creatoare… Ca şi cum nu omul îşi pune un gând în minte, reuşind ce-şi propune, ci **gândul în sine a reuşit să aibă un suport material, pe om,** cu care poate duce la bun sfârşit sensul său…

Teoria acestei cărţi spune că „reîncarnarea” are sens raţional doar pentru spirit, iar locul unde aceasta reînvie este memoria colectivă. Aceasta presupune că, din întreaga existenţă a omului, mai departe merg doar faptele sale, înscrise în minţile, cărţile şi istoria evoluţiei oamenilor.

În concluzie, din întreaga existenţă a unei persoane nu rămân nimic altceva decât faptele vieţii sale, înscrise într-o biografie. Să reţinem cuvântul biografie. În textele Bibliei găsim: „Iar cine n-a fost aflat scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iezerul de foc”. „Şi în cetate nu va intra

nimic pângărit şi nimeni care e dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei înscrişi în Cartea vieţii Mielului". Cu alte cuvinte, cel ce nu va fi aruncat în iezerul de foc, şi va merge mai departe în cetatea cea nouă (avutorului), este cel ce a fost scris în cartea vieţii. Să reţinem alocuţiunea: a fi scris în cartea vieţii. Să aducem acum, faţă în faţă, cele două idei: biografie şi faptul de a fi scris în cartea vieţii. Teoria cărţii spune că ar trebui să fie echivalente: biografie = a fi scris în cartea vieţii. Bio înseamnă viaţă, iar grafie înseamnă scriere! În dicţionar găsim: „biografie – expunerea scrisă a vieţii unei persoane". Deci, cartea vieţii.

Quod erat demonstrândum!…

Mai există şi altceva afară de materie şi de raţiunea care o ordonează? Din câte am putut constata din cele arătate mai sus, nu. Există doar Raţiunea, ca element imaterial ce ghidează mersul acţiunilor şi reacţiunilor materiei pe un drum logic. Dacă realizăm acest fapt, atunci înseamnă că am aflat cine suntem, de ce suntem şi încotro ne îndreptăm**: suntem materie organizată raţional, ce evoluează şi tinde să se extindă în univers. Suntem o verigă materială şi conştientă din lungul lanţ al evoluţiei Raţiunii Creatoare.**

Iar această raţiune constatăm că este prezentă peste tot şi în toate, nu-i aşa? Curios, pentru că ştiam că singur Dumnezeu există peste tot şi în toate.

Octav Chivulescu – Civilizaţia Inilor

Cap. VI

Conştiinţa şi sufletul

Gândirea magică şi cele 7 credinţe iraţionale care ne conduc viaţa

❖ **conştiinţa** (conştientizarea morţii)

O trăsătură definitorie a omului este conştiinţa de

sine – faptul că suntem vii şi că suntem conştienţi de acest lucru. Dincolo de toate aspectele pozitive ale vieţii umane pe care le face posibile conştiinţa de sine, aceasta atrage automat şi înţelegerea faptului că moartea este inevitabilă şi că se poate întâmpla în orice moment, din motive ce nu pot fi controlate sau anticipate. După Ernest Becker, conştientizarea morţii are un efect devastator, existând riscul ca frica de moarte să ne paralizeze.

- **Teoria managementului terorii**

Teoria managementului terorii explică modul în care oamenii reuşesc să depăşească momentul terifiant al asumării acestui fapt fără a fi paralizaţi de anxietate**. TMT susţine că oamenii au dezvoltat în mod inconştient** o metodă ingenioasă pentru a gestiona această angoasă: prin cultură (un set credinţe despre realitate, împărtăşite de mai multe persoane, ce oferă senzaţia că universul are un sens, este ordonat şi oferă posibilitatea nemuririi) şi prin respectul de sine (percepţia că, dacă o persoană respectă valorile asociate rolului pe care îl joacă în societate în contextul culturii respective, are şansa de a duce o existenţă sigură în această viaţă şi ulterior acces la nemurire).

(**Teoria managementului terorii** – sau *Terror Management Theory* (**TMT**), aşa cum este cunoscută în limba engleză – a fost elaborată în 1986 de psihologii americani Jeff Greenberg, Tom Pyszczyński şi Sheldon Solomon. Aceştia au conceput-o pornind de la scrierile lui Ernest Becker, un antropolog american laureat în 1974 cu premiul Pulitzer pentru cartea „The Denial of Death”.)

Prin elaborarea unor credinţe împărtăşite de un număr de persoane ce formează un grup, oamenii gestionează frica de moarte, reuşind să o depăşească. Aceste perspective culturale dau sens vieţii printr-un set de credinţe referitoare la originea universului, la comportamentul dezirabil în timpul vieţii, încheindu-se cu promisiunea nemuririi într-o formă sau alta.

Aşadar, conform TMT, în ciuda diversităţii culturilor din întreaga lume, acestea au în comun

funcţia de mecanism psihologic de apărare cu rol unic: dezamorsarea conştientizării morţii printr-un set de credinţe ce conferă sens şi valoare vieţii. Toate perspectivele culturale asupra lumii sunt „ficţiuni împărtăşite”, explică Sheldon Solomon, acestea continuând să existe ca rezultat al consensului social. Acest lucru este esenţial pentru funcţionarea mecanismului de apărare, deoarece atunci când toată lumea din jurul nostru crede acelaşi lucru, este mult mai probabil să fim convinşi de veridicitatea convingerilor noastre. „O perspectivă culturală asupra lumii promite nemurirea. Aceasta acţionează ca un tampon împotriva anxietăţii provocate de faptul că **trăim într-un univers în care moartea este singura certitudine.** De aceea, atunci când frica de moarte iese la suprafaţă, ne agăţăm de perspectiva noastră culturală cu o tenacitate nemaivăzută”, explică Jeff Greenberg, psiholog la Universitatea din Arizona.

Cum a fost testată teoria managementului terorii?

Atunci când Ernest Becker a enunţat aceste idei, ele au fost respinse de comunitatea ştiinţifică deoarece nu puteau fi testate empiric. De aceea, cei trei psihologi americani ce au elaborat teoria managementului terorii au structurat aceste idei într-o manieră ce permitea efectuarea unor experimente care să stabilească dacă reflectă corect realitatea.

Prima dovadă a validităţii teoriei managementului terorii a venit în urma unui experiment realizat în 1989. Cercetătorii au pornit de la ipoteza că expunerea la stimuli ce duc la conştientizarea pe moment a propriei morţi („mortality salience”) ar avea drept reacţie automată consolidarea sistemului cultural folosit de respectiva persoană ca mecanism de apărare împotriva fricii de moarte.

Primul studiu a fost realizat cu implicarea a 22 de judecători americani. Aceştia au fost împărţiţi în două grupuri şi rugaţi, pentru început, să completeze un test de personalitate. Chestionarele celor două grupuri

erau identice, cu excepţia a doua întrebări ce se regăseau doar în formularul unuia dintre grupuri. Acestea aveau rolul de a reaminti judecătorilor de propria moarte – spre exemplu, li s-a cerut să descrie în detaliu ce se va petrece cu corpurile lor după ce vor muri şi ce sentimente au când se gândesc la acest lucru.

Apoi, judecătorilor din ambele grupuri le-a fost prezentat un caz legal ipotetic, similar celor cu care aveau de-a face în fiecare zi. Sarcina judecătorilor era de a studia dosarul unei femei acuzate de prostituţie pentru a stabili suma necesară pentru eliberarea pe cauţiune. „Am ales să efectuăm această cercetare pe judecători pentru ei sunt supuşi unei pregătiri riguroase în scopul luării de decizii raţionale şi uniforme bazate în exclusivitate pe dovezi şi pe legile aflate în vigoare. Motivul pentru care le-am cerut să judece acest caz este acela că prostituţia este un aspect sensibil al moralei americanului de rând. De aceea, ipoteza noastră a fost că judecătorii care au fost expuşi la stimuli ce le-au reamintit de propria moarte vor stabili o sumă mai mare pentru eliberarea pe cauţiune, deoarece vor dori să-şi reîntărească propriile convingeri morale pentru a evita gândul terifiant al morţii”, explică cercetătorii.

Rezultatele au fost şocante chiar şi pentru psihologi: judecătorii care nu s-au gândit la moarte au stabilit, în medie, o cauţiune de 50$, pe când cei care au conştientizat propria moarte au decis, în medie, o cauţiune de 455$.

„**Principiile noastre morale ne protejează de anxietatea provocată de moarte**. Perspectiva propriei mortalităţi a sporit nevoia judecătorilor de a crede în standardele morale. Acest lucru amplifică dorinţa de a pedepsi pe cineva care încalcă aceste valori”, explică Dr. Tom Pyszcyznski, psiholog la Universitatea Colorado.

Din în 1989 până acum au fost efectuate alte 400 de experimente asupra tuturor aspectelor culturale folosite de oameni pentru a-şi gestiona frica de moarte, de la patriotism la religie, toate acestea confirmând validitatea teoriei managementului terorii.

Teoria managementului terorii şi politica

Unul dintre domeniile în care teoria managementului terorii permite înţelegerea comportamentul uman este politica. Ernest Becker susţinea în scrierile sale că în perioade de criză, când frica de moarte este mai pronunţată în rândul populaţiei, **oamenii sunt mult mai dispuşi să accepte un lider care le oferă confort psihologic, făcându-i să simtă că participă la o misiune măreaţă împotriva răului.**

Pentru a testa această ipoteză, psihologul Sheldon Solomon a efectuat un studiu pe voluntari împărţiţi în două grupuri. Participanţii dintr-un grup au fost expuşi la stimuli care le-au reamintit de propria moarte, iar ceilalţi voluntari au fost expuşi doar la stimuli neutri. Apoi, voluntarilor din ambele grupuri le-au fost prezentate promisiunile a trei candidaţi ipotetici, fiecare dintre aceştia fiind un tip diferit de conducător: carismatic, orientat spre îndeplinirea sarcinilor sau orientat spre formarea de relaţii.

Liderul carismatic făcea publicului promisiuni de tipul „nu sunteţi un simplu cetăţean, ci faceţi parte dintr-un stat deosebit şi dintr-o naţiune deosebită”, pe când conducătorul orientat spre îndeplinirea sarcinilor afirma că „pot realiza toate obiectivele pe care mi le asum, de aceea voi detalia planurile ce arată ce trebuie făcut, pentru a nu exista ambiguităţi”. Mesajul electoral al liderului orientat spre formarea de relaţii era „încurajez toţi cetăţenii să joace un rol activ în dezvoltarea ţării lor. Ştiu că fiecare individ poate contribui la schimbare”.

După ce le-au fost prezentanţi candidaţii, participanţilor li s-a cerut să voteze cu unul dintre ei. În cazul voluntarilor care nu fuseseră expuşi la mesaje care să le amintească de propria mortalitate, doar 4 din 95 de candidaţi au ales liderul carismatic, celelalte opţiuni împărţindu-se în mod egal între ceilalţi doi politicieni. În cazul participanţilor la studiu cărora li se reamintise de propria moarte, voturile pentru liderul carismatic au crescut cu 800%!

Rezultatele studiului au fost confirmate şi de situaţia politică din realitate. După atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, popularitatea preşedintelui american George W. Bush a crescut în mod semnificativ, acesta anunţând că SUA va lansa o „cruciadă" pentru a „curăţa lumea de răufăcători". Studiile efectuate în 2004 înainte de alegerile prezidenţiale au arătat că participanţii aveau o părere mai bună despre John Kerry, contracandidatul său, decât despre el. Într-o cercetare din septembrie 2004, 80% dintre participanţi îl preferau pe John Kerry în faţa lui George Bush dacă nu le era amintită propria mortalitate, însă Bush devenea preferatul a 66% în cazul în care participanţilor la studiu le era menţionată propria moarte. De altfel, în campania electorală preşedintele Bush a pus accent pe lupta împotriva terorismului, fiind reales.

În lucrarea „Escape From Evil", Ernest Becker susţine că frica de moarte este totodată motivul pentru care oamenii comit fapte rele. Becker afirma că oamenii ar face orice pentru a evita moartea, astfel că percep orice asociem morţii ca fiind „rău". Odată ce am personificat această idee a răului, orice acţiune devine justificată. De aceea, de multe ori, în numele combaterii răului oamenii ajung să comită acte reprobabile.

Cruciadele, jihadul sau nazismul reprezintă manifestări ale acestei dorinţe de a legitima propriile credinţe despre univers, pentru a ajunge la nemurirea promisă de acestea. Spre exemplu, nazismul promitea nemurirea poporului german, însă pentru a atinge acest ţel Germania trebuia să devină „pură", să elimine ceea ce era perceput ca impur: evreii, ţiganii, homosexualii etc.

- **Cele patru căi spre nemurire**

Sistemele culturale, religioase sau filosofice ce promit nemurirea au existat şi există în toate civilizaţiile de pe Terra, piramidele din Egipt şi zgârie-norii din zilele noastre fiind manifestări ale acestor sisteme. (A considera piramidele, loc de veci este o eroare din punctul multora de vedere, n.a.) Fiecare dintre noi aderă la cel puţin un

astfel de sistem, la un set de credinţe ce ne motivează şi ne promite că viaţa nu se va încheia. Credinţele pot lua nenumărate forme: unele persoane merg la biserică, moschee sau sinagogă, aderând la crezurile respective în speranţa că sufletul va continua să trăiască pe un alt tărâm; altele aleg să respecte o dietă ideală şi un stil de viaţă sănătos pentru a ţine moartea cât mai departe. De asemenea, foarte mulţi oameni îşi încurajează şi îşi susţin copiii în speranţa că o parte din ei va continua, astfel, să trăiască.

Filosoful britanic Stephen Cave a studiat numeroase metode prin care oamenii îşi pot imagina că vor trăi veşnic, descoperind că toate acestea se încadrează în patru categorii.

Prima este cea mai simplă, izvorând din instinctele noastre: rămânerea în viaţă. Visul de a rămâne în viaţă pentru totdeauna poate părea nerealist, însă se manifestă în aproape fiecare cultură de pe Terra. Dacă acum câteva secole oamenii căutau elixirul tinereţii fără bătrâneţe, astăzi cercetători precum Aubrey de Grey încearcă să înţeleagă mecanismele ce duc la îmbătrânirea corpului uman, pentru a le putea opri.

Cea de**-a doua credinţă în nemurire** este credinţa în înviere. Aceasta a jucat un rol esenţial în propagarea celor trei religii abrahamice – creştinismul, islamismul şi iudaismul – ce promit credincioşilor că vor trăi din nou în propriul corp. Ea există şi sub forme moderne, unele persoane optând pentru criogenie în speranţa că progresul medicinei va permite cândva readucerea lor la viaţă.

La începuturile creştinismului, apostolii credeau că învierea credincioşilor urmează să aibă loc într-un timp foarte scurt. Scrierile apostolului Pavel afirmă că Iisus a învins moartea pentru el şi pentru noi toţi, ca fiecare dintre noi să învie după moarte pentru a trăi viaţa de apoi în paradis. Din scrierile apostolului Pavel reiese faptul că acesta se aştepta ca învierea credincioşilor să aibă loc în timpul vieţii sale sau la puţin timp după. Acest lucru nu s-a petrecut, însă.

Creştinismul a rezolvat această problemă mulţumită grecilor care s-au convertit la această credinţă şi care au adus cu ei o nouă idee: cea a sufletului etern (**dogma creştină afirma iniţial că oamenii vor ajunge în rai sau iad cu corpul, abia ulterior fiind atribuit acest parcurs doar sufletului**). Această idee, a sufletului, este cea de**-a treia formă a nemuririi** identificată de Stephen Cave în cartea „Immortality”.

Astăzi, când neuroştiinţele au arătat că existenţa sufletului este implauzibilă, cea mai tangibilă formă de nemurire rămâne cea de**-a patra** – „moştenirea” („legacy”). Aceasta poate lua diferite forme, de la moştenirea biologică (prin copiii ce ne poartă genele) până la cea culturală, noi continuând să trăim prin faima şi operele noastre. Cu toate acestea, statisticile arată că durează, în medie, 70 de ani până când cei mai mulţi dintre noi sunt uitaţi definitiv (spre exemplu, probabil că nu mai cunoaşteţi numele străstrăbunicilor dumneavoastră).

De aceea, Cave concluzionează că „toate cele patru structuri narative ale nemuririi sunt iluzii. Niciuna dintre acestea nu ne va permite să trăim pentru totdeauna”. Filosoful susţine că, presupunând că ar fi posibil să trăim pentru totdeauna, acest lucru nu ar fi dezirabil, pentru că potenţialul unui viitor infinit ar răpi voinţa din spatele oricărui act, paralizându-ne la fel ca frica de moarte.

Pentru a învinge frica de moarte, Cave ne recomandă să adoptăm trei virtuţi: empatia, direcţionarea atenţiei spre prezent şi recunoştinţa. Empatia reduce frica noastră de moarte prin concentrarea atenţiei asupra altor persoane, atenţia ne încurajează să ne bucurăm de prezent, iar recunoştinţa ne face să conştientizăm cât de norocoşi suntem că trăim. Aşadar, indiferent de mecanismele prin care fiecare dintre noi îşi gestionează teama de moarte, avem opţiunea celei de-a cincea metode, una care ne poate ajuta să ducem o viaţă mai fericită. Alegerea ne aparţine.

- **Ce-ar fi dacă n-am muri?**

Ar fi nepotrivit să discutăm despre nemurire fără a aminti numele lui **Raymond Kurzweil**, specialist în inteligenţă artificială, inventator, vizionar, promotor al conceptului de singularitate, al transumanismului şi al ideeii că, beneficiind de progresele tehnologiei şi ale ştiinţei, individul uman îşi poate extinde durata vieţii până la a deveni, practic, nemuritor. Dar, dincolo de izbânda ştiinţifică, se află nişte întrebări pe cât de prozaice, pe atât de importante. Iată o asemenea întrebare, pe care n-o putem trece cu vederea, oricât le-ar displăcea unora să coboare din înaltele sfere ale cunoaşterii în grosolana materialitate a vieţii de zi cu zi: ce am mânca toţi, dacă am fi nemuritori?

Cele 7 miliarde de oameni care populează azi planeta au deja probleme în acest sens: suntem mulţi şi resursele Pământului, aşa cum sunt ele astăzi, nu ajung. Sporul populaţional e încă ridicat şi ne aşteptăm să fim 9 miliarde peste doar vreo patru decenii. Ce-o să mâncăm cu toţii, în condiţiile în care, chiar şi acum, hrana nu ajunge pentru toată populaţia planetei?

Organizaţia Naţiunilor Unite estima, într-un raport care analiza starea lumii în anul 2010 şi îşi arunca privirea spre viitor, că în 2015, cca. 920 de milioane de persoane tot vor trăi sub limita sărăciei – cu mai puţin de 1, 25 USD pe zi (azi sunt 1, 4 miliarde). Şi tot ONU prevede că, în anul 2050, cererea de produse alimentare va fi cu 75% mai mare decât astăzi – şi asta în condiţiile în care nu trăim şi nu mâncăm de-a pururi.

A fi sau a nu fi nemuritor?

Dar, în fine, nemurirea chiar ar fi un lucru bun pentru om, ca specie? La nivel individual, unii şi-ar dori poate să trăiască veşnic, dar atâta vreme cât stăm cu toţii aici, pe Pământ, **nimeni nu se poate sustrage la infinit destinului speciei sale.**

Un biolog, specialist în evoluţionism, André Martins, de la Universitatea din São Paulo, Brazilia, a realizat

recent o simulare computerizată a evoluţiei a doua populaţii ipotetice – una de oameni obişnuiţi, muritori, şi o alta de făpturi umane nemuritoare.

Iar rezultatele sugerează că, pur şi simplu, îmbătrânirea şi moartea ne-au ajutat – şi cu siguranţă ne ajută în continuare – să evoluăm ca specie. În anumite circumstanţe, mortalitatea este efectiv un avantaj pentru supravieţuirea speciei umane.

În simularea lui Martins, paradoxal, specia muritoare a împins-o pe cea nemuritoare spre extincţie. Rezultatul se datorează adaptării care are loc prin selecţie, de-a lungul generaţiilor succesive. **Schimbările/mutaţiile fac ca fiecare generaţie să fie un pic mai bine adaptată decât cea actuală şi, pe termen lung, să o elimine pe cea ai cărei indivizi nemuritori rămân înţepeniţi în aceleaşi tipare fiziologice şi comportamentale.** În lumea naturală, dominată de hazard şi schimbări şi, în consecinţă, de necesitatea adaptării permanente, o specie care evoluează întruna – chiar dacă lent – are un avantaj competitiv.

Criticii acestui experiment susţin că lumea în care trăieşte azi o mare parte a populaţiei Terrei nu mai are caracteristicile mediului natural, că factori precum schimbările tehnologice rapide şi acumularea masivă a informaţiilor necesită un alt tip de adaptare decât cea la mediul natural.

Posibil. Dar, dacă prelungirea duratei vieţii active (nu a vieţii pur şi simplu) prin progres ştiinţific şi tehnologic şi prin aplicarea lui într-un sistem medical mai bun, eliminarea sărăciei şi a foametei şi domolirea violenţei care încă scurtează nenumărate vieţi sunt scopuri raţionale şi demne de urmărit în virtutea consecinţelor lor pentru lumea de mâine, rămâne încă neclar în ce măsură atingerea nemuririi personale ar rezolva marile probleme ale civilizaţiei umane.

❖ **Sufletul – Povestea celei mai importante idei din**

istoria omenirii şi cum a influenţat ea civilizaţia umană

Care este cea mai importantă idee din istoria civilizaţiei occidentale? Filosoful Stephen Cave afirmă în cartea „Immortality" că această titulatură nu o poate purta decât acel concept care a dus la apariţia individualismului, a democraţiei şi a dorinţei de drepturi egale şi de libertate**: ideea de suflet.**

Ce este sufletul?

Conceptul de „suflet" este străvechi şi intuitiv. **El porneşte de la premisa că în fiecare dintre noi se găseşte există o parte care este de natură spirituală, imaterială, iar această parte este, de fapt, adevăratul „eu". Deoarece este imaterial, acest suflet nu este supus descompunerii şi distrugerii, precum învelişul nostru fizic, iar atunci când trupul nostru moare, sufletul poate să-şi continue drumul spre viaţa următoare şi spre nemurire.**

Oameni din numeroase culturi au avut parte de numeroase vise şi viziuni în care au avut experienţa părăsirii sinelui fizic, călătorind pentru a vizita alte locuri şi timpuri. Mulţi au considerat aceste călătorii drept dovezi ale faptului că esenţa reală a omului este un element spiritual ce poate funcţiona independent de corp. **Această „esenţă" a primit numeroase nume de-a lungul timpului, printre care „corpul astral", „corpul eteric", „pneuma". Cel mai cunoscut nume este cel de „suflet".**

În numeroase culturi, aceste experienţe avute în vis erau considerate „călătorii spre lumea spirituală", iar oamenii le foloseau pentru a obţine sfaturi înţelepte sau diferite puteri. Cu toate acestea, ideea de suflet din ziua de astăzi diferă mult de ideile din antichitate. Spre exemplu, egiptenii credeau în existenţa a două suflete, fiecare având un rol diferit în structura unui om. De altfel, ideea de suflete multiple era foarte răspândită în antichitate; oamenii care trăiau în acea perioadă considerau evident faptul că aptitudini precum respiratul, conştiinţa,

intelectul sau apetitul erau elemente esenţiale ale vieţii umane ce avea un caracter non-fizic, dar care erau totodată diferite, astfel că erau în mod evident dependente de diferite aspecte spirituale ale sinelui.

În Grecia, cultele de mistere au jucat un rol important în unificarea acestor elemente separate ale sinelui. Membrii acestor culte iniţiatice credeau că ritualurile secrete le permiteau să aibă o viaţă fericită după moarte, spre deosebire de cei neiniţiaţi, ce aveau să meargă în Hades. Aceste culte iniţiatice au avut o influenţă importantă în anumite cercuri educate, iar unul dintre gânditorii influenţaţi de această practică religioasă a fost **Platon. Filosoful atenian a fost prima persoană din Occident care a susţinut că sufletul este o parte esenţială a noastră – adevăratul sine – şi că este prin natura sa nemuritor.**

Platon argumenta că trupul este doar o imitaţie imperfectă a adevăratei persoane şi că, la fel ca toate celelalte lucruri fizice, corpul era supus schimbării şi distrugerii. În schimb, sufletul făcea parte din tărâmul divin, fiind incoruptibil şi, implicit, etern.

Platon a scos ideea sufletului din obscuritate, îndepărtând acest concept de experienţele mistice trăite de adepţii cultelor misterelor şi aducându-l în zona discursului raţional, susţinut de argumente. Filosoful susţinea că fiecare om este nemuritor datorită faptului că are suflet, astfel că nu are nevoie să efectueze anumite rituri pentru a continua să trăiască (aşa cum susţineau cei din cultele misterelor).

Deşi Platon a trăit cu aproximativ 400 de ani înainte ca Iisus să predice, **teoria sa avea să se dovedească foarte atrăgătoare pentru creştinism.**

Cum a adoptat creştinismul ideea de suflet

În anii de început ai creştinismului, noua religie a câştigat numeroşi adepţi **datorită faptului că promitea că morţii vor învia în scurt timp,** odată cu sosirea Paradisului pe Pământ. Credincioşii îşi imaginau că vor trăi acest moment în trupul în care au trăit pe Terra.

Promisiunea petrecerii unei eternităţi în paradis era foarte convingătoare, iar misionarii creştini au convertit foarte multe persoane în bazinul Mării Mediterane. Cu toate acestea, paradisul nu părea să fie atât de iminent pe cât crezuse apostolul Pavel, care se aştepta ca Sfârşitul Zilelor să vină în timpul vieţii sale (în Epistola întâia către Tesaloniceni, Pavel spune „Însuşi Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi, după aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi, împreună cu ei, în nori”).

Pe măsură ce mormintele se umpleau, iar generaţiile se schimbau, gânditorii creştini au fost nevoiţi să găsească o soluţie prin care să explice ce se petrecea cu morţii înainte de Sfârşitul Zilelor. Cheia avea să fie ideea lui Platon.

În secolul al IV-lea, creştinismul a beneficiat de o dezvoltare extraordinară, fiind mai întâi o religie acceptată în Imperiul Roman, fiind încurajată ulterior până când a devenit religia predominantă a imperiului**. Ajungând într-o poziţie de putere, creştinismul putea alege cele mai înţelepte idei ale păgânilor pentru a-şi întări povestea, iar intelectualii care se convertiseră la creştinism îşi puneau la dispoziţie cunoştinţele pentru a rezolva cele mai dificile întrebări ale zilei.**

Cel mai faimos intelectual convertit la creştinism a fost Fericitul Augustin, un filosof roman care a cochetat în tinereţe cu mai multe religii şi filosofii înainte să se convertească în 387, sub îndrumarea mamei sale, la creştinism. **Cunoştinţele sale filosofice şi talentul său în a le aplica asupra doctrinei creştine i-au permis lui Augustin să devină cel mai influent teolog din istorie.**

Augustin a acceptat ideea biblică a trupurilor care se ridică din morminte cu ocazia Zilei de Apoi, însă credea totodată şi în existenţa sufletului. Filosoful credea că atât trupul, cât şi sufletul sunt necesare pentru o existenţă umană completă dar, la fel ca Platon, **Augustin** era de părere că **sufletul este partea noastră mai bună,**

asociată intelectului şi conştiinţei. Mai mult, Augustin credea că sufletul continua să existe şi după moarte, conservându-ne identitatea până în Ziua de Apoi, când trupurile vor fi ieşit din morminte pentru a se reuni cu sufletul. Abia în acest moment, credea Augustin, vom putea avea o existenţă completă în viaţa de apoi – fie cu sfinţii în rai, fie în infern.

Aceasta continuă să rămână doctrina oficială a numeroase confesiuni creştine, mai ales a Bisericii Catolice, însă în timp elementul învierii trupului a scăzut în importanţă în ochii credincioşilor, astfel că **pentru majoritatea creştinilor de astăzi sufletul reprezintă cheia spre nemurire.**

- **Sufletul, o idee ce avea să schimbe civilizaţia umană**.

Ideea de suflet sugerează că oamenii sunt fiinţe unice, ce transcend tărâmul fizic, iar acest lucru stimulează dorinţa omului de a fi nemuritor. Din acest motiv, istoricii Raymond Martin şi John Barresi afirmă că **această idee a modelat gândirea ce a stat la baza civilizaţiei occidentale.**

Sufletul conferă un alt avantaj oamenilor: creştinii cred că acesta este creat de Dumnezeu din imaginea sa şi că are capacitatea de a intra în comuniune cu El. Astfel, fiecare om este o parte din divinitate, fiind prin natura sa nemuritor. Cu alte cuvinte, fiecare om are o semnificaţie cosmică.

Modul în care religiile abrahamice au adoptat ideea de suflet accentuează semnificaţia cosmică a fiecărui credincios. Sufletul este asociat conştiinţei şi vocii interioare pe care o are fiecare dintre noi. Această voce interioară, fiind un dar divin, are capacitatea de a comunica direct cu Creatorul. Astfel, fiecare credincios are posibilitatea prin rugăciune să intre în dialog direct cu Creatorul.

Această comunicare cu divinitatea a devenit un element de bază al experienţei creştine. Puţină lume conştientizează însă importanţa pe care oamenii au

căpătat-o implicit în urma acestei idei: dacă înainte zeii erau capricioşi, iar oamenii puteau comunica cu ei doar în urma unor ritualuri complexe, acum Dumnezeu era întotdeauna disponibil. Pe de o parte, El este Creatorul Universului, omniscient şi omnipotent, dar pe de altă parte El este dispus să asculte orice dorinţă, orice regret şi orice greşeală. Tot ce trebuie să facă persoana credincioasă este să se gândească la acest lucru pentru a intra în contact cu Dumnezeu. Astfel, cea mai importantă fiinţă care poate exista este interesată în mod direct de fiecare persoană.

Antropologul Ernest Becker descria acest lucru drept „cea mai remarcabilă realizare a creştinismului: faptul că putea să ia sclavi, schilozi, imbecili, pe cei simpli şi pe cei puternici şi să-i transforme pe toţi în eroi prin simplul fapt că păşeau din această lume într-o altă dimensiune a lucrurilor, o dimensiune numită rai”. **Din această perspectivă, orice bărbat, femeie şi copil de pe Terra, fiecare membru al omenirii era special şi important şi avea un rol de jucat în universul creat de Dumnezeu, fiind iubit de către Creator în mod personal şi individual.**

Această ipoteză, conform căreia Creatorul universului ne cunoaşte pe fiecare dintre noi şi ţine la fiecare dintre noi, a devenit o trăsătură centrală a tuturor religiilor abrahamice. Acolo unde încă se mai întâlnesc convertiri religioase, cum ar fi în închisori sau în cadrul programelor pentru alcoolici şi dependenţi de droguri, această idee oferă persoanei care se converteşte o semnificaţie cosmică pe care altfel nu ar fi putut să o obţină într-o viaţă în care este percepută de societate drept un eşec.

Ideea reprezintă o schimbare radicală faţă de perspectivele ce existau înainte de creştinism şi care îl vedeau pe om drept o jucărie unei soarte lipsite de milă. În religiile politeiste ce se întâlneau în Grecia, Roma şi în Orientul Mijlociu înainte de creştinism, zeii erau în cel mai bun caz indiferenţi faţă de oameni, iar în cel mai rău cruzi şi necruţători. Semnificaţia cosmică putea fi obţinută

doar de eroi precum Ahile sau Odiseu sau prin ritualurile cultelor misterelor. Aceste perspective nu satisfăceau dorinţa de nemurire a oamenilor, astfel că nu este surprinzător faptul că ideea sufletului a fost adoptată cu un asemenea entuziasm. Această idee s-a dovedit irezistibilă chiar şi în cazul celor ce nu-i acceptă contextul religios, astfel că a ajuns să stea la baza culturii occidentale, fiind greu de închipuit o alternativă. **De altfel, ideea de suflet stă la baza principiului individualismului** (teorie ce afirmă că fiecare individ în parte are o valoare), principiu ce reprezintă astăzi valoarea supremă în numeroase ţări ale planetei. Consecinţele acestei schimbări de perspectivă au fost uriaşe, iar antropologul francez Louis Dumont spune că „a fost o transformare atât de radicală şi de complexă încât a fost nevoie de cel puţin 17 secole de istorie creştină pentru a ajunge la final”. Cărturarii sunt de acord că această transformare a rezultat în urma combinaţiei unice dintre filosofia greacă şi religia iudeo-creştină.

Dumont afirmă că această transformare a avut loc în mai multe etape. Mai întâi, persoanele cu înclinaţii spirituale şi-au descoperit sinele individual prin abandonarea colectivului, adică a societăţii, şi prin definirea propriei persoane doar prin raportarea la divinitate. Acest lucru se poate observa atât în hinduism şi budism, cât şi în fazele iniţiale ale creştinismului: Iisus din Nazaret spunea că ar trebui să ne abandonăm familiile şi societatea pentru a aştepta sosirea apocalipsei. Astfel, în afara distracţiei pe care o reprezenta societatea, un creştin putea să se realizeze drept un „individ-în-relaţie-cu-Dumnezeu”.

Atunci când creştinismul a devenit religia oficială a Imperiului Roman, această separare de societate a început să fie contestată. Deşi mănăstirile continuau să ofere această tradiţie a separării de societate, creştinismul a fost forţat să permită milioanelor de oameni ce au intrat în mod subit sub sfera sa o metodă prin care să fie atât creştini, cât şi cetăţeni. Dumont subliniază că au existat două

salturi uriaşe în această reconciliere: mai întâi în secolul al optulea, atunci când biserica a acceptat rolul său activ în sfera politică, iar apoi cu ocazia Reformei protestante, atunci când credincioşii individuali şi-au reafirmat în forţă relaţia directă cu Dumnezeu.

Martin Luther a fost cel ce a iniţiat această a doua revoluţie, însă ea fierbea de secole. Luther a argumentat că fiecare om are un suflet nemuritor aflat în legătură directă cu Dumnezeu şi că astfel fiecare dintre noi este un agent moral suveran care poate alege în mod liber dacă vrea sau nu să creadă în Dumnezeu. Apelul său era unul pentru libertate religioasă, însă creştinismul era încorporat în cultura zilei, astfel că efectul apelului său nu putea rămâne în planul spiritual. **Afirmaţia că fiecare individ era egal în faţa lui Dumnezeu a dus în scurt timp la solicitarea unor libertăţi economice şi politice, provocând revoluţii atât în gândire, cât şi pe străzile oraşelor europene.** În termenii folosiţi de Dumont, individul ca element opus societăţii devenise individul ca element component al societăţii. **Individualismul, ce proclamă valoarea absolută şi autonomia unei persoane, este aşadar expresia politică a ideii de suflet.** Toate sistemele politice şi etice se bazează pe o definiţie a conceptului de „om”. Sufletul, idee ce afirmă că fiecare dintre noi este o scânteie a divinului, a reprezentat o perspectivă radicală asupra naturii umane care, atunci când a penetrat sfera socială şi politică, a avut un efect dramatic. Cu alte cuvinte, nu suntem simpli membri ai tribului (Ion brutarul, fiul lui Ion brutarul şi ultimul din linia lui „Ion brutarul”), ci suntem indivizi, ceea ce înseamnă că meritǎm drepturi, egalitate, libertate şi democraţie.

Cea mai cunoscută manifestare a acestui crez se găseşte în Declaraţia de independenţă a Statelor Unite ale Americii: „Noi considerăm aceste adevăruri evidente, că toţi oamenii sunt egali, că ei sunt înzestraţi de Creator cu anumite Drepturi inalienabile, că printre acestea sunt Viaţa, Libertatea

şi căutarea Fericirii”. Pentru majoritatea oamenilor care au trăit pe Terra, aceste adevăruri nu ar fi fost nicidecum evidente. Pentru un patrician roman, un şerb din Evul Mediu sau un paria indian, aceste adevăruri ar fi fost, în mod evident, false, aşa cum ar fi fost şi în cazul sclavilor deţinuţi de cetăţenii americani. Dar odată ce ideea că fiecare fiinţă umană are o esenţă unică şi nemuritoare ajunge în spaţiul social, atunci toate celelalte lucruri decurg din ea. După ce s-a răspândit departe de originile sale religioase, această perspectivă a fost dotată cu un vocabular laic. **Astăzi, cuvântul „sine” este folosit în locul conceptului de „suflet”,** însă ideea exprimată este aceeaşi: faptul că fiecare dintre noi are un «miez ireductibil» care ne face unici şi speciali. **Deşi această credinţă este combătută de mai bine de un secol de numeroase persoane, de la psihologi până la specialişti în neuroştiinţe, ea continuă să fie filosofia dominantă a epocii în care trăim.**

Capitalismul şi consumerismul, ce accentuează autonomia economică, depind de această credinţă. La fel de dependente de ea sunt şi ideologiile politice ale drepturilor omului şi ale democraţiei liberale, la care se adaugă noile tendinţe moderne de „auto-descoperire” şi „auto-actualizare”.

Aşadar, ideea de suflet a constituit principala sursă de valori a civilizaţiei noastre, chiar şi în cazul celor ce au abandonat aspectele sale mistice. Antropologul Ernest Becker a recunoscut că individualismul şi amplificarea sinelui nu sunt doar consecinţe ale ideii de suflet, ci şi o continuare a eforturilor continue depuse de oameni în căutarea nemuririi. Indiferent dacă noi credem sau nu că avem un suflet care va ajunge în rai, semnificaţia cosmică pe care ne-o atribuim ca indivizi ne liniştеşte şi ne asigură că depăşim simpla biologie. Ea ne convinge că fiecare dintre noi este special, spre deosebire de animalele anonime ce trăiesc şi mor în jurul nostru. Aşadar, prin acest cult al sinelui ce predomină în societatea actuală – în care ne

construim cariere, ne actualizăm potenţialul şi acumulăm tot mai multe lucruri – de fapt ne creăm un mit al imunităţii la extincţie.

O întrebare rămâne: va rezista ideea de suflet asaltului ştiinţei?

Sursa: http://www.descoperă.ro/cultura/11296627-povestea-celei-mai-importante-idei-din-istoria-omenirii-şi-cum-a-revoluţionat-ea-civilizatia-umana

- **Au oamenii suflet? Iată care este răspunsul ştiinţei.**

  (titlul este un link către sursă)

Francis Crick, laureatul premiului Nobel pentru descoperirea structurii moleculare a ADN-ului, făcea valuri în 1994 cu ocazia publicării cărţii sale „The Astonishing Hypothesis", în care susţinea că sufletul este o iluzie perpetuată doar de credinţa noastră în ea. Omul de ştiinţă oferea o veste dură cititorilor încă din primele rânduri: „**Tu**, bucuriile şi necazurile tale, amintirile şi ambiţiile tale, sentimentul de identitate personală şi de liber arbitru – **toate acestea nu sunt nimic mai mult decât comportamentul unui număr uriaş de celule nervoase şi al moleculelor asociate lor".**

În cele două decenii scurse de la publicarea acestei cărţi, ştiinţa a făcut numeroase progrese în domenii precum neuroştiinţa ce permit evaluarea dovezilor care contestă sau atestă existenţa sufletului, concept despre care filosoful Stephen Cave afirma că este „cea mai importantă idee din istoria omenirii".

Cave notează în cartea „Immortality" că ipoteza sufletului s-a bazat întotdeauna pe dovezi. „Dacă oamenii care credeau în înviere se bazau în exclusivitate pe credinţa în capacitatea lui Dumnezeu de a făptui un act miraculos, credinţa în suflet s-a bazat mereu pe raţiune. Filosofii din Grecia Antică acceptau ideea de suflet deoarece considerau că este cea mai bună explicaţie pentru o serie de fenomene empirice", subliniază filosoful.

Care sunt elementele pe care se bazau filosofii care

au adoptat ideea de suflet? Cave identifică **trei**. Mai întâi, diferenţa dintre lucrurile vii şi cele ce nu sunt vii. Pentru înţelepţii din multe culturi, inclusiv cei din Grecia antică, părea evident că lucrurile vii aveau o componentă suplimentară care le dădea vitalitatea absentă în cazul pietrelor sau al apei. Acest „principiu animator" a fost asimilat sufletului. **Al doilea element** era conştiinţa – faptul că unele fiinţe vii nu sunt capabile doar de deplasare şi dezvoltare, ci şi de a gândi, de a-şi imagina şi de a crede în diferite lucruri. Deoarece există o deosebire uriaşă între domeniul material, în care lucrurile sunt măsurabile şi vizibile, şi tărâmul ideilor, ce există doar în minţile noastre, înţelepţii au considerat că minţile sunt diferite de celelalte lucruri ce există şi că necesită o explicaţie specială – sufletul. **Al treilea element** este ceva mai esoteric: faptul că unii copii din India au amintiri din „vieţile anterioare" este considerat de mulţi o dovadă a faptului că sufletul se deplasează dintr-o încarnare în alta, iar alţii consideră că „fantomele" şi alte apariţii neexplicate sunt dovezi ale existenţei spiritului şi ale supravieţuirii sale după moartea trupului.

Aceste trei argumente nu mai sunt la fel de convingătoare astăzi precum erau acum 2000, 200 sau chiar 20 de ani. În ceea ce priveşte prima teză – cea a unui „principiu animator" – ştiinţa a demonstrat că nu este nevoie de aşa ceva pentru a explica existenţa vieţii. Descoperirile ştiinţifice despre cum funcţionează viaţa, de la organisme până la organe, celule şi ADN-ul identificat de Francis Crick nu lasă loc nici unei substanţe spirituale. Aşadar, primul argument străvechi în favoarea existenţei sufletului poate fi clasat.

Cel de-al treilea argument, bazat pe fantome şi alte apariţii neexplicate, merită, de asemenea, să fie lăsat la o parte. Cei ce au încercat să investigheze aceste evenimente au fost întotdeauna dezamăgiţi. Arareori aceste întâmplări continuă să fie valide după o analiză serioasă, iar în cazurile unde nu este vorba de fraudă sau de pură invenţie, celelalte explicaţii pentru evenimente

sunt de regulă cel puţin la fel de plauzibile ca varianta existenţei unei lumi spirituale. Organizaţia *Society for Psychical Research*, înfiinţată la Londra în 1882 pentru a studia fenomenele paranormale, nu a reuşit să găsească în peste 100 de cercetări vreo dovadă convingătoare care să probeze existenţa vreunei întâmplări supranaturale. Totuşi, merită menţionată o sursă de presupuse „dovezi supranaturale" pentru suflet: aşa-numitele „experienţe extracorporale". Un caz tipic al unei experienţe extracorporale este, spre exemplu, atunci când unui pacient i se opreşte pentru câteva momente inima, iar acesta percepe cum părăseşte corpul şi cum îl priveşte de deasupra sau are senzaţia că traversează un tunel luminos. **Aceste experienţe remarcabile îi tulbură pe oameni, făcându-i să îşi întărească credinţele religioase.**

Cu toate acestea, experimentele ştiinţifice au arătat că **asemenea experienţe pot fi induse cu anumite medicamente şi cu electrozi ce stimulează creierul.** De asemenea, cercetătorii au încercat să testeze dacă oamenii văd cu adevărat corpul din exteriorul său prin amplasarea unor semne în sălile de operaţie ce ar fi putut fi percepute doar dintr-un punct situat deasupra pacientului, însă până acum nu au fost înregistrate dovezi în favoarea ipotezei că oamenii îşi părăsesc limitele trupeşti.

Pentru a concluziona că existenţa sufletelor este cu adevărat cea mai bună explicaţie pentru experienţele extracorporale, ar fi nevoie mai întâi să avem o definiţie plauzibilă a ceea ce este cu adevărat sufletul şi cum reuşeşte el să supravieţuiască corpului. Date fiind dovezile neclare, fără o teorie fermă a sufletului vom prefera o explicaţie naturalistă. Astfel, ajungem la cel de-**al doilea argument: sufletul ca minte.**

Deşi mulţi oameni contemporani sunt de părere că sufletul există, atunci când sunt întrebaţi în ce constă acesta, mulţi oferă descrieri vagi. Dacă sufletul este, totuşi, vehiculul care le poate oferi oamenilor nemurirea, atunci acesta trebuie să conţină o esenţă fundamentală –

adevăratul „eu” – ca în cazul în care acesta supravieţuieşte morţii corpului să ştim că vom continua să existăm. În Occident, acest „adevărat eu” este asimilat minţii – adică acea parte conştientă care gândeşte, simte, îşi aminteşte şi visează. Când plutim deasupra corpului nostru decedat sau când ajungem în rai, ne aşteptăm să percepem aceste experienţe în mod conştient şi să beneficiem de amintirile şi crezurile noastre intacte.

Cu alte cuvinte, esenţa argumentelor ce pledează în favoarea unui „suflet nemuritor” se bazează pe ideea că mintea este independentă de corp şi dependentă de o esenţă spirituală ce poate supravieţui morţii trupeşti. În schimb, **dacă mintea este în întregime dependentă de corp, atunci putem concluziona că mintea dispare atunci când murim, iar în acest caz nu mai rămâne nimic din noi demn de numele de „suflet”.** Aşadar, întrebarea cheie în ceea ce priveşte existenţa sufletului este dacă mintea (sau conştiinţa) poate continua să existe în absenţa corpului său, aşa cum afirma un prieten sceptic al lui Socrate, sau ea încetează să existe în urma dispariţiei corpului aşa cum muzica unei harpe încetează în urma distrugerii harpei.

Ce spun dovezile?

Doctrina sufletului datează dintr-o perioadă dinainte de descoperirile ştiinţei, când filosofii credeau despre creier că este doar un mecanism de răcire a sângelui. Corpul uman era văzut ca o structură nedemnă de încredere, o construcţie de lut realizată în grabă de zei, astfel că părea greu de crezut că această materie ar putea fi responsabilă pentru comorile memoriei, pentru misterul gândirii creative şi pentru profunzimea sentimentelor religioase. De aceea, înţelepţii acelor vremuri considerau că e mult mai raţional că gloria minţii umane să fie atribuitcă sufletului, scânteii divine, şi nu acelui organ ciudat din craniile noastre.

Cu toate acestea, chiar şi unii gânditori din antichitate erau sceptici în privinţa faptului că mintea ar supravieţui trupului. Pe măsură ce ştiinţa şi medicina au

progresat, s-au înmulţit dovezile în favoarea unei legături strânse între minte şi creier. Voltaire afirma că nu se poate opri din râs atunci când aude pe cineva afirmând că facultăţile mintale ale unei persoane pot supravieţui creierului, afirmaţie nu foarte populară în Franţa anilor 1730. Într-un text publicat după moartea sa, Voltaire scria că „aşa cum Dumnezeu a legat abilitatea de a avea idei de o parte a creierului, el poate menţine această facultate doar conservând această parte a creierului; a conserva această facultate fără partea creierului este la fel de imposibil precum conservarea râsului unui om sau a cântecului unei păsări după moartea omului sau a păsării".

Iniţial, cele mai convingătoare dovezi ce atestau dependenţa minţii de creier au fost oferite de persoanele ce au suferit vătămări ale creierului. Probabil cel mai cunoscut caz este cel al lui Phineas Gage, un maistru într-o echipă de construcţii din Vermont ce săpa în rocă traseul unei viitoare linii de cale ferată. O bucată mare din partea frontală a creierului său, lobul frontal stâng, a fost distrusă în 1848 atunci când o tijă de fier a pătruns prin obraz în urma unei explozii şi a ieşit prin partea de sus a craniului, aterizând la 25 de metri distanţă. În mod uluitor, Gage a supravieţuit şi şi-a revenit în urma accidentului. Doctorii de la acea vreme au fost surprinşi să descopere, după ce acesta s-a vindecat, că Phineas suferise o schimbare remarcabilă a personalităţii. Dacă înainte de accident el era un muncitor responsabil şi respectat, ulterior el devenise „capricios", „plin de toane" şi incapabil să-şi păstreze un loc de muncă. Aşadar, o vătămare localizată a creierului generase o schimbare în caracterul moral al lui Gage, o componentă a personalităţii despre mulţi consideră că este o parte a sufletului.

Chiar dacă nu există suficiente detalii despre cazul lui Gage pentru a trage o concluzie fermă, nu suntem nevoiţi să apelăm doar la această întâmplare. În anii scurşi de la ciudatul accident medicina a progresat, crescând rata de supravieţuire a persoanelor cu vătămări ale creierului, iar ştiinţa a devenit mai eficientă în a studia

aceste cazuri. Datele acumulate de-a lungul timpului atestă modul în care vătămarea diferitelor regiuni ale creierului duce la eliminarea sau la schimbarea radicală a unor aspecte esenţiale ale minţii. Astăzi, literatura de specialitate documentează modul în care diferite leziuni ale creierului pot distruge capacitatea emoţională a unei persoane, amintirile, creativitatea, limbajul, abilitatea de a procesa diferite simţuri sau, aşa cum a păţit Gage, respectul pentru normele sociale şi capacitatea decizională. Toate aceste exemple reprezintă calităţi care ar fi fost atribuite în trecut sufletului. **De aceea, cei care cred în suflet au parte de o provocare: dacă sunt de părere că sufletul poate conserva aceste abilităţi şi după distrugerea creierului, în urma decesului, ei trebuie să explice de ce sufletul nu le poate conserva atunci când este distrusă doar o porţiune a creierului.**

Pentru a clarifica această contradicţie putem lua exemplul văzului. Astfel, dacă nervii optici din creier sunt vătămaţi grav, nu vom mai putea vedea. Acest lucru ne arată că văzul este dependent de nervi optici funcţionali**. Cu toate acestea, atunci când oamenii îşi imaginează că sufletul le părăseşte corpul, ei îşi imaginează că vor putea să vadă în continuare;** spre exemplu, îşi imaginează că îşi privesc trupul sau propria înmormântare. Cu alte cuvinte, **ei cred că sufletul lor imaterial are facultatea văzului. Dar dacă sufletul poate vedea atunci când creierul şi trupul au încetat să mai funcţioneze, de ce nu poate vedea atunci când doar nervii optici au încetat să funcţioneze? Cu alte cuvinte, dacă oamenii orbi au un suflet care poate vedea, de ce sunt orbi?**

Nu există niciun răspuns satisfăcător la această întrebare, iar unii teologi (precum Sfântul Toma de Aquíno) au acceptat că un suflet fără corp nu poate vedea, pentru că văzul este o proprietate a unui corp şi a unui creier cu ochi şi nervi optici funcţionali. Dar acum ştiinţa a demonstrat că aşa cum vătămarea nervilor optici distruge

simţul văzului, vătămarea altor părţi ale creierului duce la distrugerea unor facultăţi precum memoria şi raţiunea. Din ce în ce mai multe dovezi sugerează că toate aspectele minţii şi personalităţii umane sunt dependente la un anumit nivel de creier. Astfel, la fel ca în cazul persoanei oarbe, ne putem întreba despre o persoană cu anumite leziuni cerebrale care nu poate gândi raţional sau simţi emoţii: **dacă are un suflet care poate gândi raţional şi simţi emoţii, de ce nu poate face aceste lucruri? De ce stă o vătămare parţială în calea sufletului dacă distrugerea întregului creier şi a trupului uman nu-l poate opri?** Multă vreme, cei ce doreau să studieze creierul erau limitaţi la cazuri rare precum cel al lui Phineas Gage. În ultimele decenii, însă, progresul tehnologic a dus la dezvoltarea unor noi dispozitive care au revoluţionat neuroştiinţele: aparate care pot produce imagini ale creierului uman în timpul funcţionării. Tehnicile de neuroimagistică, aşa cum sunt ele denumite, permit cercetătorilor să studieze corelaţiile dintre gândire (aparent nemăsurabilă) şi aspectele măsurabile ale materiei fizice din care este alcătuit creierul. În laboratoarele din toată lumea puteţi observa în direct cum diferite elemente ale creierului devin active atunci când desfăşuraţi diferite activităţi mentale obişnuite, cum ar fi să vă amintiţi chipul mamei sau să vă imaginaţi că jucaţi fotbal.

Rezultatele acestor experimente arată că fiecare proces mental este acompaniat de un proces cerebral. Mai îngrijorător pentru ipoteza sufletului este faptul că aceste studii arată că procesele cerebrale debutează chiar înainte ca mintea conştientă să le perceapă. Cu alte cuvinte, un cercetător care vă monitorizează activitatea cerebrală poate afla ce decizie aţi luat (stânga sau dreapta, ceai sau cafea etc.) înainte să o conştientizaţi. **Dacă „adevăratul eu” ar fi un suflet conştient, acest lucru nu ar avea logică. În schimb, dacă mintea este produsul unui creier fizic, atunci acest lucru este perfect normal.**

De altfel, cu toţii suntem conştienţi de strânsa

legătură dintre creier şi minte: alcoolul, spre exemplu, ne îmbată, afectându-ne astfel atitudinea faţă de risc, faţă de normele sociale şi schimbându-ne alte aspecte ale personalităţii. Cu toate acestea, alcoolul este o substanţă fizică; dacă mintea noastră depinde de un suflet non-material, de ce ar fi atât de schimbată de o anumită moleculă de carbon, hidrogen şi oxigen? De asemenea, ştim că o ceaşcă de cafea (ca să nu mai vorbim despre droguri precum heroina sau cocaina) ne schimbă stările mentale. De altfel, chiar şi nivelul de apă din organism ne poate afecta personalitatea. Neuroştiinţele şi biologia oferă tot mai multe explicaţii pentru aceste legături intime între minte, corp şi creier.

Antonio Damasio, unul dintre cei mai renumiţi specialişti în neuroştiinţe din lume, ilustrează această legătură oferind drept exemplu foamea. „La câteva ore după o masă, nivelul glicemiei scade, iar neuronii din hipotalamus detectează această schimbare; activarea tiparului relevant în acest caz face creierul să modifice starea corpului astfel încât să schimbe situaţia. Vă simţiţi înfometat şi acţionaţi pentru a opri senzaţia de foame”, scrie cercetătorul. Unele dintre acţiunile pe care le veţi lua pentru a opri senzaţia de foame pot fi inconştiente, cum ar fi faptul că întindeţi mâna după un covrig. Altele pot fi conştiente, cum ar fi faptul că decideţi să alegeţi ceva din meniul unui restaurant sau să gătiţi o reţetă. Toate aceste procese mentale nu sunt, însă, decât un element al unei bucle mai ample de activitate biochimică ce a început cu o scădere a glicemiei.

De altfel, ce se petrece atunci când ne scade glicemia ilustrează şi mai clar legătura dintre mental şi fizic: mai întâi, începem să ne simţim nerăbdători şi devenim iritabili, iar capacitatea de concentrare scade. Aşa cum ştiu foarte bine diabeticii, dacă glicemia scade şi mai mult, devenim beligeranţi, instabili din punct de vedere emoţional şi confuzi. Dacă senzaţia de foame se prelungeşte foarte mult, la un momentan devenim apatici şi deprimaţi. Toate acestea sunt schimbări semnificative

ale personalităţii – acea parte a „eului” despre care se presupune că ţine de suflet – provocate de schimbări chimice care au loc în creier şi în corp. **Aşadar, sub analiza atentă a ştiinţei moderne, distincţia străveche dintre mental şi fizic dispare, iar gândurile şi emoţiile noastre se arată înrădăcinate în biologie.**

Progresul ştiinţei moderne ne permite să apreciem adevărata splendoare a creierului uman. Fiecare om are în craniul său aproximativ 100 de miliarde de neuroni, iar fiecare dintre aceştia prezintă în medie 7.000 de legături sinaptice cu alţi neuroni. Aşadar, nu este de mirare că nu ne putem închipui modul în care creierul produce mintea, pentru că o asemenea complexitate este dincolo de limitele imaginaţiei umane. Specialiştii în neuroştiinţe afirmă că nu este o exagerare atunci când spunem despre creierul uman că este cel mai complex lucru descoperit până acum în Univers. **Dacă acest sistem extrem de complicat, ce cuprinde trilioane de conexiuni, nu produce mintea, ne putem întreba atunci ce rol are.**

Aşadar, ideea că personalitatea umană ar putea supravieţui morţii corpului pare imposibil de crezut. Acest lucru nu înseamnă că cercetătorii au reuşit să descifreze toate misterele minţii şi ale creierului; nici pe departe. Neuroştiinţele se află încă într-o fază incipientă, iar mintea şi creierul ascund multe mistere încă nedescifrate. Este foarte posibil chiar ca oamenii să nu descopere niciodată modul în care creierul generează mintea**, însă toate dovezile acumulate până acum arată că mintea este în totalitate dependentă de creier.** Situaţia este sintetizată excelent de psihologul Jesse Bering: „Mintea este ceea ce produce creierul; creierul încetează să mai funcţioneze atunci când murim, **aşadar senzaţia subiectivă conform căreia mintea supravieţuieşte morţii este o iluzie psihologică ce operează în creierul persoanelor vii”.**

Cu cât aflăm mai multe despre noi, cu atât este mai puţin surprinzător faptul că nu avem suflete. Noi, oamenii, am evoluat de-a lungul a miliarde de ani din creaturi

simple care nu aveau niciun fel de viaţă mentală – iar înainte de acest moment din elemente ce nu erau nici măcar creaturi. Fiecare dintre noi apare în urma contactului fizic dintre un spermatozoid şi un ovul şi se dezvoltă celulă cu celulă. Viaţa mentală ce apare este în permanenţă strâns legată de starea corpului. De altfel, cele mai bune teorii moderne referitoare la conştienţă susţin că mintea este doar o reprezentare pe care un organism fizic o face despre sine şi mediul său pentru a se ajuta să supravieţuiască într-o lume complexă plină de pericole fizice. Dovezile acumulate până acum de ştiinţă ne spun, totodată, că acest creier complex care produce totul – emoţii, artă, gândire, religie – este un lucru mult mai uluitor decât simplul suflet postulat de Platon şi de teologi.

❖ **Gândirea magică şi cele 7 credinţe iraţionale care ne conduc viaţa**

Fiecare om de pe Pământ crede în magie, fie că este creştin, musulman, animist sau ateu. Credinţele iraţionale ne caracterizează pe toţi, indiferent de sex, educaţie, religie sau clasă socială**.**

Cei mai mulţi oameni cred în fenomene paranormale precum fantomele, deochiul, premoniţiile onirice sau alte manifestări ale unei puteri imateriale. Cu toate acestea, chiar şi persoanele care aparent resping superstiţiile şi refuză existenţa supranaturalului cad adesea în plasa gândirii iraţionale. În ultimele decenii, cercetătorii au început să înţeleagă tot mai bine aceste credinţe, clasificându-le sub denumirea de „gândire magică” („magical thinking” în limba engleză).

Copilăria, punctul de început al gândirii magice

În primii ani de viaţă, copiii dovedesc o imaginaţie bogată, aceasta fiind prima manifestare a „gândirii magice”. Studiile aprofundate realizate în ultima jumătate de secol au arătat că aceste fantezii joacă un rol esenţial în dezvoltarea copiilor, imaginaţia fiind mecanismul care le permite acestora să înţeleagă realitatea. Paul Harris,

psiholog şi profesor la *Harvard Graduate School of Education*, afirmă că „imaginaţia este vitală pentru contemplarea realităţii, nefiind limitată doar la lucrurile pe care le acceptăm ca fiind pure fantezii. Atunci când ne gândim la Imperiul Roman, spre exemplu, ne folosim imaginaţia”.

Studiile efectuate asupra copiilor arată că imaginaţia joacă un rol cheie în dezvoltarea lor, permiţându-le să înţeleagă perspectiva altor persoane. Excepţia o reprezintă copiii care suferă de autism: aceştia rareori se joacă „de-a altcineva”, ceea ce i-a condus pe unii cercetători la concluzia că absenţa acestor fantezii este unul din factorii ce duc la probleme de integrare socială.

Marjorie Taylor, profesor de psihologie la Universitatea Oregon, afirmă că imaginaţia bogată este adesea corelată cu alte trăsături pozitive. În rândul copiilor preşcolari, specialiştii au observat că aceia care aveau mai mulţi prieteni imaginari erau mult mai creativi şi prezentau o mai bună receptivitate socială, reuşind să înţeleagă mai uşor punctul de vedere al altor copii.

Copiii încep să prezinte elemente ale gândirii magice în jurul vârstei de 18 luni, atunci când, jucându-se, încep să creeze lumi imaginare. La 3 ani ei pot distinge realitatea de fantezie, însă în ciuda acestui fapt continuă să creadă în personaje imaginare precum Moş Crăciun sau Zâna Măseluţă până la vârsta de 8 ani. Unii cercetători consideră că nu este o coincidenţă faptul că în jurul acestei vârste copiii încep să înveţe despre religie. „Momentul în care adulţii îşi retrag susţinerea pentru crezul în Moş Crăciun tinde să coincidă cu acela în care copiilor li se vorbeşte despre rugăciune”, afirmă Jacqueline Woolley, profesor de psihologie la Universitatea din Texas. „Mecanismul există deja, iar copiii cred deja de ceva timp că pot transforma ceva imaginar în realitate doar prin credinţă, doar că la momentul respectiv încep să nu mai creadă în eficienţa acestui mecanism”, afirmă Woolley.

Dacă gândirea magică ar fi doar o superstiţie fără nicio utilitate la maturitate, de-a lungul

evoluţiei aceasta ar fi dispărut complet în rândul adulţilor. Cu toate acestea, ea continuă să se manifeste în rândul adulţilor, indiferent dacă au fost expuşi sau nu la credinţe religioase la vârste fragede. Motivul, afirmă cercetătorii, este faptul că aceste superstiţii şi gânduri iraţionale au jucat un rol esenţial în perpetuarea speciei până astăzi.

Supravieţuirea se bazează pe recunoaşterea tiparelor existente în natură – de exemplu, faptul că fructele de culoare roşie dintr-un tufiş de o formă anume duc la moarte, sau faptul că cerul roşiatic dimineaţa prevesteşte ploaia. Deoarece este mult mai periculos să nu observăm o relaţie între două evenimente decât să formăm mai multe cu riscul de a obţine inclusiv conexiuni inexistente, de-a lungul timpului omul şi-a supradezvoltat această capacitate de a forma legături între evenimente, acesta fiind motivul pentru care gândirea magică rezistă până în ziua de azi.

- **Cele 7 credinţe iraţionale ce formează gândirea magică**

Matthew Huston, fostul editor al publicaţiei *Psychology Today*, afirmă că gândirea magică este ubicuă şi că fiecare dintre noi este predispus la manifestările ei. „Chiar dacă de obicei considerăm că perceperea deformată a realităţii este automat ceva rău, uneori aceste gânduri au un efect pozitiv”, explică Huston.

Huston a studiat gândirea magică timp de mai bine de şase ani, eforturile sale culminând cu publicarea cărţii „The 7 Laws of Magical Thinking: How Irrational Beliefs Keep Us Happy, Healthy, and Sane”. Huston defineşte „gândirea magică” drept procesul prin care atribuim proprietăţi mentale unor fenomene non-mentale, dând sens astfel unor fenomene naturale. O altă manifestare a gândirii magice o reprezintă asocierea pe care o facem între gândurile noastre şi anumite evenimente (de exemplu, dacă suntem convinşi că cineva s-a lovit pentru că l-am blestemat).

Studiind dovezile acumulate de neuroştiinţe şi de cercetările asupra evoluţiei umane, Huston a ajuns la concluzia că gândirea magică a fost un element esenţial în lupta pentru supravieţuire de-a lungul mileniilor. Gândirea magică ne permite să dăm sens unei lumi de neînţeles, oferindu-ne confort şi control asupra sa, ceea ce ar explica de ce ne caracterizează pe toţi.

În cartea publicată în acest an, Huston descrie şapte manifestări ale gândirii magice:

1. Obiectele conţin esenţe

Această gândire magică explică de ce obiectele care au aparţinut celebrităţilor se vând cu sume colosale la licitaţie, iar casele în care au avut loc evenimente sinistre, precum o crimă, găsesc cu dificultate un cumpărător. Fiecare dintre noi are un obiect pe care îl fetişizează la un anumit nivel, fie că este vorba de un tricou „norocos”, de verighetă sau de pantofii cu care copilul a făcut primii paşi. Cei mai mulţi dintre noi nu ar accepta să primească o replică a obiectului preţuit, chiar dacă aceasta ar fi identică din toate punctele de vedere.

Chiar dacă în mod conştient nu credem că obiectele conţin esenţe, acţiunile noastre demonstrează contrariul. Experimentele au arătat că, atunci când unor voluntari le-a fost oferit un articol de îmbrăcăminte curat şi li s-a spus că fusese purtat de un ucigaş în serie, reacţia involuntară a acestora a fost una de repulsie.

Această manifestare a gândirii magice porneşte de la ideea de „transmitere a proprietăţii” – credinţa că, atunci când atingem ceva murdar, noi devenim la rândul nostru murdari, sau că atingerea unui obiect fierbinte ne va arde pielea. A crede că proprietăţile subiective ale obiectelor pot fi la rândul lor transferate este iraţional, însă acest lucru poate oferi confort şi ne poate da sentimentul de control asupra lumii, sporindu-ne încrederea în propriile forţe.

2. Simbolurile au putere

Matthew Huston descrie un caz relativ recent,

petrecut în Statele Unite ale Americii. Un muncitor care lucra la stadionul echipei de baseball New York Yankees a îngropat în ciment un tricou al echipei sale favorite, Boston Red Sox, cel mai mare rival al newyorkezilor. După un an, când acţiunea sa a ieşit la iveală, în aprilie 2008, oficialii echipei din New York au dorit ca stadionul să nu poarte ghinionul reprezentat de simbolul echipei adverse, astfel că au angajat o echipă de muncitori pentru a extrage tricoul. Aceştia au săpat cu picamărul timp de cinci ore până au găsit tricoul şi l-au extras în faţa reporterilor martori la eveniment.

Acest exemplu ilustrează puterea simbolurilor asupra minţii umane. Specialiştii afirmă că, în vasta majoritate a timpului petrecut de oameni pe Terra, simbolurile nu au existat: atunci când ceva semăna cu un obiect, cel mai probabil era acel obiect. Această credinţă dăinuieşte în subconştient şi astăzi, lucru demonstrat de mai multe cercetări. De exemplu, testele de laborator au arătat că, atunci când este tăiată în două o fotografie ce ilustrează un obiect drag sau o persoană apropiată, senzorii ataşaţi pe pielea voluntarilor înregistrează reacţii de anxietate, chiar dacă e vorba doar de un simbol. De asemenea, atunci când voluntarilor li se cere să joace o partidă de *darts*, ei aruncă, în medie, la o distanţă mai mare de centrul ţintei dacă pe ţintă e amplasată o fotografie a unei persoane apropiate decât în cazul în care se foloseşte în acest scop imaginea lui Adolf Hitler.

Această credinţă iraţională explică de ce, în sondajele realizate în mai multe ţări, un procent considerabil de respondenţi consideră că incendierea drapelului naţional sau folosirea acestuia pentru a şterge podeaua unei toalete sunt acţiuni ce ar trebui să fie ilegale şi pedepsite prin lege: aceştia percep acţiunile îndreptate împotriva unui simbol ca acţiuni ce afectează întreaga naţiune simbolizată de steag, fiind vorba de o formă modernă de *voodoo*.

3. Acţiunile au consecinţe îndepărtate

Ritualurile superstiţioase şi tabuurile sunt mecanisme prin care oamenii încearcă să controleze lumea

din jurul lor. „Creierul funcţionează prin recunoaşterea de tipare, astfel că facem conexiuni şi oferim explicaţii”, afirmă Huston. Se întâmplă chiar şi atunci când ştim că aceste conexiuni nu au corespondent în realitate. Spre exemplu, pescarii din Alaska refuză să plece din port într-o zi de vineri după ce au avut mai multe probleme în această zi, chiar dacă ştiu că şansele de a avea probleme în larg nu ţin de ziua săptămânii.

Aceste exemple sunt manifestări ale unei tendinţe pe care o avem cu toţii: aceea de a forma „corelaţii iluzorii”, în care presupunem că dacă două evenimente au loc împreună există în mod automat o conexiune logică între ele (spre exemplu, dacă am purtat un tricou la o victorie a echipei favorite, ajungem la concluzia că este vorba despre un «tricou norocos», urmând să-l purtăm şi la alte meciuri la care vom asista).

Experţii afirmă că aceste superstiţii ne permit să dăm sens lumii din jur: dacă identificăm ritualurile pe care trebuie să le îndeplinim (spre exemplu, să batem în lemn sau să purtăm un talisman norocos) şi tabuurile pe care să le evităm, lumea va fi la dispoziţia noastră. Chiar dacă aceste ritualuri nu schimbă lumea din jurul nostru, ele pot avea în mod indirect efecte pozitive care ne îmbunătăţesc şansele de succes în eforturile noastre prin simplul fapt că ne oferă iluzia controlului şi ne cresc astfel încrederea în propriile forţe.

Într-un studiu efectuat de Lysann Damisch, psiholog la Universitatea din Köln, participanţii au avut ca sarcină un joc de golf. Jumătate dintre voluntari au primit o minge de golf descrisă ca „norocoasă”, celorlalţi fiindu-le oferită aceeaşi minge fără precizări suplimentare. Rezultatele studiului au arătat că voluntarii care au jucat cu „mingea norocoasă” au reuşit cu 35% mai multe lovituri bune decât cei care au folosit „mingea normală”.

Un alt studiu, efectuat în timpul celei de-a doua intifade palestiniene asupra membrilor armatei israeliene din oraşul Tzfat, a arătat că 36% dintre femeile-militar care nu credeau în Dumnezeu recitau psalmii în

momentele de violenţă. După ce le-au comparat cu femeile necredincioase care nu au recitat psalmii în momentele de stres, cercetătorii au descoperit că cele care au recitat cuvintele sacre prezentau un nivel de anxietate mai scăzut, fiind mai relaxate atunci când se plimbau prin mulţimi, prin centrele comerciale sau când urcau într-un autobuz aglomerat. Richard Sosis, antropologul care a efectuat această cercetare, a concluzionat că acest lucru se datora sentimentului de control conferit de recitarea psalmilor.

Specialiştii denumesc acest fenomen „**iluzia controlului**” – **sentimentul că avem o mai mare influenţă asupra lumii înconjurătoare decât avem cu adevărat.** Chiar dacă această credinţă nu reflectă cu adevărat realitatea, experţii au descoperit că este cu adevărat utilă, acest simţ al controlului încurajând oamenii să depună mai mult efort decât în mod normal. Mai mult, psihologii au descoperit că estimarea cu precizie a propriilor puteri şi un nivel scăzut al gândirii magice sunt două simptome ce indică prezenţa depresiei clinice.

4. Mintea nu are limite

Această credinţă, cunoscută şi sub numele de „legea atracţiei”, afirmă că prin vizualizarea unui lucru în mintea noastră contribuim la transformarea lui în realitate. Ideea a fost popularizată recent de cartea „The Secret”, un succes internaţional. Huston afirmă că această lege funcţionează de multe ori, însă nu din cauze supranaturale: atunci când definim obiectivul dorit, este mult mai probabil să recunoaştem oportunităţile ce ne permit să-l atingem, iar optimismul asociat acestei credinţe ne face să proiectăm încredere în exterior, ceea ce contribuie la atingerea ţelului.

Unul din motivele pentru care cădem în această capcană este faptul că mintea umană nu este un statistician prea priceput, astfel că ţinem minte doar predicţiile reuşite. Dacă ne vom gândi la o persoană apropiată, ca apoi la scurt timp să primim un apel telefonic de la aceasta sau să o întâlnim pe stradă, vom avea convingerea că am avut o premoniţie. În schimb, vom uita

cu uşurinţă toate celelalte momente în care ne-am gândit la un amic drag fără a fi contactaţi de acesta.

5. Sufletul continuă să trăiască

„Dovezile acumulate de neuroştiinţe arată că sufletul (cu alte cuvinte, conştiinţa), **este generat în totalitate de creier**", afirmă Huston. Cu toate acestea, **majoritatea oamenilor cred că sufletul continuă să existe şi după ce creierul moare, în ciuda tuturor dovezilor care sugerează că acest lucru este fals** (de exemplu, bolile neurodegenerative, care fac ca oamenii să-şi piardă personalitatea). Huston afirmă că această credinţă joacă un rol evolutiv important, ajutând oamenii să depăşească teroarea generată de conştientizarea propriei mortalităţi. **De asemenea, ea permite oamenilor să accepte moartea persoanelor apropiate.** Chiar şi persoanele care afirmă că nu cred în existenţa sufletului manifestă de multe ori acest tip de gândire magică. Autoarea Joan Didion relatează în cartea „The Year of Magical Thinking", scrisă după moartea soţului său, că mult timp nu a dorit să renunţe la pantofii acestuia, pentru că simţea că i-ar trebui dacă s-ar întoarce. Chiar şi în momentul în care şi-a dat seama că gândeşte acest lucru în subconştient, dorinţa iraţională de a-i păstra pantofii s-a menţinut.

6. Lumea este vie

Acest tip de gândire magică presupune atribuirea de calităţi omeneşti animalelor şi obiectelor din jurul nostru, antropomorfizându-le. Fie că ne „certăm" cu propriul computer care nu funcţionează conform dorinţelor noastre sau că sărbătorim ziua de naştere a animalului de companie, manifestările iraţionale de acest tip sunt fireşti, explică Huston. Acestea se datorează abilităţii noastre de a detecta entităţi ce au capacitatea de a lua decizii, trăsătură esenţială pentru supravieţuire în cazul unei specii sociale, cum este omul. Chiar dacă este iraţional să atribuim calităţi şi intenţii unor entităţi care nu dispun de acestea, efectul poate fi unul pozitiv. De exemplu, compania unor animale contribuie la o viaţă mai lungă şi mai sănătoasă pentru proprietarii acestora, fapt confirmat

de numeroase cercetări.

7. Totul se întâmplă cu un motiv

Cea mai răspândită formă a gândirii magice se manifestă sub forma credinţei într-un destin care dirijează tot ceea ce se întâmplă. „Creăm în mintea noastră o fiinţă invizibilă – un zeu, destinul, karma sau universul – căreia îi atribuim ce ni se întâmplă. Acest lucru conferă un sens vieţii noastre şi ne dă sentimentul că facem parte dintr-o structură mai mare. Acest lucru ne face să interpretăm evenimentele negative ca pe o lecţie sau ca pe o motivaţie pentru o acţiune pozitivă”, explică Huston.

Tendinţa de a atribui intenţii unor evenimente aleatorii, spre exemplu unui uragan, ar putea fi o consecinţă a faptului că suntem creaturi sociale, ce caută să înţeleagă intenţionalitatea altor fiinţe pentru a colabora cu acestea sau pentru a contracara acţiunile lor.

Studiile realizate de psihologul Laura Kray de la Universitatea din California, Berkeley, au arătat că această credinţă iraţională are la rândul ei beneficii. Atunci când subiecţii unei cercetări interpretau un eveniment important din viaţa lor ca fiind urmarea destinului sau a sorţii, era mai probabil să afirme că respectivul eveniment „a dat sens vieţii”, sau că „a contribuit la transformarea mea în persoana care sunt astăzi”. Astfel, credinţa în destin permite oamenilor să vadă viaţa ca pe o structură narativă coerentă, ceea ce conferă sens ţelurilor personale, făcând mai probabilă realizarea lor. Chiar şi în cazul în care evenimentele importante erau negative, persoanele care le interpretau ca „făcând parte din planul lui Dumnezeu” aveau o reacţie pozitivă, folosindu-le pentru a identifica noi perspective şi dovedind mai multă ambiţie în rezolvarea problemelor.

„Această credinţă este utilă mai ales în cazurile dificile, atunci când ne pierdem locul de muncă, ne despărţim de un partener sau ne moare cineva drag. **Dacă percepem acest lucru ca fiind sortit, ne este mai uşor să îl acceptăm şi să gestionăm dificultăţile inerente.** Aşadar, această credinţă ne ajută să evităm senzaţia că

trăim într-un univers haotic, pentru care viaţa noastră nu e relevantă, chiar dacă acest lucru este probabil adevărat. Uneori e mai bine să atribuim lucrurilor un înţeles", afirmă Huston.

Credinţa că „totul se întâmplă cu un motiv" are şi aspecte negative. Huston afirmă că acest crez iraţional stă la baza tendinţei oamenilor de a învinovăţi victimele unui eveniment neplăcut. „Facem acest lucru pentru că este supărător să acceptăm că o persoană bună poate avea parte de întâmplări negative, astfel că încercăm să le justificăm, spunându-ne că persoana respectivă a făcut ceva ca să merite ce a păţit", explică autorul.

Capitolul VII

Concluzii

Cu o mie de ani în urmă, oamenii credeau că Pământul este plat. Acum vreo cinci sute de ani, oamenii considerau că planeta Pământ este centrul Universului şi că Soarele, Luna şi stelele se învârt în jurul său. Acum două sute de ani, oamenii nu credeau că pietrele pot cădea din cer, deoarece nu existau pietre pe cer. Cu o sută de ani în urmă, se credea că oamenii nu pot zbura. Episcopul Wright afirma că zborul e rezervat îngerilor. Cei doi fii ai săi, Wilbur şi Orville, au dovedit mai târziu că tatăl lor se înşelase. Acum cincizeci de ani, Sir Harold Spencer Jones, administratorul observatorului Greenwich, a prezis că omul nu va aseleniza niciodată. Acum vreo treizeci de ani, poveştile despre OZN-uri care înconjoară pământul erau considerate halucinaţii. Totuşi, mii de martori, având ca dovezi poze, filme, probe fizice şi date ştiinţifice, încearcă să dovedească din nou că omul se poate înşela.

Prin anii, '50 bazându-se pe cunoştinţele anterioare de chimie, biologie şi fizică, trecând prin erori şi dispute americanul James D. Watson şi britanicul Francis Crick au reuşit să descifreze structura de dublă spirală a ADN-ului,

structură care conţine toate instrucţiunile genetice folosite în dezvoltarea şi funcţionarea tuturor fiinţelor vii – „secretului vieţii” – structura ADN-ului fiind unică nu numai pentru o specie anume ci şi pentru orice individ al oricărei specii animale sau vegetale. Singurul lucru care face diferenţierea dintre ADN-ul unui om şi cel al unui animal sau al unei plante fiind ordinea bazelor. Aceasta succesiune a bazelor (adenina, citozina, timina, guanina şi uracilul) se numeşte cod genetic.

La începutul anilor ’60 avea să fie descifrat şi mecanismul prin care secvenţele de nucleotide din molecula de ADN determină structura proteinelor, iar ceva mai târziu s-au descoperit şi mutaţiile genetice, acestea nefiind altceva decât imperfecţiuni în procesul de sinteză al ADN-ului. (sinteză = formarea unui compus chimic pornind de la elementele chimice componente) Aceste mutaţii sunt provocate de aşa numiţii factori mutageni (radiaţiile cosmice, substanţe chimice etc) **dar pot fi şi induse intenţionat de către specialişti**! mai mult, studii recente demonstrează că structura ADN poate fi influenţată şi de gândirea umană iar: „celule au inteligenţa lor” – Dumitru Constantin Dulcan.

Oare ce ar fi putut spune oamenii de ştiinţă, prin anii ’70, dacă ar fi descoperit „din întâmplare” un cablu de fibră optică transoceanic, prin care se transmit informaţii binare codate prin multiplexarea a 200 de canale, fiecare de câte 100 Gbps pe o singură fibră?

În aceste circumstanţe, propun un exerciţiu de imaginaţie: Să ne imaginăm tabloul de mai jos proiectat ca imagine holografică 3D undeva… în mijlocul naturii, pentru un scurt interval de timp.

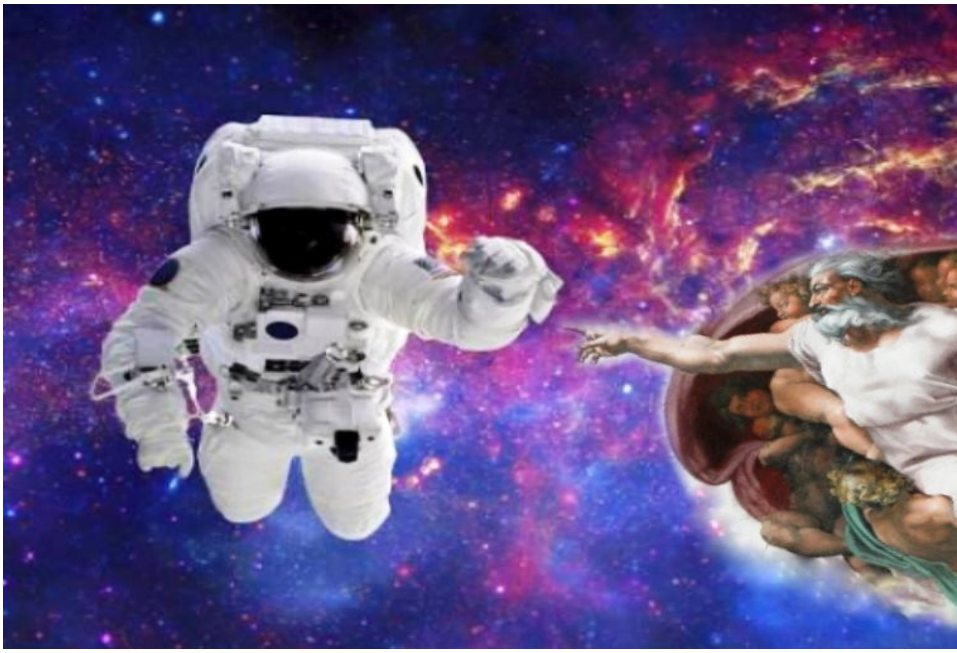

Ce am putea spune?

Adevărul: O imagine holografică tridimensională, care este suma unor informaţii digitale, referitoare la culoare şi intensitate, stocate în fiecare dintre pixelii ecranului, pe care cu ajutorul unei plăci fotografice şi al unor fascicule laser şi a unui formalism matematic extrem de complicat s-a proiectat în natură o imagine bidimensională.

(*O hologramă simplă se obţine prin înregistrarea interferenţei dintre lumina venită de la obiect cu lumina unei unde de referinţă. Franjele de interferenţă produse astfel se înregistrează pe o placă fotografică de înaltă rezoluţie. După developarea plăcii, se trimite spre ea un fascicul de lumină care are aceeaşi poziţie şi distribuţie ca şi unda de referinţă folosită la înregistrare. Franjele de interferenţă înregistrate pe placa fotografică acţionează asupra acestui fascicul ca o reţea de difracţie şi generează o undă difractată, undă care are aceeaşi formă ca şi cea venită de la obiectul holografiat şi produce pe retina*

ochiului aceeaşi imagine ca şi obiectul real.)

Această imagine tridimensională este un mixaj format din compunerea a 3 imagini distincte. Prima imagine este un fragment de univers surprins din satelit, ca fundal. A doua imagine este un fragment din tabloul Crearea lui Adam, pictat de Michelangelo pe tavanul capelei sixtine din Vatican, Roma; care îl reprezintă pe Dumnezeu alături de 11 îngeri, împrejmuiţi într-un giulgiu. Acest giulgiu este similar ca formă creierului uman şi pare a sugera ideea că Dumnezeu îl înzestrează pe Adam nu doar cu viaţă, ci şi cu inteligenţa supremă – oare de ce? A treia imagine este: un astronaut, care îl substituie pe Adam, cel pictat în tabloul original.

Întrebare:

1. **Ce ar vedea Adam?** (primul Om…)

Răspuns: Posibil, totul… sau la fel ca şi animalele; **nimic interesant**. Mintea este capabilă să vadă doar, ceea ce îi permitem, ceea ce are sens, ce înţelege…

2. Ce ar vedea inchizitorii lui Giordano Bruno din 1600?

Răspuns: O minune, personajele pentru ei ar fi reale. (Creierul lor putea să reprezinte doar tot ceea ce exista sub diverse forme)

3. Ce ar vedea strămunicii noştri?

Răspuns: O imagine misterioasă a unui tablou în care personajele sunt imaginare. (Creierul strămunicilor putea concepe ideea de **imagine**.) Imagine = Reprezentare în mintea noastră a realităţii înconjurătoare, pe baza impresiilor primite prin simţuri; reproducerea unei percepţii vizuale. Reprezentare **plastică** a înfăţişării unei fiinţe, a unui lucru, a unei scene din viaţă, a unui tablou din natură etc., obţinută prin desen, pictură, sculptură etc.

4. Ce vedem noi?

Răspuns: O hologramă! „creierul construieşte o realitate concretă, interpretând frecvenţele dintr-o dimensiune care transcende timpul şi spaţiul” (Patrick Drouot). Cu alte cuvinte, tot ceea ce percepem nu

reprezintă decât **o iluzie oferită de propriile noastre simţuri.**

Care ar fi realitatea? Răspuns: nişte „valuri" luminoase, numite fotoni, adică *ceva* ce nu este nici undă nici corpuscul care compun o imagine fantezistă!

Ce ar descoperi un copil, din dorinţa de cunoaştere, dacă ar demonta un computer? Acesta este totuşi un mic pas! Copilul **vede** cum se aprinde un LED, de la computer… **ştie** că acesta este conectat la o sursă de energie electrică, **înţelege** cum să butoneze tastatura şi mouse-ul pentru a accesa aplicaţiile, jocurile etc, dar **nu vede cauza care le animă**, care le face să funcţioneze: electricitatea, softul, etc. Acestea se pot doar înţelege!

„Dacă un om se naşte fără vedere, el va pipăi obiectele din jurul lui, dar nu va avea nicio idee despre culori. El nu poate să şi le imagineze, pentru că nu a avut niciodată un organ capabil de a primi vibraţiile luminii care, percepute de creier, să fie transformate în noţiunea de culoare şi de formă. Şi, cu toate acestea, culorile există. Dacă omul nevăzător şi-ar căpăta vederea, la început n-ar înţelege nimic, dar apoi, prin educaţie vizuală, ar ajunge să ia cunoştinţă deplin de acest domeniu necunoscut lui până atunci".

Dr. Aurel Popescu Bălcăneşti – Enigma vieţii şi a morţii.

Concluzia: Nu putem să răspundem în mod cert la întrebările esenţiale de mai sus, (ce este viaţa? cine este

creatorul? ce este Dumnezeu? şi unde este Dumnezeu? etc) atâta timp cât mintea noastră operează cu **incertitudini**. Suntem o „maşinărie" de o complexitate excepţională, ghidată de „un set de instrucţiuni" capabil să ne dezvolte miraculos din momentul fecundării ovulului şi până în momentul când toate organele sunt deplin formate şi organismul este capabil de o viaţă independentă. Suntem „programaţi" să ne dezvoltăm rapid în copilărie, să stagnăm şi să procreăm la maturitate, să decădem şi să murim, la bătrâneţe. Raţiunea noastră este însă limitată la domeniul experienţei senzoriale. Poate exista însă şi o altă realitate, dincolo de ceea ce putem noi gândi sau experimenta şi atunci, orice efort de înţelegere limitat doar la instrumentul raţiunii poate fi zadarnic şi superficial. Deci, nu putem să ştim în mod cert, dacă există sau nu un „Dumnezeu" viu şi creator (al soft-ului) şi cum este El, dacă **El nu doreşte să ni. Se descopere.** De aceea am avea nevoie de revelaţii! Dar, poate pe măsură ce cunoaşterea umană va progresa, în concordanţă cu legile naturii, şi înţelegerea noastră despre Creator şi Creaţie va evolua!

Oamenii, în simplitatea lor de gândire şi în teama de orice nu înţeleg, au reuşit să asocieze necunoscutul cu o fiinţă supranaturală, omniprezentă, atotştiutoare, atotputernică, sfântă, milostivă şi dreaptă numită Dumnezeu, pentru că înainte de a apărea şi înţelege ştiinţa, era firesc să caute răspunsuri, acestea fiind însă exprimate pe măsura înţelegerii antice. Conducătorii politici în lumea antică orientală puneau în mod frecvent codurile de legi create de ei pe seama unui zeu, pentru a le spori astfel autoritatea. Vechiul Testament nu face nici el excepţie, Decalogul, ca şi întregul cod de practici enunţate în Levitic, fiind şi ele atribuite zeului Iahve. Oamenii cu frică de Dumnezeu erau mai capabili să domolească furia semenilor, să evite conflictele şi să culeagă beneficiile cooperării. Aşadar, credinţa în pedeapsa divină a contribuit la îmbunătăţirea relaţiilor şi colaborării dintre oameni iar

religia nu trebuie interpretată separat de evoluţie, ci ca o consecinţă a ei.

Acum, ştiinţa are capacitatea să ne ofere explicaţii mult mai convingătoare asupra proceselor prin care există viaţa sau s-a creat Universul. Omul modern poate să compare natura foarte subtilă a conştiinţei cosmice, a energiilor, a câmpurilor de forţă, care acţionează asupra noastră şi a Universului, asupra fiecărei particule, aceasta având la rândul ei propria inteligenţă, pentru a pune în esenţă lucrurile în ordinea lor, dar încă neînţeleasă de noi, dar care poate fi complet diferită de imaginea pe care o cunoaştem până acum din religie sub denumirea de Dumnezeu.

Poate că Dumnezeu este perfecţiunea, creatorul şi că funcţionează după o lege morală, o lege a binelui, prin care determină ca fiecare particulă să pună lucrurile în ordinea lor firească, dar încă neînţeleasă de noi, sau poate că natura are propria sa inteligenţă. Se nasc şi mor planete, sisteme solare... fiinţe. Poate moare doar universul fizic. Poate că încă nu avem puterea de acces la alte dimensiuni, la o Conştiinţă Universală, poate că „lumina” gândirii se contabilizează undeva în ADN sau în univers...? Dar viaţa se încheie cu o moarte prin boli şi suferinţă sau ca hrană pentru celelalte specii! De ce răul nu dispare? Răii umani ai pământului ar trebui să fie morţi, ori noi vedem că sunt bine mersi şi fac prostii în continuare!

Conexiunea dintre om şi divinitate, dintre întrebările şi răspunsurile prin care se atribuie o origine revelată, calea urmată de un întreg sistem de concepte, dogme şi ritualuri este realizată de religie (rădăcina latină religio, religare = a lega). Ea stabileşte o legătură între oameni care nutresc aceleaşi sentimente şi concepţii despre divinitate şi se supun aceloraşi ritualuri.

Toate religiile au un personaj central, prin care sunt primite aceste revelaţii, intermediar între sursa supremă şi adepţi. Istoria tuturor acestor personaje este prezentată ca desfăşurându-se dincolo de contingenţele comune, fiind

plină de miracole. Baza lor o constituie ideea existenţei unei forţe spirituale supreme ca sursă a întregii lumi.

E. Schuré (Les grands initiés, Paris, 1889) apreciază că „axul în jurul căruia a evoluat gândirea religioasă" a umanităţii este Egiptul. El consideră că primii zori ai metafizicii apar cu mult înainte în Egipt prin Hermes Trismegistul. Aici se atinge vârful cel mai înalt al ştiinţelor divine. Exceptând forma specifică de redare, în esenţa lor ideile sunt comune şi le găsim în religia brahmanică, în doctrina budistă, în filosofia taoistă a Chinei, în Grecia. Fondul lor a format ştiinţa esoterică, ştiinţa cu caracter sacru transmisă numai în temple prin iniţiaţi în cadrul unor societăţi închise. Erau societăţi de mistere în care neofiţii, erau supuşi la probe de rezistenţă psihologică extrem de dure. După admitere trebuiau să presteze un jurământ de păstrare a secretului, a cărui nerespectare atrăgea după sine moartea.

În Grecia antică cunoaşterea esoterică debutează prin legendarul Orpheu, străluceşte prin Pitagora şi îşi continuă ecoul prin Platon şi neoplatonicieni. Cel mai mare iniţiat al Greciei este considerat a fi Pitagora, care are fericirea şi nefericirea să se iniţieze în Egipt şi Babilon timp de 34 de ani. După o şedere de 22 de ani la şcoala din Memphis este luat de armatele lui Cambyse, care invadaseră Egiptul şi dus în Babilon, de unde reuşeşte să se elibereze după alţi 12 ani. Pitagora înfiinţează şcoala de la Crotona, unde realizează acea strălucită sinteză a ştiinţelor esoterice însuşite în Egipt şi Babilon. Este primul filosof care încearcă să fondeze o religie pe baze ştiinţifice – esenţă a tuturor celorlalte forme pe care le cunoscuse în lungile sale peregrinări. Întreprinde în acest scop, la şcoala pe care o creează, un studiu ştiinţific experimental. Pentru rezultatele pe care le obţine în realitatea concretă a vieţii, privită prin toate laturile sale, obţine sufragiul unanim al contemporanilor şi urmaşilor. Din nefericire, pusă sub sigiliul secretului, a ajuns prea puţin din opera sa până la noi. Ne-a rămas de la Pitagora noţiunea de cosmos, simbolismul numerelor, tabla înmulţirii, teorema din

geometrie care îi poartă numele ş.a. Ştiinţa era considerată a fi calea prin care intelectul ajunge la înţelepciune învăţând să facă distincţie între bine şi rău. Cu Grecia, ştiinţa capătă un caracter deschis. Se îmbogăţeşte cu informaţia experienţei, a observaţiei şi, prin Aristotel, începe fundamentarea ştiinţelor. Plecând de la necesităţi simbolice iniţiatice se ajunge la dezvoltarea matematicii şi îndeosebi a geometriei. Pitagora, Tales, Euclid, Arhimede, Democrit, Heraclit etc., rămân de atunci nume de referinţă în istoria gândirii omeneşti

Conţinutul doctrinelor esoterice.

Conţinutul învăţăturii esoterice constă în explicaţii asupra originilor lumii, relaţia dintre om şi Sursa sa, metodele concrete de a accede la Sursă. Era vorba deci de însuşirea acelor tehnici prin care omul intra într-un acord armonic cu Universul. Ideile esenţiale ale filosofiei esoterice constituie fondul doctrinar comun de la care au plecat ulterior religiile monoteiste. Este aproape incredibil ca ideea evoluţiei lumii să existe de cel puţin 4.000 de ani într-un cadru atât de secret, încât abia în secolul XIX al erei noastre să fie acceptată prin intermediul ştiinţelor. Creştinismul a respins ideea transmigrării, care îşi are sorgintea în spiritualitatea egipteană şi este dezvoltată în Grecia de Pitagora, după cum a respins-o şi pe aceea de origine indiană a reîncarnării, a succesiunii de mai multe vieţi umane până la atingerea desăvârşirii spirituale.

Deci, religiile nu şi-au extras fundamentele din fizica şi chimia acestei lumi… dar doctrina lor a promovat valori morale care au valoare universală: să nu ucizi, să nu furi, să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta, să nu depui mărturii mincinoase asupra aproapelui tău, să nu pofteşti la femeia aproapelui tău şi să nu doreşti casa aproapelui tău etc de aceea au avut rol şi de lege şi de ştiinţă în vremuri fără lege şi fără ştiinţă, în aceasta a constat în primul rând rolul lor civilizator – bineînţeles când nu s-au impus cu sabia în alte civilizaţii.

Se ridică totuşi o întrebare, posedă acestea o cunoaştere completă? Nu. Religiile, ca şi ştiinţele poartă în

ultimă instanţă o semnătură umană. Noi vrem să descriem un bloc cu mai multe etaje pe care nu îl vedem decât din interior. Acesta este Universul. Nu vom reuşi niciodată să-l cunoaştem în totalitatea sa. Vom descrie totdeauna doar spaţiul în care suntem închişi.

Există o opoziţie religie – ştiinţă? Ambele constituie preocupări ale spiritului uman. Ambele au ca obiect cunoaşterea şi ambele au ca finalitate omul. Religia se ocupă de dimensiunea sa invizibilă, ştiinţa de aceea concretă, vizibilă, măsurabilă, determinabilă. Avem astăzi argumente, după cum am văzut, care pledează şi pentru vizibil, şi pentru invizibil, Fizica cuantică descrie un univers care transcende posibilitatea de redare prin conceptele raţionale cu care am fost obişnuiţi în viziunea tridimensională a lumii concrete. Mai mult, legitaţiile deduse din structura acestui univers ne trimit, la concepte formulate de gândirea esoterică şi religioasă. Există deci o condiţionare tridimensională prin întindere şi substanţă şi o condiţionare pluridimensională de către o realitate ce transcende conştiinţa.

Acum, după mai bine de două mii de ani de evoluţie a cunoaşterii, suntem obligaţi să intervenim în disputa filosofică şi istorică Platon – Aristotel. Lumea ideilor lui Platon, aceea a dimensiunii invizibile şi lumea lui Aristotel care este filosoful lumii vizibile, concrete de care s-au ocupat ştiinţele moderne. Vedem că simţurile noastre ne „înşală”, că percepem o realitate pe care o vedem diferit nu numai de la specie la specie, dar şi de la om la om. Avem capacitatea de a accepta şi alte căi de cunoaştere decât cele impuse de gândirea raţională sau de ştiinţele exacte? La ce întrebări nu s-a răspuns încă prin ştiinţele exacte? Nu poate fi definită în termeni ştiinţifici sursa Universului, sursa vieţii şi a evoluţiei, misterul morţii, mecanismele interne ale gândirii, etc. Există un Adevăr absolut care este inaccesibil omului din două motive: suntem fiinţe finite, expresie a infinitului pe care îl conţinem dar nu îl putem concepe; sunt apoi adevăruri intenţionat ascunse omului pentru că, pe de o parte nu-i

sunt utile, iar pe de altă parte pot fi periculoase pentru el. Una din informaţiile care ne sunt ascunse este momentul morţii naturale care, în mod cert, este înscris în genomul nostru. Deci se poate spune: creatorul, natura, dumnezeu… ne ascunde acest adevăr şi nici religia şi nici ştiinţa nu au acces la Adevărul absolut. De exemplu: secretul FOCULUI! De la BIG BANG… explozia care a creat Universul în momentul 0, moment pe care nu avem cum să-l cunoaştem dar nici reproduce. Putem cunoaşte doar focul care a venit din cer, ca fulger şi care a fost încet, încet stăpânit de om, focul care a pus în mişcare omenirea prin arderea carburanţilor, fosili la începuturi şi apoi nucleari. De la lemn, cărbune, petrol la atom! Dar nu vom cunoaşte secretul absolut al atomului pentru că acesta poate aduce şi distrugerea, distrugerea TOTALĂ!

Percepem doar ceea ce am fost programaţi. Am fost programaţi să percepem doar ceea ce ne este util. Este util doar ceea ce serveşte funcţionalităţii unei specii, pentru că în natură nimic nu este întâmplător. Prin cele cinci simţuri, omul a fost programat să perceapă tridimensional o realitate văzută secvenţial, disparat. De aici derivă lipsa de adaptare adecvată la realitate. Spiritului i-a fost destinată sarcina de a reconstitui realitatea în unitatea sa fundamentală. Cultivarea spiritului a fost însă dependentă de propria sa opţiune, de efortul de a o face, de lupta sa cu comoditatea şi limitările naturii sale. Exista aşadar o Realitate aparentă, accesibilă simţurilor noastre şi o alta invizibilă, inaccesibilă lumii noastre sensibile, postulată atât de spiritualitatea antică orientală cât şi de ştiinţele moderne. Acestei dimensiuni a existenţei i s-au atribuit o multitudine de denumiri. Spiritualitatea antică orientală o defineşte ca **Realitate esenţială**, **Realitate ultimă, Realitate supremă, Realitate absolută.** Religiile îi spun **Brahma, Dumnezeu, Spirit Suprem.** Ştiinţele moderne utilizează noţiunile de **Câmp fundamental, Câmp unificat, Câmp informaţional universal, Conştiinţă Cosmică, Inteligenţă ordonatoare de univers** etc…

Realitatea ultimă, invizibilă este esenţială pentru că

este sursa realităţii vizibile, aparente. Este deci primordială şi eternă. Prima este nemanifestat, cealaltă este manifestă, aparentă, vizibilă sau deductibilă şi efemeră. Din lumea manifestă se naşte materia, care nu este decât energie venită din câmpul fundamental. Prin condensare trece în substanţă, după care se întoarce din nou la Sursă. Materia vine deci din infinit, ia forme finite circumscrise cauzal şi spaţio-temporal după modele informaţionale înscrise în dimensiunea invizibilă şi se întoarce din nou în infinit, după o evoluţie supusă implacabil multiplelor ritmuri interne şi marilor cicluri cosmice, pentru că totul este ciclic. Corespunzător acestei realităţi, întreaga lume vie ar dispune de un corp vizibil şi altul invizibil. Corpul vizibil este sesizabil. Este condiţionat tridimensional şi se manifestă numai la acest nivel în virtutea legitaţilor specifice acestei dimensiuni: trecut, prezent, viitor, naştere, dezvoltare, moarte etc. Corpul invizibil este matricea noastră primară, este câmpul care conţine informaţiile tuturor peregrinărilor noastre cosmice. Face parte din dimensiunea informaţional-energetică şi se supune legitaţilor acesteia care, recunoaşte un alt Spaţiu-Timp şi are un alt destin, reîntregind câmpul fundamental în care îşi are originea. Acest corp ne apare ca fiind neperisabil în raport cu timpul terestru. În realitate, toate stările sale de existenţă sunt finite şi trec dintr-o formă în alta. Ca urmare, nimic nu are **„viaţă veşnică”** de vreme ce Universul însuşi se supune transformărilor ciclice. Probabil nu vom şti niciodată cum s-au petrecut exact evenimentele prin care a apărut viaţa, ca de altfel şi Universul. Ipotezele referitoare la aceste începuturi, rolul necesităţi şi al întâmplării sunt doar imaginaţie, convenţie.

Este naiv să susţii existenţa lumii plecând de la o singură pereche, este aberant să admiţi că doar întâmplarea a creat în acelaşi timp şi în acelaşi loc doi indivizi de sex diferit din aceeaşi specie ca să se poată reproduce, este naiv să reduci viaţa la reacţiile fizico-chimice cunoscute şi este imposibil să explicăm gândirea,

inteligenţa, sentimentele plecând de la atomi şi substanţă. De aceea este onest şi de bun simţ să recunoaştem că nu ştim. Nu este o crimă să nu ştim. Crimă este când în numele adevărurilor false sau convenţionale se emit verdicte de condamnare împotriva celor care nu aderă la ele, aşa cum s-a întâmplat în istoria umanităţii.

Dacă privim creaţia omului ca pe un dar al Sursei primordiale, putem privi viaţa şi ca pe un instrument de codificare informaţional-energetic. Această informaţie despre materie se transformă într-un câmp fundamental care o înregistrează. Cu alte cuvinte, orice acţiune, gest, idee, gândire, devine sursa organizării materiei după criteriile foarte riguroase ale unei raţiuni Inteligente. (Civilizaţia Inilor – Civilizaţia gândurilor – Octav Chivulescu) Dimensiunea informaţional-energetică este stratul primordial al structurii noastre şi conţine matricea tuturor formelor şi programelor funcţionale, inclusiv cel genetic, în planul doi este structura biochimică a organismului, iar în planul trei este cea molecular-morfologică sau substanţială existentă probabil în tot universul.

Deci ar trebui să admitem că natura conţine în sine această inteligenţă (a tuturor formelor de viaţă şi a tuturor civilizaţiilor din Univers-Ipoteza extraterestră) şi că aceasta ar trebui să fie cheia înţelegerii.

Materia, ca substanţă şi energie perceptibilă prin simţuri, sau inaccesibilă simţurilor există. Inteligenţa există. Viaţa există. Există în consecinţă şi o sursă a lor, situată dincolo de posibilitatea noastră de o demonstra direct. Religiile au numit această inteligenţă, (atotşiutoare, atotputernică, omniprezentă) Dumnezeu. Dacă ne deranjează, putem să-i spunem altfel, Şcoala de la Princeton i-a spus „Conştiinţă Cosmică”; Dumitru Constantin Dulcan, Inteligenţă organizatoare şi coordonatoare de univers, Fizica modernă o numeşte „Mint of Univers”, Jung îi atribuie un „Savoir Absolut”. Ea rămâne în sine aceeaşi. Dar nicio instanţă superioară nu contabilizează rezultatul acţiunilor noastre, al rugilor

noastre, al arderii de lumânări sau mirodenii, al ritualurilor, capabil să satisfacă doleantele, şi istoria de peste 5.000 de ani ne-o demonstrează, acestea apar înscrise în structura noastră de câmp energetic şi informaţional şi avem libertatea să luptăm pentru supravieţuire cu orice mijloace care ne permit sau ni se permit pentru atingerea scopului.

Pagina 191 – 194. Text preluat şi adaptat după Inteligenţa materiei – Dumitru Constantin Dulcan.

Puţine cuvinte au o încărcătură atât de macabră şi o istorie atât de dureroasă precum termenul „ciumă”. De-a lungul istoriei omenirii multe epidemii au devastat populaţii întregi de oameni nevinovaţi, boli, epidemii, pandemii, virusuri, bacterii, astfel: Variola, determinată de virusul variolic, a omorât peste 300 milioane de oameni în întreaga lume între 430 î.Hr. – 1979, iar în Europa a făcut aproximativ 60 milioane de victime; Gripa spaniolă, o versiune mai gravă a bolii comune, care progresa rapid şi pentru care nici astăzi nu există antidot, aceasta a cauzat între 50 şi 100 milioane de morţi în mai puţin de doi ani 1918 – 1919; Moartea Neagră, cauzată de bacteria Yersinia pestis, a ucis jumătate din populaţia Europei din anul 1348, ajungând până în China şi India (aceasta a produs un numără 75 milioane de victime în toată lumea între 1340 – 1771); SIDA, care de la apariţia sa în anii ’80, a omorât 25 de milioane de oameni, iar în prezent se estimează că 33 de milioane sunt seropozitivi; Malaria, cauzată de microbi Plasmodium, cauza a 9, 5 milioane de victime; Tuberculoza, cauzată de către bacteria Mycobacterium tuberculosis şi care încă mai ucide în jur de 2 milioane de oameni anual, revenind în forţă în anii ’90 din cauza unor tulpini rezistente; Holera, cauzată de o bacterie intestinală numită Vibrio cholerae; Tifosul epidemic, care a ucis 3 milioane de oameni numai între 1918 – 1922; Febra galbena; Poliomielita etc.

Mulţi oameni au apelat la religie, prin rugăciuni şi jertfe sau arderii de lumânări sau mirodenii, la ritualuri considerate a fi capabile să deschidă porţile „cetăţii

cereşti, considerând că Dumnezeu vrea să pedepsească lumea păcătoasă cu aceste boli dar, Dumnezeu lucrează prin oameni şi s-au descoperit vaccinurile, care au redus efectul acestor maladii; în acest caz se poate considera că Dumnezeu, cel drept şi bun, a intervenit de partea omenirii, făcută după chipul şi asemănarea acestuia, în războiul dintre specii, dintre Om şi viruşi sau bacterii, creaţii tot ale lui Dumnezeu?

Am selectat aceste, materiale cu date culese de pe internet, nu din dorinţa de a intra în polemică cu susţinătorii diverselor teorii, ci din dorinţa de a arăta cât de uşor putem fi influenţaţi sau manipulaţi. De la simplele texte aparţinând diverselor publicaţii, ştiinţifice sau nu, reviste, ziare, Facebook, e-mailuri şi până la sistemele complexe ale societăţii de azi: şcoala, guvernul, biserica, companiile comerciale, companiile media, locul de muncă, societatea, aproapele, toate ne supun, unui aflux informaţional**; dar nu toate informaţiile sunt purtătoare de adevăr. Deci toate informaţiile trebuie analizate.** O abordare înţeleaptă a relataţi, este studierea tuturor teoriilor, analizarea tuturor punctelor de vedere, îndepărtarea erorilor şi identificarea unui sens. **Nimic nu este mai periculos şi opus adevărului decât ceea ce seamănă cu adevărul. Duşmanul cel mai aprig al adevărului nu este minciuna, ci „aparenţa de adevăr”.** De asemenea este important să nu considerăm că tot ceea ce ne stă în cale sau nu ne putem închipui este: „duşmanul” nostru. Adesea el poate fi, cel mai cel mai bun prieten: acela care ne stârneşte gândirea; pentru a reflecta şi a evita astfel ceea ce ar fi putut fi cea mai mare pierdere a noastră: rătăcirea.

„Cea mai mare autoritate trebuie să rămână mereu raţiunea şi analiza critică a fiecărui individ în parte”. – Dalai Lama

Omul lipsit de responsabilitate şi înţelepciune, este acela care se pedepseşte singur, prin acceptarea falselor adevăruri despre ceilalţi oameni, despre viaţă, divinitate,

univers. Din cauza intereselor meschine şi a vicleniei umane, omul iraţional devine sclavul falselor realităţi, iar obişnuinţa îl împietreşti în această stare. În concluzie devine tot mai limpede că tocmai **cunoaşterea adevărului, este calea de identificare a binelui şi răului** de desprindere a omului de regnul animal, lipsit de această abilitate, spre evoluţie spirituală spre progres. Acesta cred că este sensul. Câtă vreme nu vom şti ce-i cu noi vom consuma energia pentru scopuri greşite. După tipicul sutelor de ani pierduţi de la Iisus cel răstignit pe cruce, Giordano Bruno cel ars pe rug şi de la Galilei, Darwin spiritul cercetării a fost suprimat. Dintotdeauna a fost mai greu a înţelege decât a închipui, a critica decât a aprecia, a concepe decât a reproduce, a construi decât a dărâma dar: *„nimic nu se termină până nu înţelegem ce trebuie să ştim”*. **Perna Chodron**

A explica totul prin prezenţa lui Dumnezeu, nu mi se pare un lucru raţional. Trebuie să ne impunem cunoaşterea tuturor opiniilor şi mai ales cunoaşterea de sine; chiar dacă acest lucrul nu ar servi la găsirea adevărului, dar cel puţin el serveşte la a ne regla viaţa. *„Este foarte important să ne formăm o concepţie justă despre viaţă şi să nu fim tulburaţi de contraziceri şi vicisitudini, să fim pregătiţi pentru toate fazele ei variate: izbânzi şi nenorociri, triumfuri şi dezamăgiri, speranţe şi temeri, sănătate şi boală, plăceri şi suferinţe, bucurii şi întristări, amintiri plăcute şi regrete zadarnice”*. scria **John Lubbock**

De 25 de ani încoace, politicienii români ne croiesc un drum către bunăstare, dar spitalele se închid, şcolile se închid, fabricile se închid doar inaugurări de biserici şi mall-uri se mai fac; aproape lunar! Avem mii de sate cu biserici impunătoare şi preoţi bogaţi, dar fără apă curentă, fără canalizare; cu drumuri, şcoli şi cabinete medicale într-o stare deplorabilă. Avem puţine universităţi sau spitale de stat, iar cele mai multe sunt pline de muribunzi, datorită subfinanţării sistemelor, sisteme care-i

silesc pe specialiştii acestor domenii, dar nu numai, să îşi croiască drumul în afara ţării. Trăim într-o societate afectată de cancer, iar adevărul, ascuns undeva în motivaţia că se trăieşte mai confortabil cu cancerul decât cu diagnosticul de cancer.

Şi totuşi acestui pacient special, asemenea unui bolnav afectat, trebuie să i se spună adevărul, trebuie să i se permită să hotărască singur asupra tuturor aspectelor vieţii în care este implicat, trebuie să i se permită să îşi ordoneze gândurile, ideile şi viaţa sau ceea ce i-a mai rămas din ea pentru a fi împăcat sau pentru simplul motiv că viaţa, elementul cel mai fragil din univers, nu este un bun lipsit de semnificaţie, ci este un dar special oferit de creator, indiferent cine ar fi acesta. Naşterea şi moartea nu pot fi remediate, dar ne putem bucura de ceea ce le desparte. **Aceasta este realitatea pe care o percep eu, iar nevoia de adevăr**: undeva îngropată în suferinţa oamenilor care încă mai speră să-l descopere pe acel Dumnezeul, făcător de minuni, care să le arate drumul spre fericire prin rugăminţi.

Direcţionată de aparenţe ticluite, de religie şi de tradiţii, adică de programele ce au însoţit omul, întocmai ca şi o doică, încă din zorii evoluţiei sale gândirea noastră rămâne ancorată într-o imensă inerţie consolidată, de miile de ani de evoluţie direcţionată a spiritului. **Gândeşte liber, cercetează!** Acesta este îndemnul meu. Iar dacă consideri că poţi răspunde **cu U ştiu**! la întrebările la care nu ai (încă) un răspuns şi dacă poţi lăsa în urmă orice fel de prejudecată despre orice fel de lucru, atunci când apar dovezile care susţin contrarul, nu faci altceva decât să te comporţi ca o fiinţă RAŢIONALĂ.

Credinţa că am semănat în minţile semenilor mei necesitatea de a analiza toate punctele de vedere şi a nu considera că tot ceea ce ne stă în cale sau nu ne putem închipui este duşmanul nostru, că suntem ceea ce gândim şi că într-o bună zi, aceste adevăruri vor fi acceptate, îmi dă tăria să înfrunt zâmbetele răutăcioase pe care afirmaţiile mele le pot produce. Desigur pot invoca

circumstanţe atenuante; în profesia mea a nu verifica… înseamnă: dezastru, iar preţul plătit; pagube materiale, suferinţe fizice dar cel mai adesea deces; dar marea mea împăcare, motivul pentru care m-am hotărât să scriu aceste rânduri a fost dorinţa de a aduce o facilitate în căutarea adevărului, calea de identificare a binelui şi răului**,** de conştientizare a sensului dat acţiunilor noastre.